

GRACE DRAVEN

GECENİN
HAYALETİ

HAYALET KRALLAR SERİSİ II

Haradis'in Gölge Kraliçesi, daha fazla güç elde etmek adına dünyaya şeytani bir tehdit salmıştır. Kraliçenin oğlu, Kai kraliyet ailesinin genç prensi Brishen, kendini aniden ölümcül bir karanlığın sardığı ve savaşın eşiğindeki bir krallığın hükümdarı olarak bulur. İnsan karısı Ildiko, kocasının tahtını korumak için sevdiği adamdan vazgeçip geçmeyeceğine karar vermek zorundadır.

Üç düşman krallık, birbirlerini kurtarmak için birleşmeli ve tek gözlü, isteksiz bir kral, lanetliler ordusunu yenmek için ölümlerden bir ordu kurmalıdır.

Bir ittifak ve fedakârlık hikâyesi.

GEÇENİN HAYALETİ

Grace Draven

Özgün Adı: Eidolon

Çeviren: Melike Çetiner

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Öznur İlter

Redaksiyon: Fulya Yıldız

Son Okuma: Şevval Akkaya

Kapak Tasarım: Beyza Sude Sakin

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi: Mart 2025

ISBN: 978-625-5915-09-2

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap

© Copyright 2015 Eidolon by Grace Draven

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nancy Lost Literary Ajans'ndan, AnatoliaLit Ajans'ı aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

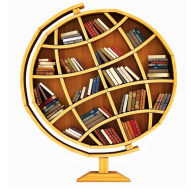
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

GEÇENİN HAYALETİ

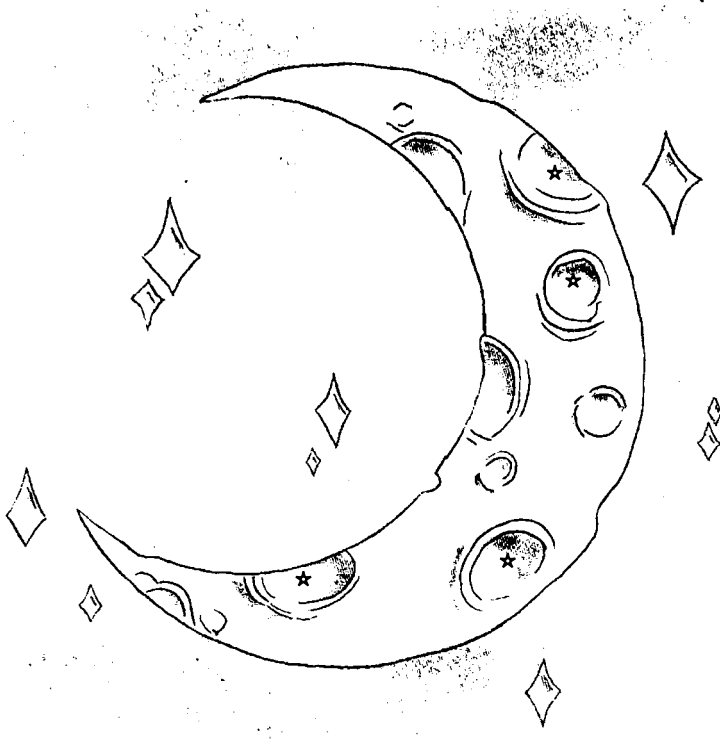
Çeviren: Melike Çetiner

Düzenleme
Ny.ozlem

GRACE DRAVEN

*Babam D.W. Walker'a ithafen.
Seni seviyorum, baba.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

GİRİŞ

Kai veliahdının en küçük çocuğunun ikinci bakıcılığını üstlendiğinde, Kirgipa uykusuz günler geçireceğini ve sarayın en ücra köşesine sürgün edileceğini düşünmemiştir. Kollarındaki bebek bir porsuk gibi homurdanarak omzuna sokuluyordu. Küçük parmakları Kirgipa'nın koluna dokunuyor, ince siyah tırnakları kumaşta bazı izler bırakıyordu. Kirgipa, bir kraliyet muhafızının dikkatli bakışları eşliğinde bebeğin sırtına hafifçe vurarak odada volta atıyordu.

Odanın içinde Kirgipa'nın uyuyabilmesi için bir palet, bebek için daha lüks bir yatak, bir sandalye ve bebeğin yemeğiyle bakım ürünlerinin bulunduğu bir sepet vardı. Bunun yanı sıra pek konforlu olmayan, çocuk odasından ve kolik, huysuz bir bebeğin ağlamaları tarafından rahatsız edilmeden uyumak isteyenlerin uzağında bir odaydı.

Kirgipa kollarındaki yükün yarattığı ağrıları görmez-

GEÇENİN HAYALETİ

den gelerek bakışlarını palete yöneltti. Zeminin sertliğini ve soğukluğunu engellemiyordu ancak uykusuz geçirdiği günlerin ardından, gözüne bir kuş tüyü yataktan farksız geliyordu.

Adının Necos olduğunu öğrendiği muhafız gülümseyerek, “Ayakkabıların parçalandı mı?” diye sordu. Prens Harkuf’un en küçük ve tek kız çocuğu için gündüz nöbetine atanan muhafız, sarayın geri kalanının uyuduğu saatlerde Kirgipa’ya eşlik ediyordu. Genel olarak sessiz kalmayı tercih etse de bazen nasıl olduğunu sorar, bazen de ağlayan bebeği sakinleştirmekle ilgili önerilerde bulunarak Kirgipa’yı şaşırtırdı. Kirgipa birlikte oldukları süre boyunca sık sık gizlice ona bakıp, parlak siyah saçlarını ve gergin gri teninin altında hareket eden kasları izleyerek hayran kalırdı. Siyah pençeleri düzgünce törpülenmiş zarif elleri vardı.

Odanın içindeki yüzüncü, hatta belki bininci turuna başlarken, “Henüz değil ama çok yakında parçalanacak,” diye cevap verdi usulca. “Bu odanın içinde attığım adımları saysaydım, buradan Saggara’ya gidip dönebileceğimi düşünüyorum.”

Gözlerinin kupkuru olduğu, göz kapaklarının uykusuzluktan açılmadığı zamanlarda, aylar önce genç prens Brishen ve maiyetiyle birlikte Saggara’ya gitmediği için pişmanlık duyuyordu. Onlarla gitmek yerine Haradis’te kalmayı tercih etmişti. Prensın insan olan karısının yanında ikinci hizmetçi olarak görev yapması, şu anki pozisyonunu elde etmesine yardımcı olmuş olsa da şu an yaptığı iş kesinlikle daha yorucuydu. Dış görünüş olarak Kailerden

oldukça farklı görünen *Düşes*'e bakmak ürkütücüydü ama o çok daha neşeli biriydi. Uyku düzeni de kesinlikle çok daha merhametliydi.

Kirgipa, Ildiko'nun Kailerin arasında yaşamaya ve yeni evine alışıp alışmadığını merak ediyordu. İster cesur ister pervasız olsun, Kraliçe Secmis'e kafa tutan her kadın, her durumla başa çıkmak ve başarılı olmak için gereken güce sahipti.

Kailerin Secmis'ten korktuğu açıktı. Bu korku, düşük rütbeli insanların acımasız hükümdara duydukları korkudan farklıydı. Brishen'in eşi, belki de Kai olmadığı ve kraliçenin namından habersiz olduğu için bu korkuya anlam verememişti. *Düşes*'i bu kadar tehlikeli bir duruma sokan şey her neyse, Kirgipa iki kadın arasındaki yüzleşmeyi kendi gözleriyle görmek için can atıyordu.

Kollarındaki ufaklık daha rahat bir pozisyona geçmek üzere kıpırdanmaya başladığında, elini sakince bebeğin sırtına götürerek okşamaya başladı. Muhafız Necos, Kirgipa önünden geçerken bakışlarıyla yürüyüşünü izliyordu. "Bu bir askerin yapabileceği en sıkıcı görev," dedi Kirgipa.

Muhafız omuz silkti. "Yine de bu bir görev ve ben itaat etmek zorundayım." Gözleri odanın karanlığında parlıyordu. "Yeni doğmuş kraliyet mensubuna ve onun güzel bakıcısına göz kulak olmaktan daha kötü görevler var."

Muhafızın iltifatına şaşırdı ve yüzü kızardı. Başını eğerek iltifatının neden olduğu kızarıklığı gizlemeyi umdu. Yaşını tahmin edecek olsa Necos kendisinden on yaş kadar daha yaşlı, gözde bir adamdı.

Bir kraliyet muhafızı olarak elde ettiği konumu, krala

GEÇENİN HAYALETİ

olan sadakatının ve savaş konusundaki tecrübelerinin bir kanıtıydı. Kirgipa, ona emanet edilen bebekle muhafızın gözetimi altında geçirdiği günler boyunca Necos'un nazik biri olduğunu ama flört etmekten pek hoşlanmadığını anlamıştı. Necos'un ettiği iltifatın farklı bir ağırlığı ve derin bir anlamı vardı. Yüzü kızarıyor, derisi cayır cayır yanıyor gibiydi.

Neşeli bir karşılık vermek üzereyken sarayın alt katlarından gelen ani sesle duraksadı. Sesle birlikte ayaklarının altındaki zemin de titremeye başlamıştı. Tüyler ürpertici ses kısa sürede ince derin bir sessizliğe dönüştü. Necos'la göz göze geldi. "O ses de neydi?"

Necos başını iki yana salladı. Yüzündeki rahat gülümseme, yerini ses kadar tüyler ürpertici bir ifadesizliğe bırakmış, kollarındaki mızımlanan bebek bile sakinleşmişti.

Sesler yeniden yükselmeye başladı. Aristokratların aralarında yaptığı müstehcen dedikoduları ya da duvarların içindeki haşaratların çıkardığı sesleri andıran sinsi fısıltılar duyuluyordu. Aklına gelen bu ikinci fikir tüylerini diken diken ederken, aniden kopan ve yerinden sıçramasına neden olan çığlık tüm fısıltıları bastırmayı başardı. Ardından bir çığlık daha koptu. Daha yüksek, daha acılıydı. Feryat eden her neyse, dayanabileceğinden çok daha fazla acı çekiyormuş gibiydi.

Kollarındaki bebek bir cıyıklamayla irkilerek uyandı. Odanın kapısının dışında yükselip alçalan ve tekrar yükselen korkunç ses karşısında olduğu yerde donup kalan Kirgipa, en genç kraliyet üyesini kucakladı, gözlerini fal taşı gibi açarak sessiz bir şekilde muhafıza baktı.

Necos kılıcını çekmişti. Sürgüyü iterek onları odaya kilitledi. Yüzündeki yumuşak ifade kaybolmuştu. Boşta duran eliyle sert bir kesme hareketi yaparak, Kirgipa'nın kapıdan uzaklaşıp odanın en uzak köşesine gitmesini işaret etti. Çığlıklar koro hâline gelmiş, araya karışan fısıltılarla birlikte yerden ve duvarlardan yankılanıyordu. Kirgipa ayakta durmakta zorlanarak duvara yaslandı. Necos yüzünü tahtaya dayayıp bir gözünü kapatmış, diğeriyle gözetleme deliğinden dışarıyı kontrol ediyordu.

“Kapıyı aç, Necos! Hemen!”

Kirgipa sesi hemen tanıdı. Bu Necos'un nöbet arkadaşı olan muhafız Dendarah'tı. Emrini yerine getirmek için sürgüyü geriye doğru çekerek kapıyı ardına kadar açtı. Kollarındaki küçük prenses uyanmış, çığlık çığlığa ağlamaya başlamıştı. Kirgipa ortamdaki ses karmaşasından dolayı Dendarah'ın söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu.

Hızla odaya giren muhafız solgun ve bitkin hâlde duraksadı. Gümüş rengi saçları örgüsünden kurtulmuş, karmakarışık bir şekle bürünmüştü. “Kapıyı kapatıp sürgüle!”

Necos dediklerini yaparak, “Neler oluyor?” diye sordu hızlıca.

Dendarah sorusunu duymazdan gelerek bakışlarını Kirgipa ve kucağındaki bebeğe yöneltti. “Onları buradan uzaklaştırıp nehre götürmeliyiz.” Ellerini birer yumruk hâline getirdiğinde tüm vücudunu bir ürperti sarmıştı. “Biri saraya *galla* salmış.”

Kirgipa hafifçe inleyerek bebeğe sarıldı. *Galla*. Şeytanlar. Eski dilde yıkım anlamına geliyordu. Necos on kılıç kullansa dahi yetersiz kalırdı. Saf çelik *galla*'yı öldürmezdi.

GEÇENİN HAYALETİ

Necos donup kalmıştı. Kılıcını yerine yerleştirirken yüzü en az Dendarah kadar solgundu. “Peki ne kadar zamanımız var?” Kirgipa’nın uyuduğu palete yönelerek şilte-deki çarşafları yırtmaya başladı ve Kirgipa’ya bir battaniye uzattı. “Bir askı yap,” diye emretti.

“Güney ve doğu kanatlarının tamamıyla bulunduğumuz binanın ilk üç katını ele geçirmişler.” Necos’a yardım ederek, yatak çarşaflarını uzun şeritler hâlinde kesip düğümleyerek derme çatma bir ip hâline getirdi.

Kirgipa bebeği ayaklarının dibine, yere yatırıp battaniyeyi bebeği önüne bağlayacak şekilde katlamaya başladığında ağlaması kesilmişti. “Diğerleri? Kraliyet ailesi? Çocuk odası?” Soruları retorik olsa da birilerinin hayatta kaldığını ve kaçabileceğini düşünmek istiyordu. İçini kaplayan hüznün yaşadığı korkuyla savaşıyordu. Tüm o çığlıklar. Erkekler, kadınlar, çocuklar. Her biri *galla* tarafından harcanmıştı.

Dendarah’nın yüzüne yansıyan ifadesi Kirgipa’nın hislerini yansıtıyordu. Kirgipa’nın ayaklarının dibinde inleyen ve hıçkıran çocuğu işaret ederek, “Alt katlar iblisler tarafından ele geçirildi. Yeni kraliçenize dikkat edin,” dedi düz bir sesle.

Çığlıklara, bu işkenceden zevk alan ve ıstıraptan beslenen iblislerin kötülük dolu kahkahaları eşlik ediyordu.

“Acele et,” diye uyardı Dendarah. Necos’la birlikte düğümleme işlemini tamamladılar. Dendarah panjurları batı ufkunu kana bulayan gün batımına doğru açarken, Necos ipin ucunu pencerenin altındaki demir çubuklara bağladı.

Kirgipa derme çatma askıyı omzuna yerleştirerek titre-

yen ellerle bebeği yerden kaldırdı. Kai Kraliçesi. Sonunda sessiz ve memnun şekilde askısına yerleşen bebek; alt katlarda kaynayıp köpüren ve etrafındaki herkesi tüketen korkunçluklardan, yaşadıkları trajedinin onu Kai Kraliçesi konumuna getirdiğinden habersizdi.

Necos elinde tuttuğu ipi pencereden dışarı attı ve ip duvarlardan aşağı süzülerek yere yakın bir noktada durdu. “Küçük bir düşüş yaşayacağız,” dedi Necos. “Dışlerini birbirine çarpacak kadar. Yeterince dikkatli davranırsak, hiçbir yerimizi kırmadan aşağıya ulaşmış oluruz.”

“Ben daha önce hiç tırmanmadım.” Kirgipa pencereden dışarıya uzanarak kilometrelerce uzaktaymış gibi görünen yere baktı. “Ya bebeği düşürürsem? Ya ben düşersem?” Zihni ona yere çakılarak ölmenin, *galla* tarafından öldürülmekten çok daha iyi olacağını söylüyordu. Ölmek istemiyor, en çok da güvenle vücuduna bağladığı masuma zarar vermekten korkuyordu.

Dendarah ipi son kez çekerek gücünü kontrol ettikten sonra Necos’un halkaya bağlamak için yaptığı düğümü inceledi. “Düşersen seni yakalarız.” Bakışlarını Necos’a çevirdi. “Sen kaç yaşındasın?”

“Otuz dört,” dedi Necos.

Dendarah başıyla onayladı. “Ben kırk bir yaşındayım ve sihrim daha güçlü. Önden git ve bakıcıyı bekle. Hemen arkasından geleceğim.”

Necos, Dendarah’nın söylediklerini mantıklı bulduğunu belli ederek başıyla onayladı. Kafası karışan Kirgipa, Necos’un koluna bir ip doladıktan sonra bir bacağına pencereden dışarı doğru sarkıtışını izledi. Necos bir saniyeli-

GEÇENİN HAYALETİ

ğine durakladı. İki kadına, “Hızlıca tırmanın,” diye talimat verdi ve sallanarak gözden kayboldu.

Kadınlar pencereden dışarı eğilerek Necos’un duvardan aşağı inişini izlediler. Dendarah, Kirgipa’yı kendine doğru çevirip bir kez daha askıların düğümlerini kontrol etti. “Sıra sende, küçük hizmetçi.” Arkasından gelen şeytani eğlencenin sesleri yükseliyor ve giderek yaklaşıyordu.

Kirgipa ona baktı. “Senin büyüünün daha güçlü olması neden bu kadar önemli?”

Dendarah bir kez daha pencereden dışarı doğru baktı. “Anlatılan hikâyeleri bilirsin. *Galla* sihirle besleniyor. Bu durumda ben daha cazip bir avım. Kaçmayı başaramadan yakalanırsam, Necos yerine beni tüketmeleri daha mantıklı olur. Bu da kaçmanız için size daha fazla zaman kazandırır.” Kirgipa’nın nefesi kesilmiş, kadının cesareti karşısında nutku tutulmuştu. Dendarah kirgipa’yı pencereye doğru yaklaştırdı. “Necos aşağıda. Bırakmanı söylediğinde ipi bırakacaksın. Sakın tereddüt etme.” Kirgipa’nın pervazdan geçmesine yardımcı olarak bebeğe zarar vermeyecek şekilde inmenin yollarını anlatıyordu.

İniş korkunç ve mide bulandırıcıydı. Necos, “İpi bırak!” diye seslendiğinde terden sıırılsıklam olmuştu. İpi bıraktı. Düşerken havalanmış gibi kaburgalarına çarpan midesi, Necos tarafından yakalandığında eski yerine dönmüştü.

Necos, Kirgipa’yı düştüğü yerden kaldırıp elini tuttu. “Koş!” diye bağırdıktan sonra sarayın batı tarafında bulunan bitki bahçelerine doğru koşmaya başladılar.

Yaşadığı dehşetin etkisiyle Necos’a kolayca ayak uyduran Kirgipa’nın ayakları, sanki topuklarından kanatlan-

mış gibi yerde uçuyordu. Göğsünde gümbür gümbür atan, kulaklarında uğuldayan kalbinin sesi, arkasında yükselen mide bulandırıcı çığlıkları neredeyse bastıracak kadar yüksekti. Kapıyı kırıp içeri girmişler miydi? Dendarah zamanında kaçmayı başarmış, peşlerinden koşmaya başlamış mıydı?

Dönüp saraya bakmaya cesaret edemese de göz ucuyla bir hareketlilik fark etti. Saray arazisinden Haradis şehrine doğru yayılmaya başlayan bir karanlık... Aman Tanrım, şehir tehlikedeydi. Annesi ve kız kardeşi orada yaşıyordu. Herkesin annesi ve kız kardeşi oradaydı. Oğulları ve kızları. Babaları ve erkek kardeşleri.

“Herkesi uyarmalıyız!” diye bağırdı Necos’a.

Necos elini sertçe tuttuğunda parmaklarının zonkladığını hissetti. “Bunu yapan biri illaki olacaktır. Hatta çoktan uyarmış olabilir. Nehre doğru ilerlemeliyiz.”

Yan tarafında bir sancı vardı ve Haradis’e doğru hareket eden karanlıktan kaçarken bebeğin ağırlığı yüzünden omuzları ağrıyordu. Bir keresinde, çürümüş ve yanmış çöp gibi kokan bir otun üzerinde kayarak neredeyse düşecek gibi olmuştu. Necos elini ağzına götürerek çığlığını bastırmaya çalışmıştı.

Düşme tehlikesi geçirdiği kaygan zemin, bir zamanlar canlı bir Kai’ydi. Kirgipa’nın bunu fark etmesini sağlayan şeyler, kemik kıymıklarıyla dolu yapışkan gri renkli sıvının içinde yüzen sarı bir göz ve son nefesini veren, yeni yakalanmış bir balık gibi inanılmaz bir şekilde açılıp kapanan bir ağız kalıntısı olmuştu.

Onu sabitleyip kendine doğru çekiştirirken Necos’un sesi titriyordu. “Sakın bakma ve koşmaya devam et.”

GEÇENİN HAYALETİ

Kucağındaki bebeğe sarılıp muhafızın yanında koşmaya devam ederken boğazından hıçkırıklar yükseliyordu. *Neh-re koş, nehre koş, nehre koş*. Bu iki kelime, kalp atışlarıyla aynı ritimde zihninde belirip duruyordu.

Uzak Dramorin Dağları'nda bir dere olarak doğan büyük Absu Nehri, birkaç kilometre ileride güneydeki denize akıyor ve iki şehri birbirinden ayırıyordu. Bu derin ve tehlikeli sulara birçok gemi parçalanmış, sayısız denizci hayatını kaybetmişti. Şimdiyse Kai halkının tek kurtuluş yoluydu. Anlatılan hikâyelerde *galla*'nın, bir köprüden geçecek şekilde bile olsa akan suyun üzerinden geçemeyeceği anlatılıyordu. Kirgipa anlatılan bu hikâyelerin doğru olması için dua ediyordu.

Şehrin dış bölgesine ulaştıklarında panik hâlindeki Kai halkının arasına daldılar. Necos haklıydı. Haradis halkı çoktan uyarılmış ve Absu Nehri'nin kıyılarına doğru hareket etmeye çalışan, dehşete düşmüş Kailer korkunç bir kalabalık yaratmıştı.

Necos cesetlerden oluşan yığınları bir kenara iterek, Kirgipa'nın geçebilmesi için bir boşluk yarattı. Kalabalık onları fark ederek yolu açmamıştı. Onlar da sarayı ele geçiren karanlıktan kurtulmak için çaresizce çırpınan sıradan Kailerdi. Kucağındaki bebek kraliçe, korkmuş annesi tarafından kucaklanan ve asker babası tarafından korunan sıradan bir bebektir.

Aniden kalabalığı yaran bir çığlık yükseldi. "GELİYORLAR!"

Haradis halkı çığlık çığlığa kaçışmaya başlayarak kontrol edilemez bir güruha dönüştü. Kirgipa, kalabalığın itip

kakmalarıyla Necos'un elini bırakmak zorunda kaldığında, adını haykırmaya başladı. Bebeği göğsüne bastırıyor, etrafındaki Kailer düşüp ezilerek can verirken ayakta durmak için savaşıyordu. Necos, çılgın kalabalığa karşı savaşmaya çalışsa da başarısız oldu ve kalabalığın arasında kaybolarak onlarla birlikte nehre doğru sürüklenmeye başladı.

Kirgipa'nın kucağındaki bebek kraliçe ağlıyor, minik yüz hatları ağlamasının şiddetiyle morarıyordu. Kendisine ve diğerlerine, neredeyse tırmanarak kalabalığı aşmaya çalışan bir adamın yüzüne dirseğiyle vurdu. Devrilen adam dengesini sağlamak için parmaklarıyla elbisesini tırmalayınca, Kirgipa sendeleyerek adama doğru düşmeye başladı. Kendini kurtarmaya çalışırken homurdandı. Eteği ucuna kadar yırtılmış, adamı kendisine bağlayan ip kopmuştu. Kirgipa'yı bırakan adamın yardım çığlıkları ayak seslerinin arasında tamamen kesildi.

Aniden gömleğinin arkasını kavrayan güçlü bir el onu ileriye doğru itti. "Attığın adımlara dikkat et, küçük hizmetçi. Geldik sayılır," dedi Dendarah yanı başında.

Galla'dan kaçan ve fazlasıyla paniklemiş olan Kai kalabalığının ortasında kalmamış olsalardı, Kirgipa arkasını dönerek muhafız kadına sarılmak isterdi. Bunu yapmak yerine, Absu Nehri'ne ulaşmak için Dendarah'nın yanında hızlanmaya ve Necos'un taktiğiyle Kai kalabalığını aşarak ilerlemeye devam etti.

Bacaklarının etrafını saran Absu Nehri'nin buz gibi suyu nefesinin kesilmesine neden oldu. Etrafındaki Kailer kümeler hâline gelmiş, istiflenmiş sardalyalar gibi durarak soğuk havada titriyorlardı. Kailerin birçoğu karşı kıyıda

GEÇENİN HAYALETİ

duruyor, ıslanmış ve üşüyen kardeşlerini kıyıya ve rıhtıma çekiyordu.

Dendarah etraftaki gürültüyü bastıran bir sesle, “Yüze-biliyor musun?” diye sordu. Kirgipa başıyla onayladı.

“Harika. Nehri yüzerek geçmemiz gerekiyor. Diğerlerinden olabildiğince uzak durmaya çalış. Yüzme bilmeyenler, kendi hayatlarını kurtarmak için diğerlerini boğmaya çalışacaktır. Bebeği sizi koruyabileceğim şekilde tutmaya özen göster. Bu şekilde ikinizi de sağ salim karşıya ulaştırabilirim.”

Akıntıya kapılarak karşı kıyıya doğru ilerlemeye başladılar. Kirgipa çocukken öğrendiği tüm koruyucu duaları okuyor, sırlıklam olmuş eteklerinin ağırlığıyla batmama-ya çalışırken soğuktan titriyordu. Bebek omzuna yaslanmış ve askının ipleri uçları dışında ıslanmamıştı. Dendarah yanında yüzüyor, yanlarına yaklaşan Kaileri intikamcı bir su perisi edasıyla savuşturuyordu.

Haradis’in güvenli kıyısı, kısa sürede *galla*’dan kaçan ve kıyıya yaklaşan Kailere yardım etmek üzere devriye gezen Kailerle dolup taşar hâle gelmişti. Dendarah, Kirgipa’nın ayağa kalkması için yardım ederken, sırlıklam olmuş Necos koşarak yanlarına geldi ve kadınları bebekle birlikte kollarının arasına aldı. Üçü de Necos tutuşunu gevşetene kadar cıyıklamaya devam etti.

Necos’un yüzünde belirsiz bir gülümseme belirdi. “Senin *galla* yemeği olduğunu sanıyordum, kadın,” dedi Dendarah’ya dönerek.

Dendarah, Necos’un gülümsemesine karşılık vermedi. “Neredeyse,” dedi, bakışlarını karşı kıyıya, tüm tarlaları

kaplayan ve Haradis'in sokaklarına yayılan karanlığa çevirdi. "Ancak hâlâ olabilme şansım var."

Kirgipa'yla Necos'u saraydan çıkarken takip eden çığlık ve kahkaha sesleri, caddelerle ara sokaklarda yankılanıyordu. Birçok Kai yeterince hızlı koşamamış ya da kaçmayı başaramamıştı. Kirgipa gözlerini kapatarak annesiyle kız kardeşinin karşı kıyıya yüzen kişilerin arasında olması için dua etti. Tek isteği, onların Absu Nehri'nin güvenli tarafında sığınak bulan kalabalığın içinde olmalarıydı.

Daha fazla Kai nehrin soğuk sularına girmiş, karşı kıyıya ulaşmak için mücadele ediyordu. Bir grup Kai'nin kıyının güvenli olmayan tarafına gitmek için harekete geçtiklerini gördüğünde Kirgipa'nın ağzı açık kaldı. Zırhlı bir şekilde atlarına binmiş, Absu Nehri'ne girmişlerdi. *Galla* tarafından ele geçirilen tarafa doğru hareket ediyorlardı.

"Emlek aşkına, bunlar ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu Necos büyük bir şaşkınlıkla. "Bu şeyleri ellerindeki kılıçlarla yenemezler."

Kirgipa, cevap vermeden önce bir süre kargaşayı izleyen Dendarah'ya baktı. "Onlar değil," dedi Dendarah bir grubu işaret ederek. "Asıl şunlara bir bakın. Hepsi yaşlı ve çoktan emekliliğe ayrılmış olan Kailer. Onlar savaşmak için değil, ölmek için orada."

Dendarah haklıydı. Gördüğü silahlı Kai birliği, büyükanne ve büyükbabası yaşlarındaki Kailerden oluşuyordu. Atlarla karşı kıyıya geçerek atları serbest bıraktılar. Siyah saçları ilerlemiş yaşıyla gümüşleşmiş lider Kai, bakışlarını askerleriyle nehre çevirdi. Kambur ve yaşlı görünse de sesi acı feryatlarla *galla* ulumalarının arasından güçlü bir şekilde duyuluyordu.

GEÇENİN HAYALETİ

“Soyumuzu kurtarıırken ölmek bırakabileceğimiz en iyi miras. Bizden sonra gelenlerin bu günleri hatırlayarak yaşaması için bana katılın.”

Sözlerini tamamladıktan sonra nehrin yüzeyine uzanarak kollarını iki yana açtı. Ona katılanlar her iki tarafına sıralanarak birbirlerinin kollarını kavradı ve nehir boyunca canlı bir zincir hâline gelene kadar el ele tutuşmaya devam ettiler.

Kirgipa bu cesaret örneği karşısında hissettiği derin üzüntüyle kucağındaki bebeğe sarılarak teselli bulmaya çalıştı. Yanında duran Dendarah’ın sesi sert ve acı verici geliyordu. “Görev ağır bir yükür.” Kirgipa’nın gözlerine baktığında yüzü kırışmış ve yaşlanmış görünüyordu. “Benim ilk görevim bebeği korumak. Bu aynı zamanda hem senin hem de Necos’un görevi. Buna rağmen, düşmana kafa tutanların arasında olmak için can atmadığımı söylesem yalan söylemiş olurum,” dedi nehri işaret ederek. “Onları görüyor musun? Cesur bir liderin sözleri kendine has bir büyüye sahiptir.”

Aralarında birkaç gencin bulunduğı ve çoğunluğu yaşlı Kai halkının oluşturduğu bir grup Kai, suyun sığındıkları alanından ayrıldı. Onlara engel olmaya çalışan akrabalarına karşı gelerek karaya doğru ilerlemeye devam ettiler. Bazıları güvenli kıyıyı terk edip yüzerek arkalarından ilerledi. Aralarında büyükbabalar, büyükanneler, uzun süre önce askeriyeden emekli olmuş olanlar, savaş ve galibiyetlerden uzak yaşamış birçok Kai bulunuyordu. Birçok Kai, yoldaşlarına katılarak nehir boyunca uzanan bir sıra hâlinde birbirlerine bağlandılar.

Kirgipa karşısında gördüğü manzara karşısında dehşete düştü. Annesi Tarawin, sıırıslıklam bir hâlde zincire katılmıştı. Kirgipa'nın kız kardeşi Atalan, kalçalarına kadar suyun içinde duruyor, annesine gitmemesi için yalvarıyordu. Kirgipa çığlık atarak kucağındaki bebeği ve güvenliğini sağlayan muhafızları göz ardı edip, kıyıya doğru hareket etmeye başladı. "Hayır, muta! Yapma!"

Necos'un onu geri çekmesiyle suya düşmekten son anda kurtulmuştu. Dendarah, kucağındaki bebeği alarak Kirgipa'nın ellerini serbestçe hareket ettirmesini sağladı. Necos'a doğru savrulmuş, kollarından kurtulmak için çırpınmaya başlamıştı. "Bırak beni! Sıradaki kişi benim muta'm! Nehirde duran kız kardeşim!"

Necos'un ani sarsmasıyla Kirgipa'nın gözleri karardı. "Kirgipa dur!" Necos Kirgipa'nın yüzünü omuzlarını sıkıca kavrayarak nehre çevirdi. Zincirdeki bir noktayı işaret ediyordu. "En büyük ağabeyim orada," diye orta yaşlı bir adamı işaret etti. Yanındaki adamı göstererek, "Bu da amcamız," dedi Necos. Onu kendine doğru çevirdiğinde, Kirgipa gözlerindeki hüznü gördü. "Yaptıkları seçim cesurca bir seçimdi. Onları her zaman yaptıkları kahramanlıklarla hatırlayacağız. Hayatta kalıp görevini yaparak bu cesareti onurlandır."

Kız kardeşiyle birlikte annelerinin ölümüne canlı tanık olacak olmaları midelerini bulandırıyor. "Kız kardeşim," dedi hıçkırarak. "Şu an nehirde."

Kirgipa'nın annesini kurtarmaktan vazgeçtiğini gören Dendarah, bebeği yeniden kucağına verdi. "Kız kardeşin yüzebiliyor mu?" Kirgipa başıyla onayladı. "O hâlde en güvenli yerde."

GEÇENİN HAYALETİ

Karşı gelecek fırsatı olmadı. Şehrin o tarafını yakıp yıkan *galla*, nehrin kıyısına ulaşmıştı. Nehir kıyısı boyunca birbirine kenetlenmiş olan Kailer ilahi söylemeye ve ardından parlamaya başladılar. Önceki nesillerden kendilerine miras kalan büyüler, tüm vücutlarını sarıp kollarından yayılarak yaklaşan geceyi aydınlatan ve yaşayan karanlığı bir çılgınlığa sürükleyen, parlak mavi bir bariyer yarattı.

Bu bir bariyer değildi. Bu yemdi. Kirgipa bu görüntüyle ürpermişti, annesinden yayılan gök mavisi ışığı gördüğünde olduğu yerde donakaldı. Hem nehirde duran Kailer hem de kıyıda bekleyenler sessizliğe bürünmüştü. Nehirden yükselen uğultu, Kai'nin büyüsünü aktif hâle getiren ilahileri ve *galla*'nın feryatlarıyla sessizliği dolduruyordu.

Dendarah, Kirgipa'yı yüzüne bakması için zorladı. Muhafızın yüz hatları kırışmıştı. “Bu gördüklerinin annene dair son anıların olmasına izin verme. Ben izleyip sonsuza kadar hatırlayacağım.” Ardından Necos'un yüzüne bakarak gülümsedi. “Senin için de aynısını yapacağım.”

Necos başını iki yana salladı. Bakışlarını ağabeyi ve amcasının durduğu noktaya dikmişti. “Aklıma kazınan bu anın yükünü severek üstleniyorum.”

Kirgipa Dendarah'nın kolunu tuttu. “Her şey bittiğinde kız kardeşimi kurtaracağına söz ver.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Galla'nın atağa geçtiğini, etrafında duran Kailerin eş zamanlı soluduğu nefesten anlamıştı. Arkasını dönmeye yeltendiğinde Dendarah tarafından bebeği aralarında tutacak şekilde durduruldu.

Yükselen çığlıklar uzun süreli ve gökyüzündeki ayı par-

çalayacak kadar deliciydi. Bu çılgınlıklar ölenlere ve ölümlerine şahit olanlara aitti. Kirgipa, Dendarah'nın kucağında ürperirken acılarının bir an önce son bulması ve annesinin acı çekmeden ölmesi için dua etti.

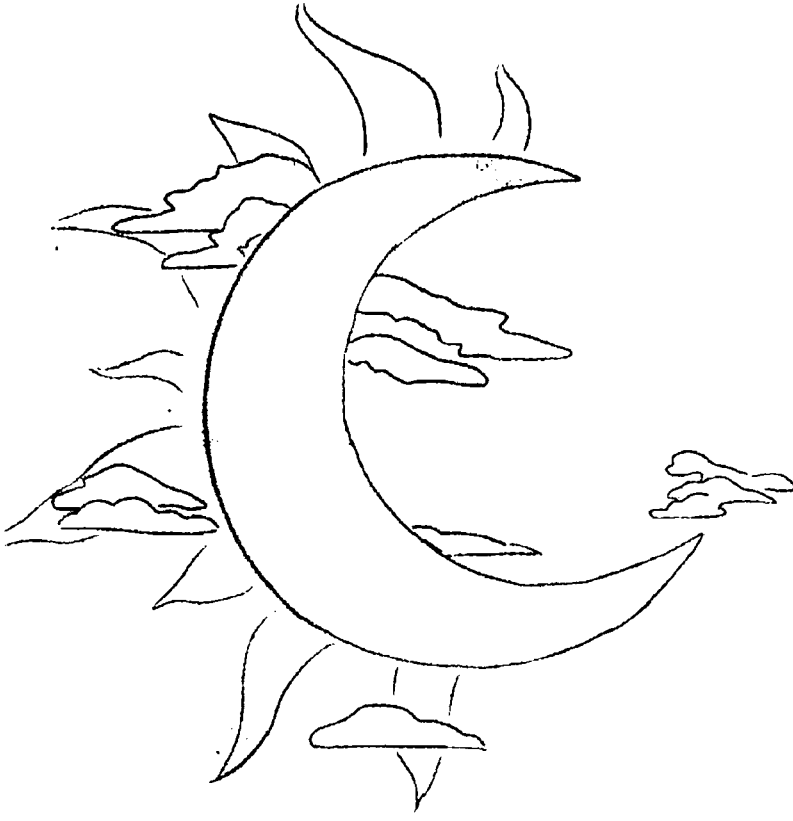
Her şey sona erdiğinde, saldırının dakikalar mı, yoksa aylar mı sürdüğüne karar veremiyordu. Bu süre Kirgipa'ya sonsuzluk gibi gelmişti. Dendarah onu nehre bakabilmesi için serbest bıraktığında, Kai büyüünden ve onu aktif hâle getiren kadınlarla erkeklerden oluşan mavi renkli parıltı kaybolmuştu. Hareket eden gölgelerden oluşan zincir, uzak kıyı boyunca uzanıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerden, sivri pençelerden ve sivri dişlerden oluşan bulanık şekiller dumanla kömür içinde eriyip tekrar tekrar oluşuyordu. Nehir Kailerle dolup taşıyordu. Kendini *galla*'yla savaşmak adına feda edenler, kıyıda mahsur kalan herkesin zamanında suya ulaşmasını sağlamıştı.

Nehir kenarında çalkalanan kitlenin, ulaşamadığı yerlerdeki kurbanlarla ziyafet çekememekten duyduğu hayal kırıklığı hissediliyordu. Çok sayıda uluma ve birbirine çarpan dişlerin sesi gecede yankılanıyordu. Siyah duvarın ardındaki saray, gökyüzünde yükselen ay ışığının altında harap olmuş bir silüet gibi uzakta yükseliyordu.

Dendarah, Kirgipa'nın arkasına yaklaşarak konuştu.

“İşte, Bast-Haradis Krallığı düştü.”

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 1

Ildiko, bakışlarını çalışma masasına dikip yumruklarını sıktı ve elbisesinin kıvrımları arasında parmaklarını çıtlatmaya başladı. Saggara'nın baş aşçısı, Ildiko'yla Brishen'in ertesi gün Kai bolluk bayramı olan *Kaherka*'yı kutlamak için düzenlediği ziyafette sunulacak yemeklerin tadımını yapmak üzere hazırlanmıştı.

Aşçı, "Buyurun, bu sizin için, *Düşes*," deyip tabağı büyük bir memnuniyetle Ildiko'ya uzattı.

Ildiko, ziyafetin ev sahipliğini yaptığı ve evin hanımı olduğu için Saggara'nın mutfak personeli tarafından hazırlanan yemekleri tadıp onaylama sorumluluğuna sahipti. Normalde bu özel görevden çekinmezdi. Kai'nin pişirdiği ve yediği yemeklerin bir çoğunu severek yiyordu, tabii bir yemek hariç. Tabağını kavrayarak masanın diğer ucunda, tereyağıyla parlayan kabuğun altında nefes alıp veren, ze-

hirli dikeninin ucunu görebildiği *skarpatin*'li turtaya odaklanmamaya çalıştı.

Aşçı, onu sandığından çok daha dikkatli bir şekilde izliyor olmalıydı. Süslü tepsinin üzerinde duran turtaya yaklaşp tepsiyi havaya kaldırarak, "Tadıma bundan başlamak ister misiniz, Ekselansları?" diye sordu.

"Hayır!" Ildiko boğazını temizleyerek sesini alçalttı. "Teşekkür ederim, aşçı. Ben diğer taraftan başlayacağım." Turtanın mücadele etmek için beklediği o ana kadar, durmanı tüten ve taze kesilmiş bir *skarpatin* parçasını yeme fikriyle midesinin boğazından çıkıp vücudundan kaçmaya çalışmayacağını umuyordu.

Acele etmeden dilimlenmiş ya da kepçeyle tabağına doldurulmuş yemeklerin tadımını yapmaya başladı. Tadına baktığı birkaç yemek Ildiko'yu kararsız bırakmıştı. Bir Gauri soylusu olarak büyürken, balla kavrulmuş çekirge ya da tütsülenmiş ve dilini yakıp küle çeviren baharatlı bir biber sosunda pişirilmiş *sipła* kurtçukları gibi şeyler yememişti. *Skarpatin*'e yaklaştıkça Ildiko daha ağır hareket ediyordu. Yanı başındaki aşçı, sabırsızlıkla olduğu yerde sallanmaya başlamıştı.

Ildiko kapı aralığında beliren kâhyayı fark ettiğinde, ona duyduğu minnettarlıkla boynuna atılmak istedi. Mesumenes, Ildiko'nun sırtışından irkildi ve yüzü sert bir ifadeye büründü. "İzninizle bir dakikanızı alabilir miyim, *Düşes*?"

Aşçı, gözlerini kâhyaya dikerek bakarken vücudu tadımın kesilmesinden duyduğu memnuniyetsizlikle kaskatı kesilmişti. "Bunun tadımını daha sonra yapmanız için ayırayım mı, Ekselansları?"

Tadına baktığı tüm yemeklerden memnun kalan ve *skarpati*'nin tadına bakmadan bu konuyu kapatmanın memnuniyetini yaşayan Ildiko, yarım kalan tabağını aşçıya uzatarak, “Kesinlikle hayır. Tadına baktığım her şeyi çok beğendim ve misafirlerimizin de beğeneceğine eminim. Tüm yemeklerin büyük bir iştahla tüketileceğine inancım tam,” dedi. İsteyen herkes Ildiko’nun *skarpati*’ndeki payını da seve seve yiyebilirdi.

Aşçı, Ildiko’nun iltifatlarına karşılık vererek Mesumenes’e karşı sinirli bir nefes verdikten sonra mutfak persone-line görevlerinin başına dönmelerini emretti.

Ildiko kâhyaya mutfakların dışındaki karanlık koridor-da eşlik etti. Kâhya, onu taş duvarlara monte edilmiş tek bir meşaleden yayılan ışığa doğru götürdü ve Ildiko’ya ciltlenmiş bir yığın belge uzattı.

“Mühim bir soru soracakmış gibi görünüyorsun, kâhya.” Ildiko ilk sayfaya göz attığında, yazıların yaygın Gauri dillerinin bir karışımı olduğunu fark etti.

Mesumenes, ellerini arkasında kavuşturarak vücut ağırlığını topuklarına verdi. Ildiko birazdan azarlanacağından emindi. “Gaur’dan ilk ticari mal kargosu mavna ile geldi ve Escariel kasabasının dışında demir attı. Mürettebat Gauri mallarını boşalttı, ticari anlaşmada belirtildiği üzere mor boya sevkiyatını yüklemek için bekliyor.”

Aralarındaki sessizlik Ildiko’nun onu daha fazla açıklamaya ikna etmesine kadar sürdü.

“Yani?” diye sordu Ildiko.

Kâhyanın kaşlarının arasındaki boşlukta kırışıklıklar belirdi. “İlçeye gelen bir ulak, liman başkanı tarafından

gönderilen bu manifestoyu getirdi. Sevkiyatı kontrol etmeden Gauri mallarını teslim almaları mümkün görünmüyor.”

Ildiko bakışlarını yeniden kâğıtlara yöneltti ve bu sefer sayfaları yavaşça çevirmeye başladı. Okudukça içindeki öfkenin büyüdüğünü hissediyordu. Başını kaldırıp Mesumenes’e baktığında ifadesindeki parıldamayı fark etti. “Bu bir şaka mı? Gauri’nin eski ağırlık ve ölçü birimlerini içeren manifestoyu göndermeye kim karar verdi?”

Omuz silkti. “Bunu kimse bilmiyor ancak ne liman başkanı ne de ben bu dile hâkimiz. Listede yazarların teslim edilip edilmediğini anlamak için gerekli hesaplamaları yapacak durumda değiliz.”

Utançtan dolayı oluşan kızarıklığın sıcaklığı, boynundan tırmanarak yanaklarıyla kulaklarına yayıldı. Bu anlaşma, Brishen’le evlendiğinden beri iki ülke arasında imzalanmış ve mühürlenmiş parşömen yığınlarının ötesinde yapılan ilk gerçek ticari anlaşmaydı. Gaur’dan biri bu anlaşmaya hile ve düzenbazlığı dahil etmek istemiş gibi görünüyordu. Yaptıkları bu eylem, Ildiko’nun halkını fazlasıyla kötü bir duruma düşürmüştü.

Gaur ve Bast-Haradis arasındaki anlaşma Kailere lüks malların ticaretini sağlamak içindi. Egzotik çaylar, baharatlar, yarı değerli taşlar, yüksek kaliteli camlar, pamuklu kumaşlar ve altın işlemler. Bunların karşılığında da Kai halkı tarafından üretilip satılan mor boyayı alacaklardı.

Hem öfkeli hem de mahcup olan Ildiko, sıkıca tuttuğu manifestonun bir köşesini kırıştırmıştı. Ildiko konuşmaya başladığında Mesumenes bir adım uzaklaştı. “Ulağa beklemesini söyle ve atımı eyerle. Escariel’e dönerken ona eşlik edeceğim.”

GEÇENİN HAYALETİ

Bağırıp çağırmamış olsa da kâhya emrini yerine getirmek üzere harekete geçti. Kısa süre içinde Ildiko'nun bineceği at hazırlandı ve Escariel'e doğru yarım saat sürecektir yolculukta ona eşlik edecek yarım düzine muhafızla yola çıktı.

Bir süre sonra Kai kalabalığının teknelerden indirilen yüklerin arasından geçip gittiği, Absu Nehri'nin derin kıyılarını kucaklayan rıhtıma vardılar. Sepetlerin, küplerin ve fiçilerin yanı sıra kumaş ve çeşitli mallarla dolu çuvallar boş alanın tümünü işgal ediyordu. Absu Nehri, halatlarla direklere bağlanmış düz tabanlı mavnalarla birlikte bir yükselip bir alçalıyordu. Dip dibe duran mavnalar kendi rıhtımını oluşturuyor, mürettebat bir liman şefinin ya da kaptanlarının bağırarak verdiği emirlere göre sevkiyatları yoğun bir şekilde aktarıyordu. Bu, ay ışığı ve meşale ışığının titremesi altında gerçekleşen düzenli bir kaostu.

Saggara'ya manifestoyu ulaştıran ulak, onları kalabalığın arasından geçirdi. Ildiko kalabalıkta ilerlerken üzerindeki Kai bakışlarını görmezden geldi. Saggara'da geçirdiği bir yılın ardından Kai halkının ona karşı duyduğu meraka alışmıştı. Saggara'ya en yakın köylerde yaşayan Kailer, insan görmeye başkentteki dar görüşlü nüfustan daha alışkındı. Buradaki insanlar Ildiko'ya bir insan olduğu için değil, aralarından biriyle evlenmiş olduğu için bakıyordu.

Eflatun renkli diyez işaretleriyle işaretlenmiş ve kapaklarına Saggara bölge mührü basılmış varillerin yanından geçtiler. Mor boya mavnalara yüklenererek Gaur'a nakledilmeyi bekliyordu. Boş fiçilerin üzerine yerleştirilen tahta kalaslarla oluşturdıkları derme çatma masaların arkasında

oturan bir grup memur, üç insanla Bast-Kai ve ortak dil karışımı bir dilde tartışıyordu. Ildiko, Kai'nin sevkiyatın eksiksiz olduğunu doğrulayana kadar malları teslim etmeyi reddettikleri ve insanlar malları bir an önce yüklemek istediği için tartışmanın giderek gürültülü ve düşmanca bir hâl almasını dinledi.

Ildiko ulakla birlikte önlerinde durduğunda tartışma aniden kesildi ve Kailer ayağa fırlayarak derin bir reverans yaptı. Üç insan, Ildiko'ya şaşkınlıkla baktıktan sonra kim olduğunu anlayıp tıpkı Kailer gibi eğildiler.

“Ekselansları,” dedi bir grup Gauri dilinde.

Diğer grup da Bast-Kai dilinde, “*Düşes*,” dedi.

Ildiko manifestoyu eline alarak atından inerken başıyla memurlara işaret edip, “Liman şefiniz nerede?” diye sordu.

“Onu hemen getireceğim, *Düşes*.” Memurlardan biri hızla uzaklaşarak kalabalığın içine karıştı.

Ildiko karşısındaki üç insanı incelediğinde bakışları yaşlı bir adama takıldı. Doğa koşullarının ve su üzerinde geçirdiği hayatın etkileri yüzüne yansımıştı. “Aranızda mavna kaptanı ya da ikinci kaptan olan kim?”

Ildiko yanılmamıştı. Adam bir adım öne çıkarak tekrar reverans yaptı. “Ekselansları, ben *Sly Fox*'un kaptanıyım. Adım Glay,” dedi başparmağını arkasındaki mavnaya doğru sallayarak.

Ildiko tek kaşını kaldırdı. Yaşadıkları sorunla mavnanın adının birbirine uyumlu olduğunu düşündü. Elindeki kâğıt yığınının kaptana doğru sallayarak, “Kargo manifestosuyla ilgili bir sorunumuz var, Kaptan. Görünüşe göre Gaur'daki liman başkanı, size bir Gauri rahibi olmadığınız ya da bir

GEÇENİN HAYALETİ

rahip tarafından eğitim görmediğiniz takdirde okumanızın imkânsız olduğu bir manifesto vermiş,” dedi.

Kaptanın gülümsemesi solarken omuzları gerildi. “Bu konuda bir bilgim yok, Majesteleri,” dedi yumuşak bir sesle. “Sevkiyatı *Seahorse* adlı yelkenli bir gemiden yükledik. Kaptanı bize tüm sevkiyatın kontrol edildiğine dair güvence verdi. Ben hiçbir sorun görmüyorum ve izin verirsiniz boyayı alıp Gaur’a geri götüreceğiz.”

Ildiko elindeki kâğıt yığınının sayfalarını çevirerek miktarları ve ağırlıkları incelerken alt dudağını çiğnedi, hepsi eski Gaur ölçüleriydi. “İzin vermiyorum,” dedi. “Kai memurları manifestoda yazanları anlayamadığı için gerekli kontrolleri sağlayamazlar.” Manifestoyu kaptana doğru itti. “Sen anlayabiliyor musun?” Adam, Ildiko ona canlı bir yılan uzatmışçasına geri adım attığında gülmemek için kendini zor tuttu. “Hiç sanmıyorum çünkü birisi miktarları tapmak dilinde listelemenin mantıklı olacağını düşünmüş olmalı. Gauri rahiplerinin Kai rıhtımlarında aşar vergisi ve adak kabul etmek için dolaştığını düşünen birinin böyle bir şey yapması size de tuhaf gelmiyor mu?”

Kaptan Glay bakışlarını diğer yöne çevirdi. Bu tarz şeyler her zaman yaşanıyormuş gibi omuz silkerek, “Olabilir, Majesteleri. Yine de manifestoda belirtilenlerin sevkiyatla birebir uyduğuna sizi temin ederim,” dedi.

Ildiko gülmeye başladı. Belli ki kaptan onun bir kadına yakışmayan işlere burnunu soktuğunu ve ortak bir yönleri olduğu için ona inanması gerektiğini düşünüyordu. Her ikisi de insandı. Kai memurlarının sevkiyat kontrolü yaptığı masalardan birine doğru ilerlerken omzunun üzerinden

kaptana seslendi. “Eminim öyledir ama bana ayak uydurmak zorundasınız. Sen ve Kailer eski Gaur biçimini tercüme edemeyebilirsiniz ama ben edebilirim.”

Ildiko Gauri’de rahiplerin soylulara eğitim verme geleneği için şükrediyordu. Dersleri her zaman fazlasıyla sıkıcı bulmuş olsa da her zaman ortalama bir öğrenci olmuştu ve şu an manifestoda yazanları tercüme edebilmek için bu gayet yeterli bir seviyeydi.

Bir memurun kalktığı masalardan birini işaret ederek, “Oturabilir miyim?” diye sordu.

Memurlar Ildiko’ya bir dizi tabure ve yazması için tüy kalemler uzatıyordu. Bakışlarını mavna kaptanına yönelterek sırtmaya başlayan Kailerin dişleri, yarı karanlıkta fildişi gibi parlıyordu.

Kaptan bu durumdan memnun görünmüyordu. Ellerini iki yanına yerleştirerek sıkıdığı dişlerinin arasından konuşmaya başladı. “Majesteleri, bu saatler sürecektir ve planladığımız sevkiyat süresini altüst edecek.”

Ildiko büründüğü sahte sempatiyle dilini şaklattı. “Bir kişinin yersiz mizah anlayışının yarattığı talihsiz sonuçlar. Size yapabileceğim tek öneri, döndüğünüzde manifestoları hazırlayanlarla konuşmanız ve onları tapınak dilini kullanmak yerine ticaret dilini kullanmaya teşvik etmenizdir.” Kaptanın bakışlarını görmezden gelip manifestoyu ilk liste setine kadar açtı ve tüy kalemini yakınında duran hokkaya batırdı. “Başlayalım mı? Eminim hiçbirimiz, şafak sökerken hâlâ burada olmak istemeyiz.”

Kaptan hiçbir şey söyleyemeden liman şefi geldi. Ildiko’nun önünde eğilirken, onu derme çatma masanın

arkasında oturduğunu gördüğünde yüzüne yerleşen şaşkınlığı gizleyemedi. “Mesajım Saggara’ya ulaştı. Mesumenes’in cevabını bekliyordum, sizin geleceğinizi düşünmedim, *Düşes*.” Sesi memnun ve şaşkın geliyordu. “Size nasıl yardımcı olabilirim, Ekselansları?”

Kalemini ona doğru sallayarak, “Sadece çeviri yapmak için buradayım. Sevkiyatların koordinasyonunu size bırakıyorum,” dedi Ildiko.

Ildiko bir Gauri rahibi olsaydı, çeviriyi çok kısa bir sürede tamamlamış olurdu ancak tapınak metinlerini okuyalı yıllar olmuştu ve çeviri hızı düşmüştü. Kaptan volta atarken bir şeyler mırıldanıyordu. Ara sıra mavnasına gidip birkaç dakika sonra geri dönüyor, Ildiko’nun umursamadığı bakışlar atıyordu.

Çeviriyi tamamladığında gün doğmamış olsa da doğmasına az kalmıştı. Parmakları tüy kalemin etrafında kasılmış ve mürekkep lekeleriyle kaplanmıştı. Kalemi bir kenara bırakarak derin bir nefes aldı. Liman şefine bakıp, “Bitti,” dedi memnuniyetle gülümseyerek. Başkan başıyla onayladıktan sonra, kaptan yumruğunu havaya kaldırarak bir sevinç gösterisi yaptı.

Kaptan, Ildiko ve manifestoya bakarken temkinli görünüyordu. “Artık gitmekte özgür müyüz?”

Ildiko omuz silkti. “Sevkiyat sırasında hasar gören mallar için liman başkanıyla bir kredi anlaşması yapmanız gerekiyor ama benim buradaki işim bitti.” Ayağa kalktığında uzun süre taburede hareketsiz oturmanın neden olduğu ağrılardan dolayı yüzünü buruşturdu. “İyi akşamlar dilerim.” Bakışlarını ufukta parlayan ışığa çevirdi. “Ya da bu durumda günaydın daha iyi olabilir.”

Liman başkanı, yardımını için Ildiko'ya teşekkür ederken Ildiko olası bir sorunla karşılaştıklarında her zaman yardımcı olacağını güvencesini verdi. Bakışlarını yola çıkarak üzere hazırlıklarını yapan yorgun mürettebatına emirler yağdırmakla meşgul olan kaptana çevirdi. Yaşadıkları bu gecikmenin, gelecekte buna benzer yollara başvurmalarına engel olacağını umuyordu.

Kale halkı ertesi gün verilecek ziyafetin hazırlıklarıyla meşguldü. Ildiko hazırlıkların nasıl gittiğini sormak için durmamaya karar verdi. Saggara'da uzun yıllardır kâhyalık yapan Mesumenes bu tür etkinlikleri başarıyla organize edebilirdi. Mesumenes'in işine karışmamaya özen gösteriyor, sadece Mesumenes ya da aşçı özellikle Ildiko'nun fikrini ve onayını talep ettiğinde dahil oluyordu.

Şu an onların varlığına iki kat şükreliyordu. İsteddiği tek şey, banyo yaparak üzerindeki iskele kokusunu atmaktı. Odasında bekleyen hizmetçisi Sinhue, Ildiko'yu gördüğünde kibarca gülümsemeden önce burnunu kırıştırdı.

Ildiko bunu gördüğünde güldü. "Gizlemene gerek yok. Berbat koktuğumun farkındayım. İskelenin kokusu üzerime sindi."

Birlikte Ildiko'nun üzerindeki kıyafetleri çıkardılar ve kısa süre içinde üşümemesi için üzerine aldığı battaniye hariç çıtırçıplak kaldı. Sinhue banyo ve yiyecek ayarlamalarını yapmak için odadan çıktığında, Ildiko ısınmak için şöminenin yanındaki bir sandalyeye büzüldü.

Brishen yanında olsaydı birlikte banyo yapabilmeleleri için büyük küveti hazırlamalarını isterdi. Ildiko derin bir iç çekerek şöminede neşeyle dans eden alevlere baktı.

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen, Anhuset'i ve bir devriyeyi yanına alarak bölgesinin batı sınırına gitmişti. Saggara'ya birçok Kai çiftliğine baskın yapıldığı, sığır, koyun, atların çalındığı ve bir ailenin hayatını kaybettiğinin haberi gelmişti. Suçluların kim olduğuna dair net bir bilgi yoktu; bazıları bunları yapanların Kai olduğunu savunurken, diğerleri Serovek'in topraklarından Kai topraklarına geçiş yapan Beladine akıncılarının olduğundan emindi.

İkincisinin doğru olmamasını umuyordu. Serovek, Ildiko'yla Brishen'in ve tabii ki Anhuset'in hayatını kurtardıktan sonra aralarındaki ilişki yakın arkadaşlığa dönüşmüştü. Krallıkların birbirlerine giderek bilenmesi dışında bu iyi bir şeydi. Ildiko her ikisinin de savaş ilan etmemesi için dua ediyordu. Bu iki adamın savaş meydanında düşman olarak karşı karşıya gelme fikrinden nefret ediyordu.

Sinhue bir grup hizmetkârla birlikte leğen, su testileri ve üstü kapalı yemek tabaklarıyla odaya döndü. Kısa süre sonra Ildiko beline kadar sıcak suyun içinde oturuyordu. Sinhue de hanımı saçlarını yıkamaya hazır olana kadar yakındaki bir masayı hazırlamakla meşguldü.

Küvet yaslanmak için tasarlanmamıştı ama bir tarafındaki sandalyeye benzer yüksek sırt Ildiko'ya yaslanabileceği bir yer oluşturmuştu. Yakınındaki tabaklardan yükselen koku midesinin guruldamasına neden olmasaydı, küvette uzun bir süre daha oturmaya devam edebilirdi. Oturup yemeğini yemek için hızlıca saçlarını yıkayarak banyo faslını tamamlamaya karar verdi.

Havluyu etrafına sarmaya başladığı sırada Brishen'le kendi odasının arasındaki kapının açıldığını fark etti.

Sinhue o tarafa dönerek reverans yaptığında, Ildiko arkasını dönerek kapı aralığında duran kocasını gördü.

Üzerinde hâlâ çamur sıçramış bir zırh, deri ve eteklerinden daha fazla çamur damlayan bir pelerinle eşikte öylece duruyordu. Yüzündeki ifade hem şehvetli hem de keskindi. “Merhaba, güzel cadı.” Ses tonu Ildiko’nun üşümesinden bağımsız bir şekilde tüm vücudunun ürpermesine neden olmuştu.

“Brishen!” Küvetin içinde durduğunu unutan Ildiko, Brishen’e ulaşmak için ona doğru bir hamle yaptığı sırada küvetin kenarına takıldı. Sinhue’nin refleksleri onu sert bir düşüşten kurtarmıştı.

Sinhue yüzüne yerleşen sırtışıla Ildiko’yu kapıyla küvet arasındaki mesafeyi saniyeler içinde aşan Brishen’e emanet ederek, “*Düşes*’i size emanet ediyorum, *Dük*,” dedi bir kez daha eğilerek. “İhtiyacınız olduğunda beni çağırın.”

Ildiko konuşmaya başlamadan önce Sinhue’nin odadan çıkarak kapıyı kapatmasını bekledi. “Eve dönüşünü asalet ve zarafetle karşılama planım böylece suya düştü,” dedi üzgün bir ses tonuyla.

Brishen’in dudaklarının köşesi kıvrılırken sağ gözü se-defli bir parıltıya büründü. Sol gözü, aylar önce akıncılar tarafından işkenceye maruz kaldığı sırada oyulmuştu. Kaybettiği gözünün üzerine örttüğü kumaş parçası, boş göz çukurunu gizlese de kaşının üstünde ve göz kenarının altında deriyi ikiye bölen sivri yara izlerini gizleyemiyordu. “Ben bu karşılamayı daha çok beğendim.” Pençeli parmaklarıyla, bir köşesi göğüs dekoltesine gömülü olan havlunun kenarı boyunca hafif dokunuşlar eşliğinde bir çizgi çizdi.

GEÇENİN HAYALETİ

Diğer eliyle de Ildiko'nun elini kavradı. "Beni özledin mi, karıcığım?"

"Eh, belki biraz özlemiş olabilirim," dedi Ildiko ona takılarak. Dokunuşlarının tadını çıkarırken ona doğru yaslandı. Pençelerinin ölümcüllüğünü ve onları bıçak gibi kullanabileceğini bilmesine rağmen dokunuşlarından irkilmiyordu. Doğuştan savaşçı olmasına ve ırkından gelen güçlü bir büyüye sahip olmasına rağmen, Brishen Khaskem her zaman fazlasıyla nazik bir koca olmuştu. Ildiko onu kucaklamaya çalışırken elini tutmaya devam ederek bir adım uzaklaştığında kaşlarını çatı.

"Kirliyim ve yıkanmaya ihtiyacım var, karıcığım." Brishen'in burun delikleri genişlerken sesi gırtlaktan gelen bir tonda çıkıyordu. "Baş belası olsan da yenecek kadar güzel kokuyorsun."

Ildiko bir kaşını kaldırarak masanın üzerindeki yemeklere baktı. "Halklarımızın geçmişte yaşadıklarına bakarsak bu tarz bir söylemde bulunduğunda gurur mu duymalıyım, yoksa yardım için çığlık mı atmalıyım emin değilim. Yüzündeki vahşi gülümsemeden bahsetmiyorum bile."

Bu sözleri Brishen'i birkaç ay öncesine götürdü. Kai ve insanlar arasındaki korkunç hikâyelerin doğrulunu kanıtlayan kişi o değil, Anhuset'di. Brishen'in kuzeni Anhuset, Kailerin bir zamanlar insanları nasıl avlayıp yediğini anlattığında Ildiko'nun rengi solmuştu.

Bakışlarını uzun süre Anhuset'ten ayırmamış, söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. "O zaman Serovek, Brishen'in nerede tutulduğunu söylemediği takdirde Beladine akıncısını Kai'ye yolluk olarak teslim edeceğini söylediğinde blöf yapmıyordu."

Anhuset başını sallamıştı. “Yapmıyordu. Tehditler en çok gerçeklere dayandığında işe yarar.”

Brishen’in midesi guruldadığında Ildiko elini Brishen’in elinden çekerek bir adım geriledi. “Tadımın haşlanmış patatese benzediğinden eminim.”

Brishen kaşlarını çatı. “O hâlde benden korkmana gerek yok, güzelim.” Midesinin guruldamasına neden olan kokuların yükseldiği masaya yaklaşarak tabakların üzerindeki örtüleri kaldırdı. Ağzına attığı lokmanın tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Ildiko’nun dizleri titremeye başlamış, karnıyla kalçalarının arasında tarifsiz bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Birinin yemek yerken bu kadar baştan çıkarıcı görünebileceğini kim bilebilirdi?

Ildiko’ya mahcup bir şekilde omuz silkmeden önce Brishen bir ısırık daha aldı. “Dün gecedan beri ağzıma tek lokma yemek sürmedim. Bir grup sığır hırsızını batı sınırına kadar takip ettik. Aralarından ikisini öldürdük ve diğer on tanesini esir aldık.”

Ildiko, Brishen’in sorusuna vereceği cevaptan korksa da sormaya karar verdi. “Kai mi, yoksa Beladine mi?”

“Kai.”

Omuzları aniden gevşedi. Ildiko rahatladığını gizlemek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Brishen için kendi ırkından birini öldürmek kolay bir şey olmasa da en azından Beladine hırsızlarına Kai adaletini uyguladıysa, sınır ötesi düşmanlıklarının artma ihtimali yoktu.

Ildiko ona daha yakından bakmaya başladı. Yüzüne, omuzlarına ve üzerindeki zırhla kalınlaşmış ince beline dokundu. Bacakları ağır yün pantolonu ve dizlerine ka-

GEÇENİN HAYALETİ

dar çıkan bağcıklı botlarla örtülüydü. Çamurla kaplı olsa da giysileri yırtılmamış, üzerine herhangi bir şekilde kan sıçramamıştı.

Brishen bir yıllık evlilikleri süresince Ildiko'nun yüzündeki ifadeleri rahatça okuyacak kıvama gelmişti. Yüzüne yerleşen ifade endişesini açığa çıkarmış olmalıydı. "Ben iyiyim, Ildiko. Sadece yorgun ve fazlasıyla açım."

İç çekerek, "Elimde değil. Bu devriyelere çıktığında sana bir şey olacak diye endişeleniyorum. Sen dönene kadar gözüme uyku girmiyor," dedi Ildiko.

Brishen'in yüz hatları yumuşamıştı. "O zaman yokluğumda, rüyalarında bana yer vermiyorsun," diye yakındıktan sonra ona göz kırptı.

Ildiko, Sinhue'nin yatağın üzerine bıraktığı geceliğe uzanarak üzerindeki havlunun yere düşmesine izin verdi. Brishen'in iç çektiğini duyarak gülümsese de arkasını dönmedi. "Döndüğüne göre gönül rahatlığıyla uyuyabilirim. Böylece rüyamda seni görebilirim."

Brishen'in sesi yükselen arzuyla açıkça kalınlaşmıştı. "Bunu unut, Ildiko. İkimiz de uzun saatler uyumayacağız."

Giyinmeden önce odadaki serin havadan ve vücuduna yayılan beklentiden ürpermeye başladı. Hayal kırıklığıyla nefes vererek omzunun üzerinden Brishen'e baktı. "Peki o zaman neden orada durup yiyeceklerimi çalıyorsun, Dük? Çamurlu zırhından bir an önce kurtul ve tehdidini gerçekleştir."

Brishen kıkırdayarak karşılık verdi. "O bir tehdit değil, bir sözdü." Yatak odalarını ayıran kapının çalınmasıyla Brishen dikkatini Ildiko'dan uzaklaştırdı. "Bu küvetimi ve

yemeğimi hazırlamış olan Etep olmalı. Bana katılmak ister misin?” Sinhue’nin Ildiko için hazırladığı yemekleri tepsiyle birlikte masadan kaldırdı.

Bu soruyu sorması Ildiko’nun başını sallamasına neden oldu. “Döndüğünü daha önce bilseydim her türlü hazırlığı önceden yaptırırdım, kocacığım.” Onu kapıya kadar takip edip bir kez daha dokunmaya çalıştığında Brishen’in onu engellemesine kaşlarını çattı. Parmakları ona dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Bu istek hem içindeki arzudan hem de onun iyi ve sağlam olduğuna dair endişesinden doğuyordu.

Brishen botunun yardımıyla kapıyı açtığında özel hizmetçisi Etep’in, odanın diğer ucunda masayı yiyeceklerle donatırken Ildiko’nun da küvetini dolduran hizmetçi grubunun küveti kovalar dolusu suyla doldurarak hazırladığını gördü. “Yıkayıp karnımı doyurmak için yalvardığımda giriş holüne daha yeni adım atmıştım. Üzerimde birkaç günün kiri var ve leş gibi sığır kokuyorum.”

Ildiko’nun odasında sadece oturmasına izin veren küvet yerine, burada banyo yapan kişinin boydan boya uzanabileceği bir küvet bulunuyordu. Havaya küvetten yükselen sıcak suyun buharında ardıç ağacının serin kokusu yayılıyordu.

Brishen’in yatak odası Ildiko’nun odasıyla karşılaştırıldığında çok soğuktu, şöminede ateş henüz yanmamıştı. Hizmetçilerden biri şöminenin önüne çömelmiş, kütüklerin etrafına ince çırallar diziyordu. Ildiko soğuktan titrediğinde odasındaki giysi sandıklarından kalın bir bornoz ve terlik almak için izin istedi. Döndüğünde, odada Brishen’in üzerindeki zırhını çıkarmasına yardımcı olan Etep’ten başka kimsenin olmadığını gördü.

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko donatılmış masaya yaklaşarak bir sandalyeye oturdu ve dizlerini kendine çekip üşüyen ayaklarını ısıtmak için kalın bornozunun altına soktu.

Brishen, masanın üzerindeki çeşitli lezzetlerin tadına bakan Ildiko'yu kısık gözlerle inceliyordu. Gevşemiş brigan-din* zırhını çıkararak Etep'e uzattı. "Hiçbir şeyi bitirmemiş-sin, Ildiko. Masadaki her şeyi silip süpürecek kadar açım."

"Kendime hâkim olmaya çalışacağım," dedi Ildiko sa-kin bir sesle. Brishen'in kısık sesli hırıltısına sırtarak kar-şılık verdi. "Önce yıkanmak mı istersin, yoksa karnını do-yurmak mı?" Baharatlı biberle iştah açıcı sosun kokusu, burnuna dolarak ağzının sulanmasına neden oluyordu.

"Önce banyo." Brishen üzerinde sadece uzun gömle-ği ve pantolonu kaldığında Etep'i odadan kovmuştu. "Aç olmanın ötesinde, kirliyim," dedi gömleğini odanın diğer ucuna fırlatarak. Arkasından pantolonunu çıkarıp aynı ha-reketi bir kez daha tekrarlardı. Ildiko'nun derin iç çekişi, Brishen'in küvetin sıcak suyuna adım atarken duraklama-sına neden oldu. Kaşları kalkarken dudaklarında belli be-lirsiz bir gülümseme belirmişti. "Neden öyle bakıyorsun, karıcığım?"

Ildiko homurdandı. Ne kadar saçma bir soruydu. Kailer doğaları gereği insanlardan daha zayıf ve daha kaslıydı, Brishen de bir istisna teşkil etmiyordu. Bir atlının kalça-larına ve savaş için sık sık antrenman yapan bir adamın kol kaslarına sahipti. Pürüzsüz gri teni, geniş omuzları ve kusursuz görünen göğsüyle karnının üzerinde tüm gergin-

* Genellikle ağır kumaş, kanvas veya deriden yapılmış, iç kısmı kumaşa perçinlenmiş küçük dikdörtgen çelik plakalarla astarlanmış, bazen iç kısmın-da ikinci bir kumaş katmanı bulunan bir giysidir. -e.n.

liğıyle göz alıyordu. Arkasını döndüğü takdirde, en az kaslı sırtı ve sıkı kalçaları kadar göz alıcı olan bir diğer bölgeyle karşılaşacaktı.

Ildiko'nun bakışları kalçalarına kilitlenmişti. Kai erkekleri insanlardan bazı özellikleri karşılaştırıldığında farklıydı ancak konu erkeklik donanımına geldiğinde, aynı yapıya sahip oldukları belli oluyordu. Aynı zamanda, söz konusu bu donanımla övünerek karşılaştırmalar yapma gibi ortak bir noktada buluşuyorlardı. Askeri garnizonda fazlasıyla kaba erkeklerin arasında büyüyen Ildiko, bu tarz övünmelere istemeden de olsa kulak misafiri olmuştu.

Özgüvenli ve alçakgönüllü olan Brishen övünmese de Ildiko'nun sabit bakışları altında sertleşen erkekliğine bakılırsa bunu yapmaya kesinlikle hakkı vardı. "Ne yaptığına bir bak," dedi söylenerek.

Ildiko güldü. "Bunu isteyen sendin. Sen tüm göz alıcılığınla ortalıkta dolaşırken nasıl başka bir yere bakabilirim ki?" Ayağa kalkarak bornozunun kemerini sıktı. "Oyalanma ve bir an önce küvete gir. Ben de hizmetçiyi oynayıp sırtını ve saçlarını yıkayacağım."

Kadınının emirlerine itaat ederek küvete girdiğinde keyifli bir iç çekti. "Sanırım bir hanımefendi gibi muamele görmek hoşuma gidecek."

Yeni yakılan şömine ateşinden çıtırtılar yükseliyordu. Ildiko Brishen'in sıcak suyun tadını çıkarmasına izin verdi. Başını küvetin kenarına dayayıp kollarını küvetin kenarlarından sarkıttığında yüzüne yerleşen memnuniyet ifadesini izliyordu. Havluları ısınmaları için şöminenin önüne yaklaştırdıktan sonra sürahidenden bir kadehe şarap doldurdu.

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko elinde şarap kadehiyle küvetin yanına döndüğünde Brishen uyuyor gibiydi. Sağ gözü kapalıydı, sol gözüyse göz bandının altında saklıydı. Bandı çıkarmama sebebi utanç veya kibir değildi, göz bandını taktığını unutmuş olmalıydı. Sağlam gözünü açtığı anda Ildiko'nun ona hayranlıkla baktığını gördü.

“Ya beni baştan çıkarmayı ya da ölümümü planlıyorsun,” dedi mayışmış bir sesle. Uzun parmaklarını kadehin etrafına sararak kadehi Ildiko'nun düşünceli hâline kaldırdı.

Ildiko şöminenin yanında duran tabureyi küvetin Brishen'in başını dayandığı tarafa yerleştirdi. “İkisi de değil,” diye cevap verdi. “Sadece saçlarını yıkamayı düşünüyorum.” Bir leğen, bir sürahi soğuk su ve bir kalıp sabunu alırken Brishen'e kadehini boşaltması için izin verdi.

Parmaklarını karmakarışık saçlarının arasında nazıkçe gezdirmeye başladığında Brishen'den yükselen zevk iniltilerini duyarak gülümsedi. Ildiko bornozunun kollarını sıvayarak eteklerini altına sıkıştırdı. Brishen'in uzun saçlarını ıslatmaya, sabunlamaya ve durulamaya koyuldu. Bakışlarını Brishen'in gece karanlığındaki saçlarına götüreerek onun yaşlandığında gümüşü saçlarla nasıl görüneceğini hayal etti. En az şimdiki kadar yakışıklı ve asil görüneceğinden emindi. Bir zamanlar onun yakışıklı olmadığını düşündüğünü hatırlayarak kıkırdamaya başladı.

Aniden sarı bir gözün ona baktığını fark etti. “Seni eğlendiren şey nedir, karıcığım?” Ildiko, Brishen'in saç derisini okşamaya başladığında soru yerini bir iniltiye bıraktı.

“Sadece başına bela olabilecek kadara yakışıklı olduğunı düşünüyordum.”

“Yara izlerim yüzünden,” dedi Brishen. “Bana farklı bir hava katıyor.”

Ildiko’nun yüzündeki gülümseme aniden soldu. *Yaralar*. Ölene kadar onlara dair kâbuslar görmeye devam edeceğinden emindi. Brishen’i çirkinleştirdikleri için değil, bir amaç uğruna ve acımasız bir vahşetle açılmış oldukları içindi. Ildiko hayatının hiçbir noktasında başka erkeklerin ölüm emrini vereceğini hayal etmemişti ama söz konusu kocası olduğunda bunu yapmıştı. Bir kez daha bu duruma düşecek olursa hiç tereddüt etmeden aynı emri verirdi.

Saç derisini yüzmeye çalıştığını iddia eden Brishen’in sözlerini görmezden gelerek yıkadığı saçlarını kalın bir ip hâline getirdi. Sırtını sabunlamaya başladığında, kaygan parmakları boynuyla omzunun birleştiği kısımda ve omurgadan köprücük kemiklerine uzanan derin vadide ilerlerken, Brishen’in sözlü itirazları yerini sessiz mırıltılara bırakmıştı.

Ildiko ona bir sabunla bez uzattığında yeniden itiraz etmeye başladı. “Ben yemeğini tabağa koyup kadehini doldururken kalanı halledebilirsin.”

“Bana hizmetçilik yapacağını söylememiş miydin?”

“Sinhue beni tepeden tırnağa yıkamıyor.”

Brishen homurdanmaya başladı. “Harcanmış bir fırsat,” diyerek bezi sabunladı ve vücudunu temizlemeye başladığı sırada Ildiko kıkırdayınca kaşlarını çattı.

Brishen küvetten kalkıp Ildiko’nun ona uzattığı havluya uzanırken kaşlarını çatma sırası Ildiko’daydı. Havluya uzanmak için yan döndüğünde, Ildiko kalçasının arkasındaki taze morluğu fark etti.

GEÇENİN HAYALETİ

Havluyu uzaklaştırarak bir adım yaklaştı. Bakışlarını çürüğe dikerek, “Bu ne?” diye sordu.

Sırılsıklam olan ve üşüyen Brishen vücuduna baktı, ereksiyonu tam olarak kaybolmuş sayılmazdı. Yüzünde yeniden belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Yumuşakçalara duyduğum tutkunun bariz bir kanıtı.”

Ildiko kaşlarını çatıp, parmak uçlarını hafifçe dokunarak çürüğün kenarında gezdirdi. “O değil. Bu.”

Omuz silkti. “Öfkeli bir ineğin armağanı. Bir çobandan çok daha yetenekli bir dövüşçü olduğunu söylemeliyim. Bacağıma çekiçle darbe almışım gibi hissettim.” Ildiko’nun dağılan dikkatinden yararlanarak elindeki havluyu aldı.

“Şifacıyı çağırmalısın,” dedi Ildiko. Zihninin bir kısmı gereksiz endişelendiğini söylüyordu. Brishen antrenmandan sayısız kez dizinden boynuna kadar olan morluklarla dönmüştü. Yine de Ildiko içindeki koruma içgüdüsüne engel olamıyordu.

Brishen korkusunu anladığını belli ederek sesini yumuşattı ve hâlâ nemli olan saç örgüsünü parmaklarının arasından geçirmeye başladı. “Yolda çaresine bakmadığım bir şey yok, Ildiko. Bu küçücük bir şey ve kısa sürede iyileşeceğinden eminim.”

“Yine de bir şifacıya görünmeliydin.”

Brishen havluyu etrafına sararak Ildiko’nun uzattığı diğer havluyu aldı ve bacaklarını kurulamaya başladı. “Bir an önce eve dönmek istiyordum çünkü beni bekleyen bir karım vardı. Tabii bir de lezzetli yemekler.” Dişlerini göstererek Ildiko’ya baktı. “Tabii ki ikisi birbirinden çok farklı.”

Brishen koluna vuran Ildiko’ya, kalçasına vurarak karşılık verince Ildiko ince bir çığlık atarak uzaklaştı.

Karınlarını doyururken geride bıraktıkları haftanın değerlendirmesini yaptılar. Brishen'in yolculuğu yağmur, kavga ve öfkeli sığırlarla berbat bir şekilde geçmişti. Escariel limanına mal taşıyan mavnaların konusunu açtığında üçüncü tabağına geçmişti. "Saggara'ya geri dönerken mavnayı gördük. Absu Nehri'nin çok daha aşağı bir kısmında olmasını bekliyordum. Herhangi bir gecikme mi yaşandı?"

Ildiko sandalyesinde geriye doğru yaslanarak kadehin sapını parmaklarının arasında döndürmeye başladı. "Öyle de denebilir. Gaurlu biri, sevkiyatın ağırlık ve ölçü birimlerini Gaur Eski Formu'nda listelemenin komik olabileceğini düşünmüş." Ulağın geldiğini ve manifestonun tapmak dilinde yazıldığını görerek öfkelenildiğini, çeviri yapmak için rıhtıma giderek uzun saatlerini orada geçirdiğini anlattı.

Brishen'in ifadesindeki dehşeti gördüğünde Ildiko'nun içindeki öfke bir kez daha alevlenmişti. "Sen olağanüstü bir yardımcı olsan da böyle bir olayın yaşanması büyük bir hayal kırıklığı, Ildiko. Ticari anlaşmanın böyle sorunlarla başlamayacağını umuyordum."

Masanın üzerinde duran kolunu okşayarak, "Ben de. Bundan sonraki sevkiyatlarda böyle bir sorunla karşılaşacağımızı düşünmüyorum. Bu tepkileri ölçmek isteyen birinin hamlesiydi," dedi Ildiko.

Brishen başını iki yana salladı. "Hem kendi vakitlerini hem de bizim vaktimizi çalmak için daha farklı yollara başvuracaklarını düşünüyorsun." Şarabını geri kalanını bitirerek Ildiko'ya kalkması için yardımcı oldu. Zarar görmemiş gözü uykulu görünüyordu, diğer gözünün üstündeki

GEÇENİN HAYALETİ

bandıysa banyodayken bir kenara atmıştı. Yaranın dokusu boş göz çukurunun etrafındaki çıkıntıyı soluk, pürüzlü çizgilerle sarmıştı.

Ildiko başparmağını çökmüş göz kapağının altındaki çizgilere götürdü. “Acımadığını söyleyen de herhangi bir acı çekmediğine inanmak zor.”

Brishen karısının elini dudaklarına götürerek küçük bir öpücük kondurdu. “Onlar sadece yaralarım yüzünden beni çirkin bulduğunda acır.”

“Bu asla yaşanmayacak,” diye söz verdi Ildiko.

“Öyleyse yaralarım hiçbir zaman acımayacak.”

Ildiko parmaklarını Brishen’in yumuşak dudaklarında gezdirdi. “Yatağa gel. Seni biraz masajla itiraz edemeyeceğin kıvama getirip senden faydalanacağım.”

Kaşlarını kaldırarak, “Bu bir tehdit mi, yoksa bir söz mü?” diye mırıldandı Brishen parmaklarının arasından.

Ildiko nazlı bir gülümsemeyle karşılık vererek, “Bunun bir önemi var mı?” diye sordu.

Brishen elini tutarak onu açılmış devasa yatağa doğru çekti. “Bence yok.”

Havlu kayarak yatağın kenarına düştü. Brishen yüzüstü ve çırılçıplak bir şekilde yatağa uzanırken ayakları yatağın kenarından sarkıyordu. Kolları yanağının altına sıkıştırdığı yastığın altındaydı. Ildiko beline oturup dizleri ve kalçalarını onun dar kalçalarına dayadığında Brishen gözlerini kapatarak derin bir iç çekti. Ildiko, kokulu yağlarla kayganlaştırdığı parmaklarıyla Brishen’in omuzlarını ve sırtının üst kısmını ovmaya başladığında iç çekişler yerini iniltilere bırakmıştı.

Sıkı kaslar Ildiko'nun dokunuşlarıyla gevşedi, Brishen'in pürüzsüz cildi Ildiko'nun sürdüğü yağlarla daha yumuşak bir hâle geldi. Omzundan baldırına kadar masaj yapmaya devam eden Ildiko, Brishen'in her noktasına ulaşabilmek için pozisyon değiştirirken bacağının arkasındaki acı verici görünen morluğa dokunmamak için özen gösteriyordu.

Brishen'in nefesi yavaşlarken yatağa iyice yerleşmeye başladı. Ildiko, mayışmış bir sesle konuşmaya başlayana kadar onun uyuyakaldığını düşünmüştü. "Ellerin yoruldu mu?"

Brishen'in ses tonundan, "Hayır" cevabını duymak için dua ettiğini duyabiliyordu. Doğrularak dizlerinin üzerinde dengede durmaya çalıştı. "Daha değil." Bornozunu çıkardığında vücudunu saran serin hava dalgası ürpermesine neden oldu. Şömine odanın ısınmasını sağlasa da hava serindi. Altında yatan Brishen ise ateş gibi yanıyordu. Eğilerek göğüslerini sırtına dayadı. Kulağına doğru, "Dön," dedi fısıldayarak.

Brishen, Ildiko'nun altında yüzüstü dönerek kalçalarını tuttu. Tamamen uyarılmıştı. Ildiko'nun kalçası hareket ettikçe erkekliğinin başı geceliğin kıvrımlarına değiyordu. Boynuna ve köprücük kemiklerine yayılan mavimsi bir kızarıklık elmacık kemiklerini vurguluyordu. "Beni daha ne kadar reddetmeyi düşünüyorsun, karıcığım?"

Ildiko'nun parmakları, koyu renkli meme uçlarına değdiğinde, Brishen'in nefesi kesilerek sırtı kavislenmişti.

"Seni nasıl reddediyorum?" diye sorarken Ildiko cevabı biliyordu. Brishen'in her eve dönüşünde bu oyunu oynuyorlardı ama yine de onun ağzından duymak istiyordu.

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen'in sağ gözü canlı bir sarı renkten parlak bir kaymaktaşına dönmüştü. Ildiko'nun meme uçlarına her dokunuşunda kesik kesik nefes alıyordu. "Geldiğimden beri beni bir kez bile öpmedin."

Evliliklerinde her ikisinin de ayak uydurması gereken gerçekler vardı. Ildiko için sıradan bir öpücük, üzerine düşünüp hayaller kurduğu en önemli şeylerdendi. Kailer birbirlerini ağızlarını açmadan, burunlarını ve yanaklarını nazikçe ısırarak öperdi. Tutkulu anlarda dahi ağızlarını açmazlardı. Keskin dişleri düşünüldüğünde, aksi durumda bu öpüşmenin kanlı bir olaya dönüşeceği kesindi.

Ildiko Brishen'e onu dikkatli şekilde bir insan gibi öpmeyi öğretmişti. Yumuşak dudakların ve dillerin tutkulu dansı, Brishen'in Ildiko'nun sıcak ağzında yaptığı yolculuk, Ildiko'nun Brishen'in dudağını yalayarak emmesi. Öpüşmeleri ne tamamen insanlarınkine ne de tamamen Kailerinkine benziyordu, bu onların tarzıydı. Bu birbirlerini memnun etmek için değiştirilmiş sihirli bir öpüşme şekliydi. Ildiko kocasını öpmekten fazlasıyla zevk alıyordu. Brishen'in de öpücükleri arzuladığını fark ettiğinden beri bu özel sevgi gösterisini her fırsatta sunmaya çalışıyordu.

Ildiko gövdesine doğru uzandığında Brishen'in erkekliği ikisinin karnı arasında uzanıyordu. "Çok sabırsızsın, sevgilim," dedi Ildiko, sağ meme ucunu ağzına alıp hafifçe emmeye başlayarak. Onu açıkça cezalandırıyordu.

Brishen ikisini de yataktan atmak üzereydi. Kaslı bacaklar Ildiko'nun bacaklarını sararken, kolları sırtını kavradı. Kendini Ildiko'ya doğru itmeye başladığında geceliğin kıvrımlarına takıldı.

Ildiko pes etmeden Brishen'in sağ tarafını bırakıp sol

tarafına yöneldi ve göğsünden boynuna, boğazının çukuru-na kadar bir yol çizip yalamadan önce aynı ilgiyi gösterdi. Brishen boynunu eğerek ulaşamadığı yerlere rahatça ulaşmasını sağlarken, Ildiko giderek güçlenen nabzını dudaklarında hissedebiliyordu.

Brishen'in parmakları Ildiko'nun sırtında esnerken pençelerinin sivri uçları geceliği delerek kadının tenine batıyordu. Ildiko, hem hissettiği arzudan hem de içgüdüsel tedirginlikten dolayı kollarında titriyordu. Brishen onu saniyeler içinde kana bulayabilirdi. Dikkatsiz bir hareket, istemsiz bir titremeye onu kolayca yaralayabilirdi. Bunu hiçbir zaman yapmamıştı ve hiçbir zaman yapmayacağından da emindi. Brishen'e sonsuz bir güven duyuyordu. Kai'nin diş, pençe, güç ve hız gibi fiziksel özelliklerinin beraberinde getirdiği tehlikeden hoşlanıyor, tutkusu artıyordu.

“Seni reddetmiyorum,” dedi Ildiko, kocasının terden sıırıslıklam olmuş şakağına doğru. Brishen'in teninden tuz ve keskin ardıç yağının tadını alabiliyordu. Ildiko saç çizgisine boydan boya öpücükler kondurarak alnından geçti ve kaşlarının arasındaki boşluğa ulaştı. Tenindeki yolculuğa devam ederek burun kemiğinin üzerindeki yara izlerine, boş göz çukurunu örten düşmüş göz kapağına ulaştı. Kulağına doğru ilerlemeden önce yaralarına olabildiğince hafif bir şekilde dokunmayı tercih etmişti. Kulak memesini ısırmadan önce, “Seni asla reddetmeyeceğim,” diye fısıldadı. Kollarında yatan Brishen'in vücudu tepeden tırnağa ürpermişti. “Benden istediğin her şey senindir.”

Brishen kollarını Ildiko'ya sararak boğazından yükselen hayvani bir hırıltıyla karşılık verdi. Ildiko dudaklarıyla

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen'in ağzına doğru bir yol çizirken kısa bir anlığına duraksadı. Oda birden fazla sıcak olmuştu. Vücudu hâlâ ürperse de bunun sebebi odanın sıcaklığı değildi. Kocasını anlamsız şeyler dediği ve inlediği kıvama getirmeyi başarmış, onun sadece merhametli davranması için yalvardığı bir ruh hâline sokmuştu. Brishen de karşılığında Ildiko'yu tutkuyla yakıp küle çeviriyordu.

Ildiko tepeden tırnağa kadar her sinirinin karıncalandığını hissediyordu. Kadınlığının kasları zonkluyor, vücudu beklentiyle kasılırken kalçalarının arası kayganlaşıyordu. Brishen geceliğini beline kadar sıyırıp erkekliğini karnına bastırdığında karşılıklı inlemeye başladılar. Erkekliğinin başı göbek deliğinin altına bir damla meni bulaştırmıştı.

Ildiko onu öptü. Bu öpücük, dudakların gagalandığı, tutkunun dişlerin birbirine çarpmasıyla sonuçlandığı şekilde değildi; dudakların ve dillerin nazik dansına benziyordu. Ildiko bu öpücüğün ardından hem bacaklarını hem de dudaklarını açmıştı. Brishen ağzının ve kadınlığının içine kayarak Ildiko'nun hissettiği dolulukla zevkten patlamasına neden oldu. Kadının gırtlaktan gelen zevk iniltilerini memnuniyetle yutuyordu.

Ellerini Ildiko'nun belinden kalçalarına götürerek onu sabitledi ve kendini Ildiko'nun kadınlığına doğru bastırdı. Ildiko dilini emmeye başladığında iç kasları Brishen'in erkekliğini kavırıyor, ritme ayak uyduruyordu. Öpüşükleri sürece pozisyon değiştiremiyorlardı ve Ildiko nefessiz kalana kadar bu anı sonlandırmak istemiyordu. Nefes almak için geri çekilerek alnını Brishen'inkine dayadı.

“Fazla dayanamayacağım,” dedi Brishen gırtlaktan gelen derin bir sesle. “Bu çok iyi.”

Ildiko'ya göre de yaşananlar olağanüstüydü. Sevişmelerinin saatlerce sürmesinin hiçbir şekilde mümkün olmadığını biliyor, umursamıyordu. Ildiko ikisini de çıldıracak kıvama getirmeyi başarmıştı. Brishen'in kasıklarının onunkilere sürtünmesi, erkekliğinin içindeki hareketleri ve ciğerlerine dolan kokusu... Her biri Ildiko'yu çıldırtmaya yetiyordu.

Ildiko sırtını kamburlaştırarak Brishen'in üzerine oturdu. Elleriyle omuzlarını sıkarken omurgasından aşağıya, karnına doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu. Dizlerini Brishen'in kalçalarının iki yanına kenetlemiş, tırnaklarını etine geçirerek zevkten haykırmaya başlamıştı. Zevkin doruklarına ulaşan Ildiko, Brishen'in zevk iniltilerini ve kalçalarını kavrayıp zevkin doruklarına ulaştığı an nefes nefese sayıkladığı adını belli belirsiz duymuştu.

Ildiko Brishen'in boynuna doğru eğilmeden önce, nefes nefese başını eğdiğinde göğüsleri Brishen'in göğsüne değmişti. Kocası kolunu arkasına yerleştirerek Ildiko'yu kendine yaslayıp yanma doğru yatırdı. Ildiko Brishen'in yanaklarına ve gözüne düşen koyu renkli saçlarına uzanarak kulağının arkasına sıkıştırdı.

Yüzünü Ildiko'nun avuç içine gömerek, "Eve doğru yola çıktığımızdan beri düşündüğüm tek şey o öpücüktü," dedi Brishen.

"Peki sonrasında olanlar?"

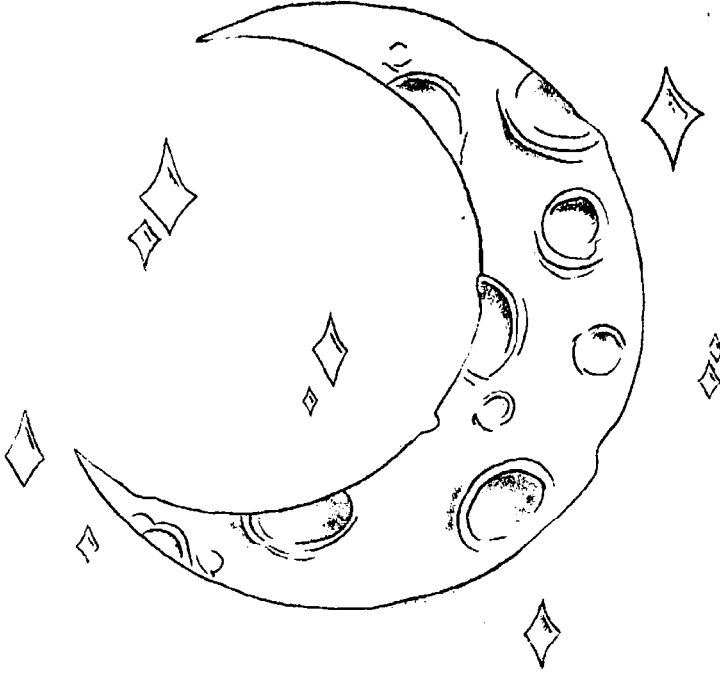
Brishen ona sıkıca sarıldığında cıyaktı. "Ona cesaret edemedim," dedi Brishen. "Dikkatimin dağılmasını riske atamazdım. Aklımı meşgul eden düşüncelerle muhtemelen atımın ağaca çarpmasına neden olurdum."

GEÇENİN HAYALETİ

İkisi de bu anı hayal ederek kahkahalara boğuldu. Brishen yorganları her tarafından çekiştirerek üzerinde yatmak yerine altında yatmalarını sağladı. Ildiko'nun geceliğini askısından kopardı. "Bundan kurtulmalıyız." Kısa sürede Ildiko'nun geceliği, Brishen'in kirli gömleğiyle pantolonunun durduğu yığına eklendi.

Çırılçıplak kalan Ildiko ısınmak için Brishen'in koynuna sokuldu. Brishen sırtını okşarken çenesini başına dayadı. Hareketleri kısa süre sonra yavaşlayarak durduğunda Ildiko saç derisinde derin, ritmik nefesleri hissediyordu.

Ildiko Brishen'in yüzüne bakabilmek için başını eğdi. Saatlerce uyumayacaklarının sözünü vermiş olsa da göz altlarını morartan yorgunluğa yenik düşmüştü. Gülümseyerek Brishen'in koynuna, battaniyelerin ve kürklerin sıcaklığına sokuldu. Kocasının evinde ve güvendedeydi, en önemlisi Ildiko'nun kollarındaydı. Dünyada bundan daha güzel bir an olamazdı. Ildiko gözlerini kapatarak Brishen gibi huzurlu bir uykuya daldı.

BÖLÜM 2

“Natep Holt’la Istari Holt’a tahsis edilen su haklarına ilişkin anlaşmaları ve bölgelerin su akışını gösteren haritayı inceledim. Haritadaki hata, bu akarsuyun neredeyse bir fersahının Natep yerine Istari topraklarında kalmasına neden oluyor. İki bölge de ayaklanmış durumda. Bu konuda nasıl ilerlersem ilerleyeyim, Saggara’nın askeri müdahalesinin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum, Majesteleri.”

Brishen sessizce başını sallarken, yardımcısının ruhunu emen sıkıcı konuşmasından kurtulmak için kılıcıyla hayatına son vermesi durumunda nasıl anılacağını merak etti. Bu konuşmayı daha önce üç kez, hem de en ince ayrıntısına kadar dinlememiş olsaydı bu kadar sıkılmazdı. İki bölge arasındaki su hakları anlaşmazlığı, Brishen’in büyükbabasının Bast-Haradis’i şu anki Saggara bölgesinden yönettiği dönemlerden beri var olan bir sorundu. Harita

GEÇENİN HAYALETİ

her zaman hatalıydı ve derenin coğrafyası içinden akan su kadar değişkendi.

Brishen avluya açılan kapıya özlemle bakıyordu. Kaherka Festivali için yakılan ateşlerin loş ışığında dans edip hareket eden bir kalabalık vardı. İki günlük mesafe-deki tüm köy ve obalardan Kailer kutlamaya katılmak için gelmişti. Tarlalarda yoğun çalışan mütevazı çiftçilerden masa başında çalışan ve bürokrasileriyle başını ağrıtan vekillere kadar herkes buradaydı. Kaherka etkinliği iki günlük ziyafet ve seks anlamına geliyordu, Brishen ise şu an her ikisinden de zevk almıyordu.

Salondaki kalabalık seyrekti. Kalabalığın çoğunu Brishen'e bağlı olan ve kafasını ütöleyebilecekleri anı kolaylayan taşra bakanlarıyla mutfak ve masalar arasında koşuşturan hizmetçiler oluşturuyordu. Tabaklarını tıka basa dolduran misafirler, avluyu dolduran kalabalığın arasına katılıyordu. Dışarıdan müzik ve eğlenceli kahkahalar duyuluyor, Brishen geçen ayki ziyareti sırasında zaten ele aldığından emin olduğu bir dizi sorunu çözmesi için ona baskı yapan ikinci yardımcının konuşmasını dinlerken memnuniyetsizlikle inlememek için sabrediyordu.

En azından bu ıstırapı tek başına yaşamak zorunda değildi. Ildiko soluk tenini ve kızıl saçlarını vurgulayan koyu mavi elbisesiyle salonun içinde oradan oraya dolaşıyor, Kai gruplarını selamlayarak muhabbet ediyordu. Kalabalığın içindeki tek insan olarak göze batıyor, geçtiği her yerde tüm dikkatleri üzerine çekiyordu.

Brishen, salondaki varlığı ve rütbesinin etkisiyle salondaki herkesin Ildiko'ya saygı ve sevgiyle yaklaşılacağını

garantiliyordu. İnsan olsa da bir *Düşes*'ti. Brishen'le evlenerek düşes olmuştu ve Brishen dışında Saggara ile diğer eyaletlerinde yaşayan Kailerden üstün bir konumdaydı. Yine de akıllarından geçenlerin farkındaydı. Bir zamanlar aynı düşüncelere sahipti.

Saggara'nın sınırı olan Beladine Lordu Serovek Pangion, Brishen'e insan gözüyle bakıldığında Ildiko'nun çok güzel bir kadın olduğunu söylemişti. Hatta fazlasıyla güzel olduğunu söylemişti. Kailere göreyse çirkin bir kadındı. Brishen birçok kez ona acıyan bakışlarla karşılaşmış, yakışıklı Kai Dük'ünün böylesine çirkin bir yaratığı eş olarak kabul etmesine dair dile getirdikleri üzüntülerine kulak misafiri olmuştu.

Bakanın bitmek bilmeyen konuşmasını dinliyormuş gibi yaparken bakışlarını Ildiko'ya sabitlemişti. Kanında dolaşan şehveti hissediyordu. Ondan uzakta, diz boyu çamura, inek gübresine ve kana bulanmış bir şekilde geçirdiği yorucu bir haftanın ardından Ildiko'nun kollarında geçirdiği bir gün yetersiz kalmıştı. Ildiko'yu salondan uzaklaştırıp kapılardan çıkarmanın ve ay ışığı altında oynayıp eğlenen şehvetli kalabalığın arasına sokmanın bir yolu olmalıydı. Sonrasında onu şenlik ateşinin ve kalabalığın arasından çıkararak sakın bir yere götürebilir, yumuşak iniltilerinin oluşturduğu ritimle bedenini kavrayarak ona olan açlığını dindirebilirdi.

Ildiko, sohbet ettiği iki Kai'nin omuzlarının üzerinden baktığında Brishen'in bakışlarıyla karşılaştı. Brishen'in dudaklarında, "Yardım et," cümlesi belirlediğinde kaşlarını kaldırdı. Bakışlarını yeniden Kai ikilisine çevirip içlerin-

den birinin söylediği cümleye gülerek Brishen'in duyamadığı bir cümleyle karşılık verdi ve iyi niyetli bakanları tarafından köşeye sıkıştırılan kocasına doğru yürümeden önce başını eğerek veda etti.

Ildiko'nun geldiğini gören yardımcıları konuşmalarına ara vermişti. İkisi de eğilerek Ildiko'yu kibarca, "Ekselansları," diyerek selamladı. Ildiko karşılık vererek Brishen'e döndü.

"Böldüğüm için affedin, lordum ancak tavsiyenizi almak istediğim bir mevzu var." Brishen gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ildiko konuşmaya başladığında sağ gözü yavaşça burnuna doğru kayarken sol gözü sabit duruyordu.

"Önemsiz bir mesele," diye devam etti tuhaf göz hareketleriyle misafirlerinin şaşkınlığının farkında değilmiş gibi. "Fazla vaktinizi almayacağıma söz veriyorum." Sağ gözü yeniden yerine dönerek solunda duran bakana yöneldi. Kadın sertçe yutkunarak şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu.

Ildiko sağ gözünü kısmen kapatıp diğerini açık tuttuğunda Brishen dehşete düşmüştü. Gözüyle yavaşça bir daire çiziyordu. Göz akma yapışmış toz tanelerini temizliyormuş gibi görünen bu hareketi bir kez daha tekrarladı. Yanında duran yardımcılarının şok olmuş sessizliklerine ve sert duruşlarına bakıldığında, gördüklerinden en az Brishen kadar iğrendikleri belli oluyordu.

Rahatsız etmediğini ve istediği kadar zaman ayırabileceğinin güvencesini verdikten sonra açık kapılara ve bir bukalemununki gibi gözlere sahip olan insan kadınlarının pusuda bekleyip konuşma fırsatı kollamadığı avlunun sakinliğine doğru ilerlediler.

Ildiko, yardımcılarının kapıların ardındaki karanlıkta kayboluşlarını izledi. Ağzı kulaklarına ulaşmış olan Brishen'e baktığında gözleri yuvalarında sabit duruyor, tuhaf hareketler sergilemiyordu. "Burada yalnızız. Benden istediğin yardım bu muydu, aşkım?"

Brishen, Ildiko'yu kendine çekerek kollarının arasına aldı ve ellerini sırtıyla kalçasında gezdirdi. "Bu bugüne kadar şahit olduğum en grotesk* ve başarılı performanstı."

Boğazını temizleyerek parmağını tuniğini kapatan fildişi gömlek düğmelerine değdirdi. "Sadece alıştırma yapıyordum. Ayrıca bu sana sadece Kai olduğun için grotesk geliyor. Bunu başka bir insana yapmış olsaydım ya eğlenirdi ya da çocukça hareketlerden vazgeçmem gerektiğini söylerdi."

Brishen Ildiko'nun yanağına doğru, "Kahramanım," diye mırıldandı. "Yardımcılarımı dehşete düşürerek sıkıcı konulardan uzaklaşmamı sağladın. Sana nasıl bir ödeme teklif edebilirim?" Geriye doğru çekilerek bir kaşını kaldırdı. "Altınla mı? Mücevherlerle mi? Yoksa bedenimle mi?"

Ildiko Brishen'in tuniğindeki işlemelere dokunmaya devam ediyordu. "Hmm, bu oldukça zor bir karar olduğu için hepsini seçiyorum." Gözlerini belerttiğinde siyah gözbebeklerindeki muzip parıltıyı görebiliyordu. "Şimdilik benimle dans ederek borcunu ödeyebilirsin. Bizim dışımızda neredeyse tüm Saggara kutlamada eğleniyor. Bu benim ilk Kaherka festivalim ve bunu kaçırmaya niyetim yok."

Tekrarlamasına gerek yoktu. Brishen parmaklarını

* İçinde esrarengiz, tekin olmayan güçlerin egemenliğinin yansıdığı, aslında bir araya gelmez gibi görünen şeylerin bir oyun havasında birleştirilmesidir.
-e.n.

GEÇENİN HAYALETİ

onunkilere geçirerek kimse tarafından durdurulamayacağım umduğu bir kaş çatmayla kapılara doğru yürümeye başladı. Ildiko gülerek arkasından koşuyor, yavaşlamasını söylüyordu.

Kalabalık avluya doluşmuş; bir kısmı ellerindeki kadehleri başarılı hasat sezonuna kaldırıyor, bir kısmı şenlik ateşinin etrafında dans ediyordu. Geri kalanıysa salondan avluya çıkarılan uzun ziyafet masalarındaki, Saggara'nın mutfak personeli tarafından hazırlanan ve Saggara'nın topraklarına ait çiftliklerden getirilen yiyeceklerin tadını çıkarıyordu.

Brishen, Ildiko'yu aniden müzik grubunun önünde, müziğin başlamasını bekleyen Kailerin oluşturduğu kalabalığın ortasına itti. Dansçılar aralarında kısa bir mesafe bırakarak karşılıklı iki sıra oluşturmuştu; bir tarafta erkekler, diğer tarafta kadınlar duruyordu. Dük ve onun insan *Düşesi*'nin dansa katıldığını görenler ıslık çalarak alkışlamaya başladı.

Müzisyenler enstrümanlarını akort etmeye başladıklarında, şarkıya ait notaları çalarak birazdan çalacak olan şarkıya dair ipucu vermişlerdi. Brishen sırtıyordu, Ildiko'nun alkışladığını gördüğünde içini büyük bir sevinç kaplamıştı. "Bu şarkıyı biliyorum," dedi Ildiko kutlama seslerinin arasından yüksek sesle.

"Peki bu şarkıyla dans edebilir misin?" Kraliyet sarayında yetişmiş olan bir kadından beklendiği gibi Ildiko usta bir dansçı olsa da Gauri insanlarıyla dans etmiyordu. Bu dans fazlasıyla hızlı, Kailerse daha hızlıydı.

Meydan okuyan bakışlarla kalçasını eğerek, "Sizden daha iyi olduğumdan eminim, Majesteleri. Bu Gauri'nin de hoşlandığı bir danstır," dedi Ildiko.

GRACE DRAVEN

Sıralanmış dansçılar 1sık ve ıgılları Ildiko'nun cevabını desteklerken Brishen reverans yaparak, "Meydan okumanızı kabul ediyorum, leydim," dedi.

Müzik grubu yaylı ve vurmali çalgılarla şarkıya giriş yapmıştı. İki sıra birbirine doğru dans ederek yaklaştı ve erkekler uzaklaşmadan önce karşı karşıya geldikleri kadınları kendi etraflarında bir tur döndürdüler.

Davullar hızlanmıştı. Dansçılar uçuşan eteklerinin ve tuniklerinin girdabında dönüp dururken, müzisyenlerin parmakları enstrümanlarının üzerinde âdeta uçuyordu. Brishen onu kollarının arasına alıp gittikçe hızlanan müzik eşliğinde dalgalanan, daralıp genişleyen çizgide döndürdüğünde Ildiko başını arkaya atıp gülmeye başladı. Dansçılar dönerken birbirleriyle müzisyenleri hızlandırmak ve coşturmak için ellerinden geleni yapıyordu.

Brishen kucağında tüy kadar hafif olan Ildiko'yu havaya fırlattı. Ildiko korktuğu için olmasa da duyduğu heyecandan dolayı ıgık attı. Brishen onu yakalayarak yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra sıradaki yerine doğru yönlendirdi. Birbirlerinin etrafında, Brishen'in damarlarındaki kanın kaynamasına neden olacak kadar tutkulu bir şekilde hareket etmeye devam ettiler.

Karısının saçları dağılmıştı, Brishen onu her döndürüşünde başının ve omuzlarının üzerinde uçuşuyorlardı. Ayın gümüş rengine boyadığı ve şenlik ateşlerinin ısıttığı ışıktaki bile solgun tenindeki pembeliği görebiliyordu. Brishen daha önce Ildiko'nun ten rengini haşlanmış bir yumuşakçaya benzetmişti. Yumuşakçalardan elde edilen mor boya Bast-Haradis'in zenginliğiydi, Gaurly Ildiko ise Brishen Khaskem'in en büyük hazinesiydi.

GEÇENİN HAYALETİ

Giderek yavaşlayan şarkının ritmi sonunda durdu. Brishen nefes nefese kalan Ildiko'nun yükselip alçalan göğsüne hayranlıkla bakıyordu. Yan tarafında bir noktaya masaj yapıyordu. Brishen benzer ağrıyı hissettiği noktayı rahatlatmaya çalıştığını düşünüyordu.

Ildiko Brishen'in bakışlarını takip ederken gözleri kısıldı. "Tam olarak nereye baktığını sorabilir miyim, lordum?" diye sordu.

Brishen onu yakınına çekerek kızıl saçlarından oluşan bir tutamı arkasına attı ve terden sırlıslam olmuş boynunu ortaya çıkardı. "Korsenizdeki göz alıcı işçiliğe, hanımefendi." Eğilerek artık saçlarının arkasında gizlenmeyen noktayı yaladı. Tadı tuzlu ve çiçeksiydi. "Ayaklarının üzerinde çok çeviksin, karıcığım," diye fısıldadı kulağına.

Ildiko kıkırdayarak Brishen'in kolunu okşadı. "Senin ve halkının ayaklarının altında ezilerek can vermek istemiyorsam, çevik olmak zorundayım çünkü siz bir öküzden daha ağırsınız. Ayak parmaklarımı sizden uzak tutmayı başarmazsam yerle bir olurlar."

Brishen onu çok fazla sıkmamaya özen göstererek sıkıca sardı. Ildiko bir insandı ve Kai kadınlarından en azından fiziksel anlamda çok daha kırılgan bir yapıya sahipti. Fiziksel gücü karakteriyle örtüşseydi, bir damla ter dökmeden yüklü bir arabayı sırtında bir dağın yamacına çıkarabilirdi.

"Ya seni şu barikatın arkasına çekmemek için zor olduğumu söylesem?" diyerek Brishen çenesiyle kalabalıktan uzakta alçak bir duvarı işaret etti. Sesi kalınlaşmıştı. "Eteklerini kaldırıp seni ahşaba dayayacağım." Ildiko'nun sokulduğu çenesinin altı yumuşak iç çekişiyle gıdıklanıyordu.

Ereksiyonu pantolonunu germeye başlamıştı. Etrafındaki kalabalığa belli etmeden onu daha da yakınına çekti.

“Ağzımı kapatmayı unutmamamı öneririm. Zevkten adını sayıklayarak ikimizi de rezil etmek istemem,” dedi Ildiko göz kırparak.

“Aman Tanrım.” Brishen, Ildiko’yu kollarından ayırarak belirledikleri buluşma noktasına doğru yöneldi. Bir kez daha ona ayak uydurmak için koşmaya başlayan Ildiko’nun nefes alışverişi Brishen’inki kadar hızlıydı.

Üç adım attıklarında müziği ve çıtırdayan şenlik ateşinin sesini bastıran bir ses duyuldu, arkasından gelen gök gürültüsü avluyu sessizliğe boğmuştu.

“Lordum!” Anhuset yanlarına doğru koşarken, kalabalık harman bıçağının önündeki tahıl gibi dağılmaya başladı. Gözleri saçları kadar gümüşü bir renge bürünmüş, gergin yüzü soğuk kül rengine dönmüştü. Arkasından başka bir Kai daha geldi.

Brishen’i bir dehşet dalgası kapladı. Babası mı ölmüştü? Djedor Secmis’le evlenip çocuk sahibi olduğunda zaten yaşlı bir hükümdardı. Brishen annesinden nefret ediyor, babasınaysa güç bela tahammül ediyordu. Onu ele geçiren endişe duygusu neredeyse hiç tanımadığı ebeveynlerine duyduğu üzüntüden değildi, daha korkunç haberler duymaktan korkuyordu. Anhuset’in ifadesi yanındaki Kai’nin yüz ifadesiyle eşleşiyordu.

Anhuset başını eğerek Ildiko’ya döndü. “*Düşes*,” dedi ve tekrar Brishen’e döndü. “Başkentten bir ulak geldi. Duymanız gerekenler var,” diyerek kenara çekilip adamın öne çıkmasını işaret etti.

Ildiko Brishen'in kolunu bırakarak arkasına geçti. Artık sadece olanları izleyen bir gözlemciydi. Anhuset'in yanında duran adam savaş alanından çıkmış gibi görünüyordu, bitkin ve dehşete düşmüş bir hâli vardı. Brishen bakışlarını adama çevirdiğinde göz altlarına yansıyan uykusuzluğunu, yırtık pırtık giysilerini ve kirli hâlini fark etmişti. Haradis'ten Saggara'ya at üzerinde geldiyse hiç durmamış olmalıydı. "Haradis'ten ne haber getirdin?"

Ulak, Brishen'e bakarak uykusuzluktan kaynaklanan bir halüsinasyon görüp görmediğinden emin olmak istercesine gözlerini kırıştırdı. "Gittiler," dedi boğuk bir sesle. "Hepsi. Herkes gitti. *Galla* onları yok etti."

Korku dolu çığlıklar ve kesilen nefesler sessizliği bozdu. Brishen bir elini havaya kaldırdığında herkes sustu. "Şarap getirin," diye emretti ve kadeh gelene kadar bekledi. Ulak kadehi titreyen ellerle tutarak üç yudumda boşalttı. Boş kadehi bir tılsımmış gibi kavradığında ürperdi.

Brishen'in kalp atışları hızlandı. "Kim gitti? Bahsettiğin *galla* da neyin nesi?"

Ulak sadece şarapla değil, Brishen'in sakinleştirici sesinin etkisiyle de kendine gelmiş gibi görünüyordu. Konuşmaya devam etmeden önce derin nefes alıp verdi.

"Birisi üç gün önce *galla* ordusunu çağırmış." Brishen bu kez etrafında yükselen dehşet çığlıklarını susturmaya çalışmadı. "Her şey kalede başladı. İçerideki herkesi tüketti. *Galla* ordusu Absu Nehri'nin doğusundaki başkenti yok etti. Şehirdeki bazı Kailer nehre kaçarak karşı kıyıya geçmeyi başardı. Geri kalanlarsa yutulurken, ezilerek ya da boğularak can verdi."

Brishen sırtının alt kısmında bir sıcaklık hissetmeye başladı, bu Ildiko'nun dokunuşuydu. Bakışlarını ulağa çevirdiğinde, sözleri sanki bir tünelin diğer ucundan konuşuyormuş gibi boğuk bir şekilde geliyordu. "Emin misin?"

Adam başını sallayarak, "Kendi gözlerimle gördüm. Diğerleriyle birlikte Absu Nehri'ne doğru koştum. Buraya gelebilmek için atımı ölesiye koşturdum ve başka bir at çalmak zorunda kaldım. *Galla*, başkentten bulaşıcı bir hastalık gibi yayılmaya devam ediyor. Hayatta kalanlar Absu nehrine yakın bir bölgede kalıyor ya da tekneler yüzünden birbirine giriyor. Saggara'ya gelmeye çalışıyorlar."

Adamın söyledikleri Brishen'in kulaklarında boğuk bir şekilde yankılanmaya devam ediyordu. *Galla*. Hayatta kalanlar. Her ikisi de Saggara'ya doğru yola çıkmıştı. "Peki ya ailem?" diye sordu cevabından emin olmasına rağmen.

Ulak çaresizlikle başını yavaşça sallamaya başladı. "Khaskem kraliyet hanedanı yok oldu. Hepsi. Siz hariç. Kral hayatını kaybetti." Açıklaması kalabalığın kederli fer-yatlara boğulmasına neden oldu. Brishen'in önünde dizlerinin üzerine çökerek alnını yere değdirecek şekilde eğildi. "Kralım çok yaşa."

Kalabalığın fısıltıları saniyeler içinde kükremelere dönüştü.

Brishen'in midesine bir yumru oturmuş gibiydi. Kaşlarını çatarak diz çökmüş adamı kaldırmak için eğildi. "Kalk," diye tersledi. "Olan biteni öğrenene kadar Saggara'nın bir kralı yok."

Kalp atışları kısa süre önce güçlü bir şekilde çalan davullara benziyordu. Dakikalar önce karısıyla paylaştığı

tutkulu anlar kaybolmuş, yerini bambaşka bir konuya bırakmıştı. Ildiko'ya döndüğünde yüzündeki hüznü ve akıtmadığı insan gözyaşlarıyla parlayan gözlerini fark etti.

“Konukların arasından tüm vekilleri, belediye başkanlarını ve klan liderlerini bul,” diye emretti sakın bir sesle. “Salona gelmelerini söyle.” Ildiko sessizce başını sallayıp son kez Brishen'in kolunu okşadıktan sonra kalabalığa karıştı.

Yüzü donuk bir hâlde olan Anhuset'e yaklaşmasını işaret ederek, “Mertok'u çağırın. İkinizin ve en iyi gözcülerinizden bir düzinesinin bakanlarla birlikte salona gelmesini istiyorum,” diye emretti.

Anhuset eğilerek, “*Galla* iki dünya arasındaki bariyerleri aşıp dünyamıza girmeyi nasıl başardı?”

Kuzeninin öfkeli bakışlarını görse de sessiz kalmayı tercih etti. Sorulması gereken soru o engelin nasıl aşıldığı değil, bu engellerin kimin tarafından kaldırıldığıydı. Bu sorunun cevabını her ikisi de biliyordu. Ulak doğruyu söylüyorsa ve *galla* ilk kez sarayda belirdiyse, annesi Kraliçe Secmis'le güç delisi entrikalarının bununla kesin olarak bir ilgisi olduğundan emindi.

Emirlerini bekleyen yorgun Kai'ye işaret etti. “Gel benimle. Salonumda daha fazla yiyecek ve şarap var. Bana yardımcı olduktan sonra dinlenebileceğine söz veriyorum.”

İçeri girdiğinde, Mesumenes'e kütüphaneye giderek haritaları getirmesini emretti. Bir sehpanın üzeri boşaltılmış ve haritalar düz bir şekilde yerleştirilmişti. Ulak servis edilen yemeği büyük bir iştahla mideye indirdikten sonra tabağını bir kenara koyup arazinin çizilmiş olduğu haritayı inceleyen Brishen'e katıldı.

Bu harita kuzeydeki soğuk Helenrisia'dan güneydeki Serpent's Teeth'e kadar bilinen bölgeleri ve Bast-Haradis, Gaur ve Belawat krallıkları da dahil olmak üzere tüm toprakları gözler önüne seriyordu. İkinci harita sadece Bast-Haradis'i gösteriyordu, bu yüzden Brishen ilk önce bu haritayı incelemeye karar verdi. Parmağını Haradis'in başkentini gösteren kareye yerleştirdi. "Hayatta kalanların Saggara'ya ulaşmak için hangi yolu kullandıklarını göster."

"Peki ya *galla*?" diye sordu başka bir adam zorlanarak.

"Bu tür iblisler kana ve büyüye gelir. Kai nereye giderse gitsin, dikkati daha büyük bir besin kaynağı tarafından dağılmaz ya da su gibi tuzaklarla karşılaşmazlarsa *galla* Kaileri takip etmeye devam edecektir."

Ulağın rengi soldu. "Bu durumda onları buraya getiriyorlar."

Brishen konuşmaya başlamadan önce ona baktı, vücudunun yavaşça tepeden tırnağa uyuştüğünü hissediyordu. "Büyük ihtimalle öyle. En kötüsünü yaşamamak için onları nasıl kontrol altına alabileceğimizi konuşmalıyız." *Galla*'yı kontrol altına almanın en küçük, onları ait oldukları yere geri göndermeninse en büyük sorun olduğunu söylememişti.

Ildiko içeri çeşitli köy ve klan liderleriyle girdiğinde salon dolmaya başlamıştı. Anhuset de Mertok, subaylar ve izcilerden oluşan grupla birlikte toplantıya geldiğinde, salon Brishen'in etrafında büyük bir grup oluşacak kadar kalabalıklaştı. Kutlama gecesinin keyfini çıkaran kalabalık eğlenceye ara vermiş ve kendilerinden çok daha önceki Kai kuşaklarının bile tanık olmadığı olası bir felaketle karşı karşıya olan kasvetli bir topluluk hâline gelmişti.

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko'yla Meşumenes salonla mutfak ve salonla avlu arasında koşuşturarak küçük hizmetkâr ordusunu yiyeceklerle içecek servisi için yönlendiriyorlardı. Hizmetkârlar aralarında fısıldaşıyor, haritaların üzerine eğilip tartışan insanları izlerken gözleri fal taşı gibi açılıyor, büyük bir korku yaşıyorlardı.

Yorgun ulak sayısız soru, itirazlar ve hatta bir klan lideri tarafından yapılan yalancılık suçlamasıyla karşılaştı. Bu durum neredeyse tartışmaya dönüşmek üzereydi. Bunun üzerine Brishen sakinleşmedikleri takdirde klan liderini tutuklamakla ve ulağı da sandalyeye bağlamakla tehdit etti.

Ulak nehirde yaşananları kısık sesle anlatmaya başladığında salon sessizliğe bürünmüştü.

“Yaşlı General Hasarath’ın önderliğinde, bir grup ihtiyarın diğerlerinin güvenli kıyıya ulaşmalarını sağlayıp hayatlarını kurtarmak için nehir boyunca etten kemikten bir duvar ördüğünü gördük. Onların bu fedakârlığı yüzlerce, belki daha fazla Kai’nin hayatını kurtardı.” Nefesi kesilmişti. “Hiç kimse bu şekilde ölmemeli,” dedi başını eğerek.

Brishen zihninde canlanan görüntüleri sonsuza kadar unutmayacağını farkındaydı. Sonraki birkaç saatini en güvendiği bakanlar ve garnizon subaylarıyla çeşitli stratejiler geliştirerek geçirdi. Havaya yayılan korku ve paniğin acı tadını alabiliyordu. Toplantı sona erdiğinde ve gruplar hızla evlerine dönmek ya da Brishen’in keşif için işaretlediği bölgelere gitmek üzere dağıldıklarında hava aydınlanmaya başlamıştı. Yorgun ulak masanın üzerine yığılmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Brishen elini yüzüne götürdü, kurumuş gözünü kaşındığı için kırıştırdı. Sol gözünün hatırası dahi kaşınıyordu. Ağzının ne ara çölü anımsatacak kadar kuruduğunu merak ederek kâhyasının uzattığı bir bardak soğuk suyu minnetle kabul etti. Mesumenes ve masada uyuyan ulak dışında salonda yalnızdı.

“*Düşes yatağında mı?*” diye sordu. Ildiko salondan çıkı kalı uzun süre olmuştu ve Brishen ona sarılıp kontrolden çıkmış dünyasındaki tek sabit noktaya tutunmak için sabırsızlanıyordu.

Gün ışığını dışarıda tutan kapıları işaret ederek, “Dışarıda efendim. Bakanları uğurluyor. Bildiğiniz üzere, ışığa bizden daha iyi dayanabilir,” dedi kahyâ.

Brishen çıkıp karısının yanına gitmek istese de son birkaç saat içinde yaşananlar onu fazlasıyla yıpratmıştı. İçinde bulundukları durum onu yerle bir etmekle tehdit ediyordu. “Döndüğünde yanıma gelmesini söyle.”

Kutsal dört duvarına kavuşmak için salondan ayrıldı. Şöminedeki alevler neşeyle dans ediyordu, perdeler gün ışığını içeri sızdırmayacak şekilde çekilmişti. Brishen en yakın sandalyeye oturarak gözünü kapattı.

Zihninin soğukkanlı kısmı, Anhuset dışında ailesinden hiç kimseyle yakın bir ilişki kurmamış olmasının büyük bir şans olduğunu söylüyordu. Tanrılara şükürler olsun ki o da yanında, Saggara’da yaşıyordu. Aksi hâlde ani ölümlerinin yaratacağı şok ve keder onu perişan edebilirdi.

Buna rağmen yeğenleri, anneleri, yumuşak başlı Tiye, kraliçelerinin onlara yaşatacağı felaketlerden habersiz görevini yapan saray çalışanları ve Haradis’teki Kai halkı adına üzülmüyordu.

GEÇENİN HAYALETİ

Galla hikâyeleriyle büyümüştü. İnsanlar bile onları biliyor ve aynı isimle anıyordu. Vahşi, açgözlü ve kana susamış bir şekilde büyüyle besleniyorlardı. Bazıları onların yaşlı ırklarla birlikte Tanrı tarafından yaratıldığını düşünüyordu. Çoğunluk da onların kendilerini arındırarak ruhlarındaki karanlıktan kurtulmaya ve dünyevi sınırları aşmaya çalışan *Gullperi*'den doğduklarına inanıyordu.

Bu fikir ayrılığı *galla*'yı yaratmıştı. Fazlasıyla acımasız ve doyumsuz bir varlık olan *galla*, birleşmiş olan yaşlı ırkların en güçlü liderleri tarafından dünyadan kovulmuştu. Tamamen yok edemeyeceklerini fark ettiklerinde onları zaman ve mekân dışında bir âleme, kilidi ve anahtarı bulunmayan bir hapis haneye kapatmışlardı. İhtiyar liderlerin, *galla*'yı dünyaya getirenlerin cezalandırılması hızlı ve acımasız bir şekilde gerçekleşmişti. Buna benzer bir eylemi tekrarlamayı düşünen herkese ders olan bir cezalandırma olmuştu.

Tarih uzun ömürlü olsa da hatıralar kısa ömürlüydü. Eski ırkların asırlar önce vermeye çalıştıkları dersler ya unutulmuş ya da görmezden gelinmişti. Yüzyıllık kayıtlar ve hayat ışığındaki anılar bir ya da iki *galla*'nın hapsedikleri âleminden kaçtığından bahsediyordu, genellikle mantıktan çok güç ve hırs sahibi büyücülerin yardımıyla kaçmışlardı. Brishen, Secmis'in bu durumda o büyücülerden biri olduğundan emindi.

Hırladı. Her şeyi katil sürtük annesine bırakmış, *galla*'nın sebep olabileceği felaketleri göz ardı edip bütün krallığı, hatta durdurulamadığı takdirde tüm dünyayı kıyamete sürüklemesine izin vermişti.

Brishen titreyen elleriyle yüzünü kapattı. Bir yandan kendilerini, kendi karanlıklarından çekip çıkarmaya çalışan kadimlerin motivasyonunu anlayabiliyordu. Brishen varlığıyla dünyayı lanetlemiş bir kadının çocuğuydu. Damarlarında onun kanı akıyordu. Annesinden ona kalan mirası söküp atabilme şansına sahip olsaydı, bir saniye tereddüt etmezdi. Kendine duyduğu nefret tüylerini ürpertmişti.

Ildiko'nun yatak odasıyla kendi odası arasındaki kapı gıcırdayarak açıldığında başını kaldırıp bakmadı. Gelen çiçek kokusu ve ayak seslerinden kimin geldiğini anlamıştı.

Ildiko eteklerinin hışırtısı dışında hiçbir ses çıkarmadı. Brishen, Ildiko'nun başının ağırlığını dizlerinde hissettiğinde ellerini yüzünden uzaklaştırdı. Ayaklarının dibinde oturuyor, yanağını bacağına dayayarak şöminede yanan ateşi izliyordu. Elleri çizmesinin üzerinden bacağını okşayıp masaj yaparken baldırına sarılıyordu.

Brishen parmaklarını hafifçe saçlarında gezdiriyor, pençeleri ipeksi buklelerin arasından kolayca kayıyordu. Göğsündeki ağırlık tamamen kaybolmuş olmasa da hafiflemişti. Ildiko'nun varlığı onu rahatlatmıştı.

“Bakanlarınız ve liderler tıpkı civar köylerden gelen konuklarımız gibi Saggara'dan evlerine doğru yola çıktılar. *Galla* ordusunun haberi hızla yayılıyor.”

Yanan ateşin kızıl saçına düşen ışığına hayranlıkla bakarken Brishen gülümsemeyi başardı. Ildiko ona arzu ettiği desteği verebilecek durumda olsa da objektif biriydi. Böyle bir felaketin acı gerçeklerinden kaçmayacağından emindi. Yaşanan bu durum çok korkunçtu.

Brishen, “Ortaya atılan asılsız söylentiler bu haberin

GEÇENİN HAYALETİ

etkilerini artırıyor,” diye cevap verdi. “Önümüzdeki günlerde Saggara’ya gelip panikle sorularına cevap arayan ziyaretçilere hazır ol, karıcığım.”

“Onlara ne diyeceksin?” diye sordu Ildiko bacağına daha sıkı sarılarak.

Brishen omuz silkti. “Pek fazla bir şey söylemeyeceğim. En azından keşif yapmaları için gönderdiğim gözcüler daha fazla haberle dönene kadar. Şehir ve köy liderlerine kendi gözcülerini ayarlamalarını ve *galla*’nın sınırları ihlal etmesi durumunda, birbirlerini uyarabilmek adına işaret ateşi sistemi koordine etmeleri talimatını verdim. Tek bir ulağın ağzından çıkanlar dışında hiçbir bilgiye sahip değiliz.” Karısının saçlarından bir tutam alarak pençesinin etrafına doladı. “Dürüst olmak gerekirse, halüsinasyon görüp hikâyeler uydurduğuna inanmak istiyorum. Aptal yerine konmayı...” dedi duraksayarak. *Kral*. İrkilmesini gizledi. *Aman Tanrım*.

Ildiko gözlerini Brishen’e dikmişti. Yüzüne yerleşen yorgunluk yüzünü kırıştırmış, solgunlaştırmıştı. “Peki ya akli başındaysa ve anlattıkları doğruysa?”

Eğilerek Ildiko’yu ayağa kaldırdı ve kucağına oturttu. Kucağına oturan Ildiko kollarını boynuna dolayıp, parmaklarını saçlarının dibinden ensesine kaydırarak okşamaya başladı. Brishen Ildiko’yu birkaç kez öptükten sonra konuşmaya başladı. “Öyle olduğunu düşünüyorum. İçgüdülerim yalan söylemediğini söylüyor. Gözcüler döndüğünde bize yeni bir şeyler anlatmayacağını düşünüyorum.”

Ildiko’nun gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu. “Ailen... Aralarından biri hayatta kalmış olmalı.”

Brishen'in içindeki uyuşukluk hissi derinleşiyor, ruhu-
nu ele geçiriyordu. "Söylediklerini kendi kulaklarıyla duy-
dun, Ildiko. *Galla* saraydan yayılmaya başlamış. Böyle bir
saldırıdan kimsenin sağ kurtulma ihtimali yok."

"Çok üzgünüm, Brishen. Gerçekten çok üzgünüm." Yü-
zünü öperek alnına, göz kapağıyla göz bandına, burnuna,
yanaklarına ve dudaklarına hafifçe dokunuyordu.

Ildiko'nun kalçalarını okşayarak, "Aramızda derin bir
sevgi bağı olmasa da böyle zalimce ve kirli bir ölümü hiç-
biri hak etmezdi," dedi Brishen.

Annesi hariçti, elbette. Onun gibi bir yılan için *galla* ta-
rafından öldürülmek fazlasıyla merhametli bir ölüm olurdu.
İçindeki büyüyen öfke, sakinliğinin durgun sularını dalga-
landırıyordu. Onun ölümünü kendi gözleriyle izlemek için
orada olmayı dilemek üzereydi. Annesinin ölümünü izle-
mek için ölümü göze almaya değebilirdi. "Khaskem hane-
sinden geriye kalan tek kişi ben olabilirim."

Ildiko'nun kaşlarının arasındaki boşluk kırışıklarla dol-
muştu. "Anhuset de var."

Tanrıya şükürler olsun ki Anhuset hayattaydı. Güçlü ku-
zeni onun için çok değerliydi. "Evet var ama resmiyette
hanemizin bir mensubu olarak kabul edilmiyor." Bu açık-
lama karşısında Ildiko'nun gözleri şaşkınlıkla irileşti. "An-
huset bir *gameza*. Babamın kız kardeşinin seyisi tarafından
büyütülmüş bir piç. Kan bağına bakıldığında bir Khaskem
olsa da soyumuzun bir parçası değil." Bu sözlerin ardından
Ildiko'nun yüzündeki son rengin de solduğunu fark etmiş-
ti. "İyi misin, Ildiko?"

Gözlerini kırıştırıp başını salladı. Dudaklarında gergin

GEÇENİN HAYALETİ

ve samimiyetsiz bir gülümseme belirdi. “Özür dilerim. Çok uzun ve yorucu bir gece oldu.”

Brishen de aynı fikirdeydi. Günün sonu gelecek gibi görünmüyordu. “Yatmak ister misin?” diye sordu.

Ildiko başını sallayarak, “Henüz değil. Sence Secmis-” diye konuşmaya başladı.

Brishen soracağı soruyu engellemek için parmağını dudaklarına bastırdı. Ne sormak istediğinin farkındaydı. Bu şüpheyi daha önce Anhuset de dile getirmişti. Sadece ikisinin duyabileceği şekilde sessizce söylemişti ama şu an bu şüpheler hakkında konuşmamak en mantıklısıydı. Acı çeken ve panikleyen insanlar her zaman suçlayacak birilerini bulurlardı. Kraliçe büyük ihtimalle kendi çarpık entrikaları yüzünden ölmüş olsa da küçük oğluyla çekirdek ailesi bu kötülüğün bir parçası değildi. Secmis’in kötülüğünün sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu.

Ildiko’nun bakışları önce şaşkınlıkla daha sonra da anlayışla titredi. Brishen Ildiko’nun farklı bir konu hakkında konuşmak istediğini anlayarak parmaklarını dudaklarından uzaklaştırdı. “Sınırları güvence altına almak bu durumda mantıklı bir hareket mi? Ya halk paniğe kapılırsa?”

Brishen, Ildiko’nun korkunç varsayımlardan sıradan sorulara geçiş hızına hayran kalıp sırtıttı. “*Galla*’nın aniden sınırlarımızda belirmesi panikten daha fazlasına neden olur. Cehalet ve kayıtsızlık sahte bir güven oluşturur.”

“Başiboş ve saldırıya geçmiş olan bir *galla* ordusunun haberi, Gaur ya da Belawat’a ulaşırsa savaş çıkabilir.”

Brishen bu senaryo üzerinde daha önce büyük salonda haritaların başında fikir yürüten Kailerle de konuşmuştu.

“Yaklaşmakta olan bir *galla* ordusunu saklamamız mümkün değil. Gauri ve Beladine liderlerinin, birbirlerinden daha büyük sorunlarının olduğunu anlamalarını ummalıyız. Üç krallığın bir ittifak kurması mümkün görünmese de başımızdaki bu felaketi çözene kadar kılıçlarını çekmemelerini ve birbirlerinin boğazlarına sarılmamalarını sağlayabilirsek, bu benim gözümde büyük bir başarı olur.”

“Mantıklı sözler,” dedi Ildiko. “İyi bir adam ve başarılı bir lider olduğunun kanıtı.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Sen olağanüstü bir kral olacaksın, Brishen.”

Son cümlesini telaffuz ediş şekli, Brishen’in omurgasında bir ürpertinin yayılmasına neden olduğunda Ildiko’yu yakınına çekerek, “Sen de olağanüstü bir kraliçe olacaksın, Ildiko,” diye fısıldadı saçlarına.

Ildiko geri çekilmeden önce Brishen’e sarıldı. Brishen bakışlarındaki kasveti görebiliyordu. “Artık yatağımıza gidebiliriz. Ulağın anlattıkları doğruysa bundan sonra rahat bir uyku uyuyabileceğimizi düşünmüyorum.” Kucağından kalkarak elini Brishen’e uzattı.

Brishen, Ildiko’nun soğuk parmaklarını kavrayarak ayağa kalktı. İç sesi onu *galla* ve istilanın ötesinde belirsiz bir şey konusunda uyarıyordu. Ildiko’nun dış görünüşünden daha önce hiç bu kadar tedirgin olmamıştı.

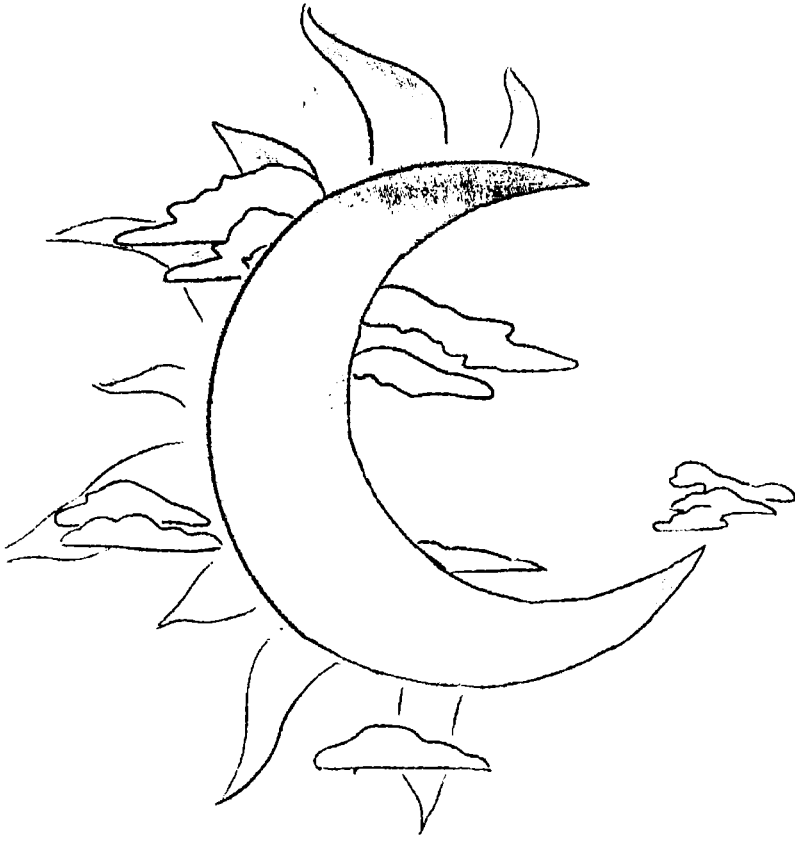
Ildiko onu yatağa doğru çekmeye çalıştığında direniyordu. “Beni seviyor musun, Ildiko?” Konuşmakta zorlanıyordu.

Ildiko durup elini sıkıca kavradığında, tırnakları Brishen’in avuç içlerinde hilal şeklinde izler bıraktı. “Hem de her şeyimle, Brishen,” diye cevap verdi yumuşak ve ateşli

GEÇENİN HAYALETİ

bir sesle. “Yaşadığım sürece de sevmeye devam edeceğim. Bundan asla şüphe duymamalısın.”

Söylediklerine inansa da dudaklarından çıkan sözler Brishen’in midesini bulandırıyor, ruhunda bir kargaşaya sebep oluyordu. Sözleri sonsuz bir bağlılık sözünden çok bir vedaya benziyordu.

BÖLÜM 3

Galla asla durup sessizleşmese de öldürdüklerinden ve avladıklarından birçok şey öğrenmişti. Anlamsız bir gölge olarak hareket edip çığlıklar atan *galla* ordusu, Absu Nehri'nin karşı kıyısı Saggara'ya doğru ilerlerken başkent saldırısından kurtulanları takip etmişti.

Kirgipa karşı kıyıda gerçekleşen vahşeti görmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. *Galla*, canını aldığı her şeyin can verirken çıkardığı seslerin taklidini yapıyordu; insanların, hayvanların, etten kemikten olan ve büyü taşıyan her şeyin. Etrafındaki şaşkın ve kederli Kailer, kurtuluşlarından birkaç saat sonra sessizliğe bürünmüştü. Hiç kimse- nin ölen akrabalarının ya da arkadaşlarının son çığlıklarını, kendileriyle kurbanlarının arasındaki aşılma- z su bariyeri karşısında çığlıklar atan canavarlar tarafından taklit edilişi- ne şahit olmak istemediğini düşünüyordu.

Kısa bir bakış atmaya karar verdiğinde anında pişman oldu. Gölgeden oluşan ordunun bir kısmı kendi içine bükülerek Kai yüzlerine dönüştü; bükülmüş, dehşete düşmüş ve çığlık atarken hayatını kaybetmiş Kailer. Tökezlediğinde kucağındaki bebeği göğsüne bastırdı.

“Gözlerini yolundan uzaklaştırma, küçük hizmetçi,” dedi Dendarah onu sabitlemek için dirseğini kavrayarak. “Onları izlemen güzel sonuçlar doğurmaz, özellikle seni izlediklerinden eminsen.” Kirgipa’nın karşısına geçerek, “Çocuğu bana ver. Sabahtan beri taşıyorsun ve çok yoruldun.” Sarı renkte parlayan gözlerini Prens Brishen’in garnizonuna doğru istikrarlı bir şekilde ilerlerken etrafına doluşan Kai kalabalığına dikti. “Kılıç tutan kollarımı başka bir amaca hizmet etmek uğruna kullanmak daha mantıklı olacak.”

Kirgipa memnuniyetle omzundaki askıyı gevşeterek uyuyan bebeği Dendarah’ya uzattı. Küçük bebeği koruma konusunda kader onlardan yanaydı. Normalde fazlasıyla huzursuz olan bebek, Absu Nehri’nin karşı kıyısındaki tehlikeyi sezmiş ve dikkatleri üzerine çekmemesi gerektiğini anlıyormuş gibi sessizliğe bürünmüştü. Saray muhafızı kadın askıyı yerine yerleştirerek bebeği göğsüne sabitledi. Kirgipa’ya üç matara keçi sütü ve bir paket *tilqetil* uzatarak, “Bunlar için ödediğimiz parayı düşünürsek ellerinde hâlâ değerli bir emaneti taşıyorsun. Ne yaparsan yap, elindekileri sakın dökme ya da düşürme,” dedi.

Dendarah abartmamıştı. Absu Nehri’nin güvenli tarafındaki bir Kai dokumacısına hayvansal yağ, böğürtlenle kurutulmuş balıktan yapılmış dört kalın kek dilimi ve süt

karşılığında bir kılıç, iki hançer ve sahip oldukları tüm mücevherleri vermişlerdi. Kirgipa *tilqetil*'i sevmese de bebeğin severek yemesinden fazlasıyla memnundu, bebeği doyurup bir süre tok durmasına yetiyordu.

“Merak etme,” diye güvence verdi muhafıza. “Silahlarınızın ve mücevherlerinizin değerinin farkındayım. Keşke bir katkıda bulunabilseydim.” Takas edebileceği herhangi bir şeye sahip değildi. Dokumacıya takas etmek üzere sade şalını teklif ettiğinde küçümseyici bakışlarla karşılaşmıştı.

“Sen onun bakıcısıydın. Ona gösterdiğin sadakatin, sahip olduğun en büyük hazinen ve kılıçlarla mücevherlerin yerini doldurabilecek kadar değerli. Sadakat veya onuru takas edemeyiz. Her ikisinin de yeri doldurulamaz.” Dendarah’ın sert ifadesi aniden yumuşadı. “Kız kardeşin için endişelendiğini, bebeği bırakıp onu aramak için yanıp tutuştuğunu biliyorum.”

Kirgipa’nın boğazı düğümlendi. Dört gündür Absu Nehri boyunca yürüyorlardı. Başkent nüfusunun çoğunluğu *galla* saldırısında hayatını kaybetmiş olsa da Absu Nehri’nin güvenli kıyısına ulaşmayı başaran ve nehrin diğer tarafında ikamet eden pek çok Kai vardı. Dendarah Kirgipa’ya verdiği sözü tutarak her gün Atalan’ı aramaya çıkmış olsa da onu bulamamıştı. Ancak bu sefer kalabalığı taramak isteyen kişi Necos olmuştu.

Necos, birkaç parça *tilqetil* yedikten ve Absu Nehri’nden biraz su içerek kahvaltısını ettikten sonra diğer Kailerin gözünden kaçan hayvanları avlamak ve Atalan’ı bulmak için yola koyulmuştu. Kirgipa kardeşinin bulunması için dua ediyordu. Erkek kardeşini Prens Brishen’e hizmet ettiği dö-

GEÇENİN HAYALETİ

nemde bir Beladine çatışmasında, annesini de *galla*'dan kaçarak güvenli kıyıya ulaşmaya çalışanlar için kendini feda ettiğinde kaybetmişti. Ailesinden geriye bir tek kendisi ve Atalan kalmıştı. Sadık ve onurlu biri olduğundan emin olsa da endişeleniyor, kız kardeşini özliyordu. "Lütfen, Necos," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Atalan'ı bul."

Sanki onu çağırılmış gibi bir anda yanında belirmişti. Necos, Atalan'la gelmemişti ancak dudağı yarılmış, parmaklarının eklemleri kana bulanmıştı. Kirgipa'nın bu görüntü karşısında midesi bulanmaya başladı. Aman Tanrım, kız kardeşi. Atalan'a bir şey olmuştu!

Necos'un koluna yapışarak, "Atalan! O yaralanmış!" dedi Kirgipa. Necos başını sallayarak onu kalabalıktan, onları dinleyen onlarca insandan uzaklaştırmaya çalıştı. Yüzlerce kişinin bakışları kürek kemiklerine saplanan birer bıçak gibiydi.

Dendarah peşlerinden gitti. "Neler oldu sana böyle?"

Bakışlarını Kirgipa'nın vücuduna çevirmiş, bir şeyler arıyormuş gibi onu baştan aşağı inceliyordu. "Ne?" diye tersledi Kirgipa ve onun bu hareketiyle kafası karışmış bir hâlde kendine baktı.

Necos, Kirgipa'nın göremediği bir şeyi fark ettiğinde memnuniyetle bakışlarını Dendarah'ya çevirerek kısık gözlerle konuşmaya başladı. "Üzerinde onu ele verecek herhangi bir şey yok ancak senin nişanlarını ve üzerinde saray görevlisi ya da muhafız olduğunu belli eden her şeyi çıkarman gerekiyor."

Dendarah, Necos'un ağzından çıkanlara anında itaat etti ve kolundan çıkardığı seçkin kraliyet muhafızı oldu-

ğunu belli eden yamayı söküp uzattı. Necos yamayı zırhının altına yerleştirdikten sonra Dendarah'nın zırhının altına giydiği tuniğin etek uçlarını tutmadan önce bir dizinin üstüne çöktü. Kestiği mor renkli etek uçları ellerine dökülüyordu.

Kirgipa ikisine de ters ters bakıyordu. “Bunu neden yaptınız?”

Necos ayağa kalkarak yaralı elini kaldırdı. “Kız kardeşini aradığım sırada bir saldırıya uğradım. *Galla* yüzünden beni cezalandırmak isteyen birçok kişinin olduğunu düşünüyorum.” Mor renkli etek ucunu yamayı gizlediği yere tikiştirdi. Üzerindeki tunik yırtık pırtıktı ve etek uçlarındaki mor renkli şerit aynı şekilde yok edilmişti. Normalde nişanının dikili olduğu kısımda büyük bir delik vardı.

Kurumuş dudaklarını yaladı. “Bunu neden yapıyorlar ? Kulağa hiç mantıklı gelmiyor.”

“Kendi içinde oldukça mantıklı.” Dendarah bakışlarını Kirgipa'nın arkasına, karşı kıyıyı karanlığa hapseden canavaraya çevirdi. “Bu Kailer çektikleri acılara, sevdiklerini ve evlerini kaybetmelerine sebep olan birini arayan zavallılar. *Galla* ilk olarak sarayda belirdi. Buna birçok kişi şahit oldu. Görmeyenler de görenlerden duydu.”

“İstedikleri şey intikam.” Necos tuniğinden bu sefer kahverengi olan bir şerit daha kopararak yarasını sardı.

Dendarah başını sallayarak, “İstedikleri şey adalet. Suçlularsa ölmüş ve ulaşamayacakları bir yerde. Tabii onun...” dedi bebeğin poposunu okşayarak. “...ve bizim dışımızdakiler.”

Kirgipa sinirlenmişti. “Bizim hiçbir suçumuz yok! Muta'm o insanları kurtarmak için öldü! Bu bebek masum.”

GEÇENİN HAYALETİ

Necos elleriyle sesini alçaltmasını işaret etti. “Bunun bir önemi yok,” dedi yavaşça. “Karşı kıyıdaki felaket saraydan yayılmaya başladı. Düşünmeye fırsatı olan herkesin bu felakete kraliçenin sebep olduğunu düşündüğünden eminim. Sen torununun bakıcısısin, bizse muhafızları. Dolaylı yoldan suç ortağı olmakla suçlanıyoruz.”

Dendarah’ın yüz ifadesi sertleşti. “Artık gitmemiz gerekiyor. Nehri takip etmeye devam edin ancak daima kalabalığın bir adım ilerisinde olmaya gayret edin. Kalabalığın olduğu kadar kendi akrabalarımızın da tehdidi altındayız.”

Kirgipa’nın kulaklarındaki uğultu muhafızın sözlerini anlamasını zorlaştırıyordu, her şeyi sanki bir tünelin sonundan geliyormuş gibi duyuyordu. Kai’nin korumasından ve geride bıraktıkları kız kardeşinden ayrılarak yola çıkıyorlardı. Yavaşça geri çekilerek, “Hayır,” dedi Kirgipa. Doğuştan içine işlemiş olan kraliyet soyuna sadakat duygusu ve kardeşine duyduğu sevginin arasında gidip geliyordu.

Necos önünü keserek nazikçe yüzünü çevirdi. Yarılmış dudacağının gölgelediği yakışıklılığı büyük bir teselliydi. Kirgipa’nın omuzlarındaki elleri sıcak ve ağırdı. “Eğer kardeşin kraliyet bakıcısı olduğunu haykırmıyorsa bizim yanımızda olacağından daha güvenli bir yerde.” Pençeleri Kirgipa’nın tenini gıdıklıyordu. “Hepimiz aynı yere gidiyoruz, Kirgipa. Üçümüz hızlı hareket etmeli ve bebeği amcasına sağ salim ulaştırmalıyız.”

Necos’un ellerinin ağırlığıyla Kirgipa’nın omuzları çöktü. Gözlerini kapatarak, “Bu çok zor,” dedi. Necos dudaklarını hafifçe alına değdirdiğinde göz kapakları aniden açıldı.

“Gerçekten öyle, küçük hizmetçi,” dedi Necos, Dendarah’nın Kirgipa’ya hitap şeklini kullanarak. “Gerçekten de zor.”

Başını salladı. “Atalan’ı bulup bizi kavuşturacağınıza inanıyorum.”

Dendarah başını eğdi. “Sözümüzü yerine getireceğimizden emin olabilirsin.” Necos’a dönerek, “Absu Nehri, Saggara’dan Belawat topraklarına doğru kıvrılrsa da geri dönme şansımız var. Daha uzun bir süre yürüyüp Kai akıncılarıyla savaşmayı, *galla* tarafından açık alanda yakalanıp sığınacak güvenli bir nehrin uzağında olmaya tercih ederim,” dedi.

“Ne yiyeceğiz?” Kirgipa elindeki *tilqetil* paketine dokundu. “Çok fazla kalmadı ve buna en çok da onun ihtiyacı var,” dedi askısında huzurla uyuyan bebeği işaret ederek.

“Gerekirse nehirden balık tutar, çevredeki çiftlikleri basarız,” dedi Necos, Kirgipa’nın rahatsızlığına karşı iç çekti. “Biz yapmasak bile arkamızdan gelenler yapacak. Ormanlarda ne avlanacak bir hayvan ne de yenecek bir şey kaldı. Çekirgelere dönüşeceğiz. Eğer yeterince hızlı olursak bazılarını *galla*’nın yaklaştığı konusunda uyarabiliriz.”

Dendarah omzundaki düğümü sıkılaştırdı. “O hâlde gidiyoruz. Sabaha kadar yürüyeceğiz. Gündüz kısa bir dinlenmenin ardından gece yeniden yola çıkacağız. Atın üzerinde olduğumuz kadar hızlı olmasak da üç kişi, birlikte hareket eden yüz kişiden daha hızlıdır. Bizden intikam almanın planlarını yapan Kailerle aramıza kısa sürede güvenli bir mesafe koyabiliriz.”

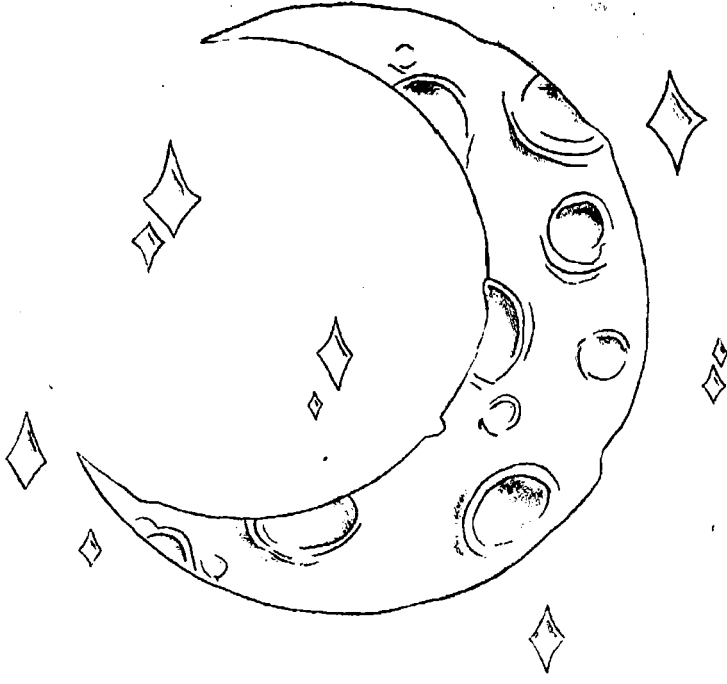
“Artık atlar altından daha nadir ve on kat daha değer-

GEÇENİN HAYALETİ

li hâle geldi. Atlardan birini çalmak oldukça zor olacak.” Necos, Kirgipa’nın elini sıkarak parmaklarını onunkilere geçirdi. Kirgipa bu güven verici tutuşundan güç kazanmıştı. “Hazır mısın?”

Son bir kez arkasındaki Kailere baktı. Kız kardeşi o kalabalığın içinde bir yerlerde geçici de olsa bir sığınak bulmuştu ve güvendeydi. Kirgipa birçok şey için dua edecekti. Atalan’a bir an evvel kavuşmak, Necos’a bir at bulmak, bebek Kai Kraliçesi’ni Saggara’daki amcasının korumasına emanet etmek ve *galla*’yı ev olarak adlandırdıkları korkunç yere geri göndermenin bir yolunu bulmak için.

Necos’un elini sıkarak, bekleyen Dendarah’ya başıyla işaret etti. “Önden ilerleyin.”

BÖLÜM 4

Haradis'ten gelen ulağın Haradis'le ilgili korkunç haberler vermesinin üzerinden üç gün, şehrin düşünün üzerinde neredeyse bir hafta geçmişti. Ildiko, Mesumenes'le birlikte Saggara'nın depolarından birinde duruyor, nefesi buğulanıyordu. Yün şalını etrafına daha sıkı sararak, zeminin çoğunu kaplayıp neredeyse tavana ulaşana kadar üst üste yığılmış tahıl çuvallarına baktı. Bu yıl oldukça verimli geçmişti. Haradis'in yarısı her an hem kış koşullarından hem de *galla*'dan kaçarken aç, korkmuş ve evsiz olarak Saggara'ya varabilirdi.

“Diğer depolar da bu kadar dolu mu?” Bulundukları durumdan farklı bir durumda olsalardı karşısındaki manzara onu memnun ederdi. Gelecek günlerde doyurmaları gereken bir şehir dolusu Kai olmasaydı bu bolluğa sevinebilirdi.

Mesumenes yanında taşıdığı parşömeni kontrol ederek

GEÇENİN HAYALETİ

pençesini hafifçe rakamların üzerinde gezdiriyordu. “Birçoğu. Bir, iki depo bunun yarısı kadar dolu. Çiftliklerinden kaçanlardan depoladıkları hasadı getirmelerini istedik. Yani küçük bir kısım daha eklenecek.”

Ildiko odada dolanarak meşale ışığında görünen ve havada uçuşan tahıl tozunu eliyle uzaklaştırdı. “Eşit dağıtıma hemen başlamalıyız. Her çuvalın tartılmasını ve içindeki tahıl miktarının kaç kişiyi doyurabileceğinin hesaplanmasını istiyorum.”

Mesumenes’in parlak gözleri fal taşı gibi açıldı. Dehşete düşmüş ifadesi düşüncelerini yansıtıyordu. Ildiko her türlü protestoya hazır olarak beklese de hiçbir tepki gelmemesi onu şaşırtıp sevindirmişti. Kâhya ifadesini toparlayıp, daha soğukkanlı bir ifadeye bürünerek başını salladı ve elindeki parşömene bir şeyler eklemeye başladı.

“Sayıma yardım edeceğim,” dedi Ildiko.

Parşömenin üzerindeki tüy kalem duraksadı. “Buna gerek yok, Majesteleri. Bu bir kâtibin işi.”

“Bu tarz bir sayım zahmetli bir iştir. Tamamlanması için bir memur ordusunun haftalarca durmadan çalışması gerekir. Buna ayıracak haftalarımız yok. Gündelik işlerle uğraşmayan herkes bu işe dahil olmalı, ben de dahil.” Ildiko çuvalların arkasında kaybolmadan önce bir kemirgenin kuyruğunu fark etti. “Ek olarak tüm farelerin yakalanmasını ve depolarla ahırların aranmasını istiyorum. Yiyeceklerimizi farelerle paylaşma gibi bir lüksümüz yok.”

Mesumenes konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. “Lord, tahıl çuvallarının üzerine çıkıp sayım yapmanızı istemeyebilir, Majesteleri.”

Kocası, olduğu kişiden farklı biri olsaydı bu konuda onunla hemfikir olabilirdi. Gerçek şuydu ki Brishen de en az Ildiko kadar pratik bir yapıya sahipti. “Buna katılmıyorum. Devriye gezerek *galla* avlamadığı ya da Saggara’ya teşrif eden soyluları karşılamakla meşgul olmadığı sürece sayımda yardımcı olmakta tereddüt etmeyecektir.”

Yüksek sesle dile getirmemeyi tercih etse de herkes yorgunluktan kırılırken soyluların aylaklık etmesine izin vermeyi düşünmüyordu. Soy ve rütbe nedeniyle çeşitli şımarıklıkların sırası değildi. *Galla*, tıpkı kıtlık gibi soyluyla köylü arasında herhangi bir ayırım yapmazdı. Ildiko da yapmayacaktı.

Mesumenes’le birlikte iş gücünü organize etmek ve depoları aralarında bölüşmek için planlar yaptı. Kapılardan biri gıcırdayarak açıldığında duraksadılar. Girişte duran Anhuset’in üzerinde eğitim kıyafetleri vardı, dirsekleri ve dizlerinde dolgu bulunan bir tunikle pantolon. Üzerinde bir zırh, kollarında benzer bir korumanın yanı sıra elinde birçok sopa tutuyordu.

“Hazır mısınız, Majesteleri?”

Ildiko kekeleyerek konuşmaya başladı. “Ciddi olamazsın. Antrenman yapacak vaktimizin olduğunu sanmıyorum, Anhuset.” Brishen neredeyse bir yıl önce yaşadığı felaketin ardından iyileştiğinden beri Ildiko Anhuset’le antrenman yapıyor, her şeyi yeni yeni öğrenen genç bir Kai’ye öğretilen temel becerileri öğreniyordu. Her hafta, haftanın üç günü bir araya geliyorlardı. Ildiko’nun bir düşmanla, özellikle bir Kai düşmanı ile karşılaşması durumunda var olan veya olmayan dövüş yetenekleri hakkında hiçbir bil-

GEÇENİN HAYALETİ

gisi yoktu ama öğrendikleri hiç yoktan iyiydi. Başlı büyük belada olan genç bir kız, koruyucuları için büyük yük sayılırdı ancak kendini korumayı bilen biriye o kadar büyük bir yük sayılmazdı.

Anhuset, Ildiko'nun tepkisine şaşırmamıştı. "Eğitim için her zaman vakit vardır, *Düşes*."

"Şu an da mı?"

"Özellikle de şu an."

Ildiko ikna olarak Mesumenes'e bir düzine parşömen uzattı. "En kısa sürede yanınızda olacağım," diye söz verdi. Açık sundurmayı geçip avluya doğru ilerlerken Anhuset'in yanından geçti. Kailer, hayvanlar ve arabalar avluyu doldurmuştu. Birkaç gün önce Kaherka festivalindeki ateşin coşkusuyla gülen Kailerin yüzleri asıktı, *galla* ve Haradis'in yenilgi haberi tüm tatlarını kaçırmıştı. Yapılması gereken onlarca hazırlık ve iş için neredeyse minnettardı çünkü korku, düşünecek ve yapacak bir şeyi olmayan insanları ele geçiriyordu.

Anhuset'e kaşlarını çattı. "Mesumenes'le birlikte incelemem gereken bir düzine ambar ve dört ahır daha var. Bir yardımcı, iki belediye başkanı ve aileleri için ek odalar bulmak zorunda olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Sense devriye gezip, ulak ve keşif ekiplerini koordine etmekle meşgulsün. Birine sopayla en etkili nasıl vurulacağını öğretmen, şu an ikimiz için de gereksiz bir uğraş."

Anhuset pes etmeyi düşünmüyordu. "Ben burada, Saggara'da olduğum sürece antrenman yapacağız. Hiçbir mazereti kabul etmiyorum."

"Bunlar gayet mantıklı sebepler, mazeret değil," dedi

Ildiko iç çekerek. “Pekâlâ. Sadece yarım saat, bir dakika bile fazla değil.”

Diğer kadının dudakları yüzüne yerleşen hafif gülümsemeyle kıvrılırken birlikte evin içine, üçüncü kattaki mobilyasız boş odaya doğru yürümeye başladılar. Ildiko, Anhuset’in ona uzattığı pantolonla gömleği giyerek yumuşak korumaları taktı.

Bakışlarını önce kendine sonra Anhuset’e yönelterek kaşlarını çattı. Kıyafetleri kaç kez giyerse giysin bu görüntüye alışması imkânsızdı. Üzerindekilerle bir kaplumbağa gibi hantal, beceriksiz ve yavaş hareket ediyordu. Öğretmenin üzerindekilerse ikinci bir deri gibi görünüyordu, içinde bir kedi kadar kıvrak hareketlerle göz kamaştırıyordu.

Anhuset duvara dayadığı sopaları çözerek iki tanesini Ildiko’ya uzattı. Ildiko’nun boyunda olan uzun sopanın adı *silabat*, silabat’ın yarısı kadar olanın adıysa *sediketh*’ti. “Çalışmaya hangisiyle başlamak istersin?”

Eğitimlere başladıklarında Brishen, Ildiko’ya *gatke* ya da sopayla dövüşmeyi öğretmek istemiş ama iki kadın da buna itiraz etmişti.

“Ona çok nazik davranacaksın,” demişti Anhuset.

Ildiko da Anhuset’in söylediklerine katılmıştı. “Bana dokunduğun an dersi sonlandıracaksın.” Brishen pes etmeyerek onları ikna etmeye çalışmıştı. “Anhuset’le antrenman yaparsan ilk dersten sağ çıkamazsın. Karımı öldürdügü için en sevdiğim kuzenimi katletmek zorunda kalmak istemem.”

Öğretmenlik görevini Anhuset’e devretmesi için Anhuset’in birkaç öfkeli çıkışı ve Ildiko’nun hayatta kalacağına

dair güvence vermesi gerekmişti. Bunun üzerinden birkaç ay geçmişti ve Ildiko, Anhuset'le olan karşılaşmalarından her zaman bir ya da birkaç yarayla çıksa da hâlâ hayattaydı.

Daha kısa olan *sediketh*'i eline alarak *silabat*'ı bir kenara bıraktı. *Sediketh*'le daha rahattı. Boyutu tutuşunu rahatlatıyor, Anhuset'in ona her fırsatta hatırlattığı gibi üzerinde taşımalarını kolaylaştırıyordu.

"Gücünüz en büyük sürprizdir," dedi Anhuset ilk derslerinden önce. "Hiçbir insan ya da Kai silahlı olmanızı veya kendinizi koruyabilmenizi beklemeyecektir. *Gatke* sanatını öğrenmek, tehlikeden kaçmanızı ya da kurtulacak kadar uzun süre kendinizi savunmanızı sağlayacaktır. *Sediketh* kolayca saklanabilir, *silabat* ise hem erişim hem de mesafe sağlar. Bunun yanı sıra hemen hemen her şeyi bir sopa olarak kullanabilirsiniz." Alçakça olsa da etkili bir savaş yöntemi idi.

Karşı karşıya geldiklerinde Ildiko, Anhuset'in ona öğrettiği geniş duruş ve yarı çömelme pozisyonuna geçiş yaptı. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında, Anhuset'i takip ederken Ildiko ne kadar rahat hareket ettiğinin farkındaydı.

Saldırıya geçtiğinde Anhuset saldırısını kolayca savuşturdu. Birkaç kez daha çarpıştıklarında Anhuset, Ildiko'nun darbelerini ya kendi sopasıyla ya da alt kollarıyla engellerek karşılık verdi. Anhuset kollarına, bacaklarına ve arkasına birkaç darbe indirirken Ildiko hiçbir karşılık veremedi. Yarım saat sonra Ildiko serin odanın içinde nefessiz kalmış, terden sıırıslam olmuş ve acı çekiyordu. Sopasını karşılaşmalarının ardından hiç dağılmışa benzemeyen

GRACE DRAVEN

Anhuset'e teslim etti, nefes almaya çalıştığı sırada ellerini kalçalarına dayayarak eğildi.

Burnunun ucuyla Ildiko'ya bakan Kai kadınının alnında çizgiler belirmişti. "Dikkatiniz dağınık."

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu Ildiko nefes almak için çırpınırken.

"Daha uzun süre çalışmamız gerekecek. Yarım saat yeterli bir süre değil."

Ildiko topallayarak bir yığın hâlinde duran kıyafetlerine doğru yürüdü ve dirseklerindeki korumaları çözmeye başladı, her harekette yüzünü buruşturuyordu. "Yarım saat, günlük çürük kotamı doldurmak için fazlasıyla yeterli bir süre."

Terden sıırıslam olmuş eğitim kıyafetini çıkararak isteksiz bir şekilde elbisesini giydi. Üzeri tahıl tohumlarıyla kaplanmıştı ve Ildiko bir an evvel banyo yapmak için yanıp tutuşuyordu. Bu da tıpkı Mesumenes'le yapmak istediği görüşmeler gibi beklemek zorundaydı. İlk olarak Anhuset'ten bilgi alması gerekiyordu.

"Annen ve Kral Djedor'un geçmişi hakkında ne biliyorsun?"

Kai kadını omzunu kaldırarak dövüş sopalarını birbirine bağladı. "İstediğimden ve hatırlamak isteyeceğimden çok daha fazlasını." Başını kaldırdı ve Ildiko'ya sıırttı. "Ben *gameza*'yım, Majesteleri. Piçler, soyun utanç kaynağı olduğundan genel olarak köklü bir soyun gururu yaşayamaz."

Ildiko irkildi. Hangi kültüre ait olurlarsa olsunlar, bir piçin kaderi her zaman zor ve adaletsizdi. "Çok üzgünüm, Anhuset."

GEÇENİN HAYALETİ

Anhuset omuz silkti. “Gerek yok. Bu benim uykularımı kaçıran bir şey değil. Sorunuza cevap verebilecek tek kişi, Brishen. Daha okumayı sökmediği yaşta Djedor’un soyunu ezbere sayabiliyordu.” Sopaları ve Ildiko’nun eğitim kıyafetlerini yüklenerek kapıya doğru yürüdü. “Size gönderdiğim merhemi kullanmaya devam ediyor musunuz?”

“Kullanıyorum ama kokusu berbat.”

Ildiko bu şikâyetine anlayışlı bir karşılık alamadı. Anhuset kapıyı açıp dışarıya bakarak çıkmasını işaret etti. “Burnunuzu tıkayın ve Dük’e de aynısını yapmasını söyleyin. Eğer merhemi kullanmazsanız, yarın sabah canınız yataktan kalkamayacak kadar çok yanacak.”

Merdivende ayrıldıklarında Ildiko odasına çekildi. Üçüncü kez üzerini çıkardıktan sonra Sinhue’nin daha önce Ildiko için hazırladığı bir leğen soğuk su ve bir kâlp sabunla temizlenmeye başladı. İşini bitirdiğinde dişleri çenesini ağrıtabak şekilde birbirine çarpıyordu ve elleri soğuktan hareket kabiliyetini kaybetmiş gibiydi. Sinhue geri kalanını bitirmek için odaya geri döndüğünde, Ildiko bağcıkların sadece dörtte birini bağlayabilmişti.

Elbisesiyle şalını giyip temiz ve sıcak bir şekilde odadan çıktığında, büyük salonlara çıkan merdivenlerin dibinde Mesumenes’le karşılaştı. “Mesumenes, Saggara’nın kütüphanesinde kraliyet ailesine dair kayıtlar bulunuyor mu?”

“Elbette, Majesteleri.”

Geniş kütüphaneye doğru yürüdüler. Kütüphane yabani portakal bahçesine bakan uzun pencerelere sahip görkemli bir odaydı. Oda hem parşömenlerin hem de değerli ciltli kitapların doldurduğu, tavana kadar ulaşan raflarla doluy-

du. Bu Ildiko'nun Gaur'da gördüğü hiçbir kütüphaneyle karşılaştıramayacağı bir hazineydi. Gauri kraliyet kütüphanesinden çok daha zengin olan bu kütüphanenin, neden kraliyet sarayı gibi Haradis'e taşınmak yerine Saggara'da kaldığını merak etmişti. Öyle olmadığı için minnettardı, aksi hâlde tüm bu hazine elinden kayıp gitmiş olacaktı.

Mesumenes birkaç dakika boyunca rafların arasında dolaşp, zaman zaman da tozlu rafların arasından bir iki parşömen çıkarmak için merdivenlere tırmandı. Gerekli parşömenleri topladığını düşündüğünde, odada bulunan masalardan birini kaplamış devasa bir parşömen yığını bulunuyordu.

Ildiko ilk parşömeni açtı ve köşelerini sabitlemek için masanın üzerindeki nehir taşlarını kullandı. "Çeviri konusunda yardımına ihtiyacım olacak. Yazılı Kai bilgim yeterli olsa da bunların büyük bir kısmı eski dilde yazılmış."

İlerleyen saatleri parşömen yığınının inceleyerek geçirdiler. Kâhya çeviri işlemini gerçekleştirirken, Ildiko notlar aldı ve kâhyanın verdiği bilgileri karalarken titreyen ellerini olabildiğince gizlemeye çalıştı. İşleri bittiğinde parşömenleri yeniden rulo hâline getirdiler.

Ildiko teşekkür etti. "Parşömenler bir süreliğine burada kalabilir. Bir kez daha göz gezdirmek isteyebilirim. Yanımda kalmana gerek yok. İncelememiz gereken depolar ve yerleştirmemiz gereken misafirlerimiz var. En yakın zamanda yanınızda olacağım."

Mesumenes selam vererek Ildiko'yu kütüphanenin sessizliğinde yalnız bıraktı. Mumlar karanlıkta titriyordu, bakışlarını pencerelerdeki yansımasına çevirdi. Sakin, solgun bir insan gibi görünüyordu.

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko dikkatini yeniden notlarına ve rulo hâline getirilmiş parşömenlere verdi. Ortaya şaşırtıcı bir şey çıkmamıştı. Sadece Brishen'in, Anhuset'in gayrimeşru olduğunu ve tahta geçmesinin engellendiğini söylediği anda şüphelendiği ve endişelendiği gerçeği gözler önüne sermişti. Başını ellerinin arasına alarak iç çekti.

Babası, kardeşi ve yeğenleri gerçekten hayatlarını kaybettiye, bu durumda Brishen yönetme hakkına sahip son Khaskem'di. Eğer tahta geçecek kişi Brishen olmazsa taht başka bir aileye geçecekti. Bir başka notu okumak için sayfayı çevirdi. Eğer Kailer insanlara benziyorsa, ki Haradis'te bulunduğu süre boyunca pek çok açıdan insanlara benzediklerini fark etmişti, nüfuz kazanmak ve birbirlerinin kuyularını kazmak için kraliyet sarayında bir araya gelme eğilimindeydiler. Bu, büyük ihtimalle Djedor'un da tercih ettiği bir şeydi. Böylece casusları her şeyi gözlemleyebilir, faydalı veya tehdit edici her şeyi rapor edebilirdi.

Galla tarafından yerle bir edilen bir şehirde soyluların bir araya gelmesi belki de şehrin felaketi olabilirdi. Khaskem soyuna doğrudan bağlı olan herkes saraya yakın komşu mülklerde yaşıyordu. Hayatta kalanlar varsa, diğerleriyle birlikte Saggara'ya doğru seyahat eder ve Saggara'ya geldiklerinde kendilerini bir an önce Brishen'e tanıtmak için vakit kaybetmezlerdi.

Khaskem Hanedanı'nın yerle bir olması durumunda, yönetme hakkı için birbirlerine meydan okuyacak olan aile isimlerinin sıralandığı sütunu incelemeye devam etti. Djehutim, Petomi, Serames. Bunlar Djedor'la doğrudan kan bağı olduğunu iddia edebilecek en güçlü üç aileydi.

Bu ailelerin her mensubu hayatını kaybetmiş olsa bile Haradis'in ötesinde ve Saggara'nın illerinde yaşayan daha zayıf aileler hâlâ hayattaydı.

Ildiko listede Senemset Hanedanı'nı gördüğünde mide-sinin bulandığını hissetti. Kraliyet soyundan bu kadar uzak bir hanenin, Bast-Haradis'i yönetme şansına sahip olması felaketle sonuçlanabilirdi. *Galla* da bir felaketti. Senemset ailesinin reisi, evli oğlu ve bekâr üç kızıyla Saggara'ya sığınmak üzere yola çıktıklarına dair bir haber göndermişti. Kendisine vâris olacak hem erkek hem de kadın vârisleri olan bir kraliçe adayıydı. Uzak veya yakın, soyun neresinden olunursa olunsun son Khaskem'le birleşmek, yönetme arzusuyla yanıp tutuşan herhangi bir aileye taht için büyük bir gücü garantiliyordu.

İçinde büyüyen umutsuzluk iliklerine kadar işlemişti. "Ah, Brishen," dedi Ildiko usulca. "Bir zamanlar değersiz olan prens Bast-Haradis'in en arzulanan Kai'sine dönüştü." Ildiko ise değersizden de öteydi. O üstesinden gelinmesi ya da tamamen yok edilmesi gereken biriydi.

Notlarını topladı ve mumları üfleyerek kütüphaneyi terk etti. Malikâne çok hareketliydi. Hizmetkârlar sağa sola koşturuyor, büyük salonu akşam yemeği için hazırlıyorlardı. Masalar kurulmuş, banklar kalede kalan misafirleri ağırlamak için sıralanmıştı.

Brishen'in geldiğini neredeyse fark etmeyen Ildiko, kalabalığın arasından zar zor ilerlediğini görebiliyordu. Yüzündeki ifade karanlık ruh hâlinin habercisiydi, insanlar hızlıca selam vererek endişeli bakışlarla Brishen'in yolundan çekildiler. Ildiko'ya, kendisini ziyaret eden konsey

GEÇENİN HAYALETİ

üyeleri ve vekillerle buluştuğu daha küçük ve özel çalışma odasına kadar takip etmesini işaret etti.

Ildiko kapıyı arkasından kapatarak odayı karanlığa hapsedti. Seramiğin kalaya çarptığında çıkardığı sesi duyduğunda, Brishen'in panjurlu pencerenin yanındaki masaya doğru yürüyerek şişenin içindeki boğaz yakıcı sıvıyı bardağına doldurduğunu anladı.

Ildiko mumların nerede olduğunu bilse de onları yakamazdı. Şömine soğuk ve ateşsizdi. Karanlıkta ürperirken sessizce kapıda bekledi.

“Affet, karıcığım. Dikkatim dağıldı.” Brishen'in sesinde özrünün kalpten geldiğini hissettiren bir şey vardı. Panjurları açıp ay ışığının odaya dolmasına izin vererek kendisini ve odanın bir kısmını gümüş bir ışıkla yıkadı. Gölgeleleri bir duvara keskin hatlarıyla yansırken, diğer gölgeler odanın köşelerinden ve masanın altından hareket ederek zeminde birleşiyordu.

Brishen başını geriye doğru atıp kadehin içindekileri yutarken boğazı genişledi. Kadehini bir kez daha doldurmadan önce derin bir nefes alarak öksürdü. İkinci kadehini doldurduğunda, Ildiko'nun onu sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. “Sen de ister misin?”

Başını salladıktan sonra odanın içinde yürüyerek Brishen'in önünde durdu. Brishen'in pazısı Ildiko'nun dokunuşuyla gerilmiş, üzerindeki deri ve kumaş katmanlarının altında hafifçe titremeye başlamıştı. “Ne oldu?”

İkinci kadehi kabaca masaya bırakmadan önce tek hamlede içti. Aralarında baş döndürücü bir Ejderha Ateşi bulutu dolanıyordu. Brishen'in sesi, bu kadar yoğun mik-

tarda Ejderha Ateşi için çoğu kişinin tutarsız ve büyük ihtimalle anlamsız konuşmalarının aksine sakindi. “Kasabaya ulaşana kadar Escariel’in güneyindeki Absu Nehri’nde keşif yaptık. *Galla* kurbanları kıyıya vurmuş. Daha doğrusu onlardan geriye kalanlar.” Bu kez parmaklarıyla boynunu kavrayarak şişeyi kaldırdı. “İlki iki ağacın arasına sıkışmış. Atın yarısı ve eyerinde sıkışıp kalmış binicinin bir kısmı.”

Ildiko’nun nefesi kesildi, ağzına götürdüğü kadehten bir yudum aldığı anda Brishen’e içkisini paylaşmak isteyip istemediğini sormak üzereydi. Duyduğu sözlerin zihnindeki görüntüsü midesini bulandırdı. “*Galla* olduğuna emin misin?”

Brishen ağzını elinin tersiyle silerek şişeyi masaya koydu. “Kendi gözlerimle görmeden ne kadar emin olabilirsem o kadar.” Burun delikleri genişledi. “Cesetlerin yaydığı bir koku var. Çürüme kokusu, çok da hoş olmayan bir koku.”

Gümüşi karanlıkta yüzü sadece gördüğü dehşetle değil, er ya da geç karşılaşacağı felaketin düşüncesiyle de kasvetli bir hâle bürünmüştü. Ildiko parmaklarını onunkilere geçirerek onu koltuğa doğru götürdü. Brishen kendini koltuğa attıktan sonra Ildiko’yu da kendine doğru çekerek kucağına oturmasını sağladı.

Ellerini omzuna koyarak, “Gördüklerin için çok üzgünüm. O atlı ve diğerleri için de çok üzgünüm,” dedi Ildiko.

Brishen’in sıcak nefesi çenesinde geziniyor, yanağını okşuyordu. “Birçok ölüm gördüm,” diye mırıldandı Ildiko’nun tenine doğru. “Bizzat kendim de yaşadım ancak hiçbirini buna benzemiyordu. Bu... vahşi ve fazlasıyla gad-

darcaıdı. Nehir bile cesetlerden kurtulmaya çalışırcasına akıyordu.” İldiko’nun kollarında titriyordu. “Canlarını kurtarmayı başarmış olanlarla birlikte Haradis’ten Saggara’ya doğru ilerleyen kötölük, bu çağda hiçbir Kai’nin karşılaşmadığı bir olay.”

Brishen’in sözleri onu dehşete düşürdü. Zihnindeki *grotesk* görüntülerle boğuşan tek kişi o değildi. “*Galla* nasıl öldürölür?”

“Öldürölebileceklerini hiç sanmıyorum. En azından eklikle. Onları öldürmeyi bir kenara bırak, hapsedmek için bile ne kadar büyüye ihtiyaç duyduğumuzu hayal bile edemiyorum.” Başını sandalyenin sırt kısmına dayayarak derin bir nefes verdi.

Doğrularak, “Ama Kailer bunu başardı. Tarihiniz Varawan adında bir Kai şamanmın, Kızıl Denizler ağı’nda bir düzine *galla*’yı tuzağa düşürüp geldikleri yere geri gönderdiğini belirtiyor,” dedi İldiko.

Brishen’in dudakları bir anlığına gevşeyerek küçük bir gülümsemeye dönüştü. “Demek kütüphaneyi yağmaladın.” Saçlarından bir tutamı pençesine doladı. “Hikâyelerden haberim var. Bunu her Kai bilir ama Kızıl Denizler çok uzun zaman önceydi, o zamanlar Kailerin büyüü bu kadar güçsüz değildi. Ayrıca şu an peşimizde olan *galla* bir düzineden fazla. Bu bir ordu, bir *galla* halkı. şamanlardan oluşan bir topluluk ise bu kadar çok *galla*’yı yenecek güce sahip değil. şu anda elimizden gelen tek şey, aramıza nehirleri ve dereleri sokarak onlardan korunmak.”

İldiko, Absu Nehri’nin iki yakasına tünemiş olan Kai ve insan yerleşimlerini hayal etti. Nehrin bir tarafı büyük bir

ölüm tehlikesiyken diğer tarafı güvenli bir sığınaktı. “Bulduğumuz durumda su, altından daha değerli.”

Pencereden içeri giren soğuk gece havası Brishen’in saç tellerinin yüzüne gelmesine sebep oldu. Sabırsız bir el hareketiyle onları yüzünden çekti.

“Garnizonumun yarısı zamanını su yollarının akmasını ve onları tıklayabilecek kalıntılardan arındırılmasını sağlayarak geçirecek. Diğer yarısıysa her delikten Saggara’ya girecek olan, Haradis’ten kaçanlardan bahsetmiyorum bile, Kaileri kontrol etmek için kullanılacak.”

“O Kailerin hepsi bir yerde toplandı,” dedi Ildiko. Kıtlığın önüne geçmek için üç kat daha fazla depoya ve yiyeceklerle dolu ahırlara ihtiyaçları vardı. Ildiko bedenini ele geçirmek üzere olan paniği kontrol etmeye çalıştı.

“Karanlıktan çıkan her iblis için bir fener olacağız.” Brishen’in gerginlik dolu sözleri Ildiko’nun korkularını içine hapsedip gökyüzüne gönderdi. “Tanrım, bu bir felaket.”

Ildiko sessiz kalmış, omzunu sıkmakla yetinmişti. Bu durumda ne söylenebilirdi ki? Haklıydı.

“Yolculuğun son derece tehlikeli olduğunu düşünmeseydin güvenliğin için seni Gaur’a gönderirdim.”

Ildiko kaşlarını çatı. “Beni gönderme nedenin bu olsaydı, gitmemek için elimden geleni yapardım.”

Brishen başını eğerek söylediğini bir kez daha düşündü. “Bu durumda seni gitmeye ne ikna ederdi?”

“Beni birelçi veya diplomat olarak göndermen. Gaur’dan destek isteyebilirdim. Onlar artık Bast-Haradis’in huzursuz komşuları değil, senin müttefikin.”

Kaşlarını çatma sırası Brishen’deydi. “Bu konuda pek

GEÇENİN HAYALETİ

yardımcı olacaklarını düşünmüyorum. Eğer Belawat, Gaur'un Bast-Haradis'i desteklemek için bir ordu gönderdiğinin haberini alırsa en kısa sürede iki krallığa da savaş ilan eder ve kendimizi daha şafak sökmeden savaş meydanında buluruz.”

Ildiko kucağından kalkıp tam karşısında durdu. “Daha önce de dediğin gibi çelik *galla*'yı öldürmez. Bu sebeple askerlerden oluşan bir orduya değil, büyücülerden oluşan bir orduya ihtiyacın var. Büyüye sahip olan tek halk Kai değil. Bazı insanlar bu güçle doğar. Hedges cadıları, saray büyücüler, kabile şamanları ve kutsal keşişler. Güçlerinin seviyelerini ustalıkla kullanabilirler. Gaur böyle insanlardan faydalanabilir. Belawat'ın yaptığı gibi. Seni yakalayan akıncıların arasında bir savaş büyücüsü bulunuyordu. Hatırlıyor musun?”

Brishen, ellerini karnının üzerinde birleştirerek parlak tek gözünü Ildiko'ya dikti. “Yanı başında yerle bir olmak üzere olan bir krallık varken, Gaur olsaydın büyücülerinden vazgeçer miydin?”

Ildiko omuz silkti, Brishen'in sözlerinden etkilenmemişti. “Desteklerinin ortak bir sorunu çözeceğini düşünseydim evet ama sürünün sadece Bast-Haradis'te kalacağından emin olamıyorum. Sınırların ne olduğunu anlayamıyorlar. Nerede olursa olsun, onlara göre av avdır. Gaur'a, Belawat'a geçiş yapacaklar. Kısacası büyü ve kan kokusu aldıkları her yere.”

“Şimdiye kadar çoktan yaptıklarına eminim,” dedi Brishen. “Gaur'un güvenli olmasının nedeni, topraklarının büyük bir kısmının Absu Nehri'yle okyanusun arasında yer

alması. Ancak nehrin güvenli olmayan tarafında ve akışında bir kesinti olan herhangi bir yerinde dış yerleşimleri oldukça savunmasız.” Başını iki yana salladı. “Seni bu kadar tehlikeli bir yolculuğa göndermek büyük bir delilik olur. Oraya vardığında güvende olsan da asıl mesele oraya sağlam ulaşman.”

Tehlikeli olsa da nehre sığınarlarsa, hatta akıntıların çok tehlikeli olmadığı yerlerde yelken açarlarsa belki bir şansları olabilirdi. “Lütfen konuyu kapatmakta acele etme, Brishen. Oraya herhangi bir Kai gönderebilirsin ama Gauri Sarayı’nı benden daha iyi kim bilebilir ki? Kralın kendisi benim amcam. En azından Kai sürgünleri için güvenli bir sığınak vermesini sağlayabilirim. Geçici bir süreliğine. Eğer hâlâ bir şeyden haberleri yoksa, onlara her şeyi anlatmalıyız. Bu sır olarak saklanamayacak bir şey ve en doğrusu bunu benden duymaları.”

Brishen ayağa kalkarak Ildiko’nun önünde durdu. Ağır zırhın yerine binici derisi giymişti. Yeleğinde yırtıklar, üzerinde göğsünden dizlerine kadar su lekeleri vardı. Kapının altından içeri sızan soğuk hava eteklerini havalandırarak, daha önce Brishen’in kucağına oturduğu yerdeki nemli lekeleri ortaya çıkardı. Brishen bir ara beline kadar nehre girmiş, hâlâ tamamen kurumamıştı.

“Unuttuğun bir şey var, karıcığım. Gözcülerim ailemin akıbeti hakkında söylenenleri doğrulaması durumunda rollerimiz değişecek. Kailer yeni kraliçelerinin krallıktan ayrılmasına razı olmayacaklardır.”

Kütüphanedeyken onu oturduğu koltuğa çivileyen umutsuzluk yeniden baş göstermişti. “Bence olacaklar,”

GEÇENİN HAYALETİ

dedi Ildiko sakince. Kraliyet Khaskem'le akraba olan ve olmayan, kabul edilebilir ve doğurganlık çağında kızlara sahip olan ailelerin bulunduğu listeyi hatırlamıştı.

Kapı sert bir şekilde çalındığında verdiği cevabı açıklamaktan kurtulmuştu. Brishen içeri girmelerini emrettiğinde kapı açıldı, gelen Mesumenes'ti. "Ziyaretçileriniz var, Majesteleri."

Ildiko inledi. "Daha fazla mı? Bütün akşam ziyaretçi kabul ettik. Sadık kâhyanız her bir misafirinize uygun bir yer bulmak için yoğun çaba sarf ediyor."

Mesumenes alnına dokunarak eğildi.

"Gelenler kim?" diye sordu Brishen donuk bir sesle. Ildiko kolunu okşuyordu.

Mesumenes'in sesi Brishen'in tam tersiydi. Sesinde merak ve şaşkınlık vardı. "Emlek'ten *kapu kezetler*. Üç kişiler. Bir de *Elsod* ve onun *masodları*."

Brishen'in verdiği tepki karşısında Ildiko'nun gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. Brishen sırtını dikleştirerek yorgun hâlden kurtuldu, sesi Mesumenes'in sesindeki şaşkınlığa benziyordu. "Emin misin?" Kâhya başıyla onayladıktan sonra Brishen yaklaşmaya başladığında kapıyı araladı. "Neredeler?"

"Büyük salondalar, efendim."

Brishen odadan fırladı, Ildiko'yla Mesumenes de onu takip ediyordu. Kocasının peşinden koştururken kâhyayı soru yağmuruna tutuyordu. "Açıkla," diye emretti Ildiko. "Bir kapzetet, bir elsi kişisi ve onun *masodları* tam olarak nedir?"

Mesumenes yanında koşturuyordu. "*Kapu kezetler*

Emlek'in hafıza bekçileri, oradaki hayat ışıklarının koruyucularıdır. *Elsod* ise baş *kezet*'tir. *Elsod*'un çıraklarına *masod* denir. Bir *Elsod*'un her zaman iki çırağı vardır.”

Daha fazla açıklama yapamadı. Brishen koridordan büyük salona açılan kapının önünde aniden durduğunda neredeyse ona çarpacaklardı. Ildiko, Brishen'in yanına geçtiğinde gördüğü manzara karşısında şaşkındı.

Salon tıka basa dolu, Kailer yan yana dizilmiş odunlar gibi iç içeydi. Dizlerinin üzerine çökmüş olmasalardı, birbirlerini kolaylıkla ayakta tutabilirlerdi. Salonun ortasında duran üç kişinin yüz ifadeleri en az Ildiko'nunki kadar rahattı. Ildiko hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini ovuşturdu ama hayır, yanılmıyordu. Sha-Anhuset neredeyse yere kapanmıştı, yanındaysa aynı pozisyonda olan Mertok vardı.

Etraflarında bir alan açılmıştı, görünüşe göre Brishen'in kalesinin kalbinde kutsal bir alana dönüştürülen ve neredeyse kusursuz bir daireydi.

Gümüş renkli saçlarını dağınık örgülerle toplamış kadim bir Kai kadını, Brishen'in karşısına geçip derin bir sessizlikle beklemeye başladı. Yeşil ve çivit mavisi bir cübbe giymiş, yüzü ve kolları dövmelemlerle kaplanmıştı. Arkasında benzer cübbeleri giymiş ve dövmelemlerli bir kadın, bir erkek, iki genç Kai duruyordu, onlar da en az yaşlı Kai kadar sessiz ve asildi.

Brishen koridordaki adımlarından çok daha ölçülü adımlar atıyordu. Herkesin yaptığı gibi o da yaşlı *Kezet*'in önünde diz çöktü. Ildiko, bu kadının hükmedici varlığına rağmen neden odadaki her Kai'nin sonsuz saygısını kazandığı hakkında hiçbir fikri olmasa da aynısını yaptı.

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen ellerini avuç içinde görünmez bir hediye takdim edercesine havaya kaldırdı. “Bu benim için bir onurdur, *Elsod*. Size Saggara’nın tüm misafirperverliğini sunuyorum.”

Elsod ellerini Brishen’in ellerinin arasına yerleştirdi ve siyah pençeleri parmaklarını kavrayarak bileklerinin etrafında kıvrıldı. “Ayağa kalk, Interrex*. Krallar arasındaki kral.” Sözlerinin ardından salonda toplu bir soluk yükseldi. “Alçakgönüllülükle kabul ediyoruz.”

Brishen bir kez daha ayağa kalktı. Ildiko bu durumda ne yapması gerektiğinden emin olamadığı için tereddüt ediyordu. Salonun geri kalanı ayağa kalktığı anda, o da yavaşça ayağa kalktı.

Brishen Ildiko’nun eline uzandı. Parmakları Ildiko’nun buz gibi parmaklarına göre fazlasıyla sıcaktı. “Terbiyesizliğimi mazur görün. Bu, Ildiko. Bir zamanlar Gaurloydu. Eşim ve *Düşes*’im.”

Hâlâ görgü kurallarının belirsiz karanlığında ilerleyen Ildiko kısa bir reverans yaptı. “Bu benim için bir onurdur... *Elsod*.” Brishen’i taklit etmişti. Hafıza bekçisine uygun hitap edip etmediğini sadece tanrılar bilebilirdi.

Bir şeyleri ya doğru ya da tamamen yanlış yapmıştı çünkü *Elsod* başını sallayarak karşılık verdi. “O zevk bana ait, Majesteleri.”

Elsod bakışlarını yeniden Brishen’e çevirdiğinde salondaki sessizlik daha da derinleşti. “Sizinle *galla* hakkında konuşmaya geldik.”

Sözleri mezar başında yas tutan dul bir kadının sert ahenksizliğini taşıyordu. Bunun yerine, “Size yakın za-

* Geçici hükümdar. -ç.n.

manda öleceğinizi söylemeye geldik,” de diyebilirdi. Ildiko birçok kişinin umutsuz bir çığlık attığını duyduğundan emindi.

Brishen’in beti benzi atmış olsa da ses tonu değişmemişti. “Elbette, *Elsod*.” Anhuset ve Mertok’la göz göze geldi. “Salonu derhâl boşaltın.”

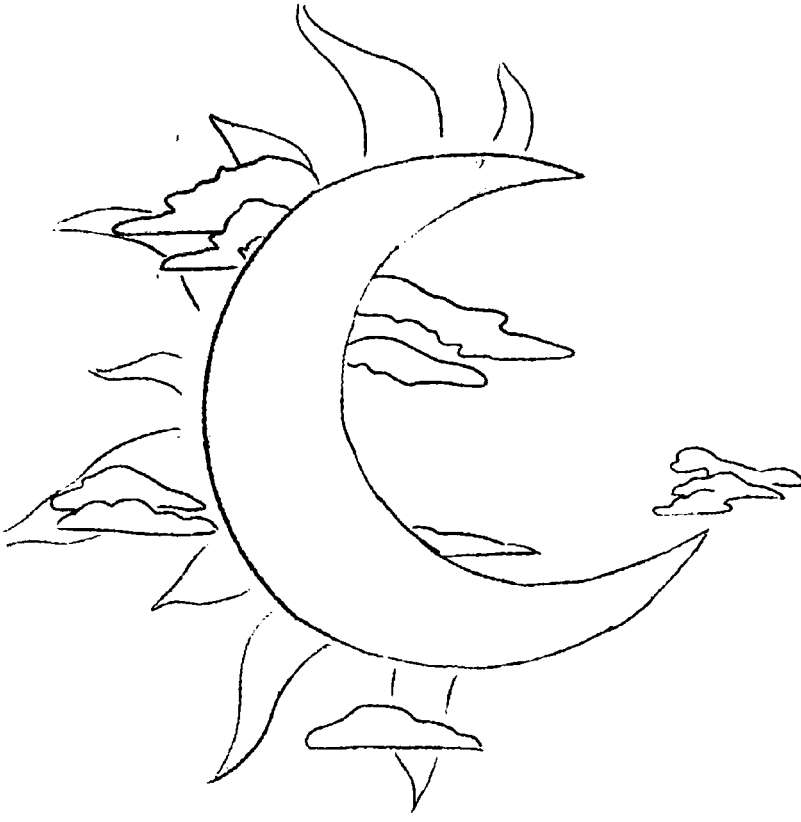
İkili, emrini saniyeler içinde yerine getirdi. Kısa sürede *kapu kezetler*, Ildiko, Brishen ve Anhuset dışında salon bomboş kalmıştı.

Elsod bakışlarını kapıda nöbet tutan Anhuset’e çevirdi. “Burada olmasını istiyor musun?”

Brishen Anhuset’in yanlarına gelmesi için işaret etti. “Sha-Anhuset benim kuzenim ve sağ kolum. Saggara’da ondan habersiz hiçbir şey olmaz.”

Elsod kabul etti. “Pekâlâ. Öyle olsun.”

Ellerini kaldırarak havaya görünmez şekiller çizdi. Kulakları tıkanan Ildiko derin bir nefes aldı. Brishen’le Anhuset başlarını sallayıp kulaklarını çekiştirdiler. *Elsod* avuç içlerini birbirine vurdu. “Bu kadarı yeterli. Şimdi size halkınızı soyarak krallığınızı nasıl kurtarabileceğinizi anlatacağım.”

BÖLÜM 5

Brishen, Emlek'in *Elsod*'unun, hanesinde olması karşısında yaşadığı şoku gizlemeye çalışıyordu. Kai için Emlek kadar kutsal olan hafıza muhafızları, Brishen'in büyükbabasının evliliğinden beri kutsal adadan uzaklaşmamışlardı. O zamanlar da düğüne katılanlar *Elsod* değil, ikinci sınıf gardiyan *masodlardan* oluşan bir gruptu. En eski *kapu kezet*'in Emlek'ten çıkmasına sadece büyük felaketler neden olabilirdi. Brishen ülkeyi yerle bir etmek üzere olan *galla*'nın bu nitelikte olduğunu düşünüyordu. Kulaklarındaki çınlamanın *Elsod*'un susturma büyüleriyle hiçbir alakası yoktu, her şey buraya neden geldiğiyle alakalıydı.

"Ailem öldü," dedi Brishen aniden. Ildiko'nun nefesi kesilirken, Anhuset kaşlarını çattı.

Elsod bir an için ona baktı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

“Çünkü annemin en büyük isteği sizden birini esir almaktı. Onun için bir *kapu kezet*’in zihnini yağmalamak ve anılarını ele geçirmek, tanrılar tarafından armağan edilmiş bir şarap gibi olurdu. Secmis hâlâ hayatta olsaydı, Emlek’in güvenli kıyılarını asla terk etmezsiniz.”

Elsod’un soluk sarı gözleri titriyordu. “Anneni iyi tanıyorsun.” Sözleri Brishen’in irkilmesine neden olmuştu. “Kader Çarkı, Haradis’in kaderini belirledi. Böyle bir salgından hiçbiri sağ çıkamadı. *Galla* sarayı içindekilerle birlikte yok etti.” Sesi yumuşamıştı. “Emlek’ten gelenler olarak taziyelerimizi sunuyoruz. Kral öldü. Çok yaşa kral.”

Kadın Brishen’in önünde reverans yapmasa da Ildiko ve Anhuset yapmıştı, tıpkı *masodlar* gibi. Brishen’in kalp atışları kuvvetlendi. Kadının verdiği habere şaşırmamıştı. İçgüdüsel olarak çoktan bildiği gerçeği duymak için gözcünün dönüşünü bekliyordu. Soyunun son mensubuydu. Artık yedek ve değersiz bir prens değildi.

Eğilerek Ildiko’nun elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Buz gibi parmaklarını onunkilere doladı. “Kalkın, hepiniz.” Ölen yeğenlerini ya da onların kederli annelerini düşünmemeye çalışıyordu. Tahtla hiçbir zaman ilgilenmemiş, onu Harkuf’a ve Tiye’nin doğurduğu çocuğa bırakmaktan mutluluk duymuştu. Tahtı böyle bir trajedi sonucunda elde etmek, kalbini suçluluk duygusuyla ağırlaştırmıştı. Ölümlelerinden annesini sorumlu tutsa da kendisinin de bir payı olduğunu hissediyordu.

Odadaki tüm bakışlar Brishen’e kilitlenmiş, ağzından çıkacak kelimelere odaklanmıştı. “Ailemin öldüğünü biliyor olmanıza rağmen, bana neden Interrex diye hitap ettiniz?”

Sorusuna *Elsod* değil, Ildiko cevap verdi ve Brishen Ildiko'nun avucundaki elinin daha da soğuduğuna yemin edebilirdi. "Çünkü şu an gücün el değiştirmesi için uygun-suz bir zaman. Yapılan ittifaklar olduğu gibi kalacak çünkü pek çok kişi Djedor ya da Harkuf'un veya ikisinin birden hâlâ hayatta olabileceğine inanıyor. Hiçbiri zorlu mücadelelerin ardından kazanılan mevkilerini kaybetmek istemez. Kral olduğunuzda eski ittifaklar tüm anlamını yitirir. İster gizli pazarlıklar ister tehdit ve şantaj isterse de düpedüz savaşlarla olsun, yeni ittifakların kurulması kaçınılmazdır. Sadece tüm Haradis'in Saggara topraklarında kamp yapması ve *galla*'nın tepemize çökmesi değil, aynı zamanda hayatta kalan soyluların güç ve nüfuz için birbirlerine saldırması da söz konusu olacaktır."

Brishen, Ildiko'nun sözlerini dinlerken tıpkı Anhuset gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı.

"Saray ve iktidar entrikaları hakkında bilgilisiniz, Majesteleri." *Elsod*'un ses tonundan eğlendiği anlaşılıyordu.

Ildiko bakışlarını *Elsod*'a çevirdi. Brishen'e uzun uzun bakmadan önce Anhuset'e baktı. "Savaş her zaman kılıç ve kalkanla kuşanmış askerlerle meydanlarda gerçekleşmez. Hükümdarların gerçekten yükseldiği ve düştüğü yer saraydır."

Kırılğan, narin insan karısı. On yaşından büyük her Kai onu çok az bir çabayla yerle bir edebilirdi. Ildiko'nun tuhaf ve bazen rahatsız edici olan gözlerinin ardında, yıllarca Gauri Sarayı'nda yaşarken bilenmiş, doğuştan bir strateji kazanmış, kılıç kadar keskin zekâyâ sahip bir zihin vardı. Bugüne kadar birçok anda kuzeni Anhuset'in kılıç becerilerine ve savaş deneyimlerine güvenmişti. Şimdiyse sırtını en az kuzeni kadar yetenekli olan karısına dayıyordu.

Kısa bir selam vererek, “Bu konularda senin öğütlerine ihtiyacım olacak, Ildiko. Hem de her zamankinden daha fazla,” dedi ve dikkatini tekrar *Elsod*’a verdi. “Emlek’ten Kader Çark’ın öngördüklerini söylemek için geldiğinizi düşünmüyorum. Halkımı soyarak krallığımı kurtarabileceğim konusunda söyledikleriniz ne anlama geliyor?”

Büyük masadaki sandalyeleri sürükleyerek derme çatma bir çember oluşturdular. Ildiko hafıza muhafızlarına su ve şarap getirdi. Brishen, Ildiko yanına oturduğunda ona doğru eğilerek, “Teşekkür ederim, Ildiko,” diye fısıldadı. Ildiko başını sallayarak Brishen’in kolunu sıktı.

Elsod sandalyeye yerleştiğinde tırnağıyla Brishen’in dişlerinin kenetlenmesine neden olan bir ritimle fincanına vurmaya başladı. “Kader Çarkı bize Haradis’in yerle bir oluşunu gösterdi. Emlek, Kai’nin neredeyse *Gullperi* kadar eski anılarını barındırıyor. Haradisli Kailer, Absu Nehri’nin güvenli kıyılarına ulaşmaya çalışırken Saggara’ya doğru yola çıktık. *Galla*’yı alt etmenin ve Secmis’in onları çağırdığı boşluğa geri göndermenin bir yolu olduğuna inanıyoruz.”

Brishen’in içindeki öfke, filizlenmekte olan umutla savaşmak için hazırlanıyordu. “Bu durumda içinde bulunduğumuz bu felaketin sorumlusu annem.”

“Evet.”

Anhuset alçak bir ıslık çaldı ve “Bu berbat bir şey,” dermiş gibi Brishen’e baktı.

Bu gerçekten de berbattı. Özellikle de kasten yapıldıysa. *Elsod*’a dönerek, “Bast-Haradis’i iç savaşa sürükleyebilecek ve krallığı bir iblis sürüsünden daha hızlı bir şekilde yerle bir edebilecek bilgilere sahipsiniz,” dedi Brishen.

GEÇENİN HAYALETİ

Elsod'un dövmelele kaplı kırışık yüzündeki ifade yumuşadı. “Bu ne pahasına olursa olsun engel olmak istediğimiz bir şey. Bizler tarihin bekçileriyiz, Majesteleri, kralın kim olacağını belirleyen kişiler değil. Djedor'un, kardeşinizin ve yeğenlerinizin ölümünden sonra veraset sırası resmen sizde. Biz sadece ebeveynlerinizden daha akıllıca yönetebilmeniz için ülkemizi kurtarmanız konusunda yardımcı olmak istiyoruz.”

Bunu duymak rahatlatıcıydı. Ildiko'nun güç meraklısı soylular ve entrikalarıyla alakalı söyledikleri Brishen'in üzerinde büyük bir baskı oluşturmuştu. İsteddiği son şey, Secmis'in sebep olduğu felaketin ortaya çıkardığı yeni yükselmiş asillerin bir suikast girişimi planlamasıydı. “Planınız nedir?”

“*Galla*'yı çağıran büyücüler, aptallıklarının bedelini hayatlarıyla ödedi. O yaratıkları kimse kontrol edemez. Annen de bir istisna değildi.”

Ardından *masodlardan* biri konuşmaya başladı. “Kraliçe öldüğünde açılan yarığı tekrar kapatacak kimse yoktu. Oradan firar eden ilk *galla*'yı birçok *galla* takip etti. Biz burada konuşmaya devam ederken sayıları artıyor.”

“Korkunç bir eşek arısı kovanı gibi.” Ildiko'nun sesindeki korkuyu duyan Brishen'in midesi bulanmaya başladı. O da en az onun kadar korkuyor olsa da bunun kanıtını karısının sesinde duymak daha kötü hissettiriyordu.

Elsod'un yüz ifadesi daha da sertleşti. “Keşke *galla* da kızgın eşek arıları kadar nazik ve hoş olsaydı.”

Brishen sabırsızlanmaya başlamıştı. Eğer *galla*'yı yok etmenin herhangi bir yolu varsa bir an evvel harekete geç-

mek istiyordu. “Bu durumda fazla zamanımız yok. Yarığı nasıl kapatacağız?”

Elsod kadehini bitirip yeniden doldurmak için kaldırdığında *Ildiko* biraz daha şarap getirdi. O şarabını yudumlarken, *Brishen* ayağını dikkatleri üzerine çekecek şekilde yere vurmamaya çalışıyordu. Kadehini bitirip bir kenara bıraktıktan sonra *Brishen*’e telaşının farkında olduğunu ve bundan büyük bir keyif aldığını belli eden bir bakış attı. *Brishen* hiç de eğlenmiyordu.

“Aranızda *Wraith Kralı*’nı duyan var mı?” Hepsi duymadıklarını söyleyince devam etti. “Daha önce bir *galla* ordusuyla karşılaşmadığımız için *Emlek*’in eski hayat ışıklarını ve anılarını getirdim.”

En eski hayat ışıkları *Kailerin* henüz medenileşmediği ve *Gullperi*’nin topraklara hükmettiği zamanlara aitti. *Brishen* geçmişe ulaşmanın ve çoktan unutulmuş olan zamanların anılarını görmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

“*Wraith Kralı*, bir ölüm büyücüsüne dönüşmüş *Gullperi*’ydi,” diye devam etti *Elsod*. “Hayatını yeni kaybetmiş olanları, yani henüz dünyanın sınırlarından çıkmamış olanları diriltme ve kontrol etme yeteneğine sahip, olağanüstü güçlü biriydi. Bunu yapabilmek için farklı varoluşlara büründü. Derin bir uykuda olan bir beden ve ruhla, büyümlü bir güçten oluşan bir yansıma. Normal yollarla zarar verilemeyen veya öldürülemeyen, ölümlere hükmeden fiziksel yapıya sahip bir hayalet.”

“Neden bu planı düşündüğümde burnuma atın tezek çıkan kısmından da kötü olan kokular geliyor?” *Anhuset*’in

yüzüne yerleşen ekşi ifade, Brishen'in içinde büyüyen endişenin bir yansıması gibiydi.

Tanrı aşkına, bir büyücüyü nereden bulacaktı? Üstelik zarar vermek yerine gerçekten yardım edecek kadar tarafsız ve kötü niyetli olmayan birini?

Kuzenin endişelerine hak verse de *Elsod*'a saygısızlık etmesine izin veremezdi. Kaşlarını çatarak Anhuset'i uyardı. "Sha-Anhuset." Anhuset Brishen'in yüz ifadesine cevap verse de sessiz kalmaya karar verdi.

Elsod, Anhuset'in söylediklerine aldırmış etmeden kıkırdamaya başladı. "O haklı. İşe yarayabilecek farklı bir yol aradık. Başarı olasılığı yüksek olan tek yol bu."

Yanında oturan Ildiko kaskatı kesilmişti. Sesindeki korku eskisi kadar bariz olmasa da hâlâ oradaydı. "Bu planla alakalı hangi korkunç şey sizi farklı bir alternatifte yönlendirdi?"

"*Galla* ölümsüz olsa da kontrol altına alınarak sürü hâlinde sürgün edilebilir. Ölüler ve onların kralları tarafından."

Brishen hayal kırıklığını belli edencesine bir iç çekti. "Wraith Krallarından birini bulma kısmı hariç söyledikleriniz kulağa oldukça mantıklı geliyor, *Elsod*. Ben bir büyücü değilim ki olsam dahi burada bir *galla* ordusundan bahsediyoruz. İhtiyacımız olan şey birkaç ölü değil. Bizim ölülerden oluşan bir orduya ihtiyacımız var. Binlercesine. Ne yazık ki onlar da en az *galla* kadar korkunç olacaklar. Sinirli, intikamcı ve geri çağrıldıkları için öfkeli. Yaşayanlar, ölümlere iblislere hükmettiklerinden fazla hükmedemezler, böyle bir büyücü varsa bile onunla karşılaşmak isteyip istemediğimden emin olamıyorum."

Elsod birden ayağa kalktığında neredeyse boyunun iki katı gibi görünüyordu. Soluk gözleri parlak ve ateşliydi. İçindeki ateş tutuşmuş, ısıltısı tüm bedenine yayılmış gibiydi.

Tenine kazınmış dövmeler bile parıldıyordu. “Bildığımız kadarıyla günümüzde böyle bir büyücü yok, Majesteleri. Siz onlardan biri olmalısınız, bir Wraith Kralı.”

“Ah, Tanrım, hayır.” Ildiko bayılacak gibiydi.

Anhuset bu tepkisine katılmıştı, hem de çok daha sert bir sesle. Aniden ayağa fırlayarak sandalyesini bir tekmeyle yolundan çekti. Sandalye yere doğru kayarak devrildi. “Olamaz! Bu delilik, Brishen!”

Brishen bakışlarını hafıza bekçisinden uzaklaştırmadan Anhuset’e susmasını işaret etti. “Wraith Kralı nasıl olunur?”

“Öldürülmeli ve hayalet olarak yeniden yaratılmalısınız.”

Yanında duran Ildiko titriyor, boğazından yükselen çığlıkları bastırmak için elinden geleni yapıyordu. En büyük isteği onu teselli etmek olsa da yaşadığı şaşkınlık vücudunun kaskatı kesilmesine neden olmuş, bakışlarını *Elsod*’a kilitlemişti. Konuşmaya başladığında zihninin bir kısmı sakin ses tonu için minnettardı.

“Bu tür şeylerin her zaman büyük bir bedeli olur, öyle değil mi? Bu bedeli de genellikle hayatımızla öderiz.”

Elsod, Brishen’in karakterini ve böylesine korkunç bir haber karşısında sergilediği sert duruşu incelercesine başını eğdi. “Öldürülmek zorunda kalacağından söz ediyorum. Ölmeyeceksin, en azından tam anlamıyla değil.”

Brishen kaşlarını çatı. Kelime oyunlarını takdir edecek durumda değildi. “Hayatım boyunca ölümün tek seferlik sonsuz bir olay olduğunu düşünmüşümdür.”

GEÇENİN HAYALETİ

Elsod, “Neden böyle bir şey düşündün?” diye sorduğunda, Brishen kısık sesle bir hırıltı çıkardı. “Bahsettiğim ritüel, eğer tüm anıları ve altlarında yatan anlamları doğru anlamışsak, ruhunu dünyevi bedenine döndürmeden önce seni kısa süreliğine bir hayalete dönüştürmenin bir yolunu sunuyor, bu sırada ikisi de herhangi bir şekilde zarar görmüyor.”

“Nasıl?” Süt gibi solgunlaşan Ildiko ayağa kalkıp ellerini yumruk yaparak *Elsod*’a yalan söylediğini iddia ediyor, meydan okuyordu.

Yaşlı kadın sandalyesine geri döndü. “Ritüel, kişiyi üç varoluşa ayırmayı gerektirir. Silah, dünyevi beden ve hayalet. Bunu yapabilmek için silahın belirli bir büyüyle güçlendirilmiş olması gerekir. Daha sonra kılıç, öldürücü bir vuruşla sahibinin can damarını tatmalıdır. Bu büyü sonrasında ruhu bedenden ayırmaya çalışır. Varoluşlar birbirinden ayrılrsa da birbirlerine bağlı kalmaya devam ederler. Hayalet, silahıyla savaşa gittiğinde dünyevi beden olduğu yerde durur ve ruhuyla yeniden birleşene kadar korunur.”

“Bir dakika,” dedi Ildiko gözlerini fal taşı gibi açarak. “Peki ya kılıcın açtığı yara? Geri dönülecek bir beden kalmaz, geriye sadece kan kaybederek ölmüş bir beden kalır.” Ildiko giderek solgunlaşıyordu.

“Hayalet hem büyü hem de yaşam gücü taşır. Bağlı olduğu bedeni iyileştirme gücüne sahiptir.”

Brishen başını ellerinin arasına aldığı anda aniden çok sevdiği bakıcısı Peret’in onu derme çatma bir salıncakta eğlendirdiği bir anıyı hatırladı. Onu hem heyecanlandıran hem de korkutan o yükselme hissini anımsadı. Bir an yük-

selip yere çakılacağından eminken, bir sonraki an kanatlanıp uçacağını düşünmüştü. Tıpkı bu konuşmada olduğu gibiydi. Coşkulu anların arasına yeniden umutsuzluğa kapılmak için serpiştirilmiş dehşet... Bu çok yorucuydu.

Başını kaldırarak ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Tüm bunların kulağa basit ve mantıklı geldiğini bir kez daha tekrarlamak istiyorum. Benim sahip olduğumdan çok daha fazla büyüye ihtiyacımız olması dışında, sizin sahip olduğunuz büyüden bile daha fazlasına ihtiyacımız olacak.”

“Herhangi bir Kai’nin sahip olduğu büyüden çok daha fazlasına,” diye onayladı *Elsod*.

“Bir çıkmazda olduğumuzu kabul etmeliyiz.”

“Hayır, değiliz.” *Elsod* sessiz kalarak Brishen’in düşüncelerini okuması için elinden geleni yapıyor, bakışlarıyla onu delik deşik ediyordu.

Kadının önceki cümleleri Brishen’in zihninde yankılandı. “Size halkınızı nasıl soyabileceğinizi anlatacağım...” Sandalyesinden fırlayarak, “Olamaz! Bunun başka bir yolu olmalı,” dedi Brishen aniden.

Elsod başını salladı. “Başka bir yolu yok. Büyünün başarılı olmasının tek yolu bu.”

Ildiko’yla Anhuset şaşkınlıkla birbirine bakarken Ildiko merakla, “Peki bunun yolu nedir? Büyünün işe yaramasını nasıl sağlıyorsunuz?” diye sordu.

“En ufak bir büyü kıvılcımı taşıyan her Kai’yi doğuştan sahip oldukları yetenekten mahrum bırakarak,” diye tersledi Brishen. “Öyle değil mi, *Elsod*?”

“Maalesef, öyle. Büyücülük konusunda atalarımız kadar güçlü olsaydık, böyle bir ayini sadece büyük bir top-

luluğun gücüyle gerçekleştirebilirdik. Şimdiyse henüz gücünü kazanmamış gençler dışında tüm Kailerin büyüsunü onlardan almamız gerekecek.”

Anhuset sanki Brishen ona bir şeyler fırlatmış gibi geri çekildi. Gözleri parladı, dudakları geriye doğru kıvrıldı. Hırlayarak onu uyarmak istercesine keskin dişlerini ortaya çıkardı. Brishen kendini kötü hissetmiş, bakışlarını üzerinden çekmişti.

Brishen bakışlarını yere indirdi. “Hayat ışığı toplama yeteneğimizi kaybetmiş olacağız.” Bu gerçek Brishen’in boğazının düğümlenmesine neden oldu, konuşmaya devam edebilmek için boğazını temizledi. “Kai hafızasının en az üç nesli tamamen yok olacak. Benim sevgili, hain annem,” dedi Brishen nefes vererek. “Ne yaptın sen?”

Anhuset’in hızlı nefes alışverişi ve kulaklarındaki kendi kalp atışlarının dışında odada çıt çıkmıyordu. Herkes sessizliğe bürünmüş, Brishen’in ağzından çıkacak olan kararı bekliyordu. Bakışlarını Ildiko’ya çevirmeden önce elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Bir *sejm*, yani bir konsey organize etmem gerekecek. Zaten bakanlarımın ve yardımcılarımın çoğu burada. Yokluğumda vekilliğimi yaptığın süre boyunca her zaman sana destek olacaklar.”

Ildiko, parmaklarını kollarına kenetleyerek kendine sarıldı. Dişlerini sıkıp çenesini esnetse de sessiz kalmaya karar vermişti. Brishen’in söylediklerini başını sallayarak onaylamış, gözleri dehşet ve panikle irileşmişti.

“Anhuset,” diye devam etti Brishen. “Yokluğumda onu koruyacaksın.”

Kuzeni ellerini kalçalarına koyarak çenesini hafifçe ha-

vaya kaldırdı. Aralarındaki boşluğu kapatıp onu yumruklamayacakmış gibi görünüyordu. “Dur! *Elsod*’un anlattıklarında kendi kılıcınla yaralanacağın kısmı duyduğundan emin misin?”

“En sevdiğim baltamla olmasını tercih ederdim.” Kendisi de dahil olmak üzere bu şakasına hiç kimse gülmemişti.

“Bunu yapamazsın,” dedi Anhuset hırlayarak.

“O zaman bana başka bir çözüm yolu öner, aksi hâlde bu krallık ve dünya yok olup gidecek,” diye karşılık verdi Brishen.

“Ya başaramazsan?”

“Burada oturup hiçbir şey yapmazsam zaten başarısız olacağım.”

Anhuset, *Elsod*’a döndü. “Ben yapacağım. Hem savaş hem de orduda liderlik konusunda tecrübeliyim. Ölü askerlerden oluşan orduların canlı askerlerden daha belalı olduğunu düşünmüyorum. Yolumun üstünde birkaç *galla* parçalamak için sabırsızlanıyorum.” Yumruk hâline getirdiği elini göğüs kemiğine vurdu. “Bu benim görevim. Kralım için bu görevi üstlenmekten onur duyarım.”

Brishen ona geri durması için emir verecekken *Elsod* ondan önce konuşmaya başladı, sesinde hayranlık vardı. “Kralın ve rütben için büyük bir onur kaynağısın sha-Anhuset ama bunu Brishen yapmalı.”

“Neden?” diye aynı anda soran Anhuset’le Ildiko birbirlerine bakakaldılar.

Elsod bakışlarını Brishen’den uzaklaştırmayarak sorularını duymazdan geldi. “Annen için yaşlanmayan ve değişmeyen güzelliği hakkında söylenenleri biliyorsun. Ben-

GEÇENİN HAYALETİ

den daha kırıışık ve yaşlı görünmeliyken hâlâ olağanüstü bir güzelliğe sahipti.”

Brishen omuz silkti. “O her zaman kibirli bir yaratıktı. Ayna karşısında ölümü ve dünyayı ele geçirme planları yapmadığı anlarda, yaşını gizleyebilmek için büyü yapardı.”

Boğumlu bir parmağını Brishen’e uzattı. “Yaklaş. Seni dünyaya getiren kadın sandığından daha yaşlı.” Brishen ayaklarının dibine diz çöktü ve *Elsod* parmağının sert kısmıyla alnına doğru hareket edip pençesinin ucuyla kafa derisini sıyırdığında gözlerini kapattı. “İşte bak.”

Brishen’in zihnine görüntüler akın ediyor, çevresi bulanıklaşıyordu. Saggara’daki odaya değil, ay ışığının aydınlattığı bir köye bakıyordu. Ana caddeyi mütevazı evler, araba tekerlekleri ve at toynaklarının açtığı otsuz patika kaplıyordu. Benzer yaştaki diğer Kai çocuklarıyla top oynayan bir kız çocuğunu gördü. Oynamakla kalmıyor, oyunu manipüle ederek koşucuya çelmeler takıyor, vurucunun dikkatini dağıtarak topa vuruyordu. Bu manevralarla takımının kazanmasını sağlamıştı.

Brishen onu tanıdı. Bu Secmis’ti. Olağanüstü güzelliği ve hiçbir şeyin örtemeyeceği kurnazlığı karakterinin ana hatlarını çoktan çizmişti.

Görüntü değişmiş, karşısında yaşlanan ve bildiği muhteşem hırçın kraliçeye dönüştüğü anları gösteren görüntüler belirmişti. Saggara’nın büyük salonundaydı. Brishen’in tanımadığı ama gözüne belli belirsiz bir şekilde tanıdık gelen hükümdarın ev sahipliği yaptığı görkemli balolarda dans ediyordu. Tahtta oturan kralı nihayet tanıdığına irkildi. Bast-Haradis’i beş nesil önce yönetmiş olan Mendulis’ti.

Heykeli, diğer Kai kralları ve kraliçelerinin heykelleri arasında duruyordu.

İrkilerek *Elsod*'un dokunuşundan uzaklaştığında zihnindeki görüntüler aniden kayboldu.

“Ona ne gösterdin?” diye sordu Ildiko, Brishen ayağa kalkarken.

“Ona Secmis’i, Saggara’dan çok da uzak olmayan bir yerde boncukçunun kızı olarak tanıyan kişilerin hatıralarını gösterdim.”

“Saggara açık ovada bir toprak parçasından ibaretken,” diye ekledi Brishen. “Onun babamdan daha yaşlı olduğundan emindim, en fazla birkaç on yıl kadar. Bu annemin hiçbir zaman inkâr etmediği bir konuydu.”

“Büyükbabanın büyükbabasından önce dünyaya gelmiş.” Hafıza bekçisinin gözleri hayranlıkla parıldıyordu. “Zekâsı, güzelliği, bitmek tükenmek bilmeyen hırsı, güçlü büyüyle birleşti ve ortaya Kai Krallığı’nın mütevazı adımlarla hedefine doğru ilerleyen kraliçesi çıktı.”

Anhuset her zamanki tarzıyla farkına vardığı hayranlığı ayaklar altına aldı. “Yani sıra dışı bir şekilde yaşlı ve çirkindi, muhtemelen hayatta kalmak için masumların kanıyla yıkanıyordu. Bize bilmediğimiz bir şey söyle. Brishen’in Wraith Kralı olabilecek tek kişi olmasıyla bunun ne alakası var?”

Elsod gülmeye başladı. “Bir Wraith Kralı sadece ölülere liderlik yapan bir general değildir. O, kendisini Wraith yapan gücü içinde barındıran ve kontrol eden bir araç olacak. Bu kadar büyüünün tek bir noktada toplanması, senden daha fazla büyüye sahip bir büyücünün gücünü gerektirir, sha-Anhuset.”

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen açıklamayı tamamlamak üzere konuşmaya devam etti. “*Elsod* haklıysa, Secmis’ten miras aldığım büyü beş nesil öncesine ait. Yani en azından. Onun sayesinde bu kadar güçlü bir büyüye dayanabilecek, onu manipüle edebilecek kadar güçlü ve hayatta olan tek Kai benim.”

“Kısa bir süreliğine,” diye uyardı *Elsod* sandalyesine yaslanarak. “Dahası var.”

“Tabii ki var,” dedi Brishen donuk bir şekilde. Olaylar berbat başlamıştı, giderek daha kötü ve yıkıcı bir hâl alıyordu. Buna rağmen hayalet olmayı ve ölüleri dirilterek iblislerle savaşmayı kabul etmişti. Bir daha asla hayatta olan bir Kai olarak sığır gütmekten şikâyetçi olmayacaktı, özellikle ölü bir Kai olarak *galla* gütmek üzereyken. Boğazında yükselen ürkütücü bir kahkaha onu boğmakla tehdit ediyordu.

Ildiko konuşmaya başladı, sesi sakindi. “Şimdilik bu kadarı yeter, *Elsod*. *Masodlarla* birlikte çok yol kat ettiniz. Biraz dinlenin, daha sonra devam ederiz. Dinlenebilmeniz için odamı hazırlatacağım.”

Yaşlı kadın *masodlarının* yardımını reddederek sandalyesinden kalktı. “Zahmet etmeyin, Majesteleri.”

“Bu da benim ayrıcalığım. Ben kocamla bir odayı paylaşacağım.”

Brishen yaklaşarak Ildiko’nun kulağına fısıldadı. “Battaniyeyi çalışıyorsun.”

Ildiko’nun yüzünde beliren küçük gülümseme sert ifadesini bozmuştu. “Sen de her zaman üşüyüp, ayaklarını bacaklarımın altına sokuyorsun,” diye karşılık verdi.

Bir eliyle Ildiko’nun sırtını okşuyordu. Moralini düzeltmeyi karısına bırakmıştı.

Anhuset kendine bir kadeh içki doldurdu ve kaşlarını çatarak kadehin içindeki sıvıya baktı. “Tanrım, benim gerçek bir içkiye ihtiyacım var, bu zayıf içkiye değil.”

Elsod’u selamladı. “Mesumenes veya Sinhue’yi bulup odanızı hazırlatacağım. Yemeğinizi salonda yemek istemezseniz odanıza göndereceğim.” Ardından Brishen’e reverans yaparak, “İzninizle, Majesteleri,” dedi.

Kısa bir süre içinde Mesumenes’in yönlendirdiği hizmetkâr ordusu *kapu kezetlerin* etrafını sararak onları salondan dışarı çıkarmıştı. Ildiko da onlara katılıp Brishen’e başıyla selam vererek kapıyı arkasından kapattığında yüz ifadesi ciddi görünüyordu.

O odadan çıkar çıkmaz Brishen yakındaki dolaptan tozlu bir şişe çıkararak mantarını açtı ve bir çift kadehe az miktarda berrak sıvı boşalttı. Anhuset elinde duran ama henüz içmediği şarabı bıraktı. “İşte,” dedi yeni kadehi uzatarak. “İkimizin de ihtiyaç duyduğu şey bu.”

Kadehleri aynı anda boşaltırken soluk soluğa kaldılar. Anhuset ıslak bir sokak köpek gibi titriyordu. “Bu kesinlikle daha iyi,” diye hırıldadı ince bir sesle. Kadehi sertçe masanın üzerine bırakarak Brishen’e ters ters bakmaya başladı. “Bırak kabul etmeyi, bu çılgın planı düşündüğüne dahi inanamıyorum.” Hırıltısı kesilmişti, sesi keskin ve kınayıcıydı.

Başka bir seçeneği var mıydı? “Daha önce de dediğim gibi bana başka bir yol gösterirsen bu yoldan seve seve dönerim.”

“İzin ver, ben yapayım.”

“*Elsod*’un dediklerini duydun. Bu benim sorumlulu-

GEÇENİN HAYALETİ

ğumda. Harkuf hâlâ hayatta olsaydı bunu yapmak zorunda olan kişi o olacaktı. O da Secmis'in oğlu olarak bu güce sahipti." Ölümler hakkında kötü düşünmemeye çalışsa da kardeşi zayıf iradeli biriydi ve Brishen, Harkuf'un hayatta olsaydı dahi bu görevi Brishen'e devredeceğinden emindi. "Her iki durumda da bunu yapamazsın. Ayrıca *galla*'yı geldikleri yere geri gönderirken Ildiko'ya göz kulak olman için sana ihtiyacım var. Ben zavallı bir çobanım, *galla* ise en kötü sığır türü." Bunu yapmak yerine her gün bir toynak darbesine maruz kalmayı tercih ederdi.

Anhuset dişlerini göstererek, "Şakayı bırak. Bunların hiçbirisi komik değil. *Düşes*'i vekilin yapamazsın, Brishen. Kailer onu sadece eşin olarak kabul eder, hükümdarları olarak değil. Tahtta oturanın bir Khaskem olmasını isteseler de evlilik yoluyla bir Khaskem olmuş ve Kai bile olmayan birinin olmamasını tercih ederler. Bunun yanı sıra, karın yüzünden olmasa da halkının tarihinde işlenmiş en alçakça hırsızlık eylemi yüzünden senden nefret edebilirler," dedi.

"O hâlde çeneni kapalı tut," diye karşılık verdi Brishen. "Hâlâ halkımı güçlerinden ederek nasıl cesur ve onurlu bir davranış sergilemiş olduğumu anlamaya çalışıyorum. *Elsod*'un planının bu küçük ayrıntısı gün yüzüne çıktığında, kurtarılamadan kafatasımda bir baltayla karşılaşacağımdan eminim."

Anhuset baş ve işaret parmaklarıyla burun kemiğini sırkarken gözlerini kapattı. "Bu tam bir felaket."

Haradis ulağı Saggara'ya yorgunluktan bitap düşmüş bir hâlde vardığı andan beri aynı şeyi kaç kez dile getirdiğini ya da düşündüğünü unutmuştu. "Bana gözlerini her

daim açık, kulaklarını tetikte tutacağına dair söz ver. Yokluğumda Saggára'da işler ters giderse Ildiko'yu sağ salim Gaur'a ulaştıracaksın."

Anhuset başını salladı. "Söz veriyorum ama sen bunu zaten biliyorsun." Bakışlarını kapıya çevirdi. "Gitmem gerekiyor. Göl çevresi ve boyahanelerde devriyelerin sayısını artırmak için Mertok'la Lakeside'da buluşacağım. Önümüzdeki hafta Haradis'in tamamıyla kırsal kesimin yarısını ağırlayacaksak, eli çabuk ve fırsatçı hırsızların mor boya fiçılarımızı kaçırmamasını istemiyorum."

Ah, vahşi kuzeni. Militan, aşırı koruyucu ve kendini sadece Brishen'in değil, tüm Saggara'nın iyiliğine adanmış biriydi. Gayrimeşruluk Brishen'den miras alacak kadar yükselmesini ya da Brishen'in vekili olmasını engelliyordu ama mümkün olsaydı bile her ikisinden de kaçınırdı. Buna rağmen çok başarılı bir kraliçe olabilirdi.

Brishen kolunu Anhuset'e uzattığında kadın eliyle dirseğini sıkıca kavrayarak kolunu onunkine bastırdı. "Seninle hizmet etmek büyük bir onur, sha-Anhuset. Sana olan güvenim sonsuz."

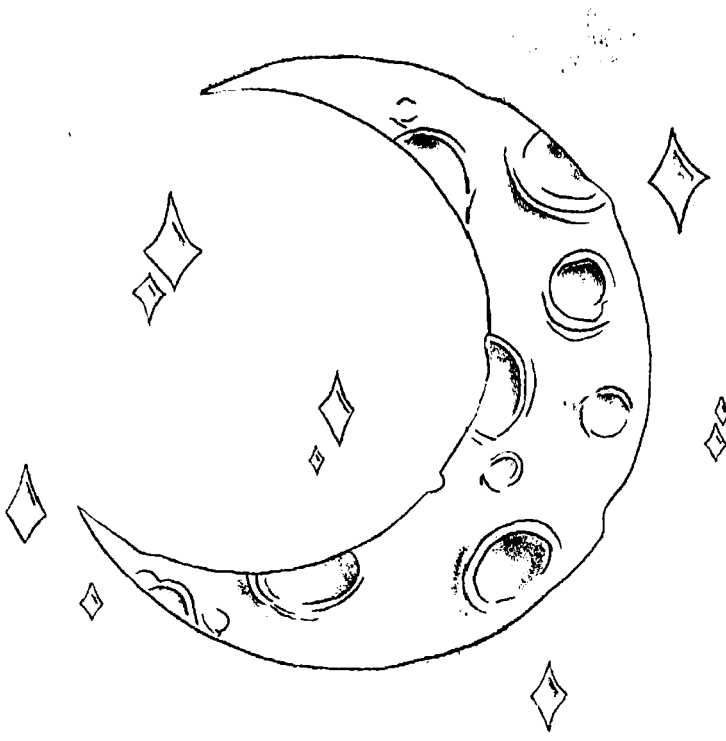
Anhuset'in gözleri parlak sarı birer yarığa dönüşmüştü. "Eğer bu son derece beceriksiz bir vedaysa dişlerini söküp boğazına tıkacağım."

Brishen güldü. "Ildiko'yla karşılaştığında odama gelmesini söyle. Şimdilik bizim odamızda."

Anhuset reverans yaparak, "Majesteleri," dedikten sonra dönerek kapıdan çıktı ve kapıyı masadaki kadehleri şingirdatacak kadar sert bir şekilde çarptı. Ahşaba damlayan bir damla Ejderha Ateşi hafifçe tütmeye başlamıştı.

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen'in neşesi kayboldu. *Majesteleri. Majesteleri.* Bu unvanı kazanacağını hiç düşünmemiş, bundan nefret etmişti. Bu unvan bir otorite veya bir güç göstergesi değil, her söylendiğinde üzerine çöken büyük bir lanetti.

BÖLÜM 6

Kirgipa, bebek kraliçe ve onun koruyucuları, Hara-dis'ten firar eden Kai kalabalığından ayrılıp, gün boyu yolculuk yaptıktan sonra güzel vakit geçirmişlerdi. Nehrin gürültüsü karşı kıyıyı ele geçiren *galla*'nın anlamsız fer-yatlarını bastırıyordu. Kendileriyle kalabalığın arasındaki mesafeyi açarken sadece birkaçı onlara eşlik etmişti.

Hava koşulları, tartışmaya açık bir nimetti. Giysilerine işleyen nem ve havadaki kar kokusuyla üşütüyor, gökyüzü üzerlerinde gri bir kubbe oluşturuyordu. Güneş ışığı ağır bulutların arasından cılız huzmeler hâlinde süzülüyordu. En azından gün ışığı onları kör etmemiş, gözlerini örtmek zorunda kalmadan yolculuk etmelerine izin vermişti.

Kirgipa bakışlarını şüpheli bir şekilde boş olan karşı kıyıya çevirdi. "Gittiler mi?" diye sordu sesini alçak tutarak. Nehrin gürültülü sesi bağırıştan daha azını bastırsa bile

GEÇENİN HAYALETİ

galla'nın dikkatini çekme riskine girmeye cesaret edemedi. Necos başını iki yana sallayarak aldığı önlemin anlamsız olduğunu belli etti.

“Görüyor musun? İşte orada,” dedi Necos. Karşı kıyıda, ormanın kıyı şeridiyle buluştuğu, yer yer bir saç şeridinden daha geniş olmayan kayalık bir şeridi işaret etti. Yaprak dökmemiş ağaçların karanlığında daha koyu bir siyah gizleniyordu. Kıvrak bir yılan gibi ağaç gövdelerini sarıyor, yüksek dallara doğru sarkıyordu. Soğuk mürekkepten daha kalın gölgelerin içinde ve dışında kırmızı noktalar parıltıyordu.

Hem soğuktan hem de *galla*'nın hâlâ peşlerinde olduğunu fark ederek titremeye başladı. “Sence bizi takip etmeye daha ne kadar devam edecekler?”

Necos, kraliçeyi ondan almış ve onu eğreti askıyla göğsüne sabitlemişti. Bebek topladığı çam kozalağıyla oynuyordu. Bir eliyle bebeğin poposunu okşadı, çocuk bakma konusunda da en az savaşıırken olduğu kadar rahattı. Bakışlarını Kirgipa'ya çevirmeden önce bir kez daha karşı kıyıyı taradı. “Bizi yakalayıp sömürmenin bir yolunu bulana kadar bizi takip etmeye devam edecekler.”

Yanında duran Dendarah tısladı. “Bulunduğumuz durumu yumuşatmaya çalışma, delikanlı. Sanki korkudan titremiyormuşuz gibi.”

Necos kıpırdanmaya başladı. “Doğru olan bu.”

“Doğru olduğunu biliyoruz. Bununla kendimize acı çektirmeye gerek yok.” Nehre yaklaşarak önce bir yöne ardından diğer yöne baktı. Hareket hâlindeki karanlık diğer taraftan korkunç bir inilti yükselttiğinde duymazdan gelerek, “Şimdiye kadar çoktan bir tekne ya da bir feribot

görmüş olmalıydık. Absu Nehri’ni daha önce hiç bu kadar sessiz görmemiştim,” dedi Dendarah.

Kirgipa bu gerçeği daha önce fark etmemiş olsa da Dendarah’nın söylediklerinden sonra nehrin ürkütücü bir şekilde bomboş olduğunu fark etti. “Haber Saggara ve diğer bölgelere çoktan yayılmış olmalı. Dük, nehirdeki tüm seferlerin iptal edilmesini emretmiştir.”

“Olabilir.” Saray muhafızının sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Kıyı boyunca ilerleyip, arazi keskin bir şekilde yukarı doğru kıvrılarak tırmanmaya zorlaştığında sığıklara daldılar. Etekleri buz gibi suyun içinde dalgalanmaya başlayınca Kirgipa bir an durakladı. Absu Nehri berraktı, yatağı kumlu ve alüvyonsuzdu. Yarı saydam suda balık yakalamak oldukça kolay olduğu için karınlarını taze alabalıkla doyurmuşlardı.

Şimdiyse balıklar, parlak kızıl dalgalar hâlinde bacaklarının arasından geçen koyu kırmızı suların altından hareket ediyordu. Nefesi kesilen Kirgipa akıntı yüzünden sendeleterek geri adım attı. “Kan. Tanrım, bu kan mı?”

Necos avucuna su doldurdu. Parmaklarının arasından akıtmadan önce kokladı ve iki kadına boyanmış ellerini gösterdi. “Bu kan değil, mor boya.”

Kirgipa rahatlamış bir nefes verirken Dendarah’ın cevabıyla durdu. “Suya dökülmüş boya. Bunun sebebi bir gemi enkazı olabilir mi?”

Necos omuzlarını silkti. Dendarah’nın yaptığı gibi bakişlerini nehrin aşağısına ve yukarısına çevirip sanki bir tekne görecekmış gibi incelediğinde omuzları gergin görü-

GEÇENİN HAYALETİ

nüyordu. “Olabilir.” Parmağıyla Kirgipa’yı işaret etti. “Yürümeye devam et. Karaya ne kadar çabuk dönersek o kadar çabuk ısınabiliriz.”

Sessizce pembe, kırmızı ve eflatun renklerdeki suda yarım ay şeklindeki öküzgözüne ulaşana kadar ilerlemeye devam ettiler. Kirgipa sudan çıkarken bir kez daha güvenli kıyıya ulaştığı için minnettardı. Necos’a dönerek kucağında kıpırdanan bebeği ona vermesi için işaret etti.

“İslenmiş,” dedi Necos.

“Hepimiz ıslanmadık mı?”

Necos bu esprisine sırtıttığında bir anlığına içinde bulundukları tehlikeyi, yorgunluğunu, annesinin ölümünü ve kız kardeşinin can güvenliği için duyduğu endişeyi unutmuştu. Bu güçlü ve kararlı askeri seviyordu. Düşünceleri donuk bir sesle bölündü. Sesin nereden geldiğini sormak için ağzını açtığında, Dendarah parmaklarını dudaklarına götürdü. “Şşşt.”

Bebeğin huysuzluktan çıkardığı burun çekme sesleri ve nehrin durmak bilmeyen gürültüsü onlara tam bir sessizlik sağlamıyordu. Yine de sanki biri tahtaya sopayla vuruyormuş gibi çıkan ritmik sesi duyabilmişlerdi.

Dendarah başını sallamadan önce bir anlığına Necos’la göz göze geldi. “Ben gidiyorum. Geri dönmezsem sakın beni aramaya gelme,” diye uyardı.

Bu sözler Kirgipa’nın midesinin düğümlenmesine neden oldu. Dendarah’nın geri çekilişini dikkatle izleyen Necos’a baktı. “Bebeğin altını değiştir, Kirgipa. Onun mümkün olduğunca huzurlu olmasına ihtiyacımız var.” Sesi soğukkanlı ve sakın çıksa da Necos’un, Dendarah’yla karşı

kıyıdaki *galla* arasında gidip gelen bakışlarındaki gerginliğin ve tedirginliğin farkındaydı.

Paramparça olmuş çantasından çıkardığı bir parça kuru bezi katlayarak bebeği kundakladıktan sonra kemirmesi için eline bir parça *tilqetil* vererek tekrar göğsüne sabitledi. Nehirde yıkayarak temizlediği kirli bez yıkandıktan sonra pembeleşmişti.

Bir deri parçasıyla toplanmış saçlarının birkaç tutamının dağılması dışında, Necos bir heykel kadar hareketsiz bir şekilde etrafı dinliyordu. Kirgipa aniden gelen delici bir ısıklık sesiyle irkilirken Necos'un omuzları rahatlamış, derin bir nefes almıştı. Kirgipa'nın elini tuttu, "Gel," diyerek nazikçe yanına çekti.

Necos'un dokunuşundan aldığı zevk, Dendarah ve sesin kaynağına ulaştıklarında aniden kayboldu. Nehrin karşı kıyısına bakarken Dendarah'nın yüz hatları derinleşti. Absu Nehri bu noktada daralıyor, kayaların oluşturduğu moreneyle* incelererek en iyi dümencileri bile zorluyordu.

Kayalara çarpıp parçalanarak kısmen karaya oturan mavnada herhangi bir dümenci bulunmuyordu. Bağlarından kurtulmuş variller üst üste yığılmış, kayalara her çarpışlarında nehre düşme tehlikesi geçiriyorlardı. Birkaç varil hasar görmüş ve değerli mor boya nehre dökülmüştü.

Kirgipa, fal bakan devasa bir şamanın eliyle saçmış gibi güverteye saçılan kemiklerin ürkütücü görüntüsü karşısında dehşetle kucağındaki bebeğe sarıldı. Kemiklerin bazıları koyu renkli yapışkan sıvı birikintilerinin içinde yatıyordu, bu birikintilerin mor boya olmamasından korktu.

* Buzul hareketleri sonucunda biriken taş ve toprak katmanlarını ifade eden terim. -e.n.

GEÇENİN HAYALETİ

Necos, “Kimse var mı?” diye sordu usulca.

Dendarah başını salladı. “Canlı olan kimse yok. Sanırım bu mavnayı insanlar yönlendirdi. Büyük ihtimalle Saggara’dan mal taşıyorlardı,” dedi fiçıları işaret ederek. “Malların üzerinde Saggara’nın mührü var. Gauri olduklarını tahmin ediyorum.”

Kirgipa kurumuş dudaklarını yalayarak ıslattı. “*Galla mürettebata nasıl ulaşmış olabilir? Suyu geçemediklerini sanıyordum.*” *Tanrım, yalvarıyorum bu hâlâ geçerli olsun.*

Dendarah omuz silkti. “Tahmin yürütecek olursam, kısa süreliğine limana yaklaştıklarını söyleyebilirim. Belki tamir etmeleri gereken bir şey olmuştur. Ölen son denizci muhtemelen kaçmak için mavnanın palamarını* serbest bırakacak kadar uzun yaşamıştır.”

Ardından her ikisi de sessizliğe gömüldü. Kirgipa, arkadaşının insanların korkunç ölümlerine dair zihninde beliren görüntülere benzer görüntüleri hayal edip etmediğini merak ediyordu.

Parmağıyla alt dudağını yoklayarak, “Bu hiç iyi değil. Eğer *galla* Absu’nun bu kadar yukarısında ve Kai’den oldukça uzak bir mavnaya saldırdıysa, Absu kıyısının ötesinde yayılıyor, karşı kıyıdaki avından daha fazlasını istiyor demektir,” dedi Necos.

Kirgipa her ne kadar mavnanın güvertesini kaplayan katliamı yakından görmek istemese de Saggara’ya yaptıkları yolculuklarını daha güvenli ve hızlı bir hâlâ getirebilecek her şeye razıydı. “Bununla Saggara’ya gidebilir miyiz?”

* Gemileri iskele, rıhtım veya şamandıraya bağlamaya yarayan halat. -e.n.

Necos iç çekti. “Keşke yapabilsek ama bu mümkün değil. Suyun içindeki hâlini görüyor musun? Gövdesinin suya değdiği kısımlar hasarlı. Mavna hızlı bir şekilde batıyor ve onu onaracak hiçbir şeyimiz yok.”

“Bu büyüklükteki bir mavnayı akıntıya karşı yönlendirmek için üçümüz yeterli değiliz,” diye ekledi Dendarah. “Hasar görmemiş olsa bile.”

Havada uçuşan bir şey Necos’un omzuna çarparak yere düştü. Bir ucu kırılmış olan bacak kemiğinin et parçaları paramparça olmuş, kemikten birer paçavra gibi sarkıyordu. Kirgipa aniden çığlık atarak korkudan ağlamaya başlayan bebeği ürküttü. Kıyıya vuran mavnanın pruvasında sürünen korkunç ifadeli şeylerden yankılanan böğürmeler korkunç, çarpık ve doğaüstüydü.

Havada bir kemik daha süzülürken ardından bir diğeri süzülüyordu. Sanki bir grup yaramaz çocuk, korkunç oyuncaklarını onlara fırlatarak alay ediyormuş gibi çılgın kahkahalar yükseliyordu.

“Devam edin,” dedi Necos. Kirgipa’yı nehirden uzaklaştırıp nehrin kenarına, bir ağaç kümesinin sığınağına doğru itekledi.

Galla avını gözden kaybettiğinde, kahkahalar yerini aniden öfkeli ulumalara bıraktı. Kirgipa yere ve ağaçların gövdelerine çarpan kemik sesleriyle hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

“Onlar bu oyundan sıkılana kadar bekleyeceğiz,” dedi Dendarah. “Daha sonra yolumuza devam edeceğiz. Beklerken biraz uyuyarak dinlenebilirsin.”

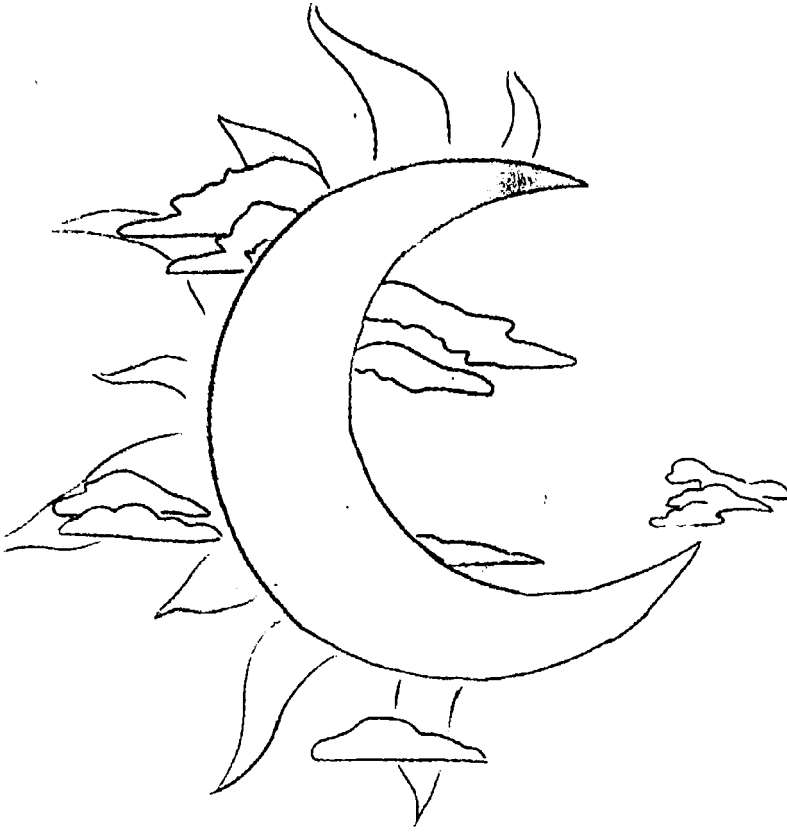
“Gördüklerimizden sonra nasıl uyuyabiliriz ki?” Kirgipa hasta olmamak için dua ediyordu.

GEÇENİN HAYALETİ

Onu yanına yatıran Necos'un vücudu onunkini ısıtıyordu. "Uyumak zorunda olduğumuz için uyuyacağız. Güvendesin, Kirgipa. Dendarah ve ben nöbet tutacağız."

Normal şartlarda adap kuralları ve Kai Sarayı'ndaki rolleri gereği geri çekilebilirdi ancak burası saray değildi ve saraydaki tüm kurallar geçersizdi. Necos'un yanına iyice yerleşmişti, kollarında sakinleşmiş bebeğin ağırlığını hissetmek onu rahatlatıyordu. Bakışlarını karşısında oturan Dendarah'ya çevirdi, sert yüz hatları ay ışığıyla iyice vurgulanmıştı. "Saggara'dan ne kadar uzaktayız?"

Muhafız ona kısa bir bakışla karşılık verdikten sonra dikkatini yeniden kızgın *galla*'nın kıvranarak çığlık attığı noktaya çevirdi. "Sonsuzluk kadar."

BÖLÜM 7

Ildiko, *Elsod* ve *masodları* Saggara'da misafir olduklarından beri aynı zamanda onun da odası olan Brishen'in odasının dışında durmuş, başını kısa bir anlığına kapıya dayamıştı. Mutfakta kulak misafiri olduğu konuşma zihnini meşgul ediyor, parşömenler ve vahiylerle dolu kütüphaneden ayrıldığından beri içinde büyüyen korkuyu doğruluyordu.

Ocakların başında duran bir hizmetçi büyük çaydanlığın içindekileri karıştırırken, sebze doğrayan diğer hizmetçiyle muhabbet ediyordu. "Sence yaşlı kral gerçekten öldü mü?"

Diğeri omuz silkmiş, satırıyla önündeki sebzeleri doğramaya devam ediyordu. "Bunu kim bilebilir ki? Söylentilere göre saraydan sağ çıkan kimse olmamış. Bu durumda Lord, kral oluyor." Ocaktan yükselen ateş bıçağın çeliğine yansıyor. "Bu çok da kötü bir şey değil. Brishen Khas-kem iyi bir kral olacak."

GEÇENİN HAYALETİ

“Olabilir ama öldüğünde arkasından tahta kim oturacak? Leydi ona bir çocuk veremez.”

Kaşları çatık aşçı, birden mutfak bahçesine açılan kapıda belirdiğinde iki hizmetçi de aniden sustu. “Dedikoduyu bırakın ve işinize bakın,” diye emretti.

Hizmetçiler Ildiko’nun zaten bildiği bir şeyi dile getirmiş olsalar da duydukları içine oturmuştu. Gözlerine dolan yaşları kırıştırtarak uzaklaştırdı ve kapıyı içeriye bakmak için açmadan önce nazikçe çaldı.

Brishen şaşkınlık dolu bir ifadeyle şöminenin yanındaki yerinden Ildiko’nun yüzüne baktı. “Kapıyı çalmana gerek yok, Ildiko. Bu odaya istediğin her an girebilirsin. Ayrıca burası senin de odan.”

“Uyuyabileceğini düşündüm ve seni uyandırmak istemedim.” Brishen inanmadığını belli edercesine homurdandı. Ildiko, Brishen’in Haradis’ten gelen ulağın varışından beri bir saatten fazla uyumadığından emindi. Kapıyı arkasından kapatarak yatağın kenarına tünedi.

“*Elsod* dinlenirken *masodları* nöbet tutuyor. Yeterince yiyecek ve içecekleri de var,” dedi Brishen. Şömine demirine uzanarak yanan kömürleri daha parlak bir alev için karıştırmaya başladı. “*Kapu kezetler*, Emlek’ten en son babamın taç giyme töreni için çıkmışlardı.”

“Annenle babanın düğününe katıldıklarını düşünmüştüm.”

“Bu çok tehlikeli. Bu sebepten annemin onları hiçbir zaman affetmediğini düşünüyorum. Onlardan birini esir alma fırsatını kaçırmakla kalmadı, düğününe katılma davetini reddetmeleri oldukça aşağılayıcı bir hareketti. Emlek’in bu evliliği onaylamadığına ve bunu *Elsod*’un hafızasına resmen kaydedeceğine dair verilen sözlü olmayan bir mesaj.”

Gaur'da hafıza koruyuculara benzer bir şey yoktu. İnsanlar kayıplarının hayat ışıklarını nasıl koruyacaklarını bilmiyorlardı. Kai'nin bu yeteneği eşsizdi ve Ildiko, Saggara sarayının *Elsod*'a duyduğu huşuyla saygıyı unutamıyordu. O fazlasıyla değerli bir devlet insanıydı. Brishen'in anne babasının düğününe katılmamış olması dikkat çekmiş ve uzunca bir süre konuşulmuş olmalıydı. Secmis ise öfkeden kudurmuş olmalıydı.

"Törene pek çok kişi katıldı. Onların hayat ışıkları tüm anıları barındırıyor." Brishen şöminenin yanındaki yerinden kalkarak Ildiko'ya yaklaştı. "Ama onlar *kezet* değildi. Bunun yanı sıra *galla*'nın Haradis'i yerle bir etmesiyle birlikte, o güne dair herhangi bir şeyi hatırlayan çok az kişinin hayatta olduğunu düşünüyorum."

Ildiko iç çekti. "Bir yanım bekçilerin hiç buraya gelmemiş olmasını diliyor; onlar birer kuzgun gibi, kötü haber ve ölümün habercileri."

Brishen saçlarını okşuyor, pençeleriyle birkaç tutamı gevşetiyordu. "*Elsod* bize zaten bildiğimiz şeyleri söyledi, Ildiko."

"Bu korkunç ritüel hakkında hiçbir bilgimiz yoktu. Bunun başka bir yolu olmalı."

"Belki de ama onu bulmak vaktimizi alır ve bizim kaybedecek vaktimiz yok. Eğer *Elsod* haklıysa, ki söyledikleri oldukça mantıklı, o zaman *galla* iki dünya arasındaki boşluktan dünyaya yayılmaya devam edecek. Hapishaneleri boşaltacak, canlı hiçbir şey kalmayana dek topraklarımızı işgal etmeye devam edecek. Annemin gücüne sahip olmadan sadece bir Interrex ya da bir vekil olsaydım bile bu görevi yerine getirmek zorunda kalırdım."

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko Brishen'e ve titreyen, birer ateşböceğine benzeyen sarı gözlerine bakıyordu. "Korkuyor musun?"

Brishen tereddüt etmeden, "Evet," diye yanıt verdi. "Sen?"

"Çok korkuyorum ve çok kızgınım." Aynı zamanda çaresiz ve hüsrana doluydu. Listeyi sonsuzluğa kadar uzatabilecek durumda olsa bile Brishen'in omuzlarında zaten fazlasıyla ağır bir yük vardı. Bu yüke bir de kendi düşüncelerini eklemekten vazgeçti.

Brishen yanına oturdu. "Yalnız değilsin. Eğer bundan kaçınmazsam kendi öfkemde boğulup gideceğim." Derin bir nefes vererek yatağa yığıldı. "Daha aylar öncesinde değersiz olduğum söylenmemiş miydi? O günlere dönmek için şu an çok şey verirdim." Elbisesinin bağcıklarıyla oynayan parmakları Ildiko'nun sırtını gıdıklıyordu. "Fazlasıyla değerli bir kraliçe olacaksın."

Yataktan fırlayarak, "Brishen," diyerek konuşmaya başladığında aniden çalan kapı sözünü kesti. Hayal kırıklığını haykırmak ve rahatlayarak bayılma isteğinin arasında kalmıştı.

Brishen'in tahammülü daha azdı. Akıcı bir hareketle yataktan inerken gözleri kısılmış, dudakları incelmışti. "Bu insafsızca. Bir an bile huzur bulamayacak mıyız? Gir!" diye bağırdı.

Yavaşça aralanan kapının aralığında bir hizmetçi belirdi. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın, Majesteleri. Saggara'ya üç aile daha teşrif etti. Amenirdis, Duaenre ve Senemset haneleri. Sizinle görüşmek istiyorlar."

Ildiko bir anlığına gözlerini kapadı. Senemset aile rei-

si, Saggara'ya ulağını gönderdikten sonra ailesini toplayıp kısa sürede yola koyulmuş olmalıydı. Kai kraliyet ailesiyle bağları çok kuvvetli olmasa da tıpkı Ildiko gibi Brishen'in son Khaskem olduğu doğrulanırsa birçok şeyin deđiŖeceğini anlamışlardı.

Brishen tuniğini düzeltmeden önce nefes vererek bir şeyler mırıldandı. "Onlara birazdan geleceğimi söyle." Ildiko'nun ona eşlik etmesi için elini uzatarak, "Hanımefendi," dedi Brishen.

Ildiko başını salladı. "Ben daha sonra yanınıza gelirim. *Kezetleri* kontrol edip herhangi bir Ŗeye ihtiyaçları olup olmadıklarına bakacağım. *Elsod* oldukça zayıf görünüyordu."

Brishen itiraz etmeden parmaklarını yakaladı ve hızlıca öptü. "O hâlde işin bittiğinde görüşürüz." Selam vererek hizmetçiyi takip etmek üzere yanından ayrıldı. Ildiko bakışlarını kapıya çevirdiğinde ahşabın çizgileri ve menteşelerini değil, eski bir parşömen üzerine mürekkeple çizilmiş olan Kai veraset çizgilerini gördüğünde gözlerini ovuşturdu.

Elsod onu geleceğini biliyormuş gibi karşıladı. Ildiko'nun yatağına uzanmış, sırtını yastıklarla desteklemişti. Bacaklarının üzerine battaniyeleri ve kürkleri atmış, altındaki ince bedeni neredeyse tamamen kaybolmuştu. Yatağının yanında bir *masod* nöbet tutuyor, yakındaki masada duran yiyecek ve içecekleri servis etmek için hazırda bekliyordu. Diğeriyse kapının yanında nöbet tutuyordu.

"Soru sormak için geldiniz, Majesteleri." Hafıza bekçisi oturması için ona en yakın sandalyeyi işaret etti.

Ildiko bu hareketini görmezden geldi. Sakince oturup zihnini meşgul eden soruları soracak kadar rahat değildi.

GEÇENİN HAYALETİ

Buraya bir amaç için gelmişti. “Daha önce gerekli olduğunu söylediğiniz ‘*daha fazlası*’ neydi?”

“Kral burada olmalı.”

Ildiko kadının bilgi aktarma becerisini takdir etse de daha fazla bilgiye ulaşmak için Brishen’i bekleme gibi bir lükse sahip değillerdi. “Birazdan dönecek. Şu an çöküşün eşiğinde olan krallığı korumakla meşgul.”

Elsod Ildiko’nun ısrarlarına boyun eğerek başını eğdi. “Kai hakkında ne biliyorsun?”

Garip bir soru olsa da Ildiko hızlıca cevap verdi. “Evlenden önce bu konuda bazı araştırmalar yaptım. Dilinizi büyük ölçüde öğrendim, ortak dilde ihtiyaç duymadan konuşabilir ve söylenenleri anlayabilirim. Kai kültürüyle tarihi hakkında bilgilenmeye devam ediyorum. Politikalarınız da Gaur’unkine fazlasıyla benziyor.”

“Hayat ışıklarını biliyor musun?”

Kayıplarını kutsayan ve anılarını koruyan Kai topluluğunun hatıraları zihninde belirdi. “Evet. Daha önce bir cenaze törenine katılma fırsatım oldu. Brishen, Talumey adında genç bir Kai savaşçısının hayat ışığını Emlek’e götürmesi için Talumey’in annesine taşıdı.”

Kapının yanında nöbet tutan *masod* konuşmaya başladı. “Annesi Tarawin’i hatırlıyorum. Talumey’in hayat ışığı salonlarımızda onurlu ve güvenli bir şekilde yatıyor.”

Gülümseyerek, “Bunu duyduğuma sevindim, teşekkür ederim. Bunu duymak kralı da mutlu edecek,” dedi Ildiko.

Elsod yaşlılıktan gri bir renge bürünmüş olan pençeleriyle battaniyeyi çekti. “Ölülerimizin ruhlarının yükselerek bedenlerini terk ettiğine şahit oldun. Ancak bu diyarı

hemen terk etmezler. Kısa süreliğine, genellikle bir veya iki yıldan fazla olmamak suretiyle sevdiklerinin kederleri ya da yarım kalmış sorumluluk duygusuyla onlara bağlı kalmaya devam ederler.”

“Wraithler mi?” Bu düşünce Ildiko’nun ürpermesine neden oldu. Gezgin ruhlar. Huzur bulamamış, kayıp, ür-kütücü.

“Pek sayılmaz,” diye cevapladı diğer kadın. “Yaşayanlara musallat olmazlar ya da onları rahatsız etmezler. Sadece dünyayla aralarındaki son bağ kopana kadar bekledikten sonra bu dünyayı sonsuza kadar terk ederler.”

“Bunlar Brishen’in *galla*’yı alt edebilmesi için liderlik yapması gereken ölüler.” Dünyevi acıların olmadığı bir yere gitmeden önce vakitlerinin dolmasını bekleyenler için ne korkunç bir kaderdi.

“Evet ama yeterli değiller. *Galla*, Wraithlerden sayıca üstün. Savaştan veya vebadan mustarip olsaydık bu sorun olmazdı. Kral, insan ölülerini de diriltmek zorunda, onlar da bir Kai liderinin peşinden gitmeyi kabul etmeyecektir.”

Ildiko kaşlarını çatı. “‘*Daha fazlası*’ neden her zaman kötü bir şeyin habercisi olmak zorunda?”

Hafıza bekçisi omuz silkti. “Bunu duymak için ısrar eden sendin. Kral, insan krallıklarına ulaşmalı ve onu desteklemek isteyenleri bulmalı.”

Sanki Brishen’in en sevdiği küheylanı için bir eyer takımı talep ettiğini belirttiği bir mektuptan bahsedermiş gibi rahattı. “Bu durumda ona yardım eden herkes yeniden dirilip iblislerle savaşırken vahşice ölecek, öyle mi?”

“Evet.”

Gözlerini devirdi, odadakilerin nefesleri kesilirken o zevk alıyordu. “Büyük salondan dış kapılara ulaşan uzun bir gönüllü kuyruğuyla karşılaçağımızdan eminim.”

Ildiko’nun sesindeki alaycı tonu duymadığı belli olan *Elsod* gözlerini fal taşı gibi açtı. “Gerçekten mi?”

“Hayır.” Odadaki üç Kai de kaşlarını çatarak Ildiko’ya baktı. Yüzü kızarmaya başlamıştı. “Yüzsüzlüğümü bağışlayın, *Elsod*. Ben sadece... Duyduklarım beni dehşete düşürdü.”

Elsod onu daha yakından inceliyor, Brishen’in insan Leydi’sinin düşündüğünden farklı biri olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. “Konuştuklarımızı krala anlatacak mısınız?”

Bunu yapmak istese de zaafının farkındaydı. Kocasının güvenliği. “Anlatmamın en doğrusu olduğunu düşünüyorum. İçgüdülerim Brishen’i bu çılgınlıktan vazgeçirmem gerektiğini söylüyor. Neyin gerekli olduğunu bilsem de bundan nefret ediyor ve korkuyorum.”

Elsod’un yüzündeki derin çizgiler yumuşadı. “Onu çok seviyorsun.”

“O benim her şeyim.” *Yine de ondan vazgeçmek zorundayım*. Bu düşünce onu içten içe mahvediyordu.

Büyük salondaki Brishen’in yanına gitmek için *Elsod*’un huzurundan ayrıldı. Brishen’in etrafı küçük bir Kai kalabalığıyla çevriliydi. Ildiko etrafındaki Kaileri incelemeye başladı, özellikle kadınları. Hangilerinin Senemset hanesinden olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Uzun süre düşünmesine gerek kalmadı.

Yaklaşırken görkemli bir kadın mağrur bakışlarını Ildiko’ya dikti. Arkasındaysa genç bir erkek ve dört kadından oluşan bir grup Kai duruyordu. Ildiko çeyizinin yarı-

sına iddiaya girebilirdi, bu Senemset hanesinin dul kalmış reisi Vesetshen'di.

Brishen onu tanıştırdığında hepsi reverans yaptı. "Saggara'ya hoş geldiniz," dedi Bast-Kai dilinde. Birkaç şaşkın ve temkinli bakışı fark ettiğinde gülümsemesini bastırdı. Ildiko'nun ana dili bilmediğini varsaymışlardı. Artık ağızlarından çıkanlara dikkat etmeleri gerekecekti. Ortamdaki hava bu kadar gergin olmasaydı Ildiko gülebilirdi. İnsan olsa da bu evin halkı ona Brishen'e oldukları kadar sadıktı. Tek kelime Bast-Kai bilmese bile hizmetkârlar ona konuşulan her şeyi ortak dilde detaylıca aktarmakta gecikmezdi.

Büyük Salure'den bir ulağın gelişi onları tahammülü zor bir konuşmadan kurtarmıştı. Ildiko nüfuzlu hanelerin mensuplarını eşleştirmenin getirdiği siyasi manevraları izlemekten kurtulmuştu. Brishen'in evli olması mühim değildi. İnsan karısıyla olan evliliğini sürdürse bile cariyeliğin kendine has bir rolü vardı.

Brishen müsaadelerini isteyerek onları Mesumenes'le birlikte malikânenin birinci katında bir zamanlar depo olarak kullanılan ve misafirler için hazırlanan odalara gönderdi.

Serovek'in armasını giyen ulak, Brishen'e bir mektup uzattıktan sonra mührü kırıp mektubu sessizce okumasını bekledi.

Ildiko merakına yenik düşene kadar sessiz kaldı. "Ne yazıyor?"

Brishen bakışlarını mektuptan ayırmadı. "*Galla*, Beladine topraklarında da görülmüş. Serovek bir görüşme talep ediyor." Ulağa başıyla işaret ederek, "Lord hazretlerine

GEÇENİN HAYALETİ

Saggara'ya her zaman teşrif edebileceğini ve kendisiyle bir an evvel görüşmek istediğini bildirin,” dedi Brishen.

Beladine ulaşı reverans yaptıktan sonra Büyük Salure'ye dönmeden önce yiyecek ve içecek molası vermek için oyalanmadan yanlarından ayrıldı.

Brishen bir elini ensesine götürüp ovmaya başladı ve mektubu Ildiko'ya uzattı. “Birkaç gün içinde buralar Kai ile dolup taşacak ve Haradis'ten gelen Kailer henüz ulaşmadı.”

Ildiko, Serovek'in uzun mektubunu inceledi. “Brishen, eğer Belawat'ın *galla*'dan haberi olursa ve Gaur'dan bu bilgiyi gizlediğin ortaya çıkarsa Beladine'le haince bir plan yaptığını düşüneceklerdir.” İhtiyaç duydukları en son şey, yanlış bir varsayım yüzünden müttefikleriyle savaşmaktı.

“Biliyorum. Daha fazla vaktimizin olacağını düşünmüştüm ama bu felaket başladığından beri hiçbir konuda bana böyle bir lütuf bahşedilmedi.”

“Gaur'a elçiniz olarak seyahat etme teklifim hâlâ geçerli,” dedi Ildiko. “Ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi çok iyi biliyorum. Amcam sırf merak için bile olsa beni hemen kabul edecektir.”

Brishen'in duruşu sertleşti. “Kai Kraliçesi'ni bekletirse en hafif tabirle rahatsız olurum.” Dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İki gün önce sırf seni Bast Haradis'ten sağ salim çıkarabilmek için bu teklife evet diyebilirdim ancak şu an çok tehlikeli. At sırtında hızlı ve hafif olmalarına rağmen elçilerimin hayatını zaten riske atıyorum. Karımın hayatını riske atmayacağım.”

“Ben de hızlı olabilirim,” diye karşı çıktı Ildiko.

Brishen Ildiko'yu kendine yakınlaştırdı. “Yapabilece-

ğinden emin olsam da yanımda kalmanı istiyorum. Sana burada ihtiyacım var.” Ağzından çıkan sözler Ildiko’yu hem memnun etmiş hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. “İletilecek haberi yazmana engel olabilecek herhangi bir şey yok. Bu haberi iletmenin en doğru yolunu bildiğine inanıyorsan öyle yap. Sen Gauri’sin, ben değilim. Doğru kelimeleri seçeceğinden şüphem yok. Sadece bunu yazılı olarak yap.”

Mesumenes yaklaşarak Ildiko’yu selamladığında ho-murdandı. “Leydim, biraz konuşabilir miyiz?”

Brishen alnını bir anlığına alnına yasladı. “Git. Zaten Mertok’la birlikte yola çıkmam gerekiyor. Absu Nehri’nin batı yakasındaki çiftlikleri temizleyip, daha fazla insan için kuyular açarak hazırlık yapıyoruz. Daha sonra yanına gelirim.”

Ildiko, canla başla çalışan kâhyasına dönmeden önce Brishen’in arkasından bakakaldı. “İlk olarak hangi problemlerin çözülmesi gerekiyor?”

Saatler su gibi akıp geçerken Brishen’i akşam yemeği için daha resmî kıyafetler giymek üzere buluşana kadar bir daha görmedi. Büyük salon kalabalıktı, banklar Saggar’a’nın yönetimindeki eyaletlerden gelip yemek yiyenlerle dolup taşıyordu.

Brishen eğilerek Ildiko’nun kulağına fısıldamaya başladı. “Ambarlarım ne kadar dolu?”

Büyük masadaki yerinden Kai kalabalığını taradı. “Şimdilik oldukça dolular ama her gece bu kadar çok insanın karnını doyurmaya devam edersek uzun sürmez.”

Brishen akşam yemeğinin büyük bir bölümünü hızlı lokmalarının arasında sorulan soruları cevaplayarak ge-

çirmişti. Ildiko sessiz kalarak, alt soyluların ve vekillerin Brishen'in gözünde kendilerini ön plana çıkarmak için en karmaşık savaş planlarına uygun taktik ve stratejilerini uygulayışlarını izledi. Kai kadınları, Gauri'nin saray kadınları gibi flört etmese de Ildiko Brishen'in üzerindeki yoğun ilgiyi fark ediyordu. Tahta göz dikmiş dul ve bakire kadınlar Brishen'i potansiyel bir eş ya da sevgili olarak görüyorlardı. Ildiko'yu da inceliyorlardı, onlar için Ildiko bir düşman ve bir engeldi.

Akşam yemeği bitmek bilmiyor, yüzyıllar boyunca sürmüş gibi geliyordu. Brishen ayağa kalkarak geceyi sonlandırdığında Ildiko neredeyse sevinç çığlıkları atacaktı. Brishen salondan çıkıp merdivenleri çıkarken, Ildiko'ya eşlik etti ve odalarına giden koridorda yalnız kaldıklarında rahatlayarak iç çekti. "Tanrılara şükürler olsun, bitti. Şanslıyız ki bunu her gece yapabiliyoruz." Brishen'in ağzından çıkan sözlerde alaycılık vardı.

Brishen'le bu konuda hemfikir di ve kutlama kaçışlarını durdurduğu için pişmandı. "*Elsod*'la konuşman gerekiyor. Bize daha söyleyeceği çok şey olduğunu unutma."

Brishen inleyerek, "Aklımdan çıkmış," dedi parmakların onunkilerle birleştirerek. "Hadi bitirelim şu işi."

Elsod yatağı şöminenin yanındaki koltukla değiştirmişti. Brishen odaya girdiğinde battaniye sarınmış ve kalkmak üzereydi. Brishen ona oturmasını işaret ederek kendine bir sandalye çekti.

Ildiko köşeye çekilip, hafıza bekçisinin ona daha önce anlattıklarını sessizce dinledi. Sözlerini tamamladığında Brishen bitkin bir ifadeyle arkasına yaslandı. Bakışlarını

Ildiko'ya çevirdi. "Yazdığın mektubun bolca yalakalık ve dalkavukluk içerdiğinden emin ol. Gaur'un bize yardım etmek için değerli generallerinden birini gönderme konusunda pek aceleci davranacağını düşünmüyorum. Eğer Aksak Sangur herhangi birini göndermeyi düşünürse dahi, büyük ihtimalle şanssız bir seyisle yetinmek zorunda kalacağız."

"Peki Belawat?" diye sordu *Elsod*.

Brishen şöminenin önünde volta atmak için ayağa kalktı. "Büyük Salure'nin lordu dostum olur. Ondan Beladine sarayı üzerinde kullanabileceği her türlü etkiyi kullanmasını isteyebilirim." Bir sonraki soruyu sorup sormamak arasında gidip geldi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet."

Brishen'in düşük omuzları yorgunluğunu belli ediyordu. "Elbette."

Elsod oturduğu yerde doğrularak battaniyesini silkelemeye başladı, yüzündeki ifade sertti. "Khaskem kraliyet hanedanının hayatta kalan tek üyesisiniz. Bast-Haradis'in tahtı, soyunuzun devamını ve monarşinin sürekliliğini sağlama göreviyle birlikte artık size geçiyor. Krallığa vârisler vermelisiniz."

Ildiko'nun elleri eteklerine dolandı. Brishen'le bu konuşmayı yapmaktan korkmuştu. *Elsod* bu konuşmayı onun yerine yapacakmış gibiydi.

Yaşlı kadına döndüğünde dişleri sinirle birbirine çarpıyordu. "Ciddi misin? Sanırım şu anda hepimizin benden sonra kimin kral olacağından çok daha önemli endişeleri var."

Elsod geri adım atmadı. "Bu önemsiz bir konu değil. En

GEÇENİN HAYALETİ

az *galla* kadar önemli ve bunu düşünmek zorundasınız. Bir insan kadınıyla evlisiniz. Kailer onu zayıf bir *Düşes* olarak görecektir, onu kraliçeleri olarak kabul etmeyeceklerdir. O sana bir çocuk veremez ve Kai Kralı olarak krallığına vârisler vermek zorundasın.”

Odadaki sıcaklık bariz bir şekilde düşmüştü. Ildiko bakışlarını pencerelere çevirdi, birinin serin kış havasını içeri doldurmak için panjurları açtığından emindi. Panjurlar kapalıydı ve odada mumların alevini titretecek bir esinti bile yoktu. Bunun yerine Brishen’in yüz ifadesinden buz gibi bir öfke akıyordu. Genellikle iyimser ve ılımlı olan Brishen neredeyse öfkeden titriyordu. “Kendi isteğimle kabul ettiğim şeyi düşündüğümde, bana taç ve ülkeye karşı görevlerimle ilgili ders verme hakkına sahip olmadığınızı düşünüyorum,” dedi sert bir ses tonuyla.

Bu cümle *Elsod*’un renginin solmasına neden oldu. Bakışlarını alçalttı, sesi yumuşadı. “Bağışlayın, Majesteleri ama size karşı dürüst olmak zorundayım. Gaurlu Ildiko’ndan vazgeçmeli, evliliğinizi feshetmeli ve bir Kai kadınıyla evlenmelisiniz.”

“Asla!”

Ildiko da dahil olmak üzere odadaki herkes onun bağırsıyla irkildi. Ildiko, *Elsod*’un bakışlarıyla karşılaştı. “Bu konu daha sonra tartışılabilir. Brishen’in yükü zaten yeterince ağır.”

Bu yanlış bir cümleydi.

Brishen bakışlarını yavaşça Ildiko’ya çevirmeden önce duraksayarak önüne baktı. Ildiko olduğu yerde daha fazla küçülmemeye çalıştı. Kocasının yüzünde boş bir ifade be-

lirdi. Gözü artık sarı renkte parlamıyor, öğle güneşi kadar beyaz görünüyordu.

Ildiko'nun soğuktan çenesi titriyor, ısınmak için kendine sarılıyordu. Brishen ona doğru yürümeye başladığında boğazından bir mırıltı yükseldi. Ondan korkmuyordu. Ona hiç zarar vermemişti ve bundan sonra da vermeyeceğinden emindi. Ancak Ildiko onu incitmişti. Gözlerindeki boş bakışın ve öfkesinin sebebi buydu.

Affet beni. Umutsuzca bu sözleri söylemek istese de sözcükler dilinin ucunda yok olup gitti, neredeyse burun buruna gelene kadar sessizce Brishen'e bakmak zorunda kaldı.

Odadaki gerilim herkesi boğmak üzereydi. Brishen elini tutarak döndü ve tek kelime etmeden Ildiko'yu kendi odasıyla onun odasının arasındaki kapıya doğru çekti. *Elsod* ve diğer muhafızları görmezden gelerek odasının eşiğini geçti, ardından kapıyı arkalarından kapatana kadar duraksamadan ilerlemeye devam etti.

Ildiko'nun elini tenini yakmış gibi aniden bıraktı ve aynı hızda onu belinden kavrayarak havaya kaldırdı. Ildiko nefesini tutup adamın omuzlarına sarılarak yüzüne baktı. Yüzündeki boş ifade dağılmıştı. Brishen'in yüz hatları elmacık kemikleri boyunca gerilmiş, göz altlarına çökmüştü. Çenesindeki kasın esnediğini gördüğünde, Ildiko kendini duyacağı sözlerle hazırlamaya başlamıştı bile.

Brishen tek kelime etmedi. Konuşmak yerine uzunca bir süre yüzüne baktı. Konuşmaya başladığında sesi sakın ve düzdü. "Seni güvenliğin için Gaur'a göndermiş olsaydım, her şey bittiğinde bana geri döner miydin?"

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko'nun görüşü bulanıklaştı. Sorusunu “her şey bittiğinde” kısmını eklemeyen sormuş olsaydı olumlu bir cevap verebilirdi. Bu korkunç günlerde onu terk etmesi imkânsızdı. Ancak Brishen bu soruyu bu şekilde sormamıştı; bakışındaki bilmişlik, sözlerini ifade ediş şeklinin ona vereceği cevabı belirlediğinin farkında olduğunu gösteriyordu. Ah, Ildiko ne kadar da yalan söylemek istiyordu.

Parmakları yanlarına doğru kıvrılırken pençeleri elbisesinin ağır kumaşına hafifçe baskı uyguladı. “Her şey bittiğinde bana geri döner miydin?” diye tekrarlardı Brishen bir kez daha düz bir sesle.

Ildiko'nun gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Dönmek isterdim.”

Onu havada asılı kalmayacağı şekilde yere indirerek ellerini düşürdü. Brishen'in yüzüne bir kez daha boş bir ifade yerleşmişti. “Öyleyse *galla*'yı yenme durumunda ödülüm karımı kaybetmek ve damızlık olarak kullanılmak olacak.”

Ildiko koluyla gözyaşlarını sildi. Brishen'in korkunç sessizliği boğazını düğümlüyordu. “Sen Bast-Haradis'in kralısın ve yakın zamanda tahta oturacaksın. Şartlardan hoşlansak da hoşlanmasak da *Elsod* haklı. Babanın ya da kardeşinin yaptığı gibi ülkene meşru bir vâris sağlamak senin görevlerinden biri. Kraliçeniz olabilecek bir Kai kadınıyla evlenmelisin.”

Brishen gözlerini kırpmadan Ildiko'ya bakıyor, onu olduğu yere mıhlıyordu. “Senden vazgeçmemi mi istiyorsun?”

“Benim ne istediğimin bir önemi yok. Senin ne istediğinin de bir önemi yok. İsteklerimiz ve arzularımız son sırada gelir. Sen bundan sonra sadece Saggara'lı Brishen Khaskem değilsin, sen Bast-Haradis'sin.”

“Sorduğum soruya cevap ver, Ildiko,” dedi Brishen hırlamak üzereyken. “Senden vazgeçmemi mi istiyorsun?”

“Hayır!” diye bağırdı. “Asla.” Daha fazla hıçkırığın düğümlendiği boğazını masaj yaparak rahatlatmaya çalıştı. “Ayin boyunca acı çekmeni ve *galla*’yla savaşmanı da istemiyorum ama yapacaksın çünkü yapmak zorundasın, bu yüzden benden de vazgeçmelisin.”

Yanındaki masadan kaptığı kadehi kapıya doğru fırlattı. “Ben kralım!” diye kükredi öfkesi sakinliğine galip geldiğinde. “İstediğimi yapacak ve karımı kaybetmeyeceğim!”

Ildiko ona dokunmaya cesaret ederek koluna hafifçe dokundu. Brishen titrese de dokunuşlarından kaçmadı. Uzun bir koşunun ardından nefes nefese kalmış gibiydi. Yiğit kocasının, krallığın omuzlarına bindirdiği yükün altında çırpınışını görmek içini acıtıyordu. “Ayrıcalık,” dedi Ildiko usulca. “Taca parlaklığını verir. Görevlerse ağırlığını. Artık kral olduğun için dilediğini yapamazsın. Onurlu ve cesur bir kral olarak gerekeni yapacaksın.”

“Tahttan çekileceğim.”

Bu cümle dizlerinin bükülmesine neden olduğunda Ildiko parmaklarını Brishen’in koluna bastırdı. “Aman Tanrım, Brishen. Tahttan çekilemezsin! Bu ülkeyi iç savaşa sürüklemek anlamına gelir!”

Brishen Ildiko’yu kendine doğru çekerek ayaklarını ikinci kez yerden kesti. “Senden vazgeçmeyeceğim,” diye yemin etti hırsıyla, dişlerinin arasından. “Ayine seve seve katlanacağım. Beni parçalayarak tekrar bir araya getirmesini izin vereceğim. Halkımın büyüsunü çalacak ve *galla*’yla savaşacağım. Karımdan da vazgeçmeyeceğim.”

GEÇENİN HAYALETİ

Ona yaslanarak yüzünü boynuna gömdü. “Beni bırakma, Ildiko,” diye yalvardı. “Bu yükü sadece sen yanımda olduğun sürece taşıyabilirim.”

Dudaklarından kaçan hıçkırık Ildiko’yu bir anlığına suskun bırakmıştı. Brishen’e tüm gücüyle sarıldığında, onun güçlü bedeninin kollarının arasında titrediğini hissetti. Gür saçlarını okşamaya başladı. Sonunda konuşmayı başardığında, “Tüm bunları yaşarken senin yanında olacağım,” dedi Ildiko. “Her şey bitip yanıma zaferle döndüğünde seni büyük bir sevinçle karşılayacağım.”

Brishen bir kez daha başını kaldırıp yüzüne masum bakışlarla baktı. “Söz ver.”

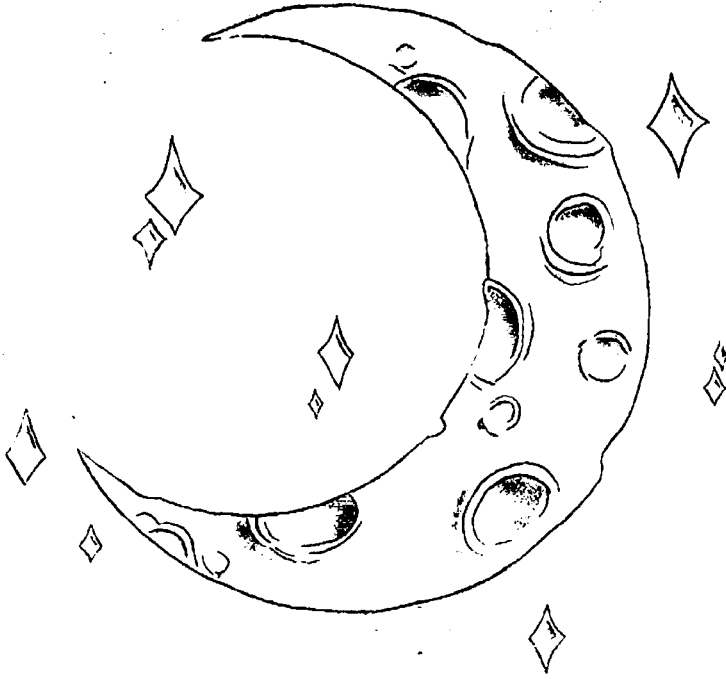
“Söz veriyorum.” Yalan söylemiyordu. Bast-Haradis’te bir eş, bir vekil, gelecek kara günlerde bir yardımcı ve sığınak olarak bekleyecekti.

“Senden vazgeçmeyeceğim,” diye tekrarladı Brishen bir kez daha, boynunun ve omzunun kıvrımlarına sığındı.

Ildiko itiraz etmeden saçlarını okşamaya ve sessizce kaçınılmaz olanların yasını tutmaya devam etti.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 8

Brishen pelerinin kapüşonunu öne doğru çekerek gözlerini parlak sabah ışınlarından korudu, ana kapıda misafirlerin gelmesini bekliyordu. Uyku çoktan unutulmuş olan bir lükstü. Saggara gün ışığına teslim olana kadar Ildiko'nun kollarında uyanık yatmış, yatak odasının köşesindeki örümcek ağının tellerini saymıştı. Saymadığı anlardaysa uyuyan karısını izlemişti.

Ildiko'nunki huzurlu bir uyku değildi. Mırıldanarak battaniyeyi tırmalıyor, ileri geri dönüp duruyordu. Solgun göz kapakları aralıksız hareket ediyor, gözleri yarı saydam teninin altında bir sağa bir sola kayıyordu. Sık sık kaşlarını çatarak Brishen'e uzanıyor, eli koluna ya da göğsüne değdiğinde hâlâ yanında olduğundan emin olarak sakinleşiyordu.

İki gece önce aralarında geçen konuşmayı düşünmemeye

GEÇENİN HAYALETİ

çalıştı. *Galla* yenilirse *Saggara*'ya dönmek isteyip istemediğini sorduğunda yüzünde oluşan ifade gibi; zihninde durmadan dönen sözler de içini kemirmeye devam ediyordu.

“Dönmek isterdim.”

Kederli ifadesinden ona ruhen çoktan veda ettiği anlaşıyor gibiydi. İhanet duygusu *Brishen*'in göğsüne oturmuş, nefes almasını zorlaştırmıştı. Öfke onu yeniden ele geçirmişti.

O ana kadar önündeki korkunç görevi bir parça tedirginlikle karışık, soğukkanlılıkla kabul etmişti. Krallığını kurtarmak için *Kai* nesillerini doğuştan sahip oldukları güçten mahrum bırakmanın ezici yükünü taşıyacaktı. Eve canlı dönmeme riski vardı. Tüm bunları *Bast-Haradis*'in yeni kralı olarak tüm görev bilinciyle kabul etmişti.

Elsod'un *Kai* eşi için *Ildiko*'dan vazgeçme konusundaki ısrarı, içindeki öfkenin fitilini ateşlemişti. *Ildiko*'nun bunu kabul etmesi ve gardiyanın argümanını kararlı bir şekilde savunması da bu ateşi harlamıştı. Onu sarsıp ona bağırmanın ve sonunda ayaklarına kapanarak gitmesin diye yalvarmamak için kendini kontrol etmekte çok zorlanmıştı.

Küçük bir atlı birliğin, tabyaya giden ana yola döndüğünü haber veren bir çığlık yükseldi. *Brishen* zihnindeki kasvetli düşüncelerden sıyrılarak, atlıların *Büyük Salure*'den gelen *Beladine* olduğunu doğrulayan bir sonraki sese kulak verdi. Kapılar açıldığında *Brishen* yaklaşmakta olan ve giderek artan toynak seslerine odaklandı.

Anhuset yanına geçti, başı açıktı ve gümüş rengi saçları rüzgârla dans ediyordu. Gözlerini elleriyle koruyor, nefesi ağız ve burnundan buharlı bulutlar hâlinde çıkıyordu.

Brishen'e uykusundan uyanan bir ejderhayı hatırlatıyordu. Dudakları kıpırdanmaya başladı.

"Ne oldu?" Gözleri daha kısık hâle gelmiş, kaşları iyice çatılmıştı.

Omuz silkerek, "Önemli bir şey değil. Sana da günaydın, sha-Anhuset," dedi Brishen.

Anhuset pelerininin içinde büzülmüştü. "Aydığını hiç sanmıyorum. Burada yarı kör ve kırım donmuş bir şekilde lord hazretlerini beklemek yerine yatağında uyuyor olmalıydım. İnsanlar sadece çirkin değil, aynı zamanda oldukça zahmetli varlıklar."

Yüzündeki öfkeli ifade bir düzine at avluya girip, her yere çamur sıçratarak sıralandığında daha da yoğunlaştı. Öndeki binici, yapılı atının üstünden kolayca indi. Brishen bu yapılı ve geniş omuzlu komutanı anında tanıdı. Büyük Salure'nin lordu kapüşonunu geriye itmiş, Brishen'e yaklaşırken dostça gülümsüyordu.

Selamlaşmak için kollarını kavuşturarak, "Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordu Brishen.

"Sıra dışıydı. Gözcülerinizden biriyle karşılaştık. Gaur'a gittiğini söyledi ve acelesi varmış gibi görünüyordu." Serovek bakışlarını Anhuset'e çevirdiğinde selam vermek için başını eğdi. "Sha-Anhuset," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Brishen kaskatı kesilen Anhuset'in omurgasından çıkan kemik çıtlamalarının sesini duyduğundan emindi. "Lord Pangion," diye cevap verdi kısaca.

Serovek'in gülümsemesi genişledi, kare dişleri bembeyaz parlıyordu. Kailerden farklı, Ildiko'nunkine çok

benzerdi. Çok insaniydi. Brishen'in bu görüntü karşısında göğsü sıkıştıyordu.

Büyük Salure'den gelen lord, Brishen'in arkasında duran arabalara, atlara ve sıra hâlinde kurulmuş çadırlarla dolu avluya baktı. "Sanırım Bast-Haradis'in yarısını buraya yerleştirmişsiniz."

Brishen bakışlarını avluya yöneltmek için arkasını döndü. Evlerinden edilmiş Kailer burada çadırlarda konaklıyordu. Dünyaya inmiş ölülerden oluşan *galla*'yı Bast-Haradis'ten silene kadar geçici süreliğine evsizlerdi. *Galla*'yı tümüyle dünyadan silene dek. "Olabilir," dedi Brishen. "Buyurun. Yolculuk boyunca susuz kalmışsınızdır."

"Adamları dört gruba ayırıp karınlarını doyuracağım," dedi Anhuset. Serovek tatlı bir ses tonuyla teşekkür ettiğinde ona ters ters baktı. Brishen, Anhuset yanlarından uzaklaşırken Serovek'in arkasından bakmasını hayranlıkla izledi. Ildiko ona bir keresinde Anhuset'in Beladine'i büyülediğini söylemişti. Buna tam anlamıyla inanmamıştı. Görünüşe göre Brishen yanılmıştı.

Ildiko hâlâ uyanıktı ve Serovek büyük salona girdiğinde onu kollarını uzatarak büyük bir gülümsemeyle karşıladı. "Hoş geldiniz, lordum! Sizi Saggara'da görmek ne kadar güzel."

Serovek ellerini tutarak eğildi. Siyah dalgalı saçları bir perde gibi dökülerek yüzünü ve Ildiko'nun parmaklarını örttü. Brishen bu görüntü karşısında kaskatı kesildi. Bu adam hayatını kurtarmıştı, Brishen'in ona bir hayat borcu vardı ama içinde yükselen kıskançlık hissini bastırmakta ya da Serovek'in saçlarının arasında Ildiko'nun zarif par-

maklarını öpmüş olabileceği düşüncesini aklından çıkarmakta zorlanıyordu.

Doğrularak, “Adil Düşes,” dedi Serovek. Brishen elini bir anlığına belindeki bıçağın kabzasına götürdü. “Nasılsınız, leydim?”

“İyiyim, Lord Pangion.” Ildiko’nun yanakları Brishen’in bir zamanlar yumuşakçalara benzettiği narin bir pembe rengindeydi. “Sizi şimdilik yalnız bırakıp içeceklerin durumunu kontrol edeyim. Lütfen kendinizi salonumuzda evinizde gibi hissedin.” Brishen’e döndüğünde ifadesi ciddileşti. “Sizden ayrılmadan önce benden istediğiniz bir şey var mı, lordum?” Yanaklarındaki pembelik kaybolmuştu. “Yani mutfağa gitmek için yanınızdan ayrılmadan,” diye düzeltti hızlıca.

Korku, üzüntü ve ihanet duygusuyla beslenen tuhaflık aralarında kara bir bulut gibi asılı duruyordu. “Bir ihtiyacım yok, Ildiko,” dedi Brishen ve Ildiko mutfaklara açılan kapıdan geçip gözden kaybolana kadar bakışlarını üzerinden ayırmadı.

Brishen dikkatini yeniden sorgulayıcı bakışlara sahip Serovek’e çevirdi. Brishen’in herhangi bir açıklama yapmaya niyeti yoktu. Bir çift sandalyeyi işaret ederek, “Mektubunda bölgede *galla* gördüğünü yazmışsın. Bu konuda emin misin?”

Serovek pelerinini silkeleyerek sandalyesine astı, oturduğunda uzun bacaklarını önüne doğru uzattı. “Oldukça eminim. Onları kendi gözümle görmedim ama vali yardımcılarımın biri görmüş. Sınırlarınızın benim sınırlarıma dayandığı noktada, küçük bir araziye saldırmışlar. Üç

GEÇENİN HAYALETİ

galla. Ailenin şansına reisin kardeşi ziyarete gelmiş. Kendisi büyücü bir keşiş ve onları evin içinde bir büyü çemberine hapsetmiş. Büyü çemberi *galla*'yı uzun süre tutmasa da ailenin kaçıp komşuları uyarmasına ve Büyük Salure'ye gitmelerine yetecek kadar zaman kazanmışlardı." Ellerini ateşe uzatarak ısıtmaya başladı. "Bir tahmin cesaretinde bulunarak son birkaç gündür sizin de bu şeylerden birkaçıyla uğraştığınızı söyleyeceğim."

Brishen başını salladı. "Kişisel olarak uğraşmadığınızı söylemeliyim. Sadece yarattıkları tahribatlarla. Burada olmana sevindim. Her ne kadar Belawat'tan yardım istemek konusunda isteksiz davransam da bu konuda fazla seçeneğim yok. Seni önce bir dost, sonra bir Beladine olarak görüyorum." Bakışlarını Ildiko'nun kısa süre önce gözden kaybeldığı kapıya çevirdi. *Beni fikrimi değiştirmeye zorlama*, diye düşündü.

Islık çalarak, "Bu berbat olmalı," dedi Serovek.

"Hayal edebileceğinden daha berbat."

Konuşmaları bir sürahi şarap ve soğuk yemek tabaklarıyla odaya giren hizmetkârlar tarafından bölündü. Brishen, Kai başkentindeki saldırı ve Escariel kasabası yakınlarında Absu Nehri'nden çıkardıkları cesetlerden bahsederken Serovek yemeğini yemeye devam ediyordu.

Serovek kadehini bir kez daha doldururken, "Bu yaratıkları nasıl öldürüyorsunuz?" diye sordu.

Brishen kadehini boşaltarak, "Öldüremezsiniz, sadece geldikleri yere geri gönderilebilirler," diye cevap verdi.

"Nasıl?"

"Ah," diye konuşmaya devam etti Brishen. "Bu' nokta-

da hem Gaur'un hem de Belawat'ın yardımına ihtiyacımız var. Saggara'da bu hikâyeyi benden daha iyi anlatabilecek biri var. Üst katta.”

Şaraplarını içip yemeklerini yedikten sonra Brishen Serovek'i Ildiko'nun eski odasına götürdü.

Yaşlı kadın şöminenin yanındaki yerinde, en büyük koltukta oturuyordu. İki adam içeri girdiğinde soluk gözlerle onları izledi, Serovek'in göz alıcı cüssesi alanı daraltıyordu.

“*Elsod*,” dedi Brishen kısa bir selamın ardından. “Serovek'i takdim etmek isterim. Lord Pangion, Büyük Salure'nin Lordu. Toprakları benimkilerin sınırına dayanıyor. Aylar önce beni esir alanlardan kurtarılmamda çok büyük bir rolü var.”

Elsod başını eğerek bakışlarını Serovek'in üzerinde gezdirmeye devam etti. “Bir Beladine, bir Kai'yi Beladine'den kurtarıyor,” dedi yaşlı kadın ortak dilde. “Bu oldukça ilginç. O hâlde bir komşudan daha fazlası. Gerçek bir dost. Babanın başarısız olduğu konuda bu büyük bir başarı, efendim.”

Serovek irkilerek bakışlarını Brishen'e dikti.

“Khaskem hanesinin hayatta kalan son üyesiyim. Ailemden hiçbiri *galla* saldırısından sağ çıkmadı.”

Serovek, Brishen'in önünde eğilmek için bir adım uzaklaştı. “Majesteleri,” dedi en resmî ses tonuyla.

Brishen aralarındaki sıradan dostluğun artık mazide kaldığını düşünerek iç geçirdi. Krallığın sorumlulukları hem büyük hem küçük bedelleri ödemeyi gerektiriyordu.

Kadın Brishen'e daha önce anlattığı planı eksiksiz bir şekilde tekrarladı. Serovek kadın konuşmasını sonlandırma-

na kadar hiç kesmeden dinledi ve sonrasında da dakikalarca sessiz kaldı. “Bu durumda ölümlere liderlik edecek bir Kai Wraith Kralı’na ihtiyacınız var.”

Brishen başını salladı. “Evet. Ildiko amcasına göndereceğimiz bir mektup yazdı. Gördüğün izci de o olmalı. Kopyasını da bir güvercinle gönderdik. Ildiko istekli ve münaşip birini bulacağına inansa da benim şüphelerim var. Mor boya dışında sunabileceğim başka bir maddi kaynağım ya da askeri gücüm yok. *Galla* irtibatımızı zedeledi, krallığımızı korumak için savaşabilen her Kai’ye ihtiyacım var.”

Serovek ofladı. “Beladine Sarayı’nda daha şanslı olacağını düşünmüyorum. Baban, Aksak Sangur’la ticaret anlaşması yaptıktan sonra Kral Rodan sana bir kova dolusu at sidiği bile göndermez. Anlaşmayı ihlal etmediğin takdirde tabii ki.”

“Anlaşmalar bozulmayacak. Gaur, Belawat’ın düşmanlığından çok daha güçlü bir müttefik olur.”

Brishen’in boş göz çukurunu işaret ederek, “Bunu duyduğuma şaşırdım,” dedi Serovek.

Brishen omuz silkerek elmacık kemiğinin yara izli çıkıntısına dokundu. “Olayların gidişatı düşünüldüğünde bunun hiçbir önemi yok. Belawat’ın Bast-Haradis’e olan ilgisinin nedeninin Gaur’a saldırmak olduğunu sen de biliyorsun. Ticaret anlaşması bir zarar görmediği sürece Gaur halkınızın topraklarımı işgal etmesine göz yummayacaktır. Bize yardımcı olmak Belawat’ın yararına olacaktır. Gaur’un nehirleri ve kıyı şeridi ona Belawat’ın dağlarından daha büyük bir koruma sağlar. *Galla*’yı durduracak şey kaya değil, sudur.”

“Eğer *Elsod* haklıysa...” Serovek kısa bir an duraksayarak muhafıza kısa bir selam verdi. “Rodan’a bir mektup gönderip cevabı bekleyecek vaktimiz yok. Olsa bile büyük ihtimalle yardım talebinizi kendinizin...”

Brishen sözünü kesti. “Anlaşıldı.”

“Ben yapacağım,” dedi Serovek kararlılıkla. “*Galla*’yla savaşırken yanında olacağım.” Sırıttı. “Bunu yapacağımı zaten biliyordun, öyle değil mi?”

Brishen rahatlayarak sırtıtışına karşılık verdi. “Umuyordum ve dua ettim. Büyük Salure ve yönetimi ne olacak?”

Serovek kayıtsızca el salladı. “O konuyu ben hallederim.”

“Bu işte bir ihanet kokusu olduğunun farkındasınızdır herhâlde.”

“Nasıl olabileceğini anlamıyorum. Belawat, ne Gaur’a ne de Bast-Haradis’e savaş ilan etti.”

Brishen o kadar kayıtsız kalamamıştı. “Şimdilik.”

Serovek parmaklarını şıklattı. “Aynen öyle. İhanet yok. İlan edilmiş bir düşmanlıkla ittifak kurmuyorum. Çiftçilerimin canına kıyan ve hayvanlarımı çalan yağmacıların peşine düştüğümüzde yaptığım gibi komşuma yardım ediyor, bölgeyi koruyorum. Dük’ü esir almaları tamamen tesadüftü.”

“Bana göre şanslı bir tesadüf,” diye kabul etti Brishen. Bakışlarını *Elsod*’a çevirdi. “Ölüleri olduğu gibi kontrol etme şansımız var mı? İkimizin?”

“Bilmiyorum,” dedi *Elsod*. “*Galla* sayıca çok üstün, ölülerin daha da fazla olması gerekecek. İkinizin onları kontrol etmesi oldukça zor olacaktır.”

Serovek endişelerini elinin tersiyle itti. “Daha kötü ihtimallerle karşılaştığım oldu.”

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen ona şüpheyle bakarak, “Öyle mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye itiraf etti adam. “Ancak bu kuyruğu sıkıştır-mamıza sebep olmamalı ya da iyi bir içkiden vazgeçmemi-ze. Geleceğim için bir fıçı Ejderha Ateşi hazırlattığını söyle. Planlamamız gereken onca şey var ve ben çok susadım.”

Elsod’un yanından ayrılıp Brishen’in daha küçük olan konsey odasına doğru yürürken yollarına bir vekil ve onu takip eden iki genç Kai kadını çıktı.

Vekil, iki genç kadını kızları olarak tanıttı. İkisi de Brishen’i zarifçe selamlayarak gülümsedikten sonra isim-lerini ve yaşlarını söylediler. Bakışları kısa süreliğine Serovek’e kaydı ve sonra ürpererek uzaklaştı. Vedalaşıp koridorda yürümeye devam ederlerken Beladine’in yumu-şak kahkahası onlara eşlik ediyordu.

“Gördüğüme göre akbabalar etrafında dolaşmaya baş-lamış bile,” dedi Serovek. “Tahta oturacak kişi olduğunu bilmediklerinden emin misin?”

Brishen hafifçe omuz silkti. Bu entrikalardan bıkmış-tı. Son iki gününü sayısız bekâr ve dul kadınla tanışarak geçirmişti. İsimleri ve yüzleri çoktan birbirine karışmaya başlamıştı. “Bildiklerinden eminim. Ancak henüz teyit etmedim. *Elsod* bunu duyuracak ve derme çatma bir taç giyme töreni düzenleyecek. Daha sonra bir savaş *sejm*’i toplayacağım.”

“Peki ya Ildiko?”

Serovek’in, karısının ilk ismini telaffuz edişi Brishen’in çenesinin kasılmasına neden oldu. “Ben *galla*’yla sava-şırken o vekillik yapacak. Buna hazır olmasa da yapacak. Başka bir seçeneğimiz var mı?”

“Kailer bu durumdan hoşlanmayacak.”

Kailer ve insanların karşı karşıya olduğu tehlike düşünüldüğünde, Kailerin bu durumdan hoşlanmayacak olmaları Brishen’in en küçük endişelerindendi. “Hoşlanmak zorunda olmasalar da kabul etmek zorundalar.”

Konsej odasına girdiklerinde Brishen arkalarından kapıyı kapattı. Diğer tarafa bir dinleyici yerleşmeden önce yarım dakika kadar bekledi. Konuştuklarını duymalarını engellemek için daha önce *Elsod*’un Serovek’le konuşmasını gizlice yapabilmek için kullandığı büyüün aynısını yaptı.

Serovek çenesini esneterek tıkanan kulaklarını açmaya çalıştı. “İşe yarayan bir büyü,” dedi. “Yine de fazlasıyla can sıkıcı.” Brishen’in sandalye teklifini geri çevirdi. “Bakanlarınız Beladine’de dolaşan kurt sürüsüne benziyorlarsa vakitlerini karına suikast düzenlemek, seni yerle bir etmek ve favori kuklalarını tahta çıkarmak için harcayacaklardır.”

Serovek, Brishen’e zaten düşünmediği bir şeyden bahsetmiyordu. “O hâlde büyük bir sürprizle karşılaşacaklar. Savaş konseyi için seçtiğim konsey üyeleri, benim tahtta kaldığım sürece bu durumdan fayda sağlayacaklar. Ayrıca Anhuset de burada olacak.”

Yüzünü buruşturarak, “Bunun başarıyla sonuçlanacağına eminim,” dedi Serovek.

“Senin de düşündüğün gibi. Burada kalıp Ildiko’yu korumak ve ona destek olması benim için daha faydalı. Mertok da burada kalacak, Ildiko’nun yalnız kalmasını istemiyorum. Baş kaldırıp fitne yaparken yakalanan ilk kişi kılıçtan geçirilecek. Ildiko bir insan olsa da asla zayıf biri

değil. Ben dönene kadar tahtı korumak için elinden geleni yapacaktır.”

“Tabii dönersek.”

“Aksini düşünmeye cesaret edemem.”

Serovek, Saggara’ya ulaşmak için adamlarıyla gece boyunca hiç durmadan yolculuk etmişti. Brishen’e, Büyük Salure’nin yokluğunda güvende olacağına dair güvence verdi. Serovek adamlarının yanına gitmek için salondan ayrılırken ana evdeki üç küçük odadan birinde kalma teklifini reddetti ve garnizon barakalarındaki sıradan palette uyumayı tercih etti.

Brishen merdivenleri çıkarak sessizce odasına girdi. Ildiko yatağa yumulmuş, Brishen üstünü değiştirip yorganın altına girerek ona sarıldığında hiç kıpırdamamıştı. Ildiko sıcacık ve yumuşaktı, eczacıdan Saggara’nın bir tarafını kaplayan yabani ağaçlardan damıtmasını istediği portakallar gibi kokuyordu.

Saçları Brishen’in burnunu gıdıklarken başını kadının birbirine karışmış buklelerine gömdü. Garnizonu, Bast-Haradis’in hiçbir yerinde bu kadar çok güzel Kai kadının daha önce bir araya gelmemiş olmasıyla övünebilirdi. Düşük rütbeli soylular güvenlikleri, nüfuzları ve kraliçe adaylarını krala sunmak için bir araya gelmişti. Ildiko’nun, her gece Brishen’i etkilemeye çalışmalarını izlerken takındığı sakın tavır onu bir an bile yanıltmamıştı.

Ildiko’yu vücuduna daha da yaklaştırdı. Ona kadınlara duvarların badana renginden daha fazla ilgi duymadığını söylemediği için pişmanlık duyuyordu. Diğerlerinin aksine Ildiko kalbinin ve ruhunun sahibiydi. Söylemiş olsaydı,

belki de Ildiko *Elsod*'un tavsiyesine bu kadar kolay razı olmayabilirdi.

Muhtemelen. Ildiko sorumlulukların farkında olan pragmatik biriydi. Bu konuda kendisinden bile daha iyiydi. En başta Brishen'le isteyerek evlenmesinin nedeni de buydu. *Elsod*'un Ildiko'dan vazgeçmesi yönündeki ısrarını destekleyen cümleleri onu derinden etkilemiş, hissettiği acı neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden olmuştu. Üzerinde bir gün düşünme fırsatı bulup Ildiko'nun acı çeken yüz ifadesini hatırladığında öfkesi yatışmıştı. Ildiko da ondan vazgeçmesini en az Brishen kadar istemiyordu. Aralarındaki tek fark, ani ve istemsizce içine itildikleri rollere karşı hissettikleri sorumluluk duygusuydu.

“Sen benim kraliçemsin,” diye fısıldadı saçlarına. “Ve kraliçem olarak kalacaksın.”

“Seni seviyorum, Brishen,” diye cevap verdi Ildiko mırıldanarak. Brishen bedenini onunkine bastırmamak, tenlerini birbirine değdirmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. *Onu güvende ve yakınında tut.*

Ertesi akşam kalenin dört bir yanında çalan işaret çanları, saray halkıyla kalede ve çevresinde konaklayan tüm misafirleri çağırıyordu. Duvarların dışında, idareten inşa edilmiş platformun önünde toplanmaya başlamışlardı. Kalabalık meraklı ve umutlu bakışlarla *Elsod* ve yanında duran Brishen'i izliyordu.

Ağzı kurumuştur. Karşısında duran kalabalık onları kurtarmasını bekliyordu. Bunu ne şekilde yapacağını öğrenseler ona büyü avcısı köpek sürüsünden daha hızlı saldırır, onu parçalara ayırırlardı.

GEÇENİN HAYALETİ

Elsod bir adım öne çıkıp kollarını havaya kaldırdığında kalabalık sessizliğe büründü. “Kader Çarkı büyük bir felaketi gösterdi,” diye duyurdu zayıf yapısına aykırı bir sesle. “Doğruluğu başkentten dönen gözcüler tarafından onaylanmıştır. Haradis *galla*’ya yenik düştü.” Kalabalıktan acı bir çığlık yükseldi. “Bu saldırıdan sağ kurtulanlar şu anda Saggara’ya geliyor.”

Aradan bir ses yükseldi. “Ya kraliyet ailesi? Onlara ne oldu?” Kalabalığın bakışları Brishen’e kaydıığında sorulan soru havada asılı kalmıştı.

“Sağ kalan yok,” diye yanıtladı yaşlı kadın. “Biri hariç.” Duraksadığı dakikalarda ortamdaki sessizlik derinleşti. Brishen’e dönerek *masodların* yardımıyla önünde diz çöktü. “Kral öldü. Kralımız çok yaşa.”

Kai kalabalığı hep bir ağızdan Brishen’in önünde diz çöktü. Bazılarının yüzüne keder yerleşirken bazıları umutlanmıştı. Yüzlerindeki umut onu ürkütmüştü. “Ayağa kalkın,” diye emrettiğinde kalabalığın ayak sesleri gök gürültüsünü andırırcasına gürledi. “Biz savaşın ortasında olan bir ülkeyiz.” Brishen’in sesi soğuk havada kararlı ve emin bir şekilde yankılanıyordu. “Tıpkı bizim gibi yaşayıp nefes alan, kan kaybedip ölen insan krallıklarıyla değil,” dedi bakışlarını Kailerden ayrı duran Serovek ve birliğine çevirerek. “Onlar ailelerine değer veriyor, çocuklarını ve ihtiyarlarını tıpkı bizim gibi koruyup kolluyor,” diye devam etti konuşmasına. “Biz tüm bunlardan habersiz olan, karşısına çıkan her şeyi yerle bir etmek isteyen yaratıklarla savaş içindeyiz.”

“*Galla* hakkında birçok şey biliyoruz ama henüz yenil-

miş` durumda değiliz. Onları geldikleri yere geri gönderek dünyamızdan uzaklaştırmanın bir yolu var.” Kalabalık gruplaşarak mırıldanmaya başlamıştı. “Ancak bu yolda başarılı olabilmek için birlikte hareket etmeliyiz. Tüm farklılıklarınızı ve hırslarınızı bir kenara bırakarak birlik olmaya çalışın. Eğer bunu yapmazsak başarılı olup hayatta kalamayız.”

Brishen bir süre bekleyerek sözlerinin yerine ulaşmasını ve Kai kalabalığının meydan okumasına karşılık vermesini bekledi. Yeniden konuşmaya başladığında sesi bir kükremeye dönüşmüştü. “Ay Bast-Haradis’i aydınlatsın ve Kailer bu ışığın altında galip gelsin!”

Kai kalabalığı haykırarak karşılık verdi. “Kai çok yaşa! Kralımız çok yaşa!” diye haykırarak platforma doluştular. Brishen aşağı indiğinde sıradan bir asilzadeden Tanrı’ya dönüşmüş gibi üzerine akın eden Kailer ve saygıyla ona dokunan ellerin arasında kayboldu.

Brishen Ildiko’nun hâlâ *kapu kezetlerin* yanındaki platformda durduğunu fark etti. *Elsod*’un dirseğini tutarak solgun ve çökmüş yüz ifadesiyle kocasına tezahürat yapan kalabalığı izliyordu.

Brishen’in platforma dönüşüyle tezahüratlar yükselirken *Elsod* basit bir törenle Brishen’e tacını takdim etti. Ildiko ikinci tacı almak için başını eğdiğinde, alkışlar Brishen’deki kadar yüksek değildi. Brishen bakışlarını kendisine en yakın rütbeye sahip olan ailelere çevirdi. Aralarından birkaçı gerçekten mutlu görünürken çoğunun yüzüne şüpheli ifadeler yerleşmişti. Yüzlerinde insan bir kraliçeye sadakat yemini etmenin öfkesini gizlemeye yetmeyen gülümsemeler

GEÇENİN HAYALETİ

vardı. Brishen yokluğunda Ildiko'yu vekili ilan ettiği zaman alacağı tepkileri hayal etmekte zorlanmıyordu.

Kailer birkaç saatliğine de olsa *galla*'yı ve sebep oldukları felaketi unutmuştu. Brishen şarap ve bira fıçılarının açılmasını emretti. Ateşler yakıldı ve müzisyenler enstrümanlarını çalmaya başlarken diğerleri de kendi hâllerinde dans etmek için toplanmaya başlamıştı. Normal taç giyme kutlamalarına göre bu, kraliyete yakışır resmî bir kutlama değildi. Brishen bundan farklı bir şekilde olmasını istememişti.

Ildiko'yu onunla konuşmaya çalışan bir grup Kai kadınının arasında buldu. Yüzünde Brishen'in nefret etmeye başladığı o sahte barışçıl maske vardı. Anhuset ise zalim bir muhafız gibi yakınlarda geziniyordu.

Brishen aralarına dalarak konuşmalarını böldüğünde, nazikçe özür dileyerek karısını bir grup Kai kadınının pençelerinden kurtardı. Anhuset, "Tanrılara şükür olsun. İşkence bitti," dediğinde Brishen'in sırtmasına, Ildiko'nun da kırdamasına neden oldu.

Malikânenin üst katları ıssız ve çok sessizdi. Brishen odalarına vardıklarında ikisi de çıplak ve ateş ışığıyla yıkanana kadar Ildiko'yla kendisinin giysilerini çıkarmaya başladı. Birbirlerine kelimeler armağan etmek yerine dokunuşları tercih ettiler, sohbet etmek yerine öpüştüler ve büyük bir telaşla yatağa doğru hareket ettiler. Brishen bir anlığına da olsa göğsündeki büyük boşluğu unutmuştu.

Bütün akşam Ildiko'yla sevişmiş ve dokunuşlarının, kollarındaki ağırlığının, onu tatmin ederken dudaklarından dökülen adıyla nefes nefese kalmış hâlinin tadını çıkarmıştı. Ildiko dinlendikleri sürede Brishen'in karnını şe-

killendiren kasları okşuyordu. Serinlemek için yorganı bir kenara ittiğinde barut rengi tenine dokunan karısının eli, karanlıkta bir inci gibi parlıyordu.

“Serovek’i yalnız bıraktın,” dedi Ildiko sözlerini omuzlarına kondurduğu öpücükle taçlandırarak.

Serovek’i herkes tanırđı, o eğlencenin tam ortasındaydı. Dans ediyor, içki içiyor, Kai kalabalığının içinde kendine uygun bir yer buluyordu ve muhtemelen eline geçen her fırsatta Anhuset’i kızdırıyordu. “Özlendiğimi düşünmüyorum.” Ildiko’yu sırtüstü yatırdığında sadece yakınlığının bile kanının bir kez daha kaynamasına neden olduğunu hissediyordu. “Öyle olsa bile bunun umurumda olacağını düşünmüyorum.”

Brishen ertesi gün öğleden sonra, savaş konseyine vermeyi düşündüğü talimatların üzerinden son kez geçmesinin ardından birinci katta bulunan çalışma odasından çıkıp avluya doğru hareket etti. Ahırların yakınındaki bir noktaya odaklanmış olan Ildiko’yla Anhuset’i gördüğünde yavaşlayarak yönünü değıştirdi. Görüş alanında duran bir at arabası Ildiko’yla Anhuset’in dikkatini çeken şeyi görmesini engelliyordu. Araba görüş alanından çıkmaya başladığında Brishen kaşlarını çatı.

Serovek, Kai ahır ustalarından biriyle konuşmaya dalmıştı. Büyük Salure’ye yapılacak olan yolculuk için eyerlenmiş atı memnuniyetle otluyordu. Brishen’in bakışları Beladine Lordu ile iki kadın arasında gidip geldikten sonra bir yolunu bulup iki kadının yanına ulaştı. İki kadın da Brishen’in ahır kapısının gölgesinde durduğunu fark etmemişti. Serovek ise Brishen’in konuşmalarına kulak misafiri

olduğu yerden uzaklaşarak ahırın derinliklerinde kaybolmuştu.

“İnsan kadınlarına göre o gerçekten yakışıklı biri mi?” Anhuset’in sesinde her zamanki alaycılık yoktu. Sorusundan sadece merak ettiği ve bu duruma anlam veremediği anlaşıyordu.

Kıkırdarak, “Öyle olduğunu düşünüyorum. Yakışıklılığı güzel bir vücut ve hoş bir karakterle kutsanmış,” dedi Ildiko. Bu cevabı üzerine Brishen’in gözleri kısıldı. Ildiko’nun ağzından çıkan iltifatları aşırıya kaçmış gibiydi. “Sanırım ona boşuna Beladine Aygırı lakabı verilmemiş,” dediğinde Brishen kaşlarını çatı.

Anhuset homurdanarak bir at örtüsünü omzuna atmak için döndü. “Bana göre bu palavradan fazlası değil. Bu saçmalığa gerçekten inanabilmek için kanıtlara ihtiyacım var.”

“Nerede ve ne zaman istersen, adil Anhuset.” Serovek’in ani belirişi Ildiko’nun sıçramasına, Anhuset’in ise hırlamasına neden olmuştu. Kai kadınıyla arasındaki mesafeyi bir el boyu mesafe kalana kadar kapatmıştı. Brishen, Lordun karnının saniyeler içerisinde deşilmesinden endişeleniyordu. “İstemen yeter,” dedi mırıldanırcasına. “Unvanımın bir palavradan ibaret olmadığını memnuniyetle kanıtlamaya hazırım.”

Ildiko’nun gözleri büyüdü. Anhuset geri adım atmadı. Öğleden sonrasının loş ışığına rağmen gözleri hâlâ parlıyordu. Çevik bir yılan gibi Serovek’i bacaklarının arasından yakalayarak yukarı doğru itti. Serovek keskin bir nefes alarak parmak uçlarına kalkarken bakışları yavaşça Anhuset’in pençelerinin kavradığı erkekliğine kaydı.

Anhuset'in geniş, ürkütücü sırtışı birçok insan erkeğini korkudan altına işetecek türdendi. "Benimle girdiğiniz savaştan sağ çıkamazsınız, at efendisi."

Serovek çoğu insan erkeğinden farklıydı. İlk şok dalgasını atlattıktan sonra avucunun içine doğru gevşeyerek gülümsemeye başladı. "Ancak ben mutlu bir şekilde öldüm ve sen bundan dolayı beni öldürdüğüne pişman olurdun." Anhuset'in ağzı gevşerken elini tekrar pantolonunun önünden aşağı kaydırarak yavaş bir hareketle bir kez daha kaldırdı. Anhuset'in boğazından yükselen hırıltı öfkeyle titreşirken tek kelime etmeden oradan uzaklaştı.

Serovek görünmek istediği kadar rahat değildi. Dizlerinin bağı bir anlığına çözülmüş, alnını koluyla sildikten sonra bakışlarını Ildiko'ya çevirmişti.

Ildiko kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı. "Ona bu şekilde sataşarak soyundan çok daha fazlasını tehlikeye atıyorsun."

Serovek bir elini göğsüne götürerek derin bir nefes verdi. "Elimde değil. O muhteşem bir kadın. Biraz da asabi."

Ildiko sırtıttı. "Brishen seni uğurlamak için birazdan burada olur." Yüz hatları pembeleşmeye başlamıştı, bu odalarında geçirdikleri saatleri hatırladığını gösteriyordu. "Yardımcısı ve yerel eşrafın ağlarından kurtulmaya çalıştığından eminim."

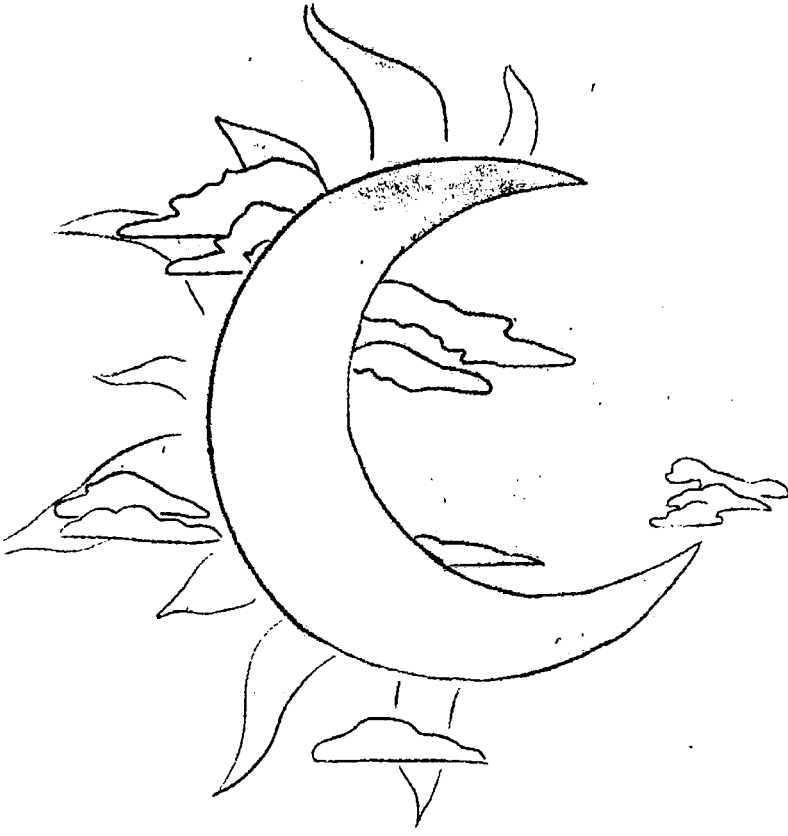
Ildiko abartmıyordu. Odasının güvenli dört duvarından çıktığı an saygıdeğer insanlar ete üşüşen sinekler gibi üzerine üşüşüyordu.

Serovek elini uzatıp eğildiğinde Ildiko'nun eline bu kez dudaklarını değil, alnını değdirmişti. Doğrularak bir an

GEÇENİN HAYALETİ

için Brishen'in ahırın gölgelerinde gizlendiği yere baktı. Dikkatini yeniden Ildiko'ya vererek, "İki gün içinde döneneğim. Birbirinize dikkat edin, Ildiko," dedi üstüne basa basa. "Bu kara günlerde birbirinizin güç kaynağısınız."

Brishen dostunu ve Wraith Kralı yoldaşını uğurlamak için gölgelerin arasından çıktı.

BÖLÜM 9

Kirgipa hazırlanan yol kumanyasından bir parça alarak kayıtsızca çiğnemeye başladı. Midesi açlıktan guruldaşa da iştahı yoktu. Saggara'ya yaptıkları yolculuk onu fazlasıyla yormuştu. Geride bırakmak zorunda kaldığı kız kardeşi için duyduğu endişe, Absu Nehri'ne girip üşümelerine rağmen koşuşturmak zorunda kalmaları ve peşlerindeki *galla* tarafından izlendiklerini —onları ellerine geçirmek için yanıp tutuştuklarını— bilmek tüm enerjisini tüketmişti.

Yanında Necos ve kucağında bebeği taşıyan Dendarah yürüyordu. Her ikisi de saatler süren yolculuk ve soğuktan ya da nemden etkilenmemişe benziyordu. Onların bu kadar dayanıklı olmasına şaşırması gerektiğini düşündü. Onlar kraliyet muhafızıydı, sadece kraliyet ailesine gösterdikleri sadakat sebebiyle değil, cesaretleri ve dayanaklıkları için de seçilmişlerdi. Kirgipa ise hizmetçi olarak eğitilmiş-

ti. Bu görev de belirli becerileri gerektiriyordu ama nehir ve ormanlarda koşturmak bu becerilere dahil değildi.

“Az kaldı, Kirgipa,” dedi Necos, adımlarını ona uyacak şekilde yavaşlatarak Kirgipa’nın yüzüne cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı.

Kirgipa gülümsemesine karşılık vermedi. “Bunu dün de söylemiştin ama bana hiç az kalmış gibi gelmiyor.” İç çekerek devam etti. “Özür dilerim. Islanmaktan, üşümekten ve güneş ışınlarından kör olmaktan yoruldum.” Tabii bir de kız kardeşi için endişelenmekten.

“Bu hislerinde yalnız değilsin.” Necos çenesini Saggara’nın bulunduğu yöne çevirdi. “Önündeki yolculuk süresini düşünmemeye çalış, arkamızda bıraktığımız yolu düşün.”

“En azından hâlâ hayattayız,” diye ekledi Dendarah.

Kirgipa onların iyimserliğini benimseyecek durumda değildi ancak içinde bulunduğu durumun kötü yanlarına yoğunlaşması koşulları daha çekilir kılmayacaktı. Necos aniden Kirgipa’nın kolunu tutup parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptığında irkildi. Dendarah da susmuştu, ikisi de Kirgipa’nın göremediği bir şeye odaklanmıştı. Yüreği ağzına geldi, kalbi çok hızlı atmaya başladı. Aman Tanrım. Yoksa *galla* Absu Nehri’ni geçmenin bir yolunu mu bulmuştu?

Ağaçların arasından üstü başı paramparça olmuş bir kadın ve bir erkek çıktı. Onlara ne Necos ne de Dendarah selam vermişti. Dendarah bebeği Kirgipa’ya emanet ederek onu korumak için önünde kalkan oldu. Necos da aynı hareketi yaptı ve Kirgipa’nın önünde onu yabancılardan koruyan etten bir duvar ördüler.

Çift durakladığında kadın elini kaldırdı. “İyi günler, dostlar.”

Necos başını eğdi. “İyi günler.” Sesi ne dostça ne de düşmancaydı, omuzları kaskatı kesilmişti. Kirgipa yabancıları inceleyebilmek için Necos’un arkasından bakmaya çalışıyordu. Bu çift günler önce Kai kalabalığından ayrıldıklarından beri karşılaştıkları ilk yolculardı, Kirgipa ve yoldaşlarının ilerlediği yolun tersinden gelmişlerdi.

Kadının yanında duran adam tuhaf görünüyordu. Yüzüne bitkin ve boş bir ifade yerleşmiş, karşısındakini bakışlarıyla delik deşik edecek sarı gözlere sahipti. Kadın küçük çocuğunu yönlendiren bir anne gibi kolunu çekiştirerek onu yanına yaklaştırdı.

Kadın, Necos ve Dendarah’yla konuşmasına devam etmeden önce adamın omzunu sıvazladı. “Bu benim kardeşim, Sofiris. Benim adım Nareed. İblisler saldırıya geçtiğinde avlanıyorduk. Yengemi öldürdüler. Kardeşimle nehre zar zor ulaşabildik. Haradis’e gidip oradakileri uyar-mak istiyoruz.”

Kirgipa’nın yoldaşları koruyucu tavırlarından vazgeç-mese de Necos’un omuzları gevşemişti. “Haberleri var. *Galla* ilk önce oraya saldırdı. Hayatta kalanlar bu tarafa, Saggara’ya doğru ilerliyor.”

Nareed’in teni kışın gökyüzü rengiyle aynı tonda bir griye büründü. “Babamız Haradis’te yaşıyor,” dedi hüzn-lü bir sesle. Kardeşinin kolunu çekiştirerek, “Duydun mu? Ya burada bekleyeceğiz ya da yolumuza devam edip Hara-dis’ten sağ şekilde kurtulanlarla bir araya geleceğiz. Yeta aralarında olabilir,” dedi Nareed.

GEÇENİN HAYALETİ

Sofiris bakışlarını boşluğa çevirdiğinde ifadesi hiç değişmedi. Kirgipa onu teselli etmek için elini uzatmak üzereyken Nareed yüzünü onlara çevirdi. “*Galla*’nın karısını öldürüşünü izledi.” Dudaklarının arasından titrek nefesi sızıyordu. “Üzerimize gelirlerse, bizi öldürmelerine izin vermeden önce onu sonra kendimi öldüreceğim. İset gibi can vermek istemiyorum.”

Necos ve Dendarah birbirlerine bakarken Necos taşıdığı çantayı silkerek yere oturdu. “Burası karnımızı doyurmamız için oldukça uygun bir yer.” Absu Nehri’ndeki balıkları yakalamak için mızrak niyetine kullandığı sivri uçlu sopayı havaya kaldırdı. “İsterseniz dinlenebilir, avınızı bizimle paylaşabilirsiniz.”

Nareed, Necos’un davetini kabul etti ve kardeşini Kirgipa’yla Dendarah’nın karşısına oturttu. Dendarah küçük bir ateş yakıp şişleri hazırlarken Nareed elindeki ok ve yayla nehrin sığılıklarında avlanan Necos’a katıldı. Kısa sürede her birinin karnını doyuracak kadar balık yakalamayı başarmışlardı.

Sofiris, Nareed’in eline bıraktığı balık parçalarını tereddüt etmeden ağzına götürerek yemeye başladı. Nareed elini pantolonuna sildiğinde bakışlarını önce Dendarah’ya ardından Kirgipa’ya, bebeğe ve en son da Necos’a çevirerek, “Karın ve kızınla mı yolculuk yapıyorsun?” diye sordu.

Necos, evet dermiş gibi başını salladı. “Bir de kız kardeşimle.” Nareed’e matara uzatan Dendarah’ı işaret etti. “Kalabalıktan ayrı hareket edersek daha hızlı Saggara’da olacağımızı düşündük.”

“Kalabalık güvenlik sağlar,” dedi Nareed bu fikre katılmadığını belli ederek.

“Konu *galla* olduğunda değil. Bu kadar kan ve büyü-
nün tek bir noktada toplanmış olması güvenli olabilir mi?
Kai’nin üzerine şenlik ateşinin başına uçuşan güveler gibi
üşüşürler.”

Sofiris çiğnediği balıkla tıkanıldığında konuşmayı sür-
dürmekten kurtulmuştu. Nareed sertçe sırtına vurduğunda
kısmen çiğnemiş olduğu balık lapasını kucağına tükürdü.
Kucağındaki lapayı ya da ağzını umursamadan uzaklara
daldı.

Kız kardeşi içini çekerek saçlarını okşadı. “Hadi, karde-
şim,” dedi sakince. “Nehre gidip seni temizleyelim.”

Kirgipa arkalarından baktı. “Çok üzücü. Karısının ölü-
müyle mahvolmuş.”

“Keder bazılarını bu hâle getirebilir,” dedi Dendarah
ateşi beslemek için ıtaları kırarken. Botlarını çıkararak
ayaklarını ateşe doğru uzattı. “Siz de aynısını yapmak is-
teyebilirsiniz. Aksi hâlde bir süre sonra ayaklarınız çürü-
yecek.”

Kirgipa tavsiyesine uydu ve uzattığı ayakları ateşin sı-
caklığıyla gıdıklanırken iç geçirdi. Necos kıpırdamıyordu,
bakışlarını kıyıdaki ikiliye kilitlemişti. “Sence aile olduğu-
muza inandılar mı?”

Necos omuz silkti. “İnanmamaları için bir sebep yok.
Rolüne sadık kal. Onu amcasına teslim edene kadar bu be-
bek güvende sayılmaz.”

“Yine intikamdan mı bahsediyoruz?” Bu düşünce
Kirgipa’yı çıldırtıyordu. Bu felakete neden olan kişi kendi
aptallığı yüzünden ölmüştü. Masum olan akrabalarını öl-
dürmek, *galla*’yı geldiği yere göndermeyecekti.

GEÇENİN HAYALETİ

Bu sefer cevap veren Dendarah'ydı. “Khaskem hanesinin tamamen silinmesinden faydalanacak aileler var ve bir bebeği öldürmek, Brishen Khaskem gibi başarılı bir savaşçıyı öldürmekten çok daha kolay.”

Kirgipa dizlerini kaldırıp indirerek kucağındaki bebeği hoplatmaya başladı. Bebek kıkırdayarak kollarını kaldırdı. İyi bir yol arkadaşıydı, Kirgipa'nın tanıdığı birçok yetişkinden daha iyiydi ve çok daha az mızızlanıyordu. “Saggara'ya ulaşmamıza daha kaç gece var?”

“Üç, belki dört gece.” Dendarah uzanıp bebeğin yumuşak saçlarını okşadı. “Oraya ulaştığımızda bebek kraliçenin bizimle olduğunu duyma mesafesindeki herkese duyurmadan önce Dük'e ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Orası kolay,” dedi Kirgipa yol arkadaşlarına bebek taşıma ve alt değiştirme dışında yararlı bir bilgi verdiği için sevinerek. “Haradis'teyken insan *Düşesi*'ne hizmet etme şansım olmuştu. Saggara'ya gittiğinde yanına bir Kai hizmetkârı aldı. Sinhue tarafından eğitildim. O bizi Dük ya da *Düşes*'e ulaştıracaktır.”

“Ben de sha-Anhuset tarafından eğitildim,” dedi Necos bakışlarını kardeşlerin üzerinden çekmeyerek. “Bu bize yardımcı olabilir. Oraya varmayı başarmamız beni mutlu edecek. *Galla* bir kara bulut gibi tepemizdeyken seyahat etmekten bıktım...” Aniden duraksayarak ayağa kalktı.

Ani hareketi karşısında şaşkınlığa uğrayan Kirgipa bakışlarının yönünü takip etti. Absu Nehri'nin karşısındaki ağaçlarda gizlenen gölgeler kıyıya doğru hareket ediyordu. Birleşip yağlı siyah bir kütleye dönüşerek belli belirsiz bir kadın şeklini aldılar.

Karşılaştıkları andan beri Sofiris ilk defa tepki gösterdi. *Galla*'ya doğru döndüğünde artık boş bakmıyor, uzaklara dalıp gitmiyordu. *Galla*'nın büründüğü şekil daha da belirginleşti. Hâlâ yüz hatlarından yoksun olan şekil, rüzgârda su yosunu gibi uçuşan uzun saçlar oluşturmıştu, incecik kollarını kaldırarak onlara sarılmak istercesine kardeşlere doğru uzanıyordu.

Şekilsiz yüzden ürkütücü seslerle anlamsız sözcükler yükseliyordu. Kirgipa'nın tüyleri diken diken oldu, aç ve arzu dolu sesten ürkererek geri çekildi. Sofiris aniden nehre doğru adım attığında Nareed nehrin gürültüsünü baskılayacak bir çığlık attı.

“Geliyorum, Iset! Geliyorum!”

“Tanrı aşkına,” dedi Necos kıyıya doğru hareket etmeden önce. Absu Nehri'ne daldığında Nareed hemen arkasında onu takip ediyordu. Sofiris, onu büyük bir arzuyla bekleyen *galla*'ya doğru çılgınca yüzerek ilerlerken nehrin suyu çalkalanıyordu. Kadınsı şeklin kıvrımları kaybolup bir adamı ölümüne sürükleyen şekline bürünmeden önce anlamsız bir karanlığa dönüştü.

“Hayatını kurtardılar!” dedi Kirgipa, sırtarak Dendarah'ya döndü. Dendarah bakışlarını nehirden ayırmayınca yüzündeki gülümseme kayboldu ve kaşları çatıldı. Arkasına bakarak, “Olamaz,” dedi Kirgipa.

Sofiris onu kurtarmaya gidenlere çıldırmış bir canavar gibi saldırıyordu. Iset'in adını haykırıyor, Nareed'le Necos'a yumruklar sallıyordu, ta ki Necos arkasına geçip güçlü kolunu Sofiris'in boynuna dolayana kadar. Sofiris, onu yakalayan güçlü tutuştan kurtulmaya çalışırken kıv-

GEÇENİN HAYALETİ

ransa da boynundaki tutuş Sofiris bayılana kadar yavaş yavaş sıkılaştı.

“Onu öldürdün!” Nareed çığlık atarken *galla* da ona eşlik ediyordu.

Necos başını sallayarak Kirgipa’nın nehrin gürültüsünden duyamadığı ama Nareed’in sakinleşmesini sağlayan bir şey söyledi. İkisi birlikte Sofiris’i kıyıya sürükleyip *galla*’yı avlarını ellerinden kaçırdıkları için yaşadıkları hayal kırıklığıyla baş başa bıraktılar. Kadın silüeti çoktan korkunç bir köpüğün içinde kaynayan bir gölge yumağına dönüşmüştü.

Kirgipa bebeği kucağına alarak Dendarah’yla birlikte yattıkları yere doğru koşmaya başladı. Nareed baygın kardeşini kucaklamış, onu kollarında sallarken ağlıyordu. Necos Sofiris’i öldürmemiş, sadece bayıltmıştı.

Necos ayağa kalktı, Sofiris’le boğuşmaları sırasında açılan sayısız kesik ve yaralardan suyla kan damlıyordu.

“Yaralanmışsın,” dedi Dendarah düz bir sesle.

Homurdanarak eliyle boynuna bir şerit kan bulaştırdı. “Birkaç küçük sıyrık. Şanslıydım. Biraz daha yavaş hareket etmiş olsaydım pençeleriyle boğazımı deşebilirdi.”

Kirgipa, bebeği sabitlediği askıyı çözerek bebeği şaşırmış hâldeki Dendarah’ya uzattı. “Ona göz kulak ol. Ben Necos’la ilgilenirim.” Bir cevap beklemeden Necos’un elinden tutarak ateşlerinin bulunduğu yere götürdü.

Ellerinde sadece birkaç parça kuru kıyafet kalmıştı. Necos’un yaralanmış olması ve havanın kararması nedeniyle bulundukları yerde kalmalı, ateşi besleyerek tüm ıslak kıyafetlerini kurutmalıydılar. Bu konuda ısrarcı davranacaktı.

Necos emirlerine uyarak beline kadar soyundu. Kirgipa ıslak ve kanlı gömleğini kayaların üzerine sererken Necos bir kenarda oturmuş, onunla ilgilenmesini bekliyordu.

Zahmetsiz bir hastaydı, Sofiris'in keskin pençelerinin açtığı derin yaraları temizlerken ne mızızlanmış ne de irkilmişti.

“Yaraları temizleyecek içimiz yok,” dedi Kirgipa. “Ot aramaya cesaret edemiyorum. İltihap kapmamaları için dua et. Ateşlenmen seyahat etmeni zorlaştıracaktır.”

Necos'un yüzüne yerleşen tembel gülümseme, Kirgipa'nın boynundan yüzüne kadar bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. “Benimle bu şekilde ilgilenmene alışabilirim.”

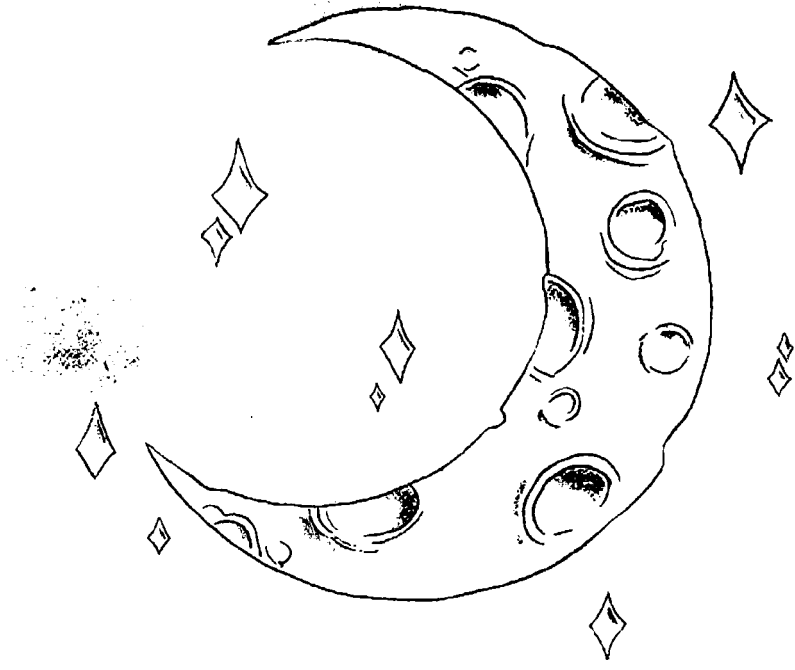
Kirgipa başını eğdi ve yaraları elinden geldiğince temizlemeye devam etti. Pençeler tarafından zarar görmemiş pürüzsüz teni ve kaslı vücudunu görerek bunu yapmak bir hayli zordu. Dikkatini dağıtmak için *galla*'yı düşündü. “Onlardan nefret ediyorum. Onları harekete geçiren şey açlıktan fazlası.”

“Zalimlik,” diye yanıtladı Necos. “Onlar acı ve ıstırap vermekten zevk alır. Bu onlar için baldan tatlı.”

Bakışlarını hâlâ kız kardeşinin kollarında yatan Sofiris'e çevirdi. “Karısının adını sayıklayıp durdu. Iset.” İrkildi. “Zavallı kadın. Ben bu şekilde ölmek istemiyorum.”

Necos'un çenesine dokunuşu duraksamasına neden olmuştu, altın gibi parlayan gözlerine baktı.

“Ölmeyeceksin, Kirgipa. Söz veriyorum.”

BÖLÜM 10

“Biraz daha uyumanız için sizi yalnız bırakabilirim, Majesteleri.” Sinhue yatağın yanında duruyor, koluna attığı bornozla hanımının ayağa kalkmasını bekliyordu.

Ildiko eliyle esnemesini bastırdı. Yatağın kenarına oturacak kadar ayaklanmayı başarmıştı. Dik durup hizmetçisine gözlerini kırpmadan bakmakta zorlanıyordu. “Sanki daha yeni yatmış gibiyim.”

Sinhue bornozu yatağın üzerine bıraktı. “Bekleyin, Majesteleri. Aşçı sarhoşluktan mustarip askerlerin vazgeçilmezi olan çayı demliyor,” dedi Sinhue.

“Sarhoş değildim.” Yine de onun bu hâlini gören herkes şişenin dibini gördüğünü düşünebilirdi.

“Kötü bir gece geçirmiş herkesi canlandırır,” diye cevap verdi Sinhue. “Bir fincan getireyim.”

Ildiko yatağa bir kez daha uzanmak için eğildi. “Teşek-

kür ederim, Sinhue. Bu arada, aşçının hazırladığı çaydan bir fincan değil sürahiyle getir. İhtiyacım olacak.” Gözlerini kapatarak hizmetçinin odadan çıkışını dinledi, düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Brishen o uyanmadan çok önce Saggara’nın arazilerinde kaybolmak üzere yola çıkmıştı. Ondan beklentileri çok fazlaydı ve bitmek bilmiyordu. Ildiko kocasının yorgunluktan baygınlık geçirmiyor olmasına şaşırıyordu.

Gözlerini açarak bakışlarını karşısındaki taş duvara dikti. Kaslarındaki tatlı ağrı ona birkaç saat öncesini hatırlattı. Brishen bütün gün akşamüstüne kadar onunla sevişmişti, tıpkı bir gün önce yapmış olduğu gibi onu arkasında doygun ama bitkin bir hâlde bırakmıştı.

Kocası ona sevgisini gösterme konusunda cömert davranıyor, yabancıların önünde sevgisini sergilemekten çekinmiyordu. Tutkusu çarşafı ateşe verirken Ildiko her dokunuşunun tadını çıkarıyordu. Ancak son karşılaşmaları... Bir kez daha doğruldu ve yüzünü buruşturarak bornozuna uzandı.

Tartışmalarından sonra ona mesafeli davranmadığı için minnettardı. Brishen Ildiko’yu kollarının arasına alıp gün doğana kadar onunla seviştiğinde hıçkırarak ağlamak üzereydi. Brishen’i tamamen kaybetmemiş olsa da Ildiko’nun fark etmediğini düşündüğü anlarda yüzünde bir acı ifadesi belirliyordu. Böyle zamanlarda Ildiko dizlerinin üzerine çöküp, ondan özür dileme ve tahtı reddetme fikrinin mantıklı olduğunu kabul etme isteğini bastırmaya çalışıyordu. Onun karısı olarak kalmak için her şeyi yapabiliirdi.

Elsod’un açıklaması ve Ildiko’nun rızası, aralarındaki te-

mel bir şeyin değişmesine neden olmuş, sevimlilerine dahil olan bir panik yaratmıştı. Sinsice dokunuşlarına karışıyor ve tutkularını amaca, arzularını çaresizliğe dönüştürüyordu.

Brishen içinde kendini kaybetmiş, onu öperken kulağına sevgi sözcükleri mırıldanmıştı. Her seferinde karnını okşuyor, orada uyuyan bir büyüü canlandırmak istercesine elini ileri geri hareket ettiriyordu. Parmaklar karnında hareket etmeye devam ederken Ildiko gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. Onu saatlerce büyüleyebilir, tohumunu içine bırakabilirdi. Hiçbir zaman dünyaya bir çocuk getiremeyeceklerdi.

Sinhue elinde dumanı üstünde bir fincan çayla odaya döndü. “Buyurun, Majesteleri.” Kaşlarını çatarak duraksadı. “İyi misiniz?”

Ildiko solgun bir ifade takınarak ayağa kalktı. “Sadece yorgunum, Sinhue. Teşekkür ederim.” Elindeki fincana uzandı. “Eğer bu çay anlattığın kadar mucizeviyse kısa sürede kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Hizmetçisinin endişeli yüz ifadesi değişmemişti. “İyice dinlenmeniz gerekiyor. Neredeyse hiç uyumuyorsunuz.”

Bu kesinlikle doğrudu. Ildiko yudumladığı çayın tatlılığına şaşırdı. Sarhoşluğun etkilerini geçirmek için hazırlanan çoğu içeceğin tadı iğrençti. “Bütün bunları atlattığımızda iki hafta boyunca kesintisiz uyumaya niyetliyim,” dedi Sinhue’ye güvence vererek.

Kısa bir banyo ve kahvaltının ardından *Elsod*’un sağlık durumu hakkında bilgi almak için ziyaretine giden Ildiko, güvercinliğe doğru yürümeye başladı. “Gaur’dan bir haber var mı?” diye sordu kuş bakıcısına.

“Maalesef, Majesteleri. Dilerseniz bir güvercin daha göndereyim?”

Ildiko bakıcının bu teklifini reddetti. Gaur’dan ne atıyla ne de posta güverciniyle gönderdiği mesajlara bir cevap alabilmişti. Aksak Sangur ikisinden birini çoktan teslim almış olmalıydı. Belawat’lı Rodan’ın yardım etmek için kılını kıpırdatmayacağından Serovek kadar emin olsa da Gaur’un bu konuda farklı davranacağını umuyordu. Düşmanları artık insan olan komşuları değil de öte dünyadan gelen bir şeytani güç olsa bile onlar ticari ortak ve müttefikti.

Ildiko için gecenin en iğrenç kısmı henüz başlamamıştı, rütbe sahibi olmuş soylularla sosyalleşmek. Her ne kadar kötü koşullarda gerçekleşmiş olsa da rütbe değişikliğinden oldukça memnundu.

“Kai’nin uyanık olduğu saatlere hâlâ alışamadınız mı, Majesteleri?” Ildiko kuzey güneşinin eşiğinden adımını attığı an ilk hamle Vesetshen Senemset’ten geldi. “Bu sabah Majestelerini gördüğümde sizi sordum. Dinlendiğinizi ve daha sonra müsait olacağınızı söyledi.”

Odada çeşitli görevlerden sorumlu birçok kadın vardı. Vesetshen’in sorusu ve eleştiri niteliğindeki iması odadaki konuşmaları bölmüştü. Ildiko yorgun ve aile reisinin hiç de ince olmayan iğnelemeleriyle baş edemeyecek kadar tahammülsüzdü. Parlak ve sıcak ateşin yanındaki koltuğa oturarak Mesumenes’in gözden geçirmesini istediği kâğıtlara odaklandı.

Kalemini mürekkep hokkasına daldırıp duraksayarak odadaki beklentinin ve Vesetshen’in bu konudaki sabırsızlığının artmasına neden oldu. “Saat farklarına alışığım,

madam.” Kadının yılan kadar zehirli bakışlarıyla karşılaştı. “Majestelerinin ikimizi de uykusuz bırakan tutkusuna her zaman şahit olmuyorum.”

Odadaki gerginlik boğuk kahkaha ve birkaç öksürük sesiyle bozulmuştu. Vesetshen’in yüzü ıslak arduvaz rengine dönerken, dudakları fildişi andıran dişlerini ortaya çıkaracak şekilde inceldi. Ildiko omuz silkerek dikkatini yeniden listelere verdi. Vesetshen’in hırsı felaket anlamına geliyor olsa da Ildiko kendi sarayında Bast-Haradis’in Gölge Kraliçesi’yle yüzleşmiş biriydi. Sonradan görme bu kadınla kıyaslandığında, Vesetshen’in sinir bozucu bir sivriskinekten farksız olduğunu düşündü.

Mesumenes aniden yanında belirttiğinde mutfakta azalan kileri gözden geçiriyordu. “Bir hasat arabası daha geldi, leydim. Yarım ambar kadar olsa da hiç yoktan iyidir.”

Ildiko’ya artık Kai ve hayvanlarla dolup taşan avluya kadar eşlik etti. Avlunun duvarlarından birinin dibinde buğday dolu bir araba duruyordu. Ürünü inceleyen Ildiko, buğdayın harmanlanıp öğütüldükten sonra kaç adet ekmek ya da ne kadar yulaf lapası yapılabileceğini hesapladı. “Kaileri et yemek yerine çorba içmeye teşvik edersek depolarımız kaç kişinin karnını doyurur?”

Mesumenes’in ağzından çıkan yıkıcı rakam ikisinin de kaşlarını çatarak birbirine bakmasına neden olmuştu. “Keşke daha farklı olsaydı, leydim.”

Ildiko, Mesumenes’in yüzüne yerleşen dehşet ifadesini görmezden gelerek alt dudağını çiğnedi. “Her kaşığı sayarak mevcut nüfusu birkaç ay idare edebiliriz. Haradis’ten sağ kurtulanlarla birlikte bir ay dayanabilirsek şanslıyız.”

“Günde bir öğün,” diye cevap verdi Mesumenes. “Duruma göre de gün aşırı bir öğün. Bunu başarabilirsek belki işe yarar.”

“Çocuklar için zorlayıcı olacak.”

Adamın yüzündeki gülümseme Ildiko’nun moralini düzeltti. “Kai çocukları insan çocuklarından farklıdır, leydim. Onlar bu zorlukların altından sandığınızdan çok daha iyi bir şekilde kalkacaklar.”

Ildiko az da olsa rahatlamıştı. “Göldeki yumuşakça yatağının ne durumda olduğuna bakın. Genişliğini kontrol edin.”

Kâhya şaşkın bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. “Majesteleri.”

Şaşkınlığını anlayabiliyordu. Mor boya için kullanılan yumuşakçaları yemek, altın yemeye benziyordu. Ayrıca onlara acı yumuşakçalar denmesinin bir sebebi vardı. “Son çare olarak, Mesumenes. Sadece hazırlıklı olmak istiyorum.”

Gecenin geri kalanını kampları dolaşıp evsiz kalmış Kailerle konuşarak ve onların şikâyetlerini, korkularını, umutlarını ve planlarını dinleyerek geçirdiler. Hepsi fazlasıyla korkmuş ve evlerini özlemişti. Bu korku bazen saldırganlığa dönüşüyordu, Kai kadın ve erkekleri asker olarak hizmet etmek istediklerini söylüyordu. Diğerleriyse ellerini meşgul edecek, akıllarını dağıtacak görevler verilmesi için âdeta yalvarıyordu. Ildiko ilk grubu Mertok’a yönlendirmişti. Ani bir nüfus artışına maruz kalan Saggara’nın askeri safları daha fazla askerle güçlendirilmeliydi. Mertok onlara Saggaran birliklerine destek olacakları, aynı zamanda askerleri etkilemelerine veya sadakatlerine gölge düşürmelerine engel olacak bazı önemsiz ama gerekli işler verecekti.

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko ikinci grupla doğrudan ilgilenmiş; onları kâhya-nın desteğiyle lağım çukuru kazmaktan tahıl değirmenle-rini, demirhaneyi, çamaşırhaneyi ve çadırlarda yaşayan in-sanlara sıcak yemek servis etmek için kurulan derme çatma mutfakları koordine etmeye kadar çeşitli görevlere atamıştı. Herkese yetecek kadar iş olsa da yeterli yiyecekleri yoktu.

“Tek lokma yiyecek kalmadığında isyan çıkaracaklar,” dedi Mesumenes usulca.

Ildiko, “Dua et de bunu yaşamadan *galla* yeryüzünden silinmiş olsun,” diye cevap verdi.

Brishen devriyesini tamamlayıp Escariel’e döndüğünde gökyüzü siyah renkten çivit rengine dönmüştü. Ildiko’yu, anahtarının sadece onda ve Mesumenes’te olan büyük do-labın önünde iksir şişelerini ve baharat kutularını sayarken buldu.

Kocasının sert ifadesini gören Ildiko’nun gülümsemesi sol-du. “Ne oldu? Bir başka ikiye bölünmüş atla mı karşılaştın?”

Brishen yüzüne düşen saçları arka attı. “Hayır ama *galla* Escariel’e ulaştı. Kaç tane olduklarını bilmiyorum ve sürü-nün ana gövdesi olmadıklarından eminim. Onları ağaçla-rın arasından duyabildik. Bazıları güvenli kıyıda bulunan Kailere eziyet etmek için uğraşıyor.”

“Neye benziyorlar?” *Galla* hakkında hikâyelerle büyü-müştü. Aşağılık ve kadim yaratıklar, yaramazlık yaptığı için hemşire ya da ebeveynleri tarafından tehdit edilen ço-cukların en korkulu rüyasıydı.

“Gölge ve hastalığın birleşimi gibi. Sanki veba şekil değiştirerek, gözleri kan kırmızısı ve zulümden sarhoş bir hâlde topraklarda geziyor.” Kaşları çatılmıştı. “Görünüşle-

rinden çok ne oldukları önemli. Doğaya aykırı ve iğrenç. Kötülüğün en saf hâli.” Üzerindeki lekelerden kurtulmak istercesine silkelendi.

Ildiko Brishen’in ön kolunu okşuyor, elini eldiveninin üzerinde gezdiriyordu. “Yemek yedin mi? Mutfakta ateş hâlâ yanıyor.”

Brishen parmaklarını yakaladı. “Henüz değil,” diye rek onu arkasından merdivenlere ve üst kata doğru çekti. Odalarına ulaştıklarında, kapıyı tekmeleyerek kapatıp Ildiko’nun üzerindeki elbisenin bağcıklarını çözmeye başladı. “Ben sana açım, karıcığım,” dedi şehvetle derinleşmiş sesiyle.

Ildiko Brishen’in ellerini kendisine doğru bastırarak hareketlerini durdurdu. Korktuğu an tahmininden çok daha erken gelmişti. “Dur, Brishen.”

Brishen’in pençeleri Ildiko’nun tuniğinin önünü kapatan kopçaların etrafında geziniyordu. “Çok uzun sürmeyecek, ayrıca yemeğin soğuması umurumda değil.” İlk kopça inatçı pençelerin altında koparak açıldı.

Bu sefer Ildiko eline sertçe vurmak zorunda kaldı. “Dur dedim.” Brishen ısırılmış gibi aniden geri sıçrayarak bakışlarını Ildiko’ya dikti, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Ildiko ses tonunu yumuşatarak, “Ne yaptığını görmüyor musun?” diye sordu.

Bu sorusu Brishen’i daha da şaşırtmıştı. “Ben sadece karımla sevişmeye çalışıyorum.”

Ildiko önünü kapatarak derin bir nefes aldı. Dizleri titriyordu, kelimeler dilinde büyük bir topak hâline gelmişti. “Hayır, Brishen,” dedi olabildiğince sakin bir şekilde.

“Benden bir çocuk sahibi olmaya çalışıyorsun.” Brishen’in yüz ifadesi Ildiko’nun sözlerini geri almak istemesine neden olmuştu. Buz kesilmiş, şaşkın ve incinmişti. Tıpkı *Elsod*’un açıklamasından sonra Ildiko’nun yaptığı açıklamada olduğu gibiydi.

“Seni seviyorum,” diye devam etti Ildiko. Brishen ondan bir adım uzaklaştığında yanağından bir damla yaş süzülüyordu. “Beni istemeni seviyorum. Umarım bu hiçbir zaman değişmez. Ben de aynı hisleri paylaşıyorum. Ancak bu bir sevişme değil, bu bir üreme çabası. Bunu yapma sebebimiz sevgiden değil, korku ve yanlış yönlendirilmiş çaresizlikten.” Brishen’e dokunarak onu anlaması için yalvarıyordu. “Hislerini paylaşsam da bu yanlış.”

“Sen ne diyorsun?” Brishen’in yüzü kül rengine dönmüş, sorusu bir mırıltıya benzer şekilde çıkmıştı.

Ildiko kollarını indirerek eteklerinin arasında yumruklarını sıkı. “Beni altında, üstünde, karşında gördün. Sanırım içimde olmamanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Sen eteklerimi kaldırmadan bir odadan diğerine geçmekte zorlanıyorum. Tohumunu içime ne kadar sık bırakırsan bırak olmuyor.” Ağzından çıkan kelimeleri düşündükçe gerçekler ortaya çıkıyordu. Gerçekleri dile getirmekse acı verici bir darbeydi. “Hiçbir zaman gebe kalamayacağım. Bunu sen de biliyorsun.”

Açılan göz rengi Kai’nin tedirginliğinin bir işaretiydi. Brishen kollarını kavuşturduğunda pazıları mobilyaları kırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi istemsizce seğiriyordu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu, daha önce *Elsod*’la konuşurken kullandığı buz gibi

sesiyle. “Seni damızlık bir kısrak gibi kullandığımı mı düşünüyorsun? Hakkımda bu kadar kötü düşüneceğini tahmin etmemiştim.”

Ildiko nefes almayı unutmuştu. “Hayır! Ağzımdan çıkanları ve anlamlarını çarpıtıyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?” Gözleri giderek daha da parlak bir hâl alıyor, dudakları gerilip dişlerini ortaya çıkarıyordu. “Bunu üremek için yaptığımı düşündüğün için beni reddediyorsun. Bunun neresi yanlış anlaşılabilir, Ildiko? Beni gözünden düşüren, hakkımda böyle düşünmene sebep olan şey nedir?”

Ildiko yanağından süzülen gözyaşlarının yere damlamasına izin verdi. Hata yapmıştı, Brishen’i yanlış yönlendirmemek için aralarındaki en değerli şeyi mahvetmişti. “Gözden düşen sen değilsin. Benim, Brishen. Halkın için ben senden daha değersiz bir konumdayım çünkü kraliçen olarak hayati önem taşıyan en önemli görevimi yerine getiremiyorum. Ne kadar istesek de benimle günde onlarca kez sevişmen bile bunu değiştirmeyecek. Bir insan kadınıyla evlisin ve onun beraberinde getirdiği tüm sıkıntılara maruz kalıyorsun.”

Brishen gözlerini uzun süre Ildiko’dan ayırmadı. Bakışları delici ve mesafeliydi, sanki onu sevmesi için kandırılıp kandırılmadığını merak ediyor gibiydi. “Bana bu kâbusu birkaç saatliğine de olsa unutturacak tek kişide teselli aradığım hiç aklına gelmedi mi? Hatta birkaç dakikalığına?” Ildiko ses tonunun düzlüğüyle irkilmişti. “Ya da umudumu kaybettiğimde bana umut vermen için sana sığındığım?”

Ildiko kollarına atılmak, anlayış gösterip onu affetme-

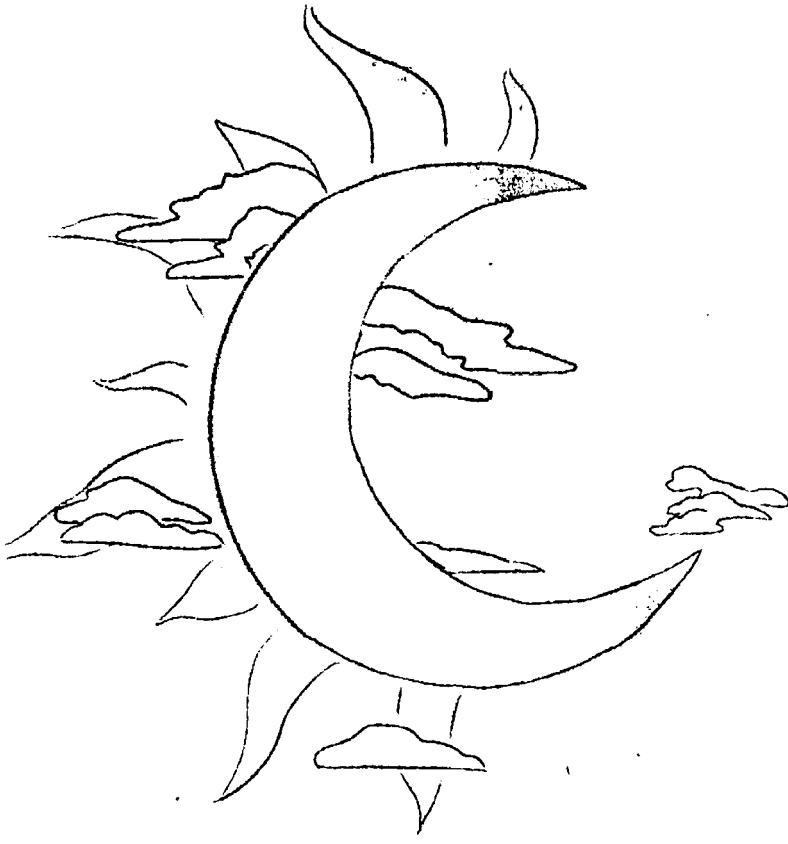
GEÇENİN HAYALETİ

si için yalvarmak, asla duygusuz görünmek istemediğine dair yeminler etmek istiyordu. “Seni incittiğim için özür dilerim. İncitmek istediğim en son kişi olsan da sana boş umutlar vermek istemedim.”

“Bazen boş umutlar bile umutsuzluktan iyidir.” Brishen başka bir kelime daha etmeden arkasını döndü ve kapıyı arkasından yavaşça kapatarak menteşelerin usulca yerine oturmasını sağladı.

Ildiko gözlerindeki yaşlarla bulanıklaşan geniş ahşap parçasına baktı. Yavaşça yere çökerek başını dizlerine dayadı ve eteklerine doğru hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

BÖLÜM 11

Serovek kısa sürede yanında bir yoldaşla Saggara'ya dönmüştü. Brishen onu ahırda atının eyerini çözerken buldu. "Fikrin değişti mi?" diye sordu Brishen. Lordun fikrinin değişmeyeceğinden emin olsa da Brishen değiştirmesi durumunda onu kesinlikle anlardı.

Serovek atını ve takımlarını dik bakışlı seyise emanet etti. "Pek çok zayıf yönüm olsa da kararsızlık bunlardan biri değil. Buraya gelirken Haradis'ten sağ kurtulanları ve onları takip eden *galla*'yı gördük. Sürüyü takip eden kurtlar, zayıf ve dikkatsiz olanları avlamaya hazır. Bast-Haradis'in yarısından fazlası Saggara'ya varmak üzere."

"Gözcülerim bunun haberini verdi. Hâlihazırda burada olanları zor doyuruyoruz." Brishen bakışlarını Serovek'in arkasında duran sessiz yoldaşa doğrulttu. "Bu kim?"

"Kötü haberlerin arasında bir iyi haber." Serovek eliyle

işaret ettiğinde arkasındaki adam bir adım öne çıktı. “Bu sana bahsettiğim keşiş, Megiddo Cermak.”

İri yarı, güçlü yapılı Serovek’in yanında duran Megiddo, bir genç kadar zayıf ve ağırbaşlı görünen biriydi. Asaleti, duruşundan yüz hatlarının zarif yapısına kadar vücudunun her zerresinde âdeta ikinci bir deri gibi taşıyordu. Tanrıya hizmet eden bir tarikat üyesi olması Brishen’i hiç şaşırtmamıştı.

Keşiş zarif bir selam vererek, “Şeref duydum, Majesteleri,” dedi ölçülü bir sesle.

“Saggara’ya hoş geldin.” Brishen bilinmeyen bir tarikatın üyesine nasıl hitap edildiğini merak ederek duraksadı.

Megiddo’nun dudakları Brishen’in düşüncelerini okumuş gibi eğildi. “Bana genellikle doğuştan verilen adımla ya da *macari* diye hitap ederler.”

“*Macari* ne anlama geliyor?”

Omuz silkerek, “Keşiş,” dedi Megiddo.

Serovek’in yüzünde bir sırıtış belirdi. “Keşişler şiirsel anlamlardan pek hoşlanmazlar.”

Brishen günler sonra ilk kez güldü. “Takdire şayan bir özellik.” Malikâneye kadar kendisini takip etmelerini işaret etti. “Gelin benimle. Orucunu açabilir, büyü çemberi kadar basit bir şeyin kısa süreliğine de olsa *galla*’yı nasıl hapsettiğine dair tüm sorularımı cevaplayabilirsin.”

Saggara’nın savunma ve sığınak sunma konusundaki ayarlamalarının yapıldığı, âdeta bir planlama ve tartışma merkezine dönüşen zemin kattaki çalışma odasına ulaştılar. Odaya bir tepsi ekmek ve ince dilimlenmiş soğuk etle birkaç sürahi sıcak bira getirildi. Brishen sandalyesinde

arkasına yaslanarak pençesini kadehin ağzında gezdiriyor, misafirleri izliyordu. Serovek tereddüt etmeden yemeğe yumulurken Megiddo yemeği reddetti.

“Hangi tanrılara hizmet ediyorsun, Megiddo?”

Keşiş birasından bir yudum alarak kenara koydu. “Tek bir Tanrı’ya hizmet ediyorum. Yüce Faltik’e.”

Serovek biraya bandırdığı bir parça ekmeği Megiddo’ya uzattı. “Megiddo aykırı bir inanca sahip,” dedi Megiddo’nun onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek. Ekmeğini ağzına atarak bir yudum bira yardımıyla yuttu. “Belawat’ta varlığını sürdürmüş yabancı bir inanç.” Elindeki bıçağı bir dilim ete sapladı. “Bu inanca mensup olanlar inançlarını yüksek sesle dile getirmezler. Kral tarafından onaylanmıyor.”

Brishen, ibadet eden birinin tüm inancını çoğunluk tarafından desteklenmeyen tek ve yalnız bir Tanrı’ya yöneltmesinin nedenini merak etmişti. Serovek’in kadehini doldururken, “Tehlikeli ilişkilerden hoşlanıyorsun, dostum. Faltik’e inanıyor musun?” diye sordu.

Serovek homurdandı. “Pek sayılmaz. Onun yerine bahislerimi korumayı tercih ederim. Eğer Tanrılardan biri dualarıma karşılık vermez olursa başvurabileceğim bir düzine kadar başka Tanrı var.”

Megiddo’nun yüzündeki ciddi ifade Serovek’in saygısız felsefesi karşısında hafif bir gülümsemeye dönüştü. “Diyor, kâfir,” dedi sakın bir sesle. Sesinin tınısı Brishen’e gölün üzerinde süzülen bir böceğin süzülüşünü ya da rüzgârın sesiyle zar zor dalgalanan durgun suyu hatırlattı.

“Bana çemberin nasıl işe yaradığını anlat. Büyü sadece *galla*’nın iştahını kabartır.” Serovek, Megiddo’nun kar-

deği ve ailesini iblislerden kurtarışını anlattığı andan beri Brishen'in aklında dönüp duran bir fikir vardı.

“Sanırım işe yaramasının nedeni bu.” Megiddo masaya hayali bir çember çizdi. “Çemberin kendisi bir iblis tuzağı, bu tuzak keşiflere üçüncü sınıfta öğretiliyor. Bir kafes görevinden çok dikkat dağıtma görevi görüyor, *galla* için bizden daha iştah açıcı oluyor. Biz kaçarken ondan beslendiklerini düşünüyorum.” Yüzünün rengi attı. “Bunun onları güçlendirdiğini mi düşünüyorsun?”

Brishen başını salladı. “Tanrı aşkına, umarım öyle değildir. Zaten yeterince vahşi ve güçlüler.” Yine de şehri çevreleyen bir çember... Kaşlarını çatı. Bu çember devasa olup hayal bile edilemeyecek miktarda büyü içermeliydi.

Serovek düşüncelerini böldü. “Kai buna benzer bir şey yapabilir mi? Saggara'nın etrafında büyük bir bariyer oluşturabilir mi? Her biriniz bir miktar büyüyle dünyaya geldiğiniz için büyüye ulaşmak bizimkinden daha kolay.”

Uzun sürmez, diye düşündü Brishen. Bu bilgiyi onunla paylaşan bir avuç insan gibi bu sırrı da mezara kadar saklayacaktı. “Daha az *galla* ve korumak zorunda olduğumuz daha az toprak olsaydı belki ama karşımızda her geçen gün büyüyen bir *galla* ordusu var. Ayrıca Saggara'yı çembere alabilecek kadar güçlü olduğumu düşünmüyorum.” Bu fikir zihnini meşgul etmeye devam ediyordu. Saggara'yı koruyamasa da belki Haradis'i koruyabilirdi.

“Gaur'dan haber geldi mi?”

“Maalesef hayır.” Aksak Sangur yardım çağrısına karşılık vermese bile en azından mesajın ulaştığını bildireceğini ummuştu. Bir Kai ulağı ve bir postacı güvercini gönder-

mişlerdi. İkisi de henüz dönmemişti ve bekleyecek vakitleri kalmamıştı.

Ellerini birbirine sürterek, “O hâlde daha önce bahsettiğim iyi haber keyfini yerine getirecek. Megiddo, *galla* savaşında size katılmak istiyor. Wraith Kralları’ndan biri olmaya gönüllü,” dedi Serovek.

Brishen bakışlarını karşısındaki keşişe çevirdi. Yardım eli uzatanların Haradis’in müttefiki olan Gaur’dan değil de huzursuz komşusu Belawat’tan gelmiş olmaları fazlasıyla ironik bir durumdu. “Lord Pangion detaylardan bahsetti mi?”

“Evet. O şeyleri yakından görme fırsatım oldu.” Megiddo’nun yüz ifadesi değişmemiş olsa da sesinde bir netlik vardı. “Tarikatım iblislerle savaştı. Eğitimimin bir parçasıydı. Ancak *galla*, daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Onlara lanet demek az gelir. Tüm dünyayı yaksanız bile arkalarında bıraktıkları lekelerden kurtulabilir miyiz emin değilim. Jeden tarikatının üyesi olarak Faltik’in yarattıklarını kurban vererek ya da kılıçla koruyarak kutsal tutacağıma dair yemin ettim. Faltik için dünyanın tamamı kutsaldır. Onu bu yaratıklardan temizlemek benim görevim.”

Bir amacın peşinden giden bir adamdan çok savaşıyor bir adamdı. Brishen böyle adamları genellikle desteklemezdi. İnancın gücü çoğu zaman tüm sınırları aşarak yıkıcı bir fanatizme dönüşürdü. Megiddo, Tanrı’sını bariz ve güçlü bir sorumluluk duygusuyla destekliyor olmasına rağmen böyle birine benzemiyordu. “Asil bir dava,” dedi Brishen. “Ancak sen bir keşişsin. Savaş konusunda ne bilebilirsin ki?”

“*Macari*’ler kendilerini, büyüklerini ve tapınaklarını

GEÇENİN HAYALETİ

korumak için özel eğitim alırlar. Hizmet ettiğim manastıra çiftçilik yapması için Lobak Vadisi'nde bir arazi verildi. Savaş Lordu Chamtivos oraya bir vilayet kurmak için vadiyi ele geçirdi. Tarikatım onun askerleriyle savaşarak vadiyi geri kazanmayı başardı.”

Serovek kadehleri doldurdu. “Chamtivos’u daha önce duymuştum. Yenmek bir kenara, savaşması bile zor bir düşman. *Galla*’nın Chamtivos’un kampının ortasında ortaya çıkmamış olması ne kötü. O iltihaplı çıbandan göz açıp kapayıncaya kadar kurtulabilirdi.” Megiddo ve Brishen’le kadeh tokuşturdu.

Brishen keşişin cesaretine hayran kalmış olsa da savaş tecrübesi olan deneyimli bir savaşçıya ihtiyacı vardı. Bu konuda eğitim almak başka bir şey, gerçekten savaşa katılmak bambaşka bir şeydi. “O savaşta yer aldın mı?”

“Evet.”

Serovek konuşmaya devam etti. “Kılıç kullanımına şahit oldum. O konuda bir usta ve aynı zamanda yetenekli bir binici.”

Brishen bakışlarını ona gözlerini kırpmadan bakan Megiddo’ya çevirdi. “Bunu yaparsan şan ve şöhretle ödüllendirilmeyeceksin. Ne zengin olacaksın ne de bir statü sahibi. Eve canlı dönüp dönemeyeceğinin dahi bir garantisi olmayacak. Şanslıysak uğruna savaştığımız sevdiklerimize sağ salim kavuşuruz.” *Döndüğümde burada olacak mısın, Ildiko?* diye düşündü. Söz vermiş olsa da içindeki şüpheyi engel olamıyordu. Bu şüphe büyük bir utancı da beraberinde getiriyordu.

Megiddo’nun bakışları değişmedi. “Aksi hâlde neden savaşalım?” diye sordu.

Serovek kadehini kaldırmadan önce oda bir anlığına sessizliğe büründü. “Ee? İki kişi miyiz, yoksa üç kişi mi?”

Brishen keşişin yaptığı gibi kadehini kaldırdı. “Üç kişi olmamız pek bir şeyi değiştirmese de iki kişiden iyidir.” Başını Megiddo’ya doğru eğdi. “Benim ve tüm Bast-Haradis’in minnettarlığını kazandığını söyleyebilirim.”

Serovek Megiddo’nun tabağındaki yenmemiş bir parça ekmeğe uzandı. “Ayrıca Dramorinlerin eteklerindeki dağ klanlarına bir mesaj gönderme cüretinde bulundum. Onlarla ticaret yapıyorum. Bu savaşa katıldıklarında bizim kadar kazanacak ve kaybedecek şeyleri var.”

Bu haber Brishen’i şaşırtmıştı. Kışa Belawat topraklarındaki ovalarda, yazlarını dağlarda geçiren göçebe klanlar en az Kailer kadar içine kapanıktı. Onlar Kailerin aksine insandı; Brishen diğerlerine kapalı bir halkın, insan olmayan Kailer bir yana, insan olan komşularına bile yardım etmeyeceğinden emin gibiydi.

“Umarım sana iyilik borcu olan dost bir reisle ticaret yapıyorsundur,” dedi Brishen. “Tanrılar birliğinize dua edin ki evet diyerek bizi desteklesin. Yarın Saruna Tor’a doğru bir yolculuğa çıkacağız. Ya üçümüz ya da dördümüz, daha fazla bekleyecek vaktimiz yok.”

Megiddo’nun bakışları iç dünyasına dönmüş gibi kaydı. “Gul Tepesi. Annemin bana orası hakkında anlattıklarını hatırlıyorum. Lanetli olduğundan bahsetmişti.”

Brishen bir anlığına gülümsedi. “Kailer olarak buna inanmanızı istiyoruz. Bu, insanların Kai kutsal topraklarından uzak kalmasını sağlıyor.”

Sonraki bir saati yolculukları için planlar yapıp, iblis sürüsünü geldikleri yere göndermek için hayalet ordula-

rını nasıl koordine edeceklerini düşünerek geçirdiler. Bu, Brishen'in şimdiye kadar katıldığı en korkunç sığır gütmeye olacaktı. *Galla* gütmekte inek gütmekten daha iyi olduğunu umuyordu.

Serovek, Brishen'in malikânedeki odalardan birinde kalma teklifini reddederken Megiddo da ona katıldı. "Kişisel algılamayın, Majesteleri." Hitabı sinsî bir sırıtışla eklemişti. Brishen unvanına alışık olmadığı için yüzünü buruşturdu. "Burası gerçekten çok güzel bir ev, sevgili eşinizin dokunuşlarıyla oldukça konforlu bir hâle gelmiş. Yine de gırtlığınıza kadar saray çalışanları, bürokratlar, değerli ipek ve kadife giysili parazitlerle çevrilisiniz. İnsan ya da Kai olmaları fark etmeksizin. O ortamda boğulacağımı düşünüyorum. Onun yerine bana açık bir alan ve bir battaniye vermenizi tercih ederim."

"Bugünlerde Saggara civarında boş bir arazi bulmanız oldukça zor," dedi Brishen düz bir sesle.

"Daha önce yaptığımız gibi kışlada ikiniz için bir yer hazırlanabilir. Ya da ahırlardan birinde."

Megiddo seçimini hızla yaptı. "Ahırlar."

Serovek daha yavaş davranmıştı. "Ben barakalarda kalmayı tercih ederim. Atımı fazlasıyla seviyor olsam da askerlerinizin arasında daha fazla eğleneceğimi düşünüyorum."

Brishen, onun Anhuset'i kastettiğinden emindi. Anhuset ya Serovek'in kur yapmasını kabul edip onu öldüresiye dövecekti ya da direkt pençeleri veya kılıcıyla onu paramparça edecekti. Öyle ya da böyle ölecekti. Brishen, kuzeninin en azından Wraith Kralı işini arkalarında bırakana kadar bekleyeceğini umuyordu.

Yakın bir zamanda daha resmi bir yemekle Brishen'in yeni atanan *sejm*'i ve vekiliyle konsey toplantısı için tekrar buluşmak üzere anlaşılarak büyük salondan ayrıldılar. Ildiko'yu her zamanki gibi avluda, Mesumenes'in yanında buldu. Bileklerine kadar çamur ve erimiş karın içinden geçerken, etraflarındaki Kai kalabalığını fark etmeyecek kadar derin bir konuşmaya dalmışlardı. Kâhya bir düzine parşömenin en üst sayfasına bir şeyler karalıyor, Ildiko'nun ağzından çıkanları ya başıyla onaylıyor ya da reddediyordu.

Kızıl saçları, siyah ya da gümüş saçlı Kailerin arasında meşale ışığında parlıyor, tepedeki bir fener gibi parlak ve ateşli görünüyordu. Koyu bir saç rengine ve güneşten yanmış bir tene sahip olan Serovek'le Megiddo bile kalabalığa ondan daha kolay karışıyordu.

Onu gördüğünde ruhunun sızladığını hissetti. Canı onun için yanıyordu. Odalarında erkekliğini incitmiş, bunu yaparken gözyaşı dökmüştü. Brishen'in elindeki bıçaklar Ildiko'nun ağzından çıkan sözler kadar yaralayıcı olamazdı.

"..bu bir sevişme değil. Bu üreme..."

Biraz daha derine inmiş olsaydı, Brishen gözlerinin önünde kan kaybından ölebilirdi. Ildiko'nun ağzından çıkan suçlama onu büyük bir şaşkınlığa uğratmış, kelimeleri unutmasına neden olmuştu. Tahtının güvenliği için evliliklerini feda ettiğini yeni fark etmişken şimdi de bu çıkmıştı. Öfkesi canlanmamış, onun yerine içindeki duyguları ortadan kaldırmak için yayılan, asla erimeyen bir buz kütesinden daha soğuk bir yumru olarak karnının orta yerine yerleşmişti. O günden sonra iki gün boyunca Ildiko'ya resmî akşam yemekleri dışında hiç yaklaşmamıştı, bu karşılaş-

GEÇENİN HAYALETİ

malar fazlasıyla acı vericiydi. Ildiko'ya dokunmaya cesaret edemiyor, onun kendisine dokunmasına izin vermiyordu. İkisinden biri gerçekleştiği takdirde paramparça olurdu ve kralların paramparça olmaya hakkı yoktu.

Ildiko kızgınlığına direnerek Brishen'in nefret ettiği maskeyi takmaya devam etti. Maskesi sadece Serovek'le karşılaşp Megiddo'yla tanıştığında düşmüştü. O an yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Brishen kadehinin sapını bükme üzereydi. Koridorun karşısında duran Anhuset'in delici ve endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Ildiko, aralarındaki kargaşayı Saggara'daki misafirlerden saklama konusunda ondan daha becerikli olsa da zeki kuzenini kandıramamışlardı. Günlük sıradan işlerini yaparken Ildiko'yla aralarındaki ilişkiyi inceliyordu. Anhuset hiç sormamış, Brishen de anlatmaya gönüllü olmamıştı ama merak ettiğinden emindi.

Serovek tarafından bir kenara çekilmeden önce Anhuset dışında kimsenin Ildiko'yla aralarında yaşananların farkında olmadığından emindi. "Karin hasta mı?"

Brishen cevap vermeden önce bir süre yüzüne baktı. "Neden sordun?"

Sorusu yansıtmak istediğinden daha sert çıkmıştı. Serovek ses tonu karşısında ciddileşti. "Yüzünde hasta ya da kederli bir kadının ifadesi var. En son bir kadının yüzünde böyle bir ifade gördüğümde, akıncı çatışmasında hayatını kaybetmiş olan kocasının cesedini teslim ediyordum."

Göğsüne dolan ve ağır ağır uzuvlarına yayılan buz kütlesi buharlaşıp dağıldı. Brishen dişlerini sıktı, burun deliklerini genişleterek nefes almaya başladı. "Böyle şeyleri bir

insanın gözünden yorumlayamam,” dedi gırtlaktan gelen derin bir sesle.

Serovek’in yüz ifadesi yumuşamamış, bakışlarını Brishen’e dikmişti. “O hâlde karınızı yeterince yakından incelemiyorsunuz, Majesteleri,” dedi aniden eğilerek ve daha sonra sanki hayatı boyunca arkadaşlarıymış gibi Kai kalabalığına karıştı. Sanki onlar insan ya da kendisi doğuştan Kai’ymış gibi.

Akşam yemeğinde yan yana otursalar da ya başkalarıyla muhabbet ettiler ya da sessizce yemeklerini yediler. Brishen, aralarındaki gerilimin baltasıyla yarabileceği kadar yoğun olduğunu hissedebiliyordu.

Siyahlar içindeki Ildiko ona kırmızı gagalı saksağanları hatırlatıyordu. Yemektekilere soğukkanlı bir duruş sergilese de oturduğu yerde titriyor, sandalyesinin ucuna oturuyor ve Brishen’in ona doğru yaptığı her harekette kaçmaya hazır gibi davranıyordu. Bunu ondan korktuğu için yapıyor olamazdı, değil mi? Karısının böyle hissetmesine neden olabilecek hiçbir şey yapmamıştı. Yemeği yarıda bırakıp aralarındaki tatsızlığı çözmek için Ildiko’yu salondan çıkarmak üzereyken yargıçlarından biri karısı ve kızıyla masaya yaklaştı.

Cephren, Brishen’in sevdiği bakanlardan biriydi, eyalet mahkemesinde verdiği adil ve merhametli kararlarla bilinirdi. Brishen onu bu nedenle savaş *sejm*’inde görmek istemişti ve ailesiyle birlikte Saggara’ya sağ salim ulaşmış olmasından büyük bir mutluluk duymuştu.

Reverans yaparak, “Efendimiz,” dedi Cephren. Ildiko’nun önünde bir kez daha eğildi. “Kraliçem.” Yanın-

GEÇENİN HAYALETİ

daki kadınları işaret ederek, “Karım Leydi Hemaka ve kızım Ineni’yi belki hatırlarsınız,” dedi.

“Seni görmek güzel, Cephren,” dedi Brishen. “Korkarım ki burada dinlenme fırsatın olmayacak. Konseyimde olmanı istiyorum. Yapılacak çok fazla işimiz var.”

“Bana vereceğiniz görevleri yerine getirmek için sabırsızlanıyorum, Majesteleri,” dedi yargıç gülümseyerek.

Cephren kızını öne çıkması için çekiştirdi. Karşısındaki genç kadın bakışları ve gururla eğdiği başıyla ona kuze-ni Anhuset’i hatırlıyordu. Onun kadar sert görünmese de hükümdarının karşısında durmaktan korkmadığı belliydi. “Ineni’nin size sunmak istediği bir fikri var, Majesteleri.”

Brishen el işaretiyle kalkmasını işaret etti, söyleyeceklerini merak ediyordu. “Seni dinliyorum.” Karısının hareketlerine uyum sağlayan Brishen, Ildiko’nun sabırsızlandığını hissedebiliyordu. Ineni’nin ağzından kadim bir sırrı öğrenmeyi bekliyormuş gibi öne eğilmişti.

“Akoris Dale’in üç fersah kuzeyinde küçük bir dere var, efendim. Bu dere ilkbaharda Dramorinlerde eriyen karlardan besleniyor.”

Brishen başını salladı, ağzından çıkanlar ilgisini çekmişti. “Daha önce devriye gezdiğim sırada yanından geçmiştim.”

Ineni sırtarak konuşmasına devam etti. “Oraya yıllar önce komşu bir rüya çiçeği tarlasını korumak için bir set inşa edildi. Sık sık gittiğim bir yer. Küstahlık olarak algı-lamanızı istemem ama setin kaldırılması için bir ekip ayar-larsanız dere tüm tarlayı su altında bırakabilir.”

Cephren’in gülümsemesi acı bir hâl olsa da sessiz kalmıştı.

Brishen dereyi hatırlamaya çalıştı. “Sığ bir göl oluşturur.”

Kızın bal sarısı gözleri parlıyor gibiydi. “En derin noktasında diz boyu olur.”

“Kailer tarafından kolayca geçilebilir olsa da *galla* için dereden daha büyük bir engel oluşturur.”

Ineni gülmeye başladı, yüzündeki bu mutluluk saf zevkin bir göstergesiydi. Brishen’in yanında duran Ildiko keskin bir nefes aldı. “Evet!” dedi kız büyük bir sevinçle. “Ayrıca bunu yaptığınızda bir gıda kaynağı da yok olmayacak .”

Brishen bakışlarını Cephren’e çevirdiğinde gözlerindeki umutsuzluğu gördü.

“Hayır, gıda kaynağını yok etmeyecek. Sadece ailenin serveti yok olacak. Orası senin tarlan öyle değil mi, dostum?”

Cephren başını eğdi. “Evet, efendim.” Ineni’nin gülümsemesi kayboldu. Fikrine ve Brishen’in onayına kapılmış, ailesinin servetine zarar vereceğini unutmuştu.

Brishen yargıcı biraz olsun rahatlatmayı umuyordu. “Kızının fikri harika, Cephren,” dedi ve kıza başını sallayarak devam etti. “Bir övgüyü hak ediyorsun, babanın hasarı da telafi edilmeli.” Cephren de karısı ve kızı gibi neşelenmişti. Brishen yakınında duran Mertok’u işaret ederek, “Duydun mu?” diye sordu. Binicilerin lideri başını salladı. “Bir an evvel icabına bakılmasını sağla.”

Konuşma sırası yanında duran Ildiko’daydı. “Leydi Hemaka, sizlerle konuşmak ve fikirlerinizi dinlemek isterim. Akşam yemeğinden sonra şarap eşliğinde sohbet etmek için bana katılır mısınız?”

Brishen’in kaşları kalkarken Ildiko’nun davetine kulak misafiri olan Kailer aralarında mırıldanmaya başladı. Kra-

GEÇENİN HAYALETİ

lice tarafından sosyal bir toplantı için seçilmek hem saygı hem de kıskançlık uyandıran yüksek bir onurdu. Ayrıca biraz da gücenme barındırıyordu.

Ildiko'ya şaşkın bir ifadeyle bakan Hemaka gibi Ineni de kızarmıştı. Derin bir reverans yaparak, "Bizim için büyük bir onur, Majesteleri," dedi Hemaka.

Brishen yavaşça dönüp karısının yüzüne baktı ama Ildiko ona doğru bakmadı. "*Ne yapmaya çalışıyorsun Ildiko?*" diye sormak istese de tek kelime etmeden yemeğin geri kalanını Serovek, Megiddo ve *sejm* üyeleriyle konuşarak geçirdi.

Yemeği resmen sonlandırmak için ayağa kalktığı anda salon kapılarının açılıp Anhuset'in bir Kai birliğiyle içeri girdiğini gördüğünde duraksadı. Peşlerinde bir grup insan vardı. Mücevher renklerinde, bacak uzunluğundaki cübbele-ri ve ayak bileklerinin üzerinde biten, pantolonlarının içine tıklandığı bağcıklı botlarıyla büyük masaya doğru ilerlediler. Anhuset'in hemen arkasındaki adamın altı kişilik grubun lideri olduğu belliydi. Adam Kai kadar koyu renk saçları ve ceviz rengindeki teniyle Brishen'in bulunduğu masaya doğru yürüdü. Oturduğu yerden ayağa kalkan Serovek'in yüzü geniş bir gülümsemeye bürünmüştü. Megiddo'ya doğru eğildi ve elini Brishen'e doğru kaldırarak başparmağını avuç içine dayadı. "Dört," diye mırıldandı.

Brishen Ildiko'nun eline uzanarak onu oturduğu yerden kaldırdı. Ildiko direnmeden yeni misafirleriyle tanışmak için büyük masanın etrafından dolaşan kocasına eşlik etti. Kai kralı ve insan kraliçesi kışın ovalarda, yazın Dramorin'lerde yaşayan göçebelerle karşı karşıya geldik-

lerinde tüyleri diken diken olmuştu. İzole olan, kökü ve kültürü bilinmeyen bir halk olarak Kailerden bile daha fazla soyutlanmışlardı. Serovek'in cazibesi bir kez daha işe yaramış, onların Brishen'le bir anlaşma yapmak üzere ortaya çıkmalarını sağlamıştı.

Brishen Anhuset'e bir adım kenara çekilmesini işaret etti. Göçebe lideri ona yırtıcı bir kuşu hatırlatıyordu. Eğer insana dönüşmüş olan bir şahin varsa o şu anda Saggara'da, bu salonun ortasında duruyordu. Kanatsız, keskin bakışlı ve kesinlikle en az bir şahin kadar ölümcüldü. Brishen, ağzı açıldığında bir yırtıcı kuşun sesine benzeyen delici bir çığlık bekliyordu.

"Majesteleri," dedi adam sakın ve net bir sesle. "Adım Gaeres, Quereci Klanı Kakilo reisinin beşinci oğluyum. Serovek'ten iblis sürüsüyle ilgili bir haber aldık ve desteğimizi sunmak için geldik."

Megiddo geldiğinde yaptığı gibi Gaeres ve yoldaşlarına konsey odasına kadar eşlik ederken *Elsod*'u çağırımları için talimat verdi. Salondan ayrılmadan önce Ildiko'nun dirseğine dokundu. Ildiko bir şey söylemeden eğilmiş, yüzüne büyük bir kasvet yerleşmişti. "Yemeği bitirdikten sonra herkesi uğurlayacağım, Majesteleri. Yokluğunuzda yapmam gerekenlerin bir alıştırması olur." Ildiko, reisin oğlu Gaeres'e başıyla selam vererek arkasına bakmadan yerine döndü.

Brishen zihninin bulanmasını engellemek için Ildiko'yu düşünmemeye çalıştı. *Elsod*'la birlikte bir kez daha Kailerin büyülerini kaybettikleri kısmı atlayarak ritüeli açıkladılar. Gaeres başta sessiz kalmış, parmaklarını masanın

GEÇENİN HAYALETİ

yüzeyine hafifçe vurmakla yetinmişti. Saçları lambanın ışığında parlıyor, şakağından başlayarak örülmüş ve arkasında kemikten yapılmış bir tokayla toplanmış örgülerde pirinç paralar göz alıyordu. “Ne zaman gidiyoruz?”

Her şey neredeyse çok kolay görünüyordu. Hayatta olup nefes alan herkes *galla*’nın yerle bir olmasında bir fayda görürken, bunu gerçekleştirmek zorunda olanlar içinse daha fazla sebep ekleniyordu. Brishen’in kurtarması gereken bir krallığı, tahtı ve karısı vardı. Serovek ülkesiyle halkını kurtarmak istiyordu. Megiddo ise inancının sorumluluklarını yerine getirmek istiyordu. Peki Querecili Gaeres’i Wraith Kralı olmaya iten sebep neydi? Cevabı çok gecikmedi.

“Ben reisin üçüncü karısının en küçük oğluyum. Düşük statülü ve önemsiz biriyim.” Brishen aynı statüye sahip olduğu zamanları özlemle hatırlayarak iç çekti. Gaeres konuşmaya devam etti. “Bir gün evlenip *hazata*’sını, yani evini benimle paylaşmak isteyen bir eş bulabilmek için klanımda yükselmeliyim.”

Quereci kültürünün sosyal yapısını merak eden Brishen, Gaeres’in neden kendi evini yapmadığını merak etti. “Sen neden evini paylaşmıyorsun?”

Gaeres böyle bir fikrin ciddiye alınmayacak kadar mantıksız olduğunu düşündüğünü belli edercesine kaşlarını çattı. “Sadece kadınlar hazat, hayvan, battaniye ve tencere sahibi olabilir. Erkeklerse midilli ve silah sahibidir.”

İlginç bir düzendi. Klanlar erkekler tarafından yönetilirken her şeyin sahibi kadınlardı. Potansiyel bir eş adayına kur yapmak için bu kadar büyük bir şey gerekiyorsa, bir Quereci erkeğinin ikinci ve üçüncü eşi için ne yapması gerektiğini merak ediyordu.

Brishen'in sessizliği Gaeres'in kaşlarını çatmasına neden olmuştu. "Yoksa size katılma sebebim uygunsuz mu?"

Brishen gülümsemesini gizlemeye çalıştı, ürkütücü görünen Kai gülümsemesinin dostça görülmeyeceğinden korkuyordu. "Kesinlikle değil. Uđruna savaşılacak iyi bir eřin sevgisinden daha takdire şayan az řey dűřünülebilir."

Kelimeler ağzından döküldüğünde içten içe rahatlamış, derin bir nefes alabilmişti. Brishen böyle bir eşe sahipti ve dile getirdiği sözleri aklından çıkarmayacaktı. Ildiko uğruna savaşmaya değerdi. *Elsod*'un yeniden evlenmesi için ısrar etmesine iğerleyerek, ona iğneleyici gözlerle baktı. "Artık dört kişiyiz. Ölüleri yönlendirmek için bu yeterli mi?"

"İki ya da üç kişiden daha iyi," dedi *Elsod* kaçamak bir cevap vererek.

Brishen hırladı. Bu kadın yüz Wraith Kralı'na sahip olana kadar memnun olmayacaktı, o zaman bile memnun olmayacağından emindi. Hafıza bekçisinin onayı olsa da olmasa da artık vakitleri tükenmişti. Gaur'dan herhangi bir haber gelmemişti, *galla*'ya savaş açmalarını ve bu savaştan sağ çıkmalarını sağlayacak ritüele katlanmaya gönüllü olan dört adam vardı.

Üç günün ardından ilk kez yatak odasına gittiğinde saat öğleden sonraydı. Bakışlarını kapıya çevirerek Ildiko'nun beraber yattıkları ve içinde büyük huzur buldukları yataklarında uyuduğunu hayal etti. Ildiko'nun onu hamile bırakmak için uğraştığını söylediği andan beri o yatağa beraber girmemişlerdi.

Avucunu kapıya dayadı. Bu doğru değerdi. En azından

GEÇENİN HAYALETİ

bu değildi. Gebe kalsa bile, insan karısından doğacak olan çocuk daha fazla soruna yol açacaktı. Kailer bir piç olduğu için safkan bir Kai olan Anhuset'in bile tahta geçmesine izin vermezdi. Kai tahtına safkan olmayan birinin geçmesi daha büyük bir isyana sebep olurdu. Ildiko bunu bilmiyordu, Kai'ye bir vâris veremediği için Brishen'den daha değersiz olduğunu söylemesi yanlıştı. Dünyaya bir düzine çocuk getirse de bu gerçek değişmeyecekti.

Brishen'in ona aç ve çaresiz olduğu konusunda haklıydı. O her zaman karısı için yanıp tutuşur, ayrı geçirdikleri her an onun hayalini kurar, geri döndüğündeyse kollarına atılmak için sabırsızlanırdı. Güzel ve çirkin karısının aşkından günlerce, aylarca hatta yıllarca keyif almak Brishen'in vazgeçemediği en büyük zevkti. Şimdiyse zaman parmaklarının arasından akıp gidiyordu, tıpkı onun her şeyi olan kadının ellerinden kayıp gidişi gibi. Brishen istemediği bir statü ve onu tahta bağlayan prangalarla savaşıyordu. Ildiko'yu kaybetme fikrinden duyduğu endişe her ne şekilde olursa olsun karısına daha sıkı sarılması gerektiğini hissetmesine neden oldu. Bedeninin tutkusu ve ruhunun bağlılığıyla. Bir şekilde biri diğerini gölgede bırakmaya başlamıştı ve Ildiko yanlış bir varsayım la Brishen'in çaresizliğinin vâris arzusuyla ilgili olduğunu düşünüp onu reddetmişti.

Hâlâ canını yakıp içini küle çeviriyor olsa da öfke ve acısını bastırarak bunu düşünmesine neden olan gerçekleri anlamaya başladı. Serovek haklıydı. Karısına daha dikkatli bakması gerekiyordu.

Diğer elini de kapıya yaslayarak bir süre düşünmeye başladı, Brishen'in merak ettiği bir şey vardı. *Elsod*,

Brishen'e yaşlanmasını durdurmak için masumların kanını içip o kanla yıkanan annesinin sayesinde üzerinden geçen jenerasyonlara rağmen zayıflamamış bir büyüye sahip olduğunu söylemişti. Gücünün akranlarınınki kadar güçsüz olduğuna inandırılarak büyümüş, öğretilen büyülerin ötesindeki gücünü hiç test etmemişti. Bunu daha önce hiç denemeye çalışmamıştı. Sınırları aştığı takdirde ne olurdu?

Kapıyı açma büyüğü dudaklarından dökülürken içindeki gücün kollarına doğru aktığını hissediyordu. Konsantre olarak tahtanın aralanmış parmak uçlarından akıp giden su gibi ayrıldığını hayal etmeye başladı. Avuçlarının altındaki tahta yumuşayarak bir mum misali eriyip, şöminede sönmekte olan ateşten yükselen son dumanlar kadar yok olmaya başladığında dikkati dağılmak üzereydi.

Brishen temkinli adımlar atarak kapıdan kolayca geçti. Odaya girdikten sonra arkasını dönerek ahşabın yeniden katılaşmasını izledi. Sağlam, ağır kalaslar ve yıkılmadan önce koçbaşının darbelerine dayanabilecek güçteki menteşeler. Bu yaşananlara heyecanlansa da üzüntüsüne engel olamıyordu. *Elsod* haklıydı. Brishen daha güçlü ve eski bir büyü türüne sahipti. Yakında en parlak hâliyle yanıp tutuşmasına izin verecek, sonra bir daha tutuşmamak üzere sönmelerini razı olacaktı. Kader bazen çok acımasız olabiliyordu.

Ildiko Brishen'in hayal ettiği gibi yan yatarak sırtını kapıya dönmüş, sadece kızıl saçlarını görünür bırakacak şekilde battaniye ve kürklerin altına gömülmüştü. Şöminedeki ateş sönmüş, odayı bir Kai'nin görmekte zorlanmayacağı ama bir insan için görmenin imkânsız olduğu bir karanlığa hapsetmişti.

GEÇENİN HAYALETİ

Sessizce Ildiko'nun yattığı tarafa doğru ilerleyerek oturacak bir yer buldu. Sırtını şilteye dayayıp, bacaklarını duvara doğru uzatarak ayak bileklerini üst üste attı. Brishen karısıyla birlikte yatağa girmek, onu kollarının arasına alarak sımsıkı sarmak istiyordu. Sadece sarılmak. Tek isteği buydu. Günlerdir bundan mahrum kalmış, onu çok özlemişti. Ancak bu ayrılığın sorumlusu kendisiydi ve onu uyandırmak istemediği için tereddüt ediyordu. Bir kez daha reddedilme riskini göze alamıyordu. Başını şilteye yaslayarak gözlerini kapattı ve Ildiko'nun düzenli nefesini dinlemeye başladı.

Kulağını gıdıklayan hışırtının ardından başında tereddütlü bir dokunuş hissettiğinde uykuya dalmak üzereydi. Ildiko parmaklarını kafasından kaydırarak kulağının arkasındaki saçlara ulaşmış, gevşek saç tellerini okşamaya başlamıştı. Brishen kıpırdanmadı, Ildiko'nun dokunuşlarının tadını çıkarmaktan memnundu.

“Yanımda olmana sevindim,” dedi Ildiko.

Sıradan bir ifade olsa da Ildiko'nun ifade ediş şekli içini ısıttı, neredeyse adını sayıklamasına neden olacaktı. “Bende,” dedi boğuk bir sesle. Saggara'dan uzaklaşmamış olmasına rağmen, bugüne kadar birbirlerine hiç bu kadar uzak olmamışlardı. Ildiko onu her zamanki gibi büyük bir sevinçle karşıladı.

Brishen aralarındaki yumuşamayı bozmaktan korkuyor, temkinli davranarak önceki tartışma konusunu açmaktan kaçınıyordu. “Quereci reisin oğlu Gaeres hakkında ne düşünüyorsun?”

Saçlarını okşayan parmakları bir anlığına duraksadı.

“Onunla kısa bir karşılaşmamız oldu. Gururlu ve kararlı biri olduğunu düşünüyorum. Ayrıca kesinlikle korkusuz birine benziyor.”

Brishen tamamen aynı fikirdeydi. Ildiko’nun kısa sürede tanıştığı kişinin karakterini analiz edebilme yeteneğine imreniyordu. “Bunu bir gün evlenebilmek istediği için kabul etti.”

Ildiko’nun parmakları bu kez ensesine yakın bir yerde bir kez daha duraksadı. Brishen parmaklarını teninde hissedecek şekilde yana kaydı. “Tanrım,” dedi Ildiko. “Talibinin ona layık biri olduğunu kanıtlayabilmek için *galla*’yla savaşıması gerekiyorsa Quereci kadını gerçekten hayranlık uyandırıcı olmalı.”

Gülmeye başladıklarında Brishen günler sonra duyduğu kahkaha sesinin tadını çıkarıyordu. “Her birimiz her şeyden çok istediğimiz şey için savaşıyoruz.”

“Bence parçalanmayıp hayatta kalmak fazlasıyla değerli,” dedi Ildiko duygusuzca.

“Sebepleri Megiddo’nunkiler kadar yüce olmasa da onları anlayabiliyorum.”

“Savaşçı keşişler hakkında pek bir bilgim yok ama Megiddo’yu karşılaştığım ilk andan itibaren sevdim.” Parmaklarıyla Brishen’in kulağının dibinden geçerek ürpermesine neden oldu. “Onda insanlarda pek sık rastlanmayan alçakgönüllülüğün yanında, sıra dışı bir şey var. Ona bir rahip gibi davranmanın çok küçük yaşta öğretildiğini düşünüyorum.”

Bir süre sessiz kaldıklarında Brishen bacaklarını ve kışını uyuşturan zemin soğukluğuna rağmen Ildiko’nun saçlarındaki dokunuşlarının tadını çıkarmaya devam etti.

Brishen, Ildiko sessizliği bozarak sert bir ses tonuyla konuşmaya başladığında gerilmemeye çalıştı.

“Gaur’dan hâlâ bir haber yok. Güvercin bakıcısının yanına o kadar sık uğradım ki artık beni gördüğünde saklanıyor. Kendi vatanımdan utanacak hâle geldim. Yakalanıp işkence görmeni isteyen düşman yardımına koşup iki adamını gönderirken, müttefikin hiçbir yardımda bulunmuyor.” Ildiko’nun saçlarındaki sert dokunuşu Brishen tısladığında gevşemişti. “Çok üzgünüm, aşkım.”

Bu sihirli sözler, Brishen’in onu anında affetmesine neden oldu. “Diğer yandan,” diye başladı Brishen. “Gaur bir kuş için bile fazlasıyla uzak bir yer. Ayrıca Belawat’ın bana yardımcı olduğundan haberinin olmadığını düşünüyorum. Olaylar Rodan’ın kulağına gittiğinde Serovek’in bazı konularda hesap vermek zorunda kalacağını düşünüyorum. Keşişe gelirsek, Beladine doğumlu olsa da tarikatına çok bağlı. Belawat bu kardeşliğe savaş açmaya karar verirse, Megiddo’nun hangi tarafta savaşacağını konuşmaya gerek bile yok.”

Geçmişte kalmış bir şüphe gün yüzüne çıkmıştı. Brishen bu konu hakkında konuşmakta tereddüt ediyor, acı verici olsa da aralarında bir sırrın kalmasını istemiyordu. “Cephren’in karısını ve kızını akşam yemeğinden sonra neden davet ettin? Onları kayırdığın çok belli oldu.” Ayrıca birçok kişinin dikkatini çekmişti. Pek çok kişi Ildiko’nun kraliçe olmasını onaylamıyor olsa da bu durum, onu daha az itibar sahibi ya da daha az ilgi gören biri yapmıyordu.

Ildiko’nun uzun bir süre sessiz kalması Brishen’e cevap vermeyeceğini düşündürmüştü. Elini saçlarından çekerek battaniyenin altına sokuldu. Brishen dokunuşunun eksik-

liğini hissediyordu. Sonunda konuşmaya başladığında sesi temkinliydi. “Leydi Ineni eğitilmiş, konuşkan ve düşünceli biri. Bana bıçak ve yay kullanımında yetenekli olduğu söylendi. Seti yıkma fikri olağanüstüydü.”

Bir kez daha duraksadı. Brishen, onun bir sonraki açıklamasını beklerken midesi ağzına gelmek üzereydi. Ildiko’nun ne söyleyeceğini biliyordu.

“O harika bir kraliçe olur, Brishen.”

Brishen ayağa kalkarak üzerine yürüdü. “Keş şunu, Ildiko.” Ildiko’nun gözleri irileşmiş, doğrulup oturur pozisyona gelmişti. Boyun ve bileklerine kadar uzanan bir gecelik giymiş olan Ildiko, Brishen’e bir hayaleti hatırlatıyordu; solgun teni, üzerindeki soluk geceliği, tuhaf ve kaygılı bakışları. “Saggara’nın kapısından geçen her kadını yanıma yakıştırmaktan vazgeç. En son hâlâ bir karımın olduğunu ve ona sahip olmaktan çok mutlu olduğumu hatırlıyorum.” Öfkesini bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. “Özgür kalmak için bu kadar sabırsızlanıyor musun?”

Ildiko’nun sesi Brishen’inkine uyum sağlamak istercesine yükselmişti. “Ben bir tutsak değilim. Sabırsızlandığım bir özgürlük yok, sadece yerine getirilmesi gereken bir görev var.” Gergin yüz ifadesi tıpkı sesi gibi yumuşamıştı. “*Elsod*’un dediklerini duydun.”

“O kocakarının söyledikleri umurumda değil! Böyle bir kaderi yaşamayı reddediyorum! Bunu kabul etmek bir yenilgi olur ve ben yenilmek istemiyorum. Ne *galla* ne siyaset ne de saray parazitlerinin entrikalarına!” Yumruklarını sıkarak sakinleşmeye çalıştı. “Krallığımı kurtaracağım,” dedi sakince. “Ödülümse yanı başımda olan karım olacak.”

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko parmaklarıyla Brishen'in bileğini kavrayarak sıktı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Canlı ve tek parça hâlinde döneceğine söz ver."

"Geri dönmem için burada olacağına söz ver," diye karşılık verdi.

"Yemin ediyorum."

Brishen bir dizini yatağa dayayarak ellerini Ildiko'nun iki yanına koymak için eğildi. "Bir çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşmuyorum, Ildiko. Ben karım için yanıp tutuşuyorum. Hepsi bu. Ne düşünürsen düşün, sen değersiz değilsin. Benim gözümde asla öyle değilsin. Sen benim her şeyimsin." Ildiko'nun göz kapakları kapanırken aralık dudaklarından küçük bir hıçkırık sızdı. "Yanıma uzan. Bana dokunuşlarının anısını bırak ki *galla*'yla savaşırken onları yanımda taşıyabileyim."

Ildiko ona doğru atılarak kollarını sıkıca Brishen'in boynuna doladı ve birlikte yatağa düşene kadar kendine doğru çekti. Ildiko'nun geceliğiyle Brishen'in giysileri kısa sürede yerde bir yığın hâline gelmişti. Yorganın altına uzanarak elleri birbirlerinin bedenlerinin üzerinde gezinirken birbirlerine dokundular.

Brishen'in yüzünü avuçlarının arasına alarak, "Çok karanlık. Gözün hariç seni göremiyorum," dedi Ildiko.

Brishen onu öpüp dilinin ucuyla dudaklarında gezindikten sonra dudaklarını aralayıp dilini nazikçe okşamaya başladı. Geri çekildiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Bu doğru değil," dedi Brishen alnına, yanaklarına ve burnuna öpücükler kondururken. "Karanlık olsun ya da olmasın, beni görüyorsun. Pricid bahçelerinde karşılaştığımız ilk günden, yani düğün günümüzden beri beni görüyorsun."

Ildiko kollarını omuzlarına, bacaklarını beline dolayarak onu kendine çekti. Brishen kalçalarının sıcaklığının tadını çıkarıyor, ereksiyonunu karısının girişine doğru bastırıyordu. “Affet,” dedi Ildiko yalvarırcasına. “İstediğim tek şey sana karşı dürüst olmaktı. Fazlasıyla kalpsiz davrandığımın farkındayım.”

Brishen onu susturdu. “Birbirimizi suçlamayacağız, Ildiko. Ne burada ne de şu an. Savaşmamız gereken iblisler ya da itaat etmek zorunda olduğumuz muhafızlar yok. Burada korumamız gereken bir taht yok. Şu an sadece biz varız.” *Sonsuza kadar*, diye düşündü Brishen.

Gecenin ilerleyen saatlerinde sevişmelerinin yatak çarşafalarını tutuşturmamış olmasına şaşırmişti. Hâlâ eskisi kadar çaresiz olsa da artık onu terk etmesinden ya da sevgisini yanlış anlamasından korkmuyordu.

Seviştikten sonra rehavet içinde uzandıklarında, Ildiko parmak uçlarıyla Brishen’in göğsüne ve karnına şekiller çizmeye başlamıştı. Ildiko, Brishen’in meme ucuna bir öpücük kondurduktan sonra onu kızdırmak için ucuna doğru üfledi. Brishen aniden sıçrayarak bir eliyle ürpüren meme ucunu tuttu. Pençe uçlarını kalçalarında gezdirirken tam olarak dokunmuyordu ama Ildiko’yu ürpertecek ve tennini gıcıklayacak kadar yakın bir mesafede gezdiriyordu.

Sıçrama sırası Ildiko’daydı. “Kes şunu.”

Brishen yaptığından pişmanlık duymadan başına bir öpücük kondurdu. “İntikam.”

Ildiko ona iyice sokulduğunda nefes alışverişi iyice yavaşlamıştı. Brishen, karısının uykulu bir sesle konuşmaya başlayana kadar uyuyakaldığını düşünmüştü. “Aklından ne geçiyor?”

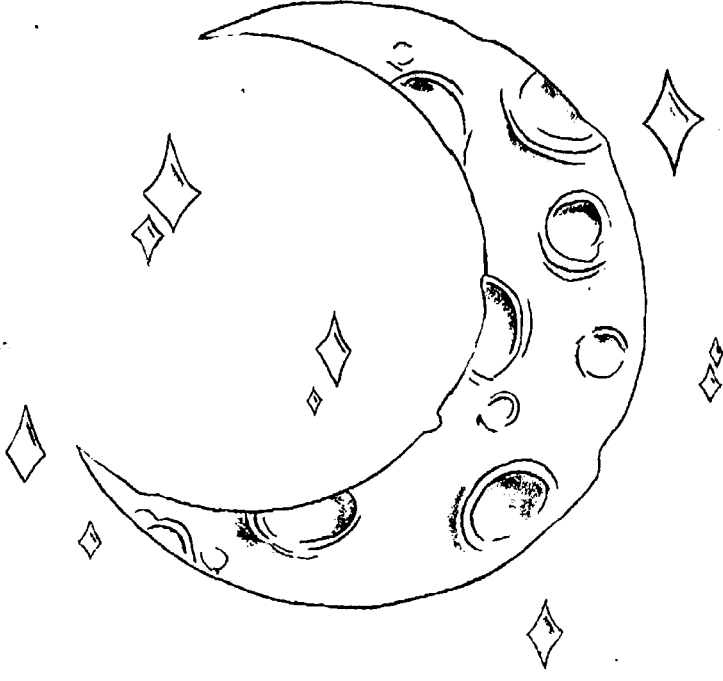
GEÇENİN HAYALETİ

Brishen içinde bulundukları huzur kozasının içinde aklından geçenleri dile getirmekten çekiniyordu. Yine de Ildiko sordu, Brishen yanıtladı. “Bu girişimimde başarısız olamayacağımı.”

“Olmayacaksın,” dedi Ildiko kararlı bir şekilde. “Karşılığında büyük bir saygı göreceksin. Hem krallığını hem de dünyayı kurtaran bir kral olarak anılacaksın.”

Brishen içini çekti, çok sıkı sarılmamaya dikkat ederek Ildiko’ya sarıldı. Onu içinden geldiği gibi sıktığı takdirde tüm kemiklerinin kırılmasına neden olabilirdi. Ildiko ona iyice sokuldu ve kısa süre içinde uykuya daldı, nefesi ılık ılık Brishen’in göğsüne çarpıyordu.

“Sadece Brishen olarak yaşamak beni mutlu ederdi,” diye fısıldadı saçlarına doğru. “Sonsuza kadar Ildiko tarafından sevilen biri olarak.”

BÖLÜM 12

“Saggara yakın.” Kirgipa kalabalığa dalan mal ve insan yüklü arabanın arkasından bakıyordu. Tekerlekleri gıcırıyor, ağır arabayı çeken öküzler Escariel’in rıhtımlarından kasabaya giden bozuk patıkada ilerlerken zorlanarak hor-murdanıyordu.

Gürültü sağır eden türdendi. Kıyıların ötesinde, *galla*’nın oluşturduğu duvar, görüş alanındaki avlarına ulaşamamanın yarattığı hayal kırıklığıyla haykırıyordu. Nehirden yükselen gürültü *galla*’yla âdeta alay eder gibiydi. Çiftlik ve nakliye hayvanları ölümcül bir düşmanın varlığını içgüdüsel olarak hissederek meliyor, kışınıyordu. Atlar şaha kalkıp binicilerini üstünden atmaya çalışıyordu. Altı at, binicilerini alt edip kasabanın içine daldığında birkaç kişi ezilme tehlikesi geçirdi.

Kirgipa, bebek kraliçeyi savaşçı eğitimi sayesinde teh-

GEÇENİN HAYALETİ

likeli ortamlarda daha iyi bir bakıcı olduğunu kanıtlayan Dendarah'ya emanet etmişti. Necos kulağına vurarak başını salladı. Kirgipa sözlerini yüksek sesle bir kez daha dile getirdi.

“Escariel'den at sırtında bir saatten az. Daha fazla değildir,” diye cevap verdi Necos bağıarak.

Birkaç saat önce liman kentine ulaştıklarında, onları takip eden birkaç *galla*'nın nasıl aniden farklı bir sürüye dönüştüğüne dehşetle tanık olmuşlardı. Toprağı zehirleyip Kai'yi takip eden tek bir iblis ordusu yoktu.

Ana yol Kailer ve yüklerle dolu arabalarla dolup taşıyordu. At üzerindeki askerler kalabalığın arasında dolaşarak arabaları bırakacakları yerler yüzünden çıkan kavgaları ayırıyor ve düzeni sağlamak için uğraşıyorlardı. Dendarah etraflarındaki kaosu inceliyordu. “Ulaşım aracı bulmak büyük bir şans,” diye bağırdı. “Bozuk paramız veya takas edebileceğimiz bir şeyimiz olsa bile hiç kimsenin arabasından vazgeçeceğini düşünmüyorum.”

Necos kalabalıktan uzak bir noktada duran arabayı işaret etti. Yarı boş olan arabanın sürücüsü oturduğu yüksek koltuktan eğilmiş, erkek bir Kai'nin çantasından çıkarmış olduğu paraları saymakla meşguldü. “Burada bekleyin. Bize bir yer ayarlamaya çalışacağım. En azından bir kişilik. Kirgipa bebekle yolculuğa arabayla devam ederken biz yürümeye devam edebiliriz.”

Necos kaşlarını çatmış bir şekilde geri döndü. Dendarah bakışlarını arkasındaki arabaya dikti, arabada hâlâ üçünün rahatça seyahat edebileceği kadar yer vardı. “Sakın bana yer olmadığını söyleme?”

“Var,” diye söylendi Necos. “Ancak bir kralın servetiyle sahip olunabilecek yerler var. Şu an orada oturanlar her şeylerinden vazgeçmiş olmalı.”

Dendarah’nın yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. “Sen bebeği al. Onunla ben konuşacağım. Takasın birçok yolu var.” Hançerinin kabzasına yerleştirdiği eli, yapacakları pazarlığın ne dostça ne de reddedilmeye açık olacağının işaretlerini veriyordu.

Necos koluna uzandı. “Dikkatleri üzerimize çekmememiz gerektiğini biliyorsun. Bize arabasında yer vermediği için sürücünün taşaklarını kesmek, bu konuda işimize yarayacak bir hamle değil.”

“Hırsızlardan nefret ediyorum,” diye hırladı Dendarah. Bıçağı bırakarak bebeğin poposuna küçük bir şaplak attı.

Kirgipa omuz silkti. Ayakları ağrıyordu ve hâlâ nemli olan ayakkabıları iki parmağının su toplamasına neden olmuştu. O kadar yorgundu ki yolun ortasında uyuyabilir, üzerinden bir insan veya bir at arabası geçse dahi uyanmayabilirdi. Külüstür bir arabada oturma fikri kulağa harika gelse de uygun bir araba arama zahmetine giremezdi. “Buraya kadar yürüyerek geldik,” dedi Kirgipa. “Yürümeye devam edersek bir geceden kısa sürede hedefimize ulaşmış oluruz.”

Anlaştıktan sonra Escariel’den gelen yaya trafiğinin kalabalığına katıldılar. Yıldızlarla çevrili ay gökyüzünde parlıyordu. Ana yol erimiş karların yumuşattığı, at toynaklarıyla araba tekerleklerinin oluşturduğu bir çamur bataklığına dönüşmüştü.

Bir kez daha üç kişiden oluşan bir takım olmuşlardı. Necos yola çıkma vaktinin geldiğini söylediğinde, Nareed

kederli kardeşiyle nehir kıyısında kalmayı tercih etmişti. Kirgipa ilk başta onları geride bıraktıkları için Necos'la tartışmıştı. Necos ise acıyan bakışlarını bilinci yerine gelmiş ama gözleri hâlâ boş bakan Sofiris'e sabitlemişti.

“Başka bir seçeneğimiz var mı, küçük hizmetçi? Burada kalamayız ve onları bizimle gelmeleri için zorlayamayız. Eğer fikirlerini değiştirip bize yetişirlerse kalan yolu bizimle yürüyebilirler.”

Bu açıklamaya karşı gelemezdi. İkiliyi nehir kıyısında bırakıp uzaklaşırken, silüetleri yağın kar perdesinin ardında kayboldu.

Kirgipa, Absu Nehri ve karşı kıyıda ılık ılıa olan *galla*'ya son bir kez baktıktan sonra bu korkunç manzara-ya sırtını dönerek, bakışlarını Saggara'nın bulunduğu yöne çevirdi. Kai dualarını kabul eden tanrılara yalvararak kız kardeşinin ölmemiş olması ve güvenli bölgeden uzakta olmaması için dua etti.

Kendilerini bir kez daha avcılarından kaçın Kai kalabalığının ortasında buldular. Dendarah, kraliçeyi Kirgipa'ya teslim ettikten sonra Necos'la birlikte pozisyon alarak çeşitli uyarılar ve dirsek darbeleriyle diğerklerinin onlara çok yaklaşmamasını sağladılar.

Kasaba sınırlarından çıktıklarında genişleyen yol, kalabalığın az da olsa dağılmasına neden olmuştu. Yürüyener, yoldan ve arkalarından yürüyerek gidecek kadar şanssız olanların üzerine çamur sıçratan külüstür arabalardan uzaklaşarak dağılmaya başladı.

Kirgipa ve yol arkadaşları kokudan anlayabildikleri kadarıyla Kai balıkçılarına yetişmişti. Aralarından biri

iplik ve olta ipinden örölmüş kırmızı bir şapka takmıştı. Şapkaya yerleştirilen yem kancaları âdeta birer mücevher gibi görünüyor, dikişlerden ışıltılı bir şekilde sarkıyordu. Yanındaki arkadaşının şapkası daha az gösterişliydi ama Kirgipa, boynundaki tılsım ya da nazarlık olarak kullanıldığı belli olan kurutulmuş balık kuyruğuna aval aval baktı.

Kirgipa dış görünüşlerine o kadar takılmıştı ki, Necos'un dirseğini tutarak onu yavaşlatıp yanından geçmelerine izin verene kadar yol arkadaşlarının uyarılarını fark etmemişti.

"Kralın *kapu kezetlerle* Saruna Tor'a doğru yola çıktığının haberini aldım. Kraliçesi, Beladine Lordu ve diğer iki kişiyle yola çıkmış," dedi kırmızı şapkalı.

Necos ve Dendarah bu konuşmayı dinlerken başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Balık Kuyruğu arkadaşına şüpheyle bakıyordu. "Bunu kimden duydun? Saggara'yla kim ilgileniyor?"

Koluna yumruk atarak, "Sağır mısın? Bu kalabalığın içinde haberler ateş gibi yayılıyor. Savaşçı Mertok'un aralarında bulunduğu savaş *sejm*'i her şeyi denetliyor ve hiç kimsenin Lord'un yokluğunda tahta oturmanın hayalini kurmadığından emin oluyor," dedi Kırmızı Şapka.

"Kral demek istiyorsun."

Kırmızı Şapka ısıklık çaldı. "Buna alışmak kolay olmayacak. Yani genç bir prensin kral olması, bunu asla hayal etmemiştim. Özellikle kardeşinin dünyaya getirdiği onca çocuğu varken. Hepsi bir gecede silindi gitti."

"Ben başarılı olacağımı düşünüyorum. Brishen hem Saggara'yı hem de topraklarını her zaman en adil şekilde yönetmeyi başardı. *Galla*'yla olan savaşından sağ çıkarsa

iyi bir kral olacağından şüphem yok. Ancak insan olan bir kraliçeye alışabilir miyim bilmiyorum.”

Konuşmaya yakınlarından geçen bir başka Kai dahil oldu. “Kai kraliçesinin safkan olması gerekiyor. Ayrıca bir vârisi olmayan Brishen Khaskem öldüğünde tahta kim oturacak?”

Necos uzun adımlar atarak Kırmızı Şapka’nın diğer yanına yaklaştı. “Kral neden Saruna Tor’a gidiyor?”

Balık Kuyruğu, Necos’u işaret ederek Kırmızı Şapka’ya sırıttı. “Görüyor musun? Bu haberi herkes duymamış.”

Kırmızı Şapka tıslayarak Necos’un sorusunu yanıtlamaya başladı. “Söylentilere göre *kezetlerin galla*’yı alt etmek için bir planları varmış. Beladine Lordu, göçebe bir reis ve bir keşişle birlikte ona yardım ediyor. Bir grup insanın içinde bir Kai. Bunu da göreceğimi hiç düşünmezdim.”

Necos teşekkür ederek Kirgipa’nın yanına döndü. Kadınları, ağır ağır ilerleyen Kai kalabalığından konuştuklarının duyulamayacağı kadar uzaklaştırdı.

Dendarah yorgunluğunu belli edercesine gözünü ovuşturdu. “Herkes Haradisli Khaskem hanesinin öldüğünü, Brishen’in de kral olduğunu düşündüğü için kimse hayatta kalan kraliyet mensuplarını aramaya kalkışmayacaktır. Eğer Lord Saggara’da değilse, Tor’a yapacağımız yolculuk planımız değişir. Kişisel hizmetçisini geride bırakmış olması mümkün mü?”

“Sanmıyorum,” diye cevapladı Kirgipa. “Sinhue her zaman yanında olmayı tercih eder. Geride kalması için bir sebep yok. Onun görevi *Düşes*’e hizmet etmek.”

Necos bakışlarını yanlarından geçip giden kalabalığa

çevirdi. Saggara'dakilere katılacak olan yüzlerce evsiz Kai. "O hâlde kaldığımız yerden devam edeceğiz. Karım, çocuğum ve kız kardeşimle Saggara'ya sığınacak, Lord döndüğünde ondan yardım isteyeceğiz."

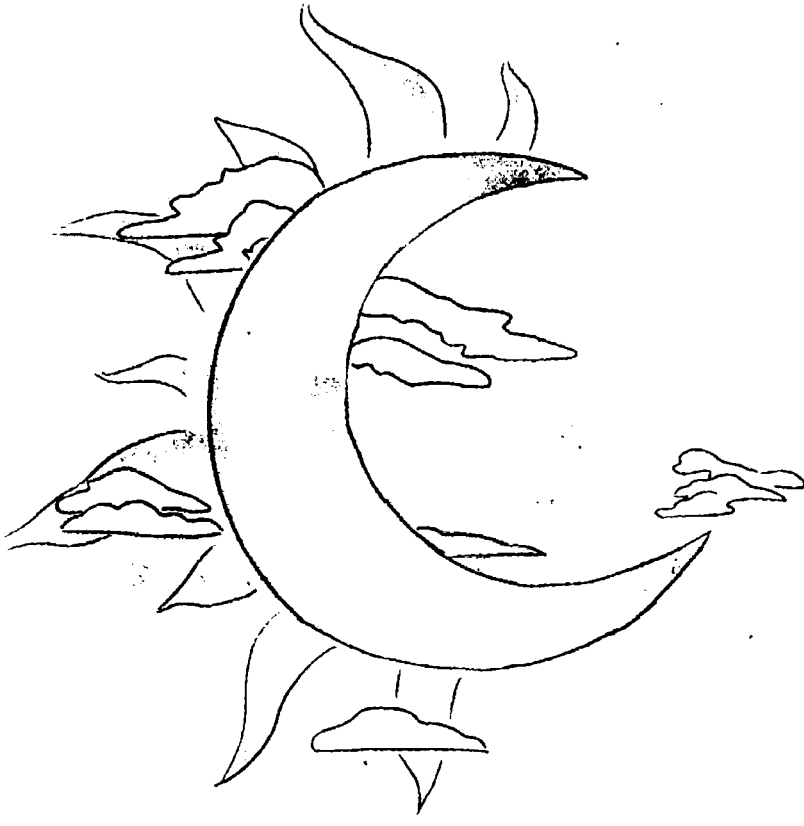
Dendarah bebeğin çıplak omzundaki yırtık kundağı çekti. "Ona gerçekten güvenebileceğini düşünüyor musun?"

Kirgipa omuz silkti. "Sanırım. Yanında uzun süre kalmamış olsam da Sinhue'yle ikimize her zaman nazikti."

"Her kraliçe Secmis gibi değildir," dedi Necos. "Değerli kargo, sorunlu kargo anlamına gelir. Onu hayatta olan akrabalarına sağ salim teslim etmeliyiz. O Bast-Haradis'in gerçek hükümdarı."

Görevler. Kirgipa iç çekti. Konu dönüp dolaşıp her zaman görevlere gelirdi.

Dendarah'nın kasvetli açıklaması ruh hâlini düzeltmedi. "Tüm bunlar bittiğinde Bast-Haradis'in yok olmaması için dua edelim."

BÖLÜM 13

Kamp alanı, etrafı düz bir ovadan kıvrımlı bir kadın kalçasına benzer bir şekilde yükselen Saruna Tor'un görüş alanının içinde yer alıyordu. Zirvesini süsleyen beyaz taş anıtlar, buz tutmuş ay ışığında parılıyordu.

Ildiko Brishen'le kaldığı çadırın girişine yakın bir yerde, kalın bir at örtüsünün üstünde bağdaş kurarak oturmuştu. Sinhue bir yanına, Anhuset diğer yanına oturmuştu. Aralarında bir demlik sıcak çayı paylaşıırken kampın karşısında yanan ateşin başındaki adamları izliyorlardı. Quereci, Beladine ve bir Kai derme çatma bir çemberin ortasına çömelmiş, aralarında zar atarak şişeleri paslaşıyorlardı. Sonsuz bahis döngüsünde kazançlar ve kayıplar sık sık el değiştiriyor, alkışlar yerini iniltilere bırakıyordu.

Konuşmaya başlayan Anhuset, yakınlarındaki çadırda uyuyan *Elsod* ve *masodlarını* uyandırmamak için sesini

alçak tutmaya çalıştı. “Onlara gözlerini ne kadar dikersen dik konuştuklarını duyamayacaksın.”

Ildiko homurdanarak pelerinin altına sokuldu. “Onları duymak istemiyorum. Kendi ölümlerinin detayları hakkında konuşuyorlar ve bunu bir at yarışına bahis oynayıp, en iyi oranları seçiyormuş gibi yapıyorlar. Bir fıçı şarabı içtiklerinden eminim. Bir de zar atıyorlar!”

Grup Saggara’dan ayrılarak bir günde Saruna Tor’a ulaşmıştı. Ildiko Brishen’in gelmemesi yönündeki gönülsüz önerisini elinin tersiyle iterek, uzun bir gün sürecek olan yolculuk ve ovada geçirecekleri gece için kalın giysiler hazırlamakla meşguldü. Sinhue’nin yardımıyla eşyaları katlayıp çantalara yerleştirirken elleri titriyordu. Kısa süre sonra Brishen uhrevi bir şeye dönüşerek, üzerinde dolaştığı toprakları kirletecek kadar iğrenç bir düşmanla savaşıyordu. Yaşanacakları bildiği için saatlerdir midesi bulanıyordu.

Anhuset’in soruları düşüncelerini bölmüştü. “Başka ne yapmalarını isterdin? Öylece oturup ellerini ovuşturarak saçlarını yolmalarını mı?”

Neden olmasın? Ildiko’ya göre mantıklı bir fikirdi. “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Sadece tuhaf görünüyor.”

Querecili Gaeres aniden ayağa fırladı ve Saggara’dan kendilerine eşlik eden adamları tarafından alkışlanarak doğaçlama bir kutlama dansı sergiledi. Serovek avuç içini yere vurarak, uzak bir mesafede duran Ildiko’nun dahi kolayca anlayabileceği kaba bir kelime kullanmıştı.

Brishen’in kuzeni kıs kıs gülüyordu. “Aygırın değerli bir midillisini ya da eyerini kaybettiğine yemin edebilirim.” Ildiko’ya şüpheli bir bakış attı. “Savaş arifesindeler.

Galla'yla yüzleşecek olan dört adamdan ikisi, birbirini neredeyse hiç tanımıyor. En kötü koşullar altında birbirlerine güven duymaları, başkenti yerle bir edip halkının yarısını bir gecede katleden düşmana karşı birbirlerinin arkalarını kollayacaklarına inanmaları gerekiyor. Bu onların dava arkadaşları hakkında bilgi toplamaları, onlara güvenmeleri ve görevde yalnız olmadıklarından emin olmaları için oldukça mantıklı bir yol."

Tecrübeli bir savaşçının ağzından dökülen bilgece sözlerdi. Ildiko Anhuset'ten her zaman etkilenmiş olsa da bu sefer farklıydı. "Savaşa nasıl hazırlandın?"

Anhuset hafifçe omuz silkti. "Şu an yaptıklarına benzer bir şekilde. Bahis oynayıp zar atarken arkadaşlarımla güzel şaraplar içtim. Bir de büyük aletli bir Kai'yle sabaha kadar seviştim."

"Kimsenin yerine konuşamam ama Brishen'in bu gece sevişeceği tek kişi benim." Sinhue'nin boğuk kahkahasıyla Anhuset'in irkilmesi karşısında sırıttı. Ildiko'nun sırıttığını gören savaşçı kadın aynı şekilde karşılık verdi.

"Gücünüzü koruyup dinlenmeniz daha iyi olmaz mı?" Ildiko bir anlığına düşüncelere dalmıştı.

"Öldüğümde uzun ve derin bir uyku çekebilirim. Sen hayatı kutlayarak ölüme âdeta meydan okuyorsun."

Bu Ildiko'nun kolayca anlayabileceği, ayakları yere basan bir felsefeydi. Brishen'i ararken onu çemberin ortasına doğru eğilip bir avuç zar atmak üzereyken buldu. Megiddo gülümseyerek yumruğunu büyük bir sevinçle göğsüne vurduğunda Brishen inledi. Yakınlarında yanan kamp ateşi Ildiko'nun saçlarını koyu kırmızı ve gümüş renklerinde

aydınlatıyordu. Yüzündeki neşe aniden silinmiş gibiydi. “Onun için endişeleniyor musun?”

Anhuset bu soruya hemen cevap vermedi. Göz bebeklerinde soluk ve koyu sarı renkli desenler belirmişti. “Bir-birimizi doğuştan beri tanıyoruz. Hatırladığım ilk şey onun yüzü. *Elsod, galla*’yı geldikleri yere geri göndermek için yapılması gerekenleri anlattığı andan beri içim parçalanıyor.”

“Keşke onun yerine geçebilsem.” Ildiko’nun ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama Brishen’in geniş omuzlarının önünde duran görev karşısında eğildiğini görmüştü.

“Yokluğunda yükünü tek başına sırtlayacaksın.” Anhuset yakınında oturup, onu dinleyen Sinhue’ye bakarak omuz silkti. “Bast-Haradis can çekişiyor. Belawat’la Gaur’un etrafında leş kargaları gibi dolanması an meselesi. Bu krallığı Brishen için ayakta tutmalısın, aksi hâlde geri döndüğünde hükmedebileceği bir krallığı kalmaz.” Bir kurda benzeyen delici bakışları Ildiko’nun olduğu yerde kaskatı kesilmesine neden olmuştu. “Bunu yapabilecek güçte olduğunu düşünüyor musun?”

Kesin bir şey söyleyebilmek ne kadar da güzel olurdu. Brishen onu vekil ilan etmiş, Anhuset’le Mertok’un komutasındaki birliklerle kendisine sadık yeni bir savaş *sejm*’i oluşturmuştu. Ancak bu tür önlemler kısa süre işe yarıyordu; kendi güçlerine susamış olanlar tarafından beslenen isyan, bu koşullar altında hızlı ve şiddetli bir şekilde büyüyordu.

“Umarım öyleyimdir,” diye itiraf etti Ildiko. “Sırtımı her zaman sana, Mertok’a ve Brishen’e sadık olan her Kai’ye dayayacağım.”

GEÇENİN HAYALETİ

Anhuset bir parça çıra alarak ayaklarının dibindeki kar tabakasına şekiller çizmeye başladı. “Kesinlikle. Saggara’da hizmet edip Brishen için canını vermeye hazır olmayan tek bir Kai bile yoktur.”

“Bundan emin olsam da Saggara’nın büyük salonunda görecekləri kişi Brishen değil, benim.”

“Seni vekil ilan etti. Bizim için o dönene kadar Brishen Khaskem’sin.”

“Ya başarısız olursam?”

Anhuset elindeki çirayı bırakarak Ildiko’ya döndü. “Başarısız olamazsın. Tıpkı Brishen gibi.”

Serovek bakışlarını onlara dikip, Anhuset’e yavaşça göz kırpana kadar ikisi de sessiz kalarak düşüncelere dalmıştı. Ildiko kadının omurgasının kaskatı kesilişine şahit oldu. “Onu büyülediğini düşünüyorum.”

“Sinir bozucu biri,” dedi Anhuset hırslayarak. “Ayrıca o bir insan.” Bunu daha iğrenç bir şey olamazmış gibi söylemişti.

“Ben de insanım.” Ildiko maruz kaldığı bakışlar karşısında kahkahalara boğulmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

“En azından sen her yanından geçtiğimde bana göz kırpmıyor ya da gözlerini kıcıma dikmiyorsun.”

“Hepsini fark ettin demek?” Ildiko, Serovek’i sayısız kez Anhuset’in poposuna bakarken yakaladığını söylemeyi tercih etti.

“Brishen’in iki gözü de kör olsaydı dahi bunu görebilirdi. Lord Hazretleri bu konuda pek de kurnaz sayılmaz,” dedi Anhuset tiksintiyle homurdanarak.

Ildiko, Kai kadınının attığı çırayı alarak battaniyesinin kenarındaki zemine kendi tasarımını çizmeye başladı. “Bahse girerim ki,” dedi çizmeye devam ederken. “Savaş arifesindeyken hayatın kutlanmaya değer bir şey olduğunu hatırlatacak tek kişi Beladine Aygırı’dır.”

Anhuset aniden ayağa fırladı. “Ben atları kontrol etmeye gidiyorum,” dedi koyu kırmızı renge bürünmüş olan elmacık kemikleriyle. Ildiko’ya kaşlarını çatarak selam verdi. “İzninizle, leydi kraliçem.” Yanlarından ayrılarak ateşlerden uzak, derme çatma bir ağla kapatılmış olan atların yanına doğru yürüdü.

Ildiko giderken arkasından baktı. Yanında duran Sinhue konuşmaya başladı. “Tüm palavra ve becerilerine rağmen birçok açıdan masum biri.”

Serovek aniden bahis oynayan kalabalığın arasındaki yerinden kalkarak ağla doğru ilerlemeye başladı. Ildiko kısık bir ıslık çaldı. “Avının peşinden koşan bir Gauri saray kızı bile bunu bu şekilde planlayamazdı.”

“Kai de aynı şekilde,” diye cevapladı hizmetçi. “Yine de sha-Anhuset ne yaptığının farkında değil.” Ildiko’yla birbirlerine bakarak gülümsediler.

Ildiko gözleri yorgunluktan ağırlaşana kadar dışarıda kaldı. Günü at sırtında geçirmiş, uyku düzenlerini çoğunlukta olan insanlara göre ayarlamışlardı. Ildiko yüzündeki güneş ışınlarıyla masmavi gökyüzünün tadını çıkarmıştı. Kulaklarını yakan soğuğa aldırmadan kapüşonunu indirerek atına bindi.

Yanında at süren Brishen, kapüşonunun derinlerinden gülümseyerek Ildiko’nun burnunun ucuna dokunmak için

uzandı. “Yeniden boya kazanına dalmış gibi görünüyorsun. Kırmızı bir burun, kırmızı yanaklar ve çene.”

Yüzüne vuran soğuğa ve güneşe aldırmadan gülümsedi. “Yılanbalığı Kralı’yla evlenen Yumuşakça Kraliçesi.” Aslına bakılırsa bu bir uyuşmazlıktı ama onların işine yaramıştı.

Sinhue, Ildiko tarafından yakınındaki çadırına gönderilmeden önce kıyafetinin bağcıklarını çözdü. Tor’a yapacakları yolculuklarında hızlı hareket etmek zorunda oldukları için yanlarına çok fazla yük almamaya karar vermişlerdi. Sıcak tutacak kıyafetler, silahlar, zırhlar ve Ildiko’yla Brishen için küçük, *Elsod* ve *masodlarla* bir çadırı paylaşacak olan Sinhue için büyük olmak üzere iki adet çadır. Ildiko, Brishen onsuz yolculuk edecek olsaydı dışarıda uyumaktan fazlasıyla memnun olacağından emindi.

Yolculuğa çıkmadan önce hazırlıkları yaparken, “Ben dışarıda uyuyabilirim, Brishen,” diye itiraz etmişti. “Sen beni ısıtabilirsin.”

“Beni hoşgör, Ildiko.” Brishen sandıktan kişisel eşyalarını almak için Ildiko’nun yanından geçerken elini sırtında gezdirdi. “Çadırdaki seninle baş başa kalmayı tercih ederim. Karımı gözler üzerimizde olmadan okşamak isterim.” Bu cümleden sonra Ildiko bir şey ekleme ihtiyacı hissetmemişti.

Şimdilik geçici barınaklarında tek başınaydı, yün geceliği ve kalın çoraplarıyla battaniyelerin altında yatıyordu. Daha fazla ısınabilmek için kalın pelerinini de yorganın üzerine attı ve üstünü tamamen örterek tümseğin altına girdi. Kışın gökyüzünün altında uyumak delilikti. Çadır getirdikleri için tanrılara şükretti.

Brishen çadıra adım attığında Ildiko hâlâ uyumamıştı. Kafasını derme çatma kozasından çıkararak, “Kumarda atını ve zırhını kaybetmediğini söyle,” dedi Ildiko.

Güvenlik önlemi olarak çadırlar ateşin uzağında kurulmuş olsa da ateşin ışığı duvarlara yansıyacak kadar yakındı ve çadırın içini Brishen’in silüetinden fazlasını görebileceği kadar aydınlatmıştı. Brishen gülerek giysilerinin bağcıklarını çözmeye başladı. “Kaybetmedim. Gerçi Megiddo’ya bir fıçı şarap borcum var.”

Anhuset’in güven konusundaki cümlelerini hatırlayarak, “Sana gerçekten yardım etmek istediklerine inanıyor musun?” diye sordu Ildiko.

Brishen botlarını ve pantolonunu çıkarmak için Ildiko’nun yanına oturdu. Ildiko kocasının uzun, kaslı bacaklarına tüylerini diken diken eden bir hayranlıkla bakıyordu. “Serovek’ten hiç şüphem yok ama diğerleri?” Omuz silkti. “Kim bilir? Burada olmak için ikisinin de farklı nedenleri var, Kai’yle ilgisi olmayan nedenler. Ancak şu anda kendilerini bu göreve adanmış durumdalar ve bu da benim onlardan isteyebileceğim tek şey.”

Ildiko’nun aksine çırılçıplak bir şekilde battaniyenin altına girdi. Ona sokulduğunda Brishen’in teninden gelen ve elbiselerinden sızan soğukun hissiyle titredi. “Isınana kadar beklemek zorundasın,” dedi Brishen.

Ildiko bir kolunu Brishen’in göğsüne, bacaklarını da bacağına dolayarak ikisini üzerindeki geceliğe doladı. “Fark etmez. Harika hissettiriyorsun.”

Brishen ona sıkıca sarılarak, pençeli parmaklarını omzundan beline doğru hafifçe gezdirmeye başladı. “Uyuduğunu düşünüyordum.”

“Ben de öyle düşünüyordum ama düşündüğüm gibi olmadı.” Ertesi gün olacakların düşüncesi Ildiko’yu uyutmamış, gergin bir hâle getirmişti. “Brishen-”

Brishen, “Şşşt, başka bir şey hakkında konuşalım. Ritüel kısa süre sonra gerçekleştirilecek ve ben bu konu hakkında konuşmaktan sıkıldım,” diyerek karşılık verdiğinde Ildiko düşüncelerini okuyup okuyamadığını merak etti.

“Peki ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Düğün günümüz hakkında konuşmaya ne dersin?”

Ildiko yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Karanlıkta gizlenen yüz hatları, zifiri karanlıkta parlayan tek sarı göz dışında gölgelerin oluşturduğu inişli çıkışlı bir desenden başka bir şey değildi. “Hangi kısım?” diye sordu Ildiko. “Gauri ve Kai’nin birbirlerine saldıracaklarını düşündüğümüz kısım mı? Yoksa Gauri yemeklerini yemelerini emrettiğinde Kailerin seni öldürmeyi düşündükleri kısım mı?”

Brishen’in gülümsemesi gölgede kaybolmadan önce fildişine benzeyen dişleri kısa bir anlığına parıldadı. “İkisi de değil ama düğün ziyafetinden sonra hâlâ hayatta olduğum için şanslı olduğumu düşünüyorum. Bahçedeki ilk tanışmamızdan bahsetmeyi tercih ederim.”

Bu gerçekten Wraith Kralları’ndan bahsetmekten çok daha iyiydi. Ildiko’nun kalbinin üzerindeki ağırlık hafiflemişti. “Ha. Seni odamda görseydim döveceğimi söylediğim an. Ne kadar da romantik. O zamanlar çok kadersiz bir gelin olduğumu düşünüyordum. İnsan bile olmayan bir yabancıyla evlenmek üzereydim.” Brishen’in omzuna bir öpücük kondurdu. “Ne kadar yanılmışım ve yanıldığım için ne kadar da mutluyum.”

“Yanılmıyorsun, karıcığım. Ben insan değilim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Ildiko saç diplerindeki histen Brishen’in bir tutam saçına dokunduğunu anladı. “Güneşin altında duruşunu hatırlıyorum, bir balık kılçığı kadar solgun görünsen de saçların âdetâ parlıyordu. Kafandan alevlerin yükseldiğini düşündüm.”

Ildiko kıkırdadı. “Ben de bahçeye dişleri, pençeleri ve sarı gözleri olan iki ayaklı bir kurt salındığından emindim. Kapüşonunu indirdiğinde bir anlığına kalbim duracak gibi olmuştu.”

“Çünkü nefes kesici derecede yakışıklıyım,” diye böbürlendi Brishen sırtarak.

Ildiko aniden omzunu ısırarak irkilmesine neden oldu. “Ayrıca anladığımız kadarıyla fazlasıyla kibirli.”

“Tanrılar bu durumuma gülüyor olmalı. Babam bir Gauri soylusuyla evleneceğimi ilan ettiğinde annemin de güldüğünü biliyorum.”

Ildiko bu cümleden sonra doğrulmaya çalıştığında Brishen ona engel oldu. “Bu mantıksız,” dedi Ildiko. “Ailene dahil olmamdan utanıyordu. Tanıştığımızda bu konunun onu pek de neşelendirmediği belliydi.”

Brishen bir eliyle saçlarını okşamaya devam ederken, diğer eliyle karısının bacağıyla kalçasını okşuyordu. “Secmis nedenini onaylamasa bile her zaman başkasının mutsuzluğu ya da sıkıntısından zevk alırdı.”

“ÇarşafLARımın altındaki skarpatin bu evliliği onaylamadığını açıkça göstermiş oldu.” Ildiko kaşlarını çatarak Brishen’in annesini tahtında oturup avının pusuya düşmesini bekleyen bir örümcek olarak hayal etti. “Daha hoş konular hakkında konuşmak istediğini söylemiştin.”

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen alnına özür niyetinde bir öpücük kondurdu. “Bahçede konuştuğum yumuşakça kızın evleneceğim Ildiko olduğunu öğrendiğimde içimin ne kadar rahatladığını bilemezsin.”

“Bir fikrim var çünkü ben de aynı şeyi senin için hissetmiştim, yılanbalığı çocuk.”

Brishen gülerek Ildiko cıyaklayıp durması için yalvarana kadar yan taraflarını gıdıklamaya başladı. Bir kez daha sessizliğe büründüler. “Sana ilk ne zaman âşık olduğumu öğrenmek ister misin?”

“Secmis’le karşılaştıktan sonra korkudan bayılmamayı başardığımda mı?” Taht odasından çıktıklarında Brishen’in kollarına yığılmak üzereydi.

“Önünde sinmiş olmaman fazlasıyla etkileyiciydi ama hayır.” Ildiko’nun omzundan kayan battaniyeyi tekrar örttü. “*Skarpatin*’i yedikten sonra tadının tavuğa benzemediğini söylediğinde.”

Ildiko burnunu çekti. “O hâlde kolay etkilenen birisin. Alt tarafı bir patatesi yediğin için sana âşık olduğumu düşünmüyorum. Tabii sen yemeden önce onunla savaşmak zorunda değildin.”

“Seni memnun etmek çok zor.”

Ildiko göğsüne vurdu. “Değil.”

“Ah.” Brishen darbe aldığı yeri ovuşturdu.

Ildiko konuşmaya aynı konudan devam etti. “Sana Talumey’in hayat ışığını annesine teslim ettiğinde âşık olduğumdan eminim. Bu sizin için sıradan bir şey gibi görünebilir ancak kederli bir kadına çocuğuna veda etme ve son bir bağlantı kurma şansı verdin.”

O an, Ildiko'nun Kai prensine 'kocam' dediği için ne kadar şanslı olduğunu anladığı andı. Herkes gibi o da kursuz olmasa da kendini feda ederek Talumey'in anılarını annesine kendi elleriyle teslim etme kararı, Ildiko'ya kur yapma becerileri ve savaş hünerlerinin yanı sıra zek sı ve doğuştan sahip olduğu statünün ötesinde harika bir kişiliğe sahip olduğunu göstermişti. O gerçekten nazik bir adamdı.

Brishen aniden yer değiştirerek Ildiko'yu üzerine gelecek şekilde yuvarladı. Saçları adamın yüzüne doğru düştü ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmadan önce Brishen'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ildiko ona bu kadar yakın olduğunda Brishen'in elmacık kemiklerini, ağzının kıvrımlarını ve eskiden sol gözünün doldurduğu boşluktaki yara izlerini görebiliyordu. Yara izi ve burun köprüsünün üzerinden geçip, dokunuşlarıyla kapanan sağ gözüne doğru ilerleyerek öpücükler kondurdu.

"Bir dilek hakkın olsaydı ne dilerdin?" diye fısıldadı Brishen.

Ildiko geri çekilerek yüzüne baktı. İdam edilmeden önce cevaplanan bu soru onu korkutmuştu. "Bunu neden soruyorsun?"

Brishen kaşlarını çattı. "Kalp atışların hızlandı. Seni korkutan şey ne, Ildiko? Sadece merak ediyorum."

Ildiko başını alnı Brishen'in göğsüne değene kadar eğdi. "Kulağa bir son gibi geliyor. Bir veda."

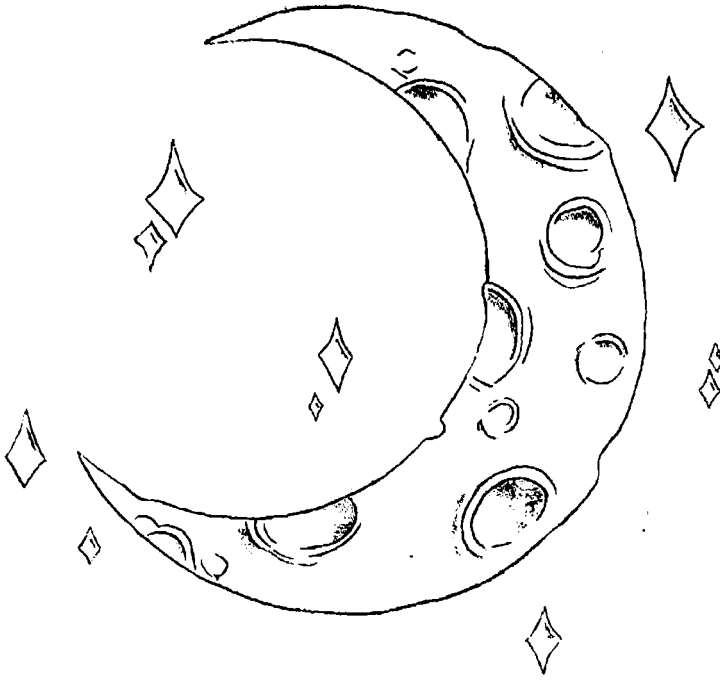
Brishen saçlarını okşayarak yüzüne bakması için başını çevirdi. Gözünün sarısı mum ışığını andırırcaşına parlıyor, dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılıyordu. "Bu doğru değil. Bu benim uğrunda savaşmam gereken bir hedef olacak." Elleri Ildiko'nun sırtındaydı. "Hadi söyle."

GEÇENİN HAYALETİ

Boğazının düğümlenmesine neden olan gözyaşlarını yutarak, gözlerinin bulanık görüşünü düzeltmek için gözlerini kırptırdı. “Benimle...” Derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti. “Benimle yaşlanmanı diliyorum.”

Brishen bir kez daha pozisyon değiştirerek ayak bileklerinden omzuna kadar ağır ve sıcak bir şekilde üzerine uzanana kadar Ildiko’yu altına kaydırды. “Bu güzel bir dilek,” diye fısıldadı kulağına doğru. “Yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Ardından onu öptü; dudak ve dillerinin ağır hareketleri, nazik dokunuşları kısa süre sonra giysilerin ve battaniyelerin çılgınca hışırdamasına neden olmuştu. Geri kalan saatlerde sevişip birbirlerine aşklarını ilan ettiler ve birbirlerine tutacaklarından emin olmadıkları sözler verdiler. Ildiko kocasının adını avuç içine doğru haykırıyor, kolları ağrıyana kadar ona sarılıyordu ve Brishen kendini ona her itişinde boynuna sonsuz övgüler yağıdırıyordu.

BÖLÜM 14

“Aman Tanrım, şu insanlara bak.” Kirgipa karşılaştığı manzarayı incelemek için olduğu yerde durdu. Escariel’deki kabileyle gelen Kailer, Saggara’nın kapılarına yaklaşıırken kalabalık bir şekilde etrafından ilerliyordu.

Garnizonu çevreleyen düzlükle girişteki ormanlık alanda kamp kurmuş yurttaşlarına katıldılar. Dar alanda bir araya gelen bu kalabalık, havanın daha sıcak hissettirmesine neden olmuştu. Bir zamanlar garnizonun etrafını çevreleyen yeşillikler ya düzleşmiş ya da kuruyup gitmişti. Geride ayakların, toynakların ve tekerlerin oluşturduğu vıcık vıcık bir bataklık kalmıştı.

Onu dürterek, “İlerlemeye devam et, küçük hizmetçi. Burada böyle durarak kapılara ulaşamayız,” dedi Necos.

“Bu kadar çok Kai tek bir noktada bir araya gelmiş... Şimdiye kadar bölgedeki tüm hayvanları avlamış, garnizo-

GEÇENİN HAYALETİ

nun elindeki tüm yiyecekleri tüketmiş olmalılar.” Dendarah alanı incelerken yüz ifadesi kasvetli bir hâl almıştı. “Burası olmak için iyi bir yer değil.”

“*Galla* peşimizde olduğu sürece şimdilik en güvenli yer burası.” Necos kucağındaki bebeğe bakıp gülümsedi ve eğilerek yüzünü beze gömdü. Bebeğin karnına hava üflerken kundaktan gaz dolu sesler yükseliyordu. Bebek sevinçle kıkırdayıp minik yumruklarını havada sallarken, bir tanesini ani bir hareketle Necos’un saçına götürerek sertçe çekmeye başladı.

Muhafızın tüm vücudu sarsıldı. “Ah!”

Bebeğin kahkahası yükselirken tutuşu güçlenmiş, yüzünün yan tarafı bebeğe çarpana kadar çekilmeye devam etmişti. Gözleri acıdan kısılan Necos olduğu yerde donup kalmıştı. “Orada durup bakmayın!” diye bağırdı kıkırdayan arkadaşlarına. “Çözün şunu!”

Kirgipa bebeğin yumruğunu yavaşça açıp, Necos’un saçlarını nefes kesici bir demir yumruktan kurtarmaya çalışırken neşesini gizlemeye çalışmadı. Necos kurtulduğunda yüzünü buruşturarak doğruldu ve eliyle saç derisinin acıyan noktasını ovuşturdu. Hâlâ kollarında olan bebeğe kaşlarını çatarak bakıyordu. Kirgipa yüzüne bakarak mırıldandığında Necos’un yüz hatları yumuşamıştı. “Bu yaptığın için seni ancak on ya da yirmi yıl sonra affedebilirim.”

“Onu kucağında tutmayı düşünüyorsan bizim gibi saçlarını örmelisin,” diye önerdi Dendarah.

Kirgipa başını salladı. Bunu yapması gerektiğini bakıcılık yaptığı ilk gece öğrenmişti. Başının yan tarafında, bebek kraliçenin bir avuç saçını tutup çektiği ve ödül ola-

rak bir tutam saçı avuçlarında tuttuğu noktanın üzerindeki saçları hâlâ seyrekli.

“Dendarah? Sen misin?”

Muhafız birinin adıyla seslendiğini duyduğunda yüzündeki gülümsemeyi kaybetti. Kaskatı kesilmiş bir hâlde arkasını dönerek sesin geldiği yöne doğru baktı. Garnizonun bir üyesi olduğunu belli eden nişanlar taşıyan bir Kai askeri onlara doğru yürümeye başladı. Yumruğunu hızlı bir şekilde göğsüne vurarak selam verdi.

Yüzü ifadesiz bir hâlde bürünmüş ve temkinli bakışlara sahip olan Dendarah, askerin selamına karşılık verdi. “Amasis. Seni gördüğüme sevindim.” Sesi de yüz ifadesi gibi duygudan arınmıştı. Dendarah’ın pozisyon değişikliği, asker ona döndüğünde Necos ve Kirgipa’nın askerin tam arkasında kalmasını sağlamıştı.

Necos Kirgipa’nın dirseğini kavrayarak çenesiyle bir işaret yaptı. Kalabalığın içine karışarak Dendarah’yı karşılaştığı askeri havadan sudan konuşarak oyalayabilmesi için geride bıraktılar.

“Bu Lord’a ulaşana kadar karşılaşacağımız sorunların bir örneği,” dedi Necos. “Üçümüzden birini tanıyanlar olacak. Birbirimizle bir kan ya da evlilik bağımızın olmadığını, yakın zamanda bir bebek sahibi olmadığımızı bilen kişiler.”

“Kalabalığın kenarında mı ilerlemeliyiz?” Kirgipa öyle olmasını umuyordu. Saggara’nın kapılarına doğru ilerleyen kalabalık iğne atsan yere düşmeyecek kıvamdaydı.

“Bilmiyorum. Bu kadar büyük bir kalabalığın içinde saklanmak kolay olsa da dış bölümde kalıp yalnız kalmamız daha mantıklı olabilir.”

GEÇENİN HAYALETİ

Kirgipa bakışlarını Kai kalabalığına çevirdi. “Sence kız kardeşim aralarında bir yerlerde midir?”

Sesindeki hüznü saklamaya çalışmadı. Atalan’ı, Haradis’ten kaçan Kai kalabalığının içinde geride bırakmak yüreğini sızlatıyordu. Her Kai gibi üzerine düşen görevi gereğince yerine getirmiş olsa da bu kardeşinin peşine düşmemesinin yarattığı suçluluk duygusunu hafifletmiyordu. Onu bir kez daha görmek için yanıp tutuşuyor, ikisinin da yaşıyor olmasına sevinmek ve hayatını kaybeden annelerinin yasını tutmak istiyordu.

Çenesinde hafif bir dokunuş hissetti. Necos yüzünü ona doğru çevirene kadar nazikçe çenesine dokunuyordu. “Haradis’ten sağ çıkanlar henüz gelmedi,” dedi Necos. Yüzünde nazik ve kararlı bir ifade vardı. “Sana verdiğim sözü hatırla. Kardeşini bulacağıma yemin ettim ve bulacağım.”

Kirgipa içini çekerek gözlerini kapattı, göğsündeki ağrı Necos’un sözleri ve dokunuşlarıyla biraz olsun hafiflemişti. “Teşekkür ederim, Necos.”

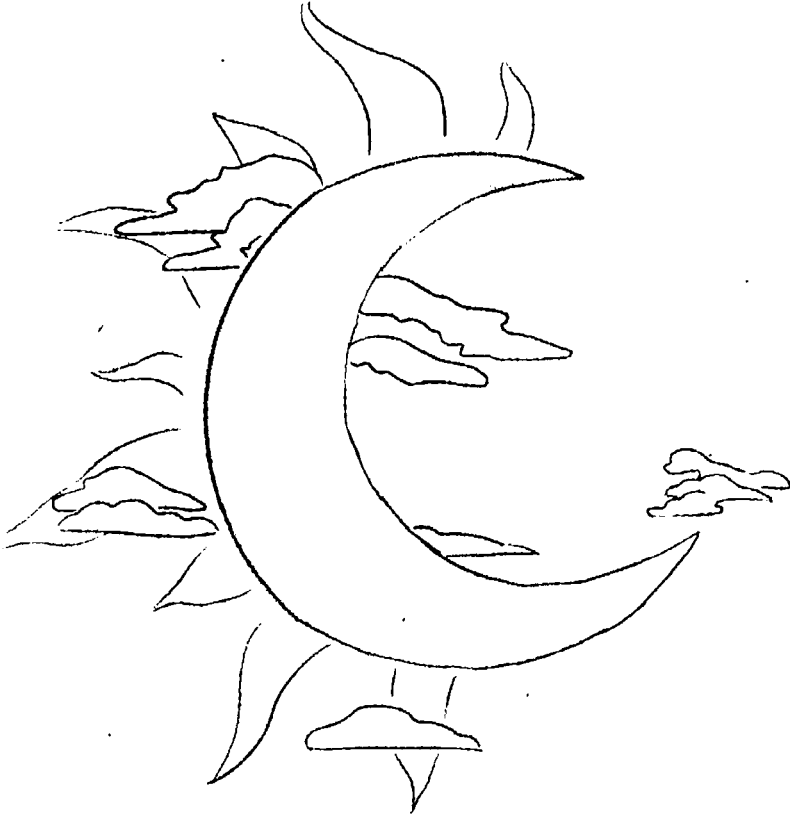
Dendarah avluya açılan kapılara ulaşmak üzereyken yanlarına geldi. Parmağıyla bir işaret yaptığında kalabalığın onları duyamayacağı kadar uzaklaştılar. “İçeri birlikte girmemiz çok riskli. Çoğu Saggaralı askerler bundan önce Haradis’te görev yaptı, bu sebeple birimizi ya da ikimizi tanıyan olacaktır. Yalnız olsaydık bu bir sorun yaratmazdı. genç bir kız ve bir bebekle seyahat etmemiz merak uyandırabilir ve ben hiç kimsenin, hiçbir şeyi merak etmesini istemiyorum.”

“Ne yapmalıyız?” Necos bebeği Kirgipa’ya teslim etti. “Ayrılmamızı istemiyorum,” dedi Kirgipa’ya başıyla işaret ederek. “İkimiz yanında olursak daha iyi korunurlar.”

“Haklısın ancak ayrılmadan da ayrılmış gibi görünmenin yolları var. Aramızdan birinin *Düşes*’in kişisel hizmetçisini yakalaması gerekecek, bir noktada ayrılmaktan başka çaremiz kalmayacak.”

“Sinhue’nin nasıl görüldüğünü biliyor musun?”

Dendarah omuz silkerek bakışlarını Kirgipa’ya çevirdi. “Ben onu hayal meyal hatırlıyorum ama onu en iyi tanıyan sen olduğun için ona yaklaştığında seninle konuşacaktır. Hanımıyla birlikte Saruna Tor’dan dönene kadar beklemeli, mümkün olduğunca iyi bir şekilde gizlenmemiz gerekiyor.” Bakışlarını yakınlardaki kalabalığa çevirdi. “*Galla* buraya gelmemiş olsa bile bu durum, bebeğin şu anda daha büyük bir tehlike altında olduğunu, tehlikenin de kendi türündeki kişiler olduğunu düşünüyorum.”

BÖLÜM 15

Ildiko güneş doğmaya başladığında uykuya dalmıştı ancak birkaç saat sonra ateşin ve havadaki kar kokusuyla uyan-
dı. Battaniyeyi geriye atarak geceliğini aramaya başladı. Çadırın girişinde dikkatini çeken gölge duraksadıktan sonra brandanın üzerinde tırmalamaya benzer bir ses yükseldi.

“Günaydın, Sinhue.” Kadın eğilerek çadıra girip geceliği ona uzattığında, Ildiko ona gülümseyerek hızlıca teşekkür etti. “Sanırım en son uyanan kişi benim.”

Sinhue resmi bir tavırla, “Hepimiz normalden daha yavaşız, leydim,” diye cevap verdi.

Ildiko gruba dahil olan son kişi olmuştu, kahvaltıdan kalanları reddederek bir fincan çay içmeye karar verdi. Brishen bir köşede durmuş *Elsod*’la sohbete dalmıştı. Üzerinde *brigandini* ve örülmüş zırhı olsa da omuz zırhı ve kolçakları yoktu.

Düz gömlekle pantolon giymiş, zaten iri bir yapıya sahip olan Serovek; zırh ve levhadan oluşan koruyucu kıyafeti, deriden yapılmış ayak bileklerine kadar uzanan palto-suyla devasa görünüyordu. Yanında duran Megiddo runik desenlerle işlenmiş ipek tuniğinin üzerine pullu bir zırh ve onun üzerine de bacak uzunluğunda bir tunik giymişti. Gaeres ise sert bir deriden yapılmış hafif takımını giymiş, göğsünün üzerinde kılıçlarını takabileceği kılıç kayışları bulunuyordu. Hepsi etkileyici ve korkutucu görünüyordu, Ildiko öldürülemeyen düşmanla savaşmak için neden zırh giydiklerini merak etti.

Anhuset yanma geldiğinde onun zırhsız ama silahlarla donatılmış olduğunu fark etti. “*Elsod*’un önerisiyle zırhlandılar,” dedi Ildiko’nun düşüncelerine yüksek sesle cevap vererek. “*Galla*, *Wraith Kralları*’nı öldüremese de o kadar iğrenç bir şeyin hayalet formuna temas etmesine razı olur muydun?”

Ildiko kaşlarını çatmış, midesi bulanmaya başlamıştı. Soğuyan çayını yere fırlattı. “İçinde bulunduğumuz durumun daha da kötüleşme imkânı var mı?” Anhuset’in donuk bakışlarını gördüğünde içini çekti. “Sanırım var.”

Brishen onlara katılmak için adamların yanından ayrıldı. “Hazırlıklar tamamlandığında kampı dağıtacağız,” dedi Anhuset.

“Hazırız,” dedi Brishen bakışlarını Ildiko’dan uzaklaştırmadan.

Anhuset reverans yaparak ateşleri söndürmek ve Gaeres’in hizmetkârlarıyla konuşmak için yanlarından ayrıldı. Kamp, kral ve kraliçenin etrafında koşuşturmaya

GEÇENİN HAYALETİ

başlayan bir kalabalığa dönüşmüştü. Brishen Ildiko'nun soğuk elini dudaklarına götürdü ve avuç içine bir öpücük kondurdu. "Bu sabah yanımdan çok erken ayrıldın," dedi Ildiko yanağını okşayarak.

Brishen doğrularak onu kendine çekti. "Seçme şansım olsaydı seni asla bırakmazdım." Dudakları onunkilere değdi. "Benimle yaşlan," diye fısıldadı.

Ildiko'nun parmakları sert zırhın üzerinde gezindi. "Bana geri dönersen seninle yaşlanırım." Kraliçe ya da cariyeye, metres ya da hizmetkârı olarak, Ildiko bir şekilde onun yanında olmanın yolunu bulacağından emindi.

Brishen'in kar yağışının ardından çıkan sabah güneşiyle yorgun ve renksiz görünen yüz hatları gerildi. "Ayrılmadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Eğer bana bir şey olursa..." Ildiko'nun yükselen itiraz seslerini susturarak devam etti. "Eğer bu savaştan sağ çıkamazsam, Saggara'yı terk edip Gaur'a kaçmanı istiyorum. Anhuset sana eşlik edecek."

Ildiko duyduklarıyla sarsıldı. "Hayır! Beni tahtta kalmam için vekil ilan ettin. Çekip gitmeyeceğim."

Brishen tutuşunu sertleştirdi. "Eğer başarısız olursam ne tahtı koruyacak ne de Bast-Haradis'i kurtaracak kimse kalır, Ildiko. Tıpkı Belawat ve Dramorinler'in Quereci Klanları gibi biz de kaybedeceğiz. Gaur dahil herkes düşecek. Ancak başkentleri denize yakın olduğu için adalar bir sığınak olabilir. Yaşamak için bir şansın var."

Böyle bir dünyanın dehşeti, Brishen'in ve diğerlerinin yaşayacağı kader, içindekilerin geri çekilmesine neden oldu. Karşı çıkmak, korkak olmadığını ve kaçmak isteme-

diğini söylemek istiyordu ama Brishen'in isteğinin sebebi korkaklık değildi.

Wraith Kralı *galla*'yı yenemezse krallıklar birbiri ardına düşecek ve ilk düşen de Bast-Haradis olacaktı. Böyle bir sonu reddedip, Brishen'in ölümünü tahta geçmenin bir fırsatı olarak görenler olacaktı. Düşmüş bir kralın karısı olarak, Ildiko'nun statüsü vekillikten insan olan bir yabancıya dönüşecekti ve Ildiko bir an evvel ortadan kaldırılması gereken bir engel olarak öldürülmek istenecekti.

Brishen'in yaralı, yakışıklı ve onun için çok değerli olan garip Kai yüzüne bakarak, "Haklısın," dedi Ildiko usulca. "Başarısız olma hakkın yok."

Duruşu rahatlayan Brishen, saç örgüsünü kaldırarak ucundan öptü. "Haklısın, yok."

Kamp kısa sürede temizlenmiş, eşyalar toplanmıştı. *Elsod* erkek *masod*'unun önünde ata bindi ve Ildiko'nun yanına geldiğinde eyerinden kısa bir selam verdi. "Saruna Tor'a daha önce gittiniz mi, Majesteleri?"

Ildiko'nun hafıza bekçisiyle ilk karşılaşmalarında hissettiği merak hoşnutsuzluğa dönüşmüştü. İçinde bulundukları korkunç durumu, hepsini *galla*'dan kurtarmanın bir yolunu bulmuş birine yüklemek büyük bir haksızlık olsa da kendine engel olamıyordu. Yapılan korkunç plan en az karanlık ve kötü niyetli düşmanları kadar dehşet vericiydi. Bu yükü Brishen'in omuzlarına yüklediği için ona karşı kızgınlıktan başka bir şey hissedemiyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Ildiko soğuk bir ses tonuyla. "Brishen'le evlendikten kısa bir süre sonra Saggara'ya doğru yolculuk yaptığımızda oradan geçmiştik. Hakkında

GEÇENİN HAYALETİ

birkaç şey duymuştum. *Gullperi*'nin büyüünün anıt çemberinin içinde varlığını sürdürdüğü söyleniyor.”

Ritüeli gerçekleştirmek üzere oraya gitmelerinin nedeni de buydu. Brishen'in Kai halkından çalacağı gücü güçlendirecek her şey, Wraith Krallarını yaratmak için kullanılan ve ölüleri diriltilip kontrol edecek büyüyü beslemeye yarayacaktı.

“Bu planı onaylamıyorsunuz, öyle değil mi? Yoksa onaylamadığınız şey kralın yeni görevleri mi?” *Elsod*'un sesinde duygularını belli eden bir şey olmasa da Ildiko buna kanmadı. Nasıl sorulduğu önemli değildi, böyle bir sorunun amacı belliydi. Plan yapma vakti geçmişti. Artık harekete geçme vaktiydi. Ildiko, *Elsod*'un Brishen'in üzerinde etkisinin olduğunu farkındaydı. *Elsod* da bunun farkındaydı. Şimdi de Ildiko'nun onu son anda bu delilikten vazgeçirmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu.

Yaşlı kadının bakışlarıyla karşılaştığında nezaket gösterme zahmetine girmedi, gülümsemeye çalışmıyordu. “İlkini kesinlikle onaylamıyorum. İkincisiyse büyük bir talihsizlik. İkisi de kaçınılmaz olduğu için bu konuda hissettiklerimin bir önemi yok. Hepimizin sorumlulukları var.” Ildiko, “Sormak istediğiniz başka bir şey var mı, *Elsod*?” diye sorana kadar sessizce birbirlerine baktılar.

Elsod kısa bir gülümseme sunarak, “Sormak istediğim başka bir şey yok, Majesteleri,” dedi başını eğerek. “Vekilliğiniz başarılı ve kısa sürsün, Khaskem'in sağ salim dönüşüyle de son bulsun.”

Ildiko atını yavaşlatarak *Elsod*'un önünden ilerlemesine izin verdi. Sinhue yanına geldi. “Her şey yolunda mı, Majesteleri?”

Ildiko bakışlarını hafıza bekçisi ve *masod*'undan ayırmadı. "Umarım yolundadır, Sinhue. İnanmak istediğim tek şey bu."

Brishen dönüp yanına gelmesini işaret ettiğinde memnuniyetle kabul etti. Diğerleri etraflarında ikili ya da üçlü gruplar hâlinde toplanmıştı. Gaeres iki klan üyesiyle at sürerken diğerleri *Elsod*'un muhafızları ortada olmak üzere tüm çevreye dağılmıştı. Megiddo, Serovek'le Anhuset'in ortasında ilerliyordu ve Ildiko, Lord'un Kai kadınına duygu dolu bakışlarını birden çok kez yakalamıştı. Anhuset ise bakışlarını önüne dikmiş, dudakları asık ve çökük görünüyordu.

Daha iyi koşullar altında olsalardı Ildiko, Serovek'in Anhuset'e tehlikeli olmasına rağmen kur yapmasıyla eğlenebilirdi. Anhuset buna son nefesine kadar karşı gelir, gerekirse bu fikrini kılıcıyla desteklerdi. Kai kadını, Beladine'den en az onun kadar etkilenmiş olmasına rağmen bunu kabullenmekte zorlanıyordu.

Ildiko, Anhuset'in gördüğü ilgi yüzünden halkı tarafından kınanmak ya da alay konusu hâline gelmekten çekinip çekinmediğini merak etti. Elbette kimse onu suçlamayacaktı. Serovek bir Kai olmasa da aylar önce Brishen'i esir alanların elinden sağ bir şekilde kurtarılmasında büyük emeği vardı. Ildiko ile Anhuset'i büyü avcısı köpek sürüsüyle terbiyecilerinin elinden kurtarmış, akıncının Anhuset'in sırtına sapladığı oku nazik hareketler ve ustalıkla tedavi etmişti. Hangi kadın, Kai ya da insan, böyle bir adama hayranlık duymayabilirdi ki?

Tor'un dibinde durduklarında Brishen dönerek arkasındaki gruba ortak dilde seslendi. "Burada durup nöbet tuta-

cak kişilere ihtiyacımız var. Ovada bizim görmediğimiz bir şey gördüğünüzde anında bizi uyarın.” Anhuset’in yüzünde beliren inatçı ifade Brishen’in dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Ildiko aynı ifadeye bürünmüş olduğundan şüpheleniyordu. Brishen, Gaeres’e dönerek, “Tepeye çıkarken yanında bir ya da iki kişinin gelmesini isteyebilirsin. Diğerlerinin burada kalma şansı var mı?” diye sordu. Gaeres başını sallayarak halkının konuştuğu dile döndü. Altı adamından dördü isteksizce başını sallasa da itiraz etmemişlerdi.

Konuşma sırası *Elsod*’a gelmişti. “Yapılacak olan ritüel hem güçlü hem de hassastır. Ritüel başladığında kesilemez. Kesildiği takdirde olacaklar hakkında ya da yeniden başlatılıp başlatılamayacağına dair bir bilğim yok. Ritüele tanıklık eden kişi tanık olarak kalmalı.”

Ildiko duyduklarından hoşlanmamıştı. *Elsod*’dan daha detaylı bir açıklama bekleyemeden Gaeres’in adamlarından biri uyarı ıslığı çalarak güneyi işaret etti. Ufukta görünen karanlık leke yaklaştıkça büyüyor, dörtmala yaklaşmakta olan bir atlıya dönüşüyordu.

“Peki bu kim?” diye sordu Serovek merakla.

Ildiko yaklaşan atlının, atının üzerindeki zırhı ve kalkaının tepesindeki armayı gördüğünde nefesi kesildi. “İnanamıyorum.”

Brishen ona döndü. “Neye inanamıyorsun?”

Ellerini gözlerine siper edip, güneş ışınlarından korumaya çalışarak geleni daha iyi görmeye çalıştı. “Hızla cevap vermekle kalmayıp tek bir adamla bu kadar büyük bir destekte bulunmaları ne kadar nazik bir davranış.” Acısını

ya da hissettiği utancı gizlemeye çalışmıyordu. Gaur'un ne kadar büyük bir müttefik olduğu kanıtlanmıştı. "Gaur'un gönderebileceği onca askeri varken Yitik Andras'ı göndereceklerini aklımın ucundan geçirmezdim."

"Umut verici," dedi Serovek homurdanarak.

Brishen'in bakışları Ildiko'yla binicinin arasında gidip geldi. "Onu tanıyor musun?"

"Şahsen tanımasam da aile armasını tanıyorum. Bu arma, herkesin sürgünde unutulup öleceğine inandığı bir soyluya ait."

Brishen tek kaşını kaldırdı. "Eğer sürgünü buna değiştiriyse kaderi daha da kötü bir hâl almış demektir." Atından inerek misafirinin gelişini bekledi.

Binici atını dizginleyerek kar girdabının içinde durup atından indi. Yüzünü örten kalkarıyla miğferini çıkardığında ilk defa Yitik Andras'ı gördüler.

Gözleri ne kadar da yorgun görünüyor, diye düşündü Ildiko. Açık gri bir renge ve delici bakışlara sahipti. Ildiko'yu, Brishen'i ve etraflarındaki kalabalığı inceliyordu. Kahverengi saçları dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyor, gururlu bir duruş sergiliyordu. Belirgin bir burun ve kemikli bir çenenin ön planda olduğu çelimsiz yüzü, incelikle şekillendirilmiş dudakları olmasaydı çok sert görünebilirdi. Şimdilik ağzı çökük görünse de Ildiko açıklamadığı nedenlerden ötürü Andras'ın kaşlarını çatmaktan çok gülümsediğinden emindi.

Sonunda bakışlarını Brishen'e çevirdi. "Brishen Khaskem sen misin? Kailerin Kralı?" Brishen başıyla onayladığında eğildi. "Size selamlarımı sunuyorum, Ma-

jesteleri. Ben Gaurlu Andras Frantisek.” Ildiko’nun önünde eğilerek, “Leydi Ildiko. Sizi en son çocukken görmüş-tüm,” dedi Andras.

O hatırlıyor olsa da Ildiko onu hatırlamıyordu. Çocukluğu geçmişte kalmıştı. “Lord Andras, lütfen bana amcam mesajımı aldığı için geldiğinizi söyleyin.”

“Aldı.” İnce dudakları kıvrılırken gözlerinin köşe-lerindeki kırışıklıklar derinleşti. “Kral tarafından saraya çağrıldığımda idam edileceğimi düşünüyordum. Aksak Sangur’un kaderimle ilgili farklı planları varmış.” Bakış-larını kalabalığa çevirdi. “Gönderdiğiniz mektubu okudum ve şimdi Gaur adına yardım etmeye hazırım. Tabii Gaur’un yardımına hâlâ ihtiyacınız varsa.”

“Var,” diye cevap verdi Brishen. “Yine de bunu neden kabul ettiğinizi merak ediyorum. Aksak Sangur gönüllü olmadığınız takdirde sizi cezalandırmakla mı tehdit etti?” Kaşlarını çatı. “Bana hizmet etmeye istekli bir savaşçı la-zım, zorla gönderilen değil.”

Andras başını salladı. “Fazlasıyla istekliyim.” Miğferini kolunun altına sıkıştırarak konuşmaya başladı. “Karınızın bu hikâyeyi duyduğundan eminim. Babam, Sangur’u taht-tan indirmek için ayaklanma başlatan yüksek rütbeli bir generaldi. Yenildi ve idam edildi. Ayaklanmaya katılma-yı reddettiğim gibi babama karşı savaşmayı da reddettim. Bunun karşılığında Sangur hayatımı bağışladı ama beni sürgüne gönderip, ailemin sahip olduğu tüm topraklarını ellerinden alarak cezalandırdı. Eğer bu savaşa katılır ve ba-şarılı olursak, kral topraklarımın bir kısmını iade edecek. En azından kızım evlenme çağına geldiğinde ona destek olabilecek kadarını.”

Megiddo konuşmaya başlayana kadar herkes sessizliğe büründü. “Bazıları çok daha önemsiz nedenler için savaşıyor.”

“Kesinlikle.” Brishen elini uzattığında Andras da karşılık verdi. “Hoş geldiniz, Lord Frantisek. Hizmetiniz için minnettarız.” Daha sonra Wraith Kralı olacak adamları, Anhuset’i, hafıza muhafızlarını ve Gaere’nin adamlarını tanıttı. Tanışma faslı sona erdiğinde, “O hâlde devam edelim,” dedi Brishen. “Zirveye doğru ilerlerken bizi tam olarak nelerin beklediğini anlatacağım. Söyleyeceklerimi dinledikten sonra fikrinizi değiştirirseniz yolunuza dönmekte özgürsünüz.”

Andras kaskatı kesildi. “Ben korkak değilim.”

Brishen yeniden atına bindi. “Burada hiç kimse korkak değil. Çekip gitmeye karar verseniz de korkak biri olmayacaksınız.”

Brishen, Andras atına binene kadar bekledikten sonra atını yanına doğru yönlendirdi. Sinhue ve Gaeres’in muhafız olarak seçtiği dört Quereci’yi geride bırakarak yamacı tırmanmaya başladılar. Ildiko bir yandan atını tehlikeli yamaçtan yukarı doğru yönlendirmeye çalışırken bir yandan da Brishen’le *Elsod*’un ritüeli ve amacını açıklamalarını dinledi. Her ikisi de büyüünün nasıl elde edileceğinden bahsetmemeyi tercih etmiş, Andras da merak edip sormamıştı. Bakışlarını kapüşonunun altına gizlenen Anhuset’e çevirdi. Dizginleri sıkıca kavramış olduğunu gördüğünde, olaklardan onun da en az kendisi kadar korktuğunu anladı. Ildiko’nun aksine, o büyüünü kaybedecek olan binlerce kişiden biri olacaktı.

Yokuşu tırmandıkça atlar huysuzlanmaya, başlarını sa-

vurarak kişnemeye başladı. Hafifçe geriye doğru kayan Serovek sinirle atından indi ve kaşlarını çatarak diğerlerine baktı. “Üzerinizde atınızla yuvarlanıp gitmek istemiyorsanız yolun geri kalanında onları yürütmenizi tavsiye ederim.”

Tepeye ulaştıklarında Ildiko soğuğu unuttuğunu fark etti. Islanmış saçları nemli tutamlar hâlinde ensesine yapışmış, elbisesi eteklerinden dizlerine kadar ıslak ve çamurlu bir hâle gelmişti. *Elsod* hariç grubun geri kalanı birkaç derin nefes haricinde yorucu tırmanıştan etkilenmemiş görünüyordu. Yaşlı hafıza bekçisi yere düşmüş olan bir taş anıtı bank olarak kullanıyor, kırışık yüzü zayıf güneş ışığının altında neredeyse yeşil görünüyordu. *Masodlar* ürkmüş kelebekler gibi etrafında dolanıyor, elini okşuyor ve kendisi elini kaldırarak uzaklaşmalarını işaret edene kadar çeşitli sorular soruyorlardı.

Ildiko eyerine bağlı olan çantasından bir su şişesi çıkararak Anhuset’e uzatmadan önce bir yudum içti. Diğerleri de aynısını yaptı ve herkes susuzluğunu dindirip soluklanana kadar sessizlik hüküm sürdü. Atlar tedirginlikle toynaklarını karaya vurmaya devam ediyordu.

“Buradaki güçlü büyüü hissediyorlar,” dedi *Elsod*.

Megiddo şaşkınlıkla başını eğdi. “Serovek’in ya da Quereci atlarının korkusunu anlayabilirim ama Kai ve benim atlarımın korkusuna bir anlam veremiyorum. Ben bir büyücüyüm, Kailerse doğuştan büyüye sahip öyle değil mi? O atlar büyüye alışık olmalı.”

“Haklısın keşiş ancak bu eskilerin işi. Bu *Gullperi*’ye ait bir büyü. Bazı yönlerden *galla*’nın sahip olduğuna çok

benziyor çünkü onlar da *Gullperi* tarafından yaratıldı. Ne kadar farklı olduğunu hissetmiyor musun?”

Ildiko ayağının altındaki toprağın belli belirsiz titreşimi dışında bir şey hissetmiyordu. Sanki Tor, kulaklardan çok ruhun duyduğu bir sesle ağıt ya da ninniye benzeyen bir şarkı söylüyordu. “Peki şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Şimdi öleceğiz,” diye cevapladı Megiddo.

Bu kesinlikle daha farklı ifade edilebilirdi. Brishen Ildiko’ya döndü. “Buna tanık olmak için kalmak istediğine emin misin? Yaşanacakları izlemenin pek hoş olacağını düşünmüyorum.”

Ildiko atının etrafından dolaşıp önünde durdu, sözlerini sadece Brishen’in duyabileceği bir mesafedeydi. Parmaklarını zırhının sert kaplamasının üzerinde gezdirdi. “İzlemesi korkunç olsa da deneyimlemesi daha kötü olacak. Olmam gereken yer burası. Eğer yapabilseydim senin yerine Wraith Kralı olurum.”

Brishen’in beline koyduğu eli sıcak, alnındaki dudakları yumuşaktı. “Bin ömür geçse de bunu yapmana izin vermem. Seni çok seviyorum.”

“Anhuset’in bunu yapmasına izin verirdin.”

Dudakları Ildiko’nun teninde kıvrıldı. “Bu onun düşüncesi.”

Ildiko uzaklaşmadan derin bir iç çekti. Ellerinin altındaki yüzü serindi, Brishen’in siyah saçları rüzgârın etkisiyle vahşi bir yeleye dönüşmüştü. “Gecenin Prensi, bana geri dön ve benimle yaşlan.”

Dudaklarının kenarları düştü. *Elsod*’a kısa bir bakış attıktan sonra Ildiko’ya döndü. “Karım olarak kalmaktan

GEÇENİN HAYALETİ

vazgeçersen olmaz. Bütün bunlar bittiğinde yeterince fedakârlık yapmış olmayacak mıyız, Ildiko?”

Brishen haklıydı. Burada, büyülerini ve kötülüklerini geride bırakarak yok olmuş ırklar tarafından inşa edilmiş olan bu yüksek yerde sonunda çok önemli bir şeyi anlamıştı. Sorumluluk ayrıcalığının bedeli olsa da mertçe yerine getirilen görevler ödüllendirilmeyi hak ediyordu. Kocasını yapmak üzere olduğu korkunç şey için istediği kadını karısı olarak tutmaya hak kazanmıştı.

Ildiko kocasının yüzünü kavrayarak sertçe dudaklarına doğru çekti. Brishen onu sıkıca tutup her zamanki gibi tutkulu ve dikkatli şekilde öperken zırhındaki pirinç çiviler Ildiko’nun göğsüne ve karnına baskı yapıyordu. Öpüşmeyi ortak bir solukla sonlandırdılar. Ildiko bir zamanlar ürkütücü bulduğu sevimli yüze baktı.

“Yeter de artar bile,” dedi Ildiko. “Karın olarak kalmak için herkese, *Elsodlar*’a, Kai reislerine meydan okuyacağım. Fikrini değiştirdiğin takdirde sana bile.”

Brishen, kollarını sırtına sıkıca dolayıp yüzünü boynuna gömdükten sonra havaya kaldırdığında Ildiko cıyıkladı. Brishen tek kelime etmeden yavaş ve derin nefesler alıp verirken Ildiko saçlarını okşadı. Sonunda Ildiko’yu yere bıraktı ve elinin üzerine eğilerek parmaklarına öpücükler kondurdu. “Günün Kadını, beni yine çetin birine döndürdün.”

Elimden gelse seni yenilmez yapardım, demek istedi Ildiko. Bunun yerine gülümseyerek başını eğdi.

Onları yalnız bırakmak için herkes uzaklaşmıştı. *Elsod* dahi anıtın üzerindeki yerinden kalkmıştı. Şimdi biraz daha

yaklaşarak Megiddo, Gaeres ve Andras'a yanlarına gelmesini işaret etti. "Savaşta taşıyacağınız kılıçları şu taşın üzerine bırakın," dedi daha önce üzerine oturduğu anıtı işaret ederek.

Dediğini yaparak şimdiye kadar giymemiş oldukları zırhları giydiler. Miğferi hariç tamamen kuşanmış olan Brishen, *Elsod*'un parmak sallamasıyla ona doğru eğildi. "Sizi Wraith Kralları'na dönüştürecek, ölüleri diriltip onlara hükmedecek olan büyülerin bilgisini sana vereceğim. Bedeninizi ruhunuzla yeniden birleştirmek için burada olmayacağım. Bunu kendin ve yol arkadaşların için yapmak senin sorumluluğunda."

Brishen başını salladı ve *Elsod* parmak ucuyla alnına dokunduğunda gözlerini kapatarak duraksadı. Hafıza bekçisinin parmağından küçük bir şimşek yayı parlayıp yüzünü aydınlattığında bir kez sarsıldı. Kasılan elini açıp kapatarak rahatlatmaya çalışırken ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Ildiko haykırdığında Anhuset düşerse onu yakalamak için öne doğru atıldı.

Elsod elini indirdiğinde Brishen duruşunu sabitledi ve başını sallayarak zihnini bulandıran düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. "Söylemen gerekenleri anladın mı?"

Ona yavaşça göz kırptı. "Anladım ama zamanı geldiğinde kelimeleri bir araya getirebilir miyim bilmiyorum."

"Başaracaksın," dedi *Elsod* güvence vererek.

Elsod bu cümleden sonra tüm ciddiyetiyle ritüele başladı. Ildiko, Anhuset ve yol arkadaşlarına eşlik eden bir çift Quereci savaşçısıyla çemberin dışında duruyordu. Müstakbel krallar atlarıyla çemberin ortasında toplandı.

İki *masod* atlarına yaklaştığında, hafıza bekçisinin üzerine gölge düşürdü. Her birinin elinde iki kâse varken *Elsod* elinde tek bir kâse tutuyordu. İlk olarak Andras'ın atına yaklaştığında kemerinden bir bıçak çıkardı. Andras onu durdurmak için bir hamle yapınca Serovek tarafından engellendi. “Kimse kurban edilmeyecek. Bekle ve gör.”

Elsod atların boyunlarını keserek her kralın bineceği at için bir tane olmak üzere çanaklara damlayan kan birikene kadar bekledi. Ardından atların yelelerinden birkaç tel kesip kanın içine attı.

Yeniden beş adama doğru döndüğünde kılıcı güneşin altında kıpkırmızı parlıyordu. “Atlarınız üzerinizi değiştirdikten sonra yanlarına yaklaşmanıza izin vermeyecek, ölümlerin yakınlığına da tahammül edemeyecekler. Bu sebeple onların kanlı gölgeleri olan *vuhanalar*’a bineceksiniz,” diye açıkladı Brishen’i işaret ederek. “Ayrıca senin kanına da ihtiyacım var.”

Brishen başını salladı ve kolluklardan birini çıkarıp pamuklu ceketini dirseğine kadar itti. *Elsod* Brishen’in ön kolunda kıpkırmızı bir çizgi yarattığında Ildiko tısladı. Brishen kolunu çevirerek kanının atının kanıyla yelesinin bulunduğu kâseye damlamasına izin verdi. Diğer dört adam da Brishen’in yaptıklarını tekrarladı.

Kanının kolundan aşağı süzülüp atı için ayrılmış kâseye damlayışını izlerken, “Bu ritüel uğruna atları kurban etmediğiniz için tanrılara şükürler olsun. Bunun için size sırtımı dönebilirdim,” dedi Andras.

İş tamamlandığında *masodlar* Tor’un toprağını kazıyıp her bir kâseye biraz toprak attılar ve kâsenin içindeki sıvıyı

çamur hâline gelene kadar karıştırdılar. *Elsod*, Quereci'ye tüm atları çemberin dışına çekmelerini emretti. Gaeres başıyla işaret verene kadar hiçbiri yerinden kıpırdamamıştı. *Elsod*'un vermiş olduğu emrin atların ritüel sırasında paniklemesini önlemek adına yapıldığını bilse de Ildiko, Quereci'nin liderleri olarak gördükleri kişiden onay alana kadar emirlerini yerine getirmek için aceleci davranmamasını takdir etti.

Kâseler bir kenara bırakıldığında *Elsod* bakışlarını Brishen'e çevirdi. Düz bir sesle, "Vakit geldi," dediğinde Ildiko'nun midesi ağzına geldi. Yanı başında duran Anhuset kısık bir sesle hırladı.

Brishen keder dolu bir ifadeyle kuzenine baktı. "Affet beni. Başka bir yolu olsaydı onu seçerdim." Özrü karşısında Serovek'in şaşkınlığını görmezden gelerek arkasını döndü. Sonraki sözleri ne Ortak ne de Bast-Kai dilindeydi, bu yüzyıllardır ne konuşulan ne de duyulan bir dildi. Kadim ve gizemli, olağanüstü bir gücü çağırıyordu. Onu havadan, titreşen topraktan ve çemberin içindeki tüm Kailerden çekip alıyorlardı. Onları kontrol eden Brishen'den hariç.

Anhuset'in nefesi kesilmiş, gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. Karnını tutarak içinden çıkmaya çalışan bir şeyi tutmaya çalışırcasına eğildi. Ona doğru atılan Serovek'e hırladı. "Benden uzak dur, insan!" Serovek olduğu yerde duraksayarak, doğrulup elini karnından uzaklaştıran Anhuset'e baktı. Bakışlarını sanki birbirlerini tutmayı bıraktıklarında her biri çökecekmiş gibi duran *masodlara* ve *Elsod*'a çevirdi.

"Ritüelin kesilmesine neden olmayın," dedi *Elsod*, Beladine'i uyararak. "Aksi hâlde hepimizi öldürürsünüz."

Brishen arkasında yaşanan kargaşadan habersiz bir şekilde ritüeli gerçekleştirmeye devam ediyordu. Düşmüş taş anıttaki kılıçların üzerinden bir elini geçirdi. Avuç içinden gümüşü renkler içeren mavi bir ışık süzülüyordu. Işık kılıçlara doğru spiraller çizerek saplara, kabzalara ve muhafızlara doğru ilerliyordu. Süzülen ışık, damarlarından geçen kan gibi kılıçlardan yukarı doğru akıyordu.

Kadim kelimelerin ritmine ve Tor'un topraklarından gelen titreşime alçaktan gelen bir uğultu katılmıştı, çeliğin melodisi canlı ve fark edilirdi. Brishen aniden sessizliğe büründüğünde Ildiko irkildi. Çemberin ortasındaki hava çatırdamaya başlayıp kıvılcımlara dönüşmüştü, Ildiko hareket ettiklerinde tutuşup tutuşmayacağını merak etti.

Brishen onlarla bir kez daha yüzleştğinde hiçbiri alev almadı. Görüntüsünde bir değişim yoktu, yaralı sarı renkli gözü, gözlerinin atlındaki gölgeler tenini koyultuyordu. Ancak farklı bir şey vardı. Ildiko istemsizce bir adım geri çekilerek herkesin aynı şeyi yaptığını fark etti.

Ildiko bir damla büyüye dahi sahip değildi. Ne çağırabiliyor ne kontrol edebiliyor ne de şu ana kadar herhangi bir şey hissedebilmişti. Ancak Brishen'den yayılan güç, bir deniz fenerinden gelen işarete benziyordu ve hepsi karanlıktaki gemilere benziyordu. Brishen'in kalbi âdeta bu güçle birlikte atıyordu.

Serovek bakışlarını Anhuset'le onun kadar çökmüş görünen hafıza muhafızlarına çevirdi. "Ne yaptın, Brishen?" diye sordu tüm unvanları ve resmiyeti bir kenara bırakarak.

"Akla hayale gelmeyecek ve asla affedilmeyecek bir şey," diye cevap verdi Brishen. Sesindeki ıstırap Ildiko'nun gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Elsod, masodlarını silkeleyerek ritüele başladığından beri birkaç yıl daha yaşlanmış gibi ağır adımlarla Brishen'e doğru ilerledi. "Devam etmelisin, Brishen Khaskem."

Brishen başıyla onayladıktan sonra eldivenlerini takarak ilk kılıca uzandı, kendi kılıcına. Ildiko boğazında yükselen iniltiyi bastırdı.

"Ben yaparım," dedi Anhuset aniden kendi eldivenini takarken. Sesindeki hissizlik Ildiko'nun ürpermesine neden oldu.

"Hayır," dedi Serovek yolunu keserek. "Ben yapacağım." Anhuset onu yolundan çekmeye çalıştığında elini kaldırarak, "Bu anının aranızda yer etmesini gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Brishen Serovek'e hak verdi. "Doğru söylüyor, kuzen." Gözü parlak bir sarı renkte parlıyordu. "Eğer intikam almak istemiyorsan bırak o yapsın ama amacın intikam almaksa kollarımı açmış tam karşında duruyorum."

Brishen'in sözleri Serovek'in yüzünde şaşkın bir ifadenin oluşmasına neden oldu. İki Kai de ona daha fazla bilgi vermiyorken Ildiko da tek kelime etmedi. Brishen'in Kai Kralı olarak tahttan düşürülmesini garantileyen ritüelin tek unsurunu bilen altı kişi vardı ve her biri bu sırrı ölene kadar saklamaya yeminliydi. Sadece Brishen'in bildikleri dünyada varlığını sürdürebilirdi, o da öldükten sonra hayat ışığının büyüden etkilenmeyecek nesiller tarafından saklanmasına izin verdiği takdirde.

"İntikam yok, Brishen ve bağışlanma da," dedi Anhuset yumuşak bir ses tonuyla. "Çünkü yanlış bir şey yok."

Brishen gözlerini kapatarak kısa bir anlığına başını eğdi. "Teşekkür ederim, kuzen."

Doğrularak Serovek'in omzuna vurdu. "Beni akıncıların elinden kurtarmak için o kadar uğraştıktan sonra şimdi de beni şişlemek zorundasın," dedi sahte bir ciddiyetle.

Oyunu kurallarına göre oynamak isteyen Serovek, Brishen'in elindeki kılıca doğru küçümseyici bir nefes verdi. "Baltayla savaşmayı tercih etmiyor muydun?"

Ildiko ayakta durmakta zorlanıyor ve Serovek'in, Brishen'in baltasını onun üzerinde kullandığı korkunç anların görüntülerini zihninden silebilmek için başını sallıyordu.

"Evet," diye cevapladı Brishen. "Ancak görünüşe göre ritüelde silahlarla ilgili bazı kurallar var." Kılıcı eldivenli elini uzatan Serovek'e verdi. "Hazır mısınız?"

Serovek bir kaşını kaldırarak, "Asıl sen hazır mısınız?" diye sordu.

Brishen başını salladı. Ildiko'ya baktığında yüz ifadesi kaygı dolu bir ifadeden çok yorgun bir ifadeye bürünmüştü. Ona doğru uzandı. "Ildiko..."

Serovek bir yılan gibi arkasına dönüp kolunu Brishen'in boynuna dolayarak kılıcı sapladığında Ildiko çığlık attı. Kılıç Brishen'in zırhlarını delip geçerek kalbinin altından kanla kaplı bir şekilde çıkana kadar ilerledi.

Ildiko'nun dehşete düştüğü anlarda yaşananlar çok ağır bir şekilde gerçekleşiyordu. Serovek kılıcı sapladığında Brishen'den yükselen şaşkın homurtu, ağzından sızan nefes, kılıç darbesinin şiddetiyle sırtı kamburlaşırken gözünün yuvasından çıkacak gibi olması...

Ildiko'nun feryadı kulaklarında fısıltıya dönüşmüş, kalp atışlarının yüksek sesiyle yarışmaya başlamıştı.

"Brishen!" Ona doğru hamle yaptığı anda ayakları yer-

den kesildi ve Anhuset'e çarptı. Serovek irkilerek kılıcı Brishen'in bedeninden çekip çıkarmıştı. Onu yere düşmek üzereyken yakalayarak birlikte düşmelerini sağladı.

Ildiko Anhuset'in kollarında iki büküm olmuştu. "Bırak beni!" Kendisini esir tutan kolları tırmalıyordu. *Keşke Kai gibi pençelere sahip olsaydım da kendimi kurtarmak için karşıma çıkan her engeli parçalayabilseydim*, diye düşündü.

Brishen'i kollarında tutan Serovek'in yüzü solgun görünüyordu. Başını kaldırdığında bakışlarındaki keder açıkça fark ediliyordu. "Bırak onu, Anhuset," dedi artık güçlü ve özgüvenli olmayan bir ses tonuyla.

Ildiko, Anhuset'in gevşeyen pençelerinden sıyrılıp karda dizlerinin üzerinde kayarak Brishen'in yattığı yere doğru ilerledi. Gövdesi ve ellerini kaplayan kan altındaki toprakta giderek genişleyen kırmızı bir birikinti oluştuyordu. "Brishen," dedi hıçkırarak. "Aman Tanrım. Tanrım, Brishen." Çaresizce parmaklarını kocasının yarasından sızan kan akışını durdurmak için Serovek'in ellerinin üzerine koydu. Brishen'in yüzü soğumuş kül rengine dönmüştü. Kanla kaplı dudaklarından kanlar süzülürken Ildiko'nun adını mırıldandı.

Anhuset'in sesi arkasında keskin ve nefret dolu bir şekilde yükseldi. "Eğer yaptığın bir parça bile zevk aldıysan, ciğerini çıplak ellerimle söküp gözlerinin önünde yiyeceğim."

Serovek'in solgun yüzünde parlayan mavi gözleri yanıyor gibiydi. "Bana hakaret etme, Anhuset," diye tersledi.

Elsod'un sesi diğer sesleri bastırdı. "Uzaklaşın. Değişim başladı."

GEÇENİN HAYALETİ

Değişmeye başlamıştı. Ildiko'nun ellerinin altında bir buzlanma başlamıştı; soğuktan değil, öldüğü içindi. “Brishen...” Omzunu çekiştiren Anhuset'i omuz silkerek savuşturmaya çalıştı.

Kıpırdayan dudaklarının söylemeye çalıştığı kelimeleri duymak için Ildiko biraz daha yaklaştı. Brishen konuştuğunda sesi bir fısıltının yankısı gibiydi. “Uzaklaş, aşkım. Değişiyorum. Bunu hissedebiliyorum.”

Ona dokunduğunda avuç içleri donarken yüzüne baktı.

“Hadi, Ildiko,” diye emretti Anhuset ve onu Brishen'den çok da nazik olmayan bir şekilde uzaklaştırdı.

Kılıcı kaplayan ve ışııyla Brishen'in kanını aydınlatan büyüleyici mavi ışık, şimdi Serovek'in açtığı yaradan yayılıyordu. Işık vücuduna yayılıp tamamen kana bulanana kadar ileri geri akmaya ve kalbini taklit ederek atmaya başladı. Rengi gümüşü mavi renkten kobalta, çivit mavisine ve en son siyaha döndü.

Ildiko'nun ciğerleri çığlık atma ihtiyacıyla yanıp tutuşsa da sessizliğini koruyup karanlığa dönüşen ışığın kocasını ele geçirişine şahit oldu. Kendi içinde yok olmadan önce kasılıp açıldı ve bir prangadan kurtulmaya çalışıyormuşçasına bir kez daha uzandı.

“İşte *galla* böyle görünüyor.” Megiddo'nun sözleri sessizliği delip geçmişti. Ildiko, *Elsod*'a nefret dolu bir bakış atmadan önce bir süre usulca sızlandı. Yaşlı kocakarı Brishen'i bir iblise dönüştürdüyse onu parçalara ayırarak kocasına yem ederdi.

Siyah ışık aniden duyulabilir bir sesle havalandı. Herkes bir adım geri sıçrarken Anhuset, Ildiko'ya kalkan oldu.

İldiko buna direnmeye çalışsa da koruması tarafından etkili bir şekilde engellendi. “Geçmeme izin ver, Anhuset!”

“Olmaz.”

Brishen’in kanlar içindeki bedeni karların üzerinde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Yüzü artık pembe ve mavi alt tonları olan yunus rengine değil, boynundan saç derisine kadar uzanan pürüzlü, siyah çizgilerle kaplanmış kül beyazı rengindeydi. Ona doğru uzanıp sırtüstü düşme riski yaşadığı an Anhuset’in uzattığı koluna çarptı.

Artık bağımsız bir varlık olan karanlık ılık, kalp atışlarına devam ediyordu. Işığın rengi açılmaya, önceki hâline dönmeye başladı. Siyahtan çivit mavisine, kobalt rengine ve en sonunda tekrar gümüşü mavi renge dönüştü. Kenarları katılaşıp sert açılara ve çizgilere dönüştüğünde, kozasından çıkmaya çalışan ürkütücü bir kelebeğe benziyordu.

Isık donuklaşarak manevi niteliğini kaybetti ve buluta benzeyen bir ışıktan gerçek, katı bir forma dönüştü; uzun siyah saçlı, üzerinde pullu bir zırh olan ve sanki Ejderha Ateşi dolu fıçıya meşale atarak tutuşturmuş gibi doğaüstü mavilikte parlayan tek göze sahip birine.

“Wraith Kralı,” dedi Gaeres şaşkınlık ve dehşet içeren bir sesle.

Elsod öne doğru eğilip, kralın yakıcı bakışlarının üzerinde olduğunu fark ettiğinde kaskatı kesildi. “Ne görüyorsunuz, Majesteleri?”

“Kai’nin ruhunu,” dedi hayalet, her türlü sıcaklık ve canlılıktan yoksun bir sesle. “Asırlarca öncesini.”

Safranin midesinden ağzına doğru hareket ettiğini his-

GEÇENİN HAYALETİ

seden Ildiko geri çekildi. Bu hayalet her neyse, tanıdığı Brishen olmadığı kesindi.

Hayalet ayaklarının dibindeki hareketsiz yatan bedenine yanına çömelerek elini uzattı.

“Dur!” diye bağırdı Ildiko. Anhuset’in onu hapseden pençelerinden sıyrılmaya çalışsa da başarısız oldu.

Hayalet duraksadı. Soğuk bakışlarını ona diktiğinde Ildiko ürperdi.

“Sakin ol, tatlı karıcığım. Kötü bir niyetim yok.”

Ildiko, onun dudaklarından dökülen bu sevgi dolu sözcükler karşısında sevinmekle kusmak arasında gidip geldi. Bir kez daha uzanarak elini cansız bedenine üzerine koyup yarayı iyileştirdi. Mavi ışık daha fazla parlayarak titremeye başlamıştı. Elini geri çektiğinde yarası kapanmış, bir zamanlar var olduğunu kanıtlayan kan lekeleri zırhını ve etrafındaki karı boyamıştı. Cildi hâlâ kül renginde olsa da üzerindeki çirkin çizgiler kaybolmuştu. Yerde yatan beden aniden nefes alıp vermeye başladığında Ildiko’nun nefesi kesildi.

Hayalet Brishen, Serovek’le yüzleşmek için yeniden ayağa kalktı. Beladin Lordu bir saldırıya uğramak üzereymiş gibi kaskatı kesilmişti. Saldırmayacağını anladığında kılıcı Brishen’e uzattı. “Majesteleri, kılıcınız.”

Brishen kılıcını kavrayarak kınına yerleştirdi. “Artık her şeyi öğrendiğinize göre,” dedi dördüne dönerek. “Gitmek istediğinizde size kimse engel olmayacak. Kimse tarafından yargılanmayacaksınız.”

Serovek, Brishen’in yanından geçerek Tor’a gelirken yanında taşıdığı kılıcı kaldırana kadar kimse kıpırdama-

mıştı. Brishen ve diğerlerinin kılıcı gibi mavi renkte parlıyor, ucundan kıvılcımlar saçılıyor, küçük şimşekler çakıyordu. Brishen kılıcı almak için uzandığında Serovek başını sallayarak kılıcı uzaklaştırdı.

Kaşlarını çatarak onu izleyen Anhuset'e baktı. "İntikam," dedi gülümseyerek kılıcı ona uzattığında. "İstediyini biliyorsun, sha-Anhuset."

Anhuset, "Hiçbir şeyi bilmiyorsun," diye karşı çıkarak geri adım attı.

Serovek'in yüzündeki gülümseme kaybolursa da teklifini geri çekmemişti. "Yaparsan onur duyarım."

Bakışlarını kendisini parlak mavi gözüyle izleyen Brishen'e çevirdi. "Pekâlâ," dediğinde Ildiko sesindeki öfke dolu ıstırap karşısında usulca hıçkırdı. Kai kadını eldivenli eliyle kılıcın kabzasını kavrayarak Serovek'in gövdesine doğrulttu. Dudakları sivri dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru kıvrılırken, adamı olduğu yerde yakıp küle çevirecek kadar öfkeli gözlerle Serovek'e baktı. "Hayatımı kurtardığın için beni cezalandırıyorsun," dedi Anhuset. "Benden ne istiyorsun, insan?"

Serovek, kılıcın ucunu başparmağı ve diğer parmaklarının arasına sıkıştırarak bağcıklarla zırhın arasındaki korumasız boşluğa doğrulttu. "Her şeyi, sha-Anhuset," diye cevap verdi, hafif bir gülümsemeyle gözlerinin içine bakıyordu. Kılıcın ucu zırhın altındaki yeleğe saplanana kadar hafifçe bastırma-ya devam etti. "İşte," dedi Serovek. "En zayıf nokta."

Anhuset öfkelenmişti. "Aynı fikirde değilim. Kafanı ya da aletini kesmenin bir Wraith Kralı olmana pek yardımcı olacağını düşünmüyorum."

İçinde bulundukları durum bu kadar korkunç olmasaydı, Ildiko bu konuşmalara gülebilirdi.

Serovek'in yüzündeki yaramaz sırıtış, Anhuset'i çileden çıkartacağıının bir işaretiydi ve öyle de oldu. "Döndüğümde benimle aynı yatağı paylaşacaksın, savaşçı kadın. Ayrıca aletimi kesmediğin için de çok minnettar olacaksın."

Anhuset hırlayarak kılıcını zırha, ete, kaslara ve tanrı bilir daha birçok organına sapladı. Serovek böğürerek içgüdüsel olarak eldivenli elini yumruk hâline getirip saldırganına vurmaya çalıştı. Anhuset darbeyi savuşturduktan sonra kılıcını çekip çıkardı. Serovek'i kollarına aldığıında parlayan kılıç yere düştü.

Serovek'in dizleri büküldü ve Anhuset'in kollarına yığıldı. Anhuset bir insan kadını olsaydı, cüssesi ikisini de kolayca yere serebilirdi. Durum böyleyken Anhuset, Serovek'in ağırlığı altında yarı çömelmiş vaziyette sendeliyor, bacak kasları geriliyordu.

Ağzından sızan kan çenesini boyadı. Serovek Anhuset'in kollarını kavrayarak, "Ayağa kalkmama yardım et," dedi hırıltılı bir nefesle.

Onu daha dik bir duruşa getirmeye çalıştığıında, dokunduğu yerlerden üzerine kan sızıyordu. Megiddo yardımcı olmak için yaklaştığında Anhuset ona dişlerini gösterdi. "Geri çekil."

Megiddo teslim olurcasına ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. Anhuset, Serovek'le birlikte sendeleyip tökezeleyerek Brishen'in canlı bedeninin nefes alıp verdiğiinden habersiz yattığı yere ulaştı. Serovek'in gözleri bilincini

kaybedip, Anhuset'in kollarına yığılmadan önce geriye doğru kayd.

Anhuset' homurdansa da duruşunu bozmadan Sero-
vek'in bilinçsiz bedenini Brishen'in yanına yatırdı.

Pençeli elini yüzünde gezdirse de tam anlamıyla dokunmuyordu. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldadı yeniden ayağa kalkmadan önce. *Elsod*'un uyarısını tekrarlamasına gerek kalmamıştı. Anhuset bir kenara bırakılmış olan kılıcı sahibinin yanına koyarak beklemeye başladı.

Tıpkı Brishen'ninki gibi Serovek'in bedeni de kanını Tor'un büyülu zeminine akıtmıştı. Yüzü ve boynunun tamamına örümcek ağı gibi yayılmış siyah çizgileri, ruhunu bedeninden ayıran bir ışık takip etti.

Her şey tamamlandığında, Serovek'in hayaleti kılıcını alarak Anhuset'in önünde eğildi. Gözleri soğuk bir su mavisinden doğaüstü bir gök mavisine dönmüşü. Brishen elini Serovek'in bedenindeki yaraya yerleştirerek yarayı iyileştirdi.

Dönüşümü tamamlayan iki kral, aynı kaderi paylaşmak üzere olan üç adama döndü.

Ildiko bu berbat ve kasıtlı şiddeti izlemek istemediği için arkasını döndü. Can çekişmeler ve boğuk çığlıklar uzun yıllar boyunca kâbuslarına girmeye fazlasıyla yeterliydi. Eliyle ağzını kapatarak gerçekleşen bu olaylara bir de kendi dehşet dolu çığlığını eklememeye çalıştı.

Ritüel tamamlanıp tüm krallar dönüşümlerini tamamladığında, Ildiko uyuşmuştan beter bir hâldeydi. Hayaletlerin her biri kılıcının ucunu kanların ve at kılının bulunduğu

kâseye daldırdığında dahi irkilmemişti. Kâsenin içindekiler kolların kötü kokusunu yayarak tütüyordu. Hayaletimsi buharlar dönerek birleşti ve kılıçlardan yayılan ışığa dahil oldu. Işığın her kralın bedenine yaptığı gibi bir araya gelerek katılaştılar, büyüdüler ve beş at ya da *vuhana* bir arada durup homurdanarak oldukları yeri eşelemeye başlayana kadar kararmaya başladılar. Canlı kanlı benzerlere sahip olan bu atlar, gözbebeği ve irise sahip olmayan bembeyaz parlayan gözlere sahip olan efendilerine bakıyorlardı.

“Bitti mi?” diye sordu Ildiko.

“Henüz değil ama burada kalamayız,” dedi *Elsod*. Krallara döndü. “*Vuhanalar* da sizin gibi yorulmayacak, aç susuz kalmayacak ve yaralanmayacak. Sizden farklı olarak onlar atlarınızın ruhsuz bir kopyası, birer araçtan ibaretler. Onlara ihtiyaç duymadığınız anda yok olup gidecekler.”

“Peki bedenlerimize ne olacak?” Andras’ın hayaleti yerde yatan cansız beş bedeni işaret ediyordu, canlı ama değil gibiydiler. *Ruhsuz, bilinçsiz ve duygusuz*. Nefes alıp kalp atışlarına sahip olan oyuncak bebeklerden başka bir şey değillerdi. Ildiko kendine sarılarak ağlama içgüdüsüne engel olmaya çalıştı.

“Onlar burada kalacak,” diye cevap verdi Brishen. “Tor’un büyüleriyle benim kullandığım büyü buraya dönene kadar onları koruyacak.”

Gaeres’in adamlarından biri, sadece Quereciler’in anlayabileceği bir şekilde kaş çatmalar ve keskin el hareketleriyle yaptığı bir protestoyla karşı çıkmaya başladı.

Gaeres tercüme etti. “Bedenlerimizi karga ve kurtlara bırakmayı reddettiklerini söylüyor.”

“O hâlde ölecekler,” dedi *Elsod*, Brishen’i işaret ederek. “Khaskem ölüleri çağırarak. Öfkeli ve intikam almak isteyenleri. Onlar en az *galla* kadar çevik bir şekilde adamlarınıza saldıracaklar. Kralın kılıcını hissetmeyen herkes burayı terk etmeli. Hemen.”

“*Elsod* haklı,” dedi Brishen. “Yeterince vakit kaybettik. Alacakaranlık yükseliyor. Hayaletlerin ve ölülerin saati.”

Ildiko’ya çok mesafeli görünüyordu, sanki Ildiko’nun onda sevdiği her şey yanı başında cansız yatan bedende kalmış gibiydi. Ta ki aralarındaki mesafe kapanana kadar. Bakışlarını ilk olarak Anhuset’e çevirdi. “Benim için en değerli olan şeyi hayatın pahasına koru.”

“Koruyacağım,” diye söz verdi Anhuset. “Daha fazla oyalanma. Bast-Haradis’in sana ihtiyacı var.”

Ildiko kanla kaplı elleriyle ona dokunmak için uzandı. O kadar yakındı ki Ildiko hayaletimsi bir ışık tarafından aydınlanıyordu. Brishen bir adım geri attı. “Olmaz, Ildiko. Artık hayatta olanlar tarafından seilmeyenleriz.” Gözünü bir anlığına kapattı. Ildiko’ya bir kez daha baktığında parlak bakışı kaybolmuştu. “Kalbimi ve krallığımı hünerli ellerine emanet ediyorum, karıcığım.”

Ildiko titrek bir nefes alarak boğazını temizledi. “Sen dönene kadar ikisine de sahip çıkıp değer vereceğim, kocacığım,” diyerek eğildi.

“Güzel cadı,” diye fısıldadı kulağına, sadece Ildiko’nun duyabileceği bir şekilde. “Keşke sana son bir kez dokunma şansım olsaydı.”

GEÇENİN HAYALETİ

Ağzından çıkan sözler Ildiko'yu sanki kıvılcım çıkaran elleriyle ona dokunmuş gibi sarsmıştı. "Böyle konuşma," dedi yalvarırcasına. "Son kez değil, bir kez daha. Bana geri döndüğünde birçok kez."

Anhuset Ildiko'yu kolundan çekiştirdi. "Daha fazla vakit kaybedemeyiz, Majesteleri. Gitmeliyiz."

Atların başında duran isteksiz Quereciler'in yanına katıldıktan sonra yuvarlanmamaya çalışarak yamaçtan aşağı doğru ilerlediler. Aşağı ulaştıklarında Anhuset ortak dilde emirler yağdırmaya başladı. "Oyulanmayın. Ölülerini çağır-
dıklarında onlara bu kadar yakın olmak istemeyiz. Henüz aralarına katılmaya niyetim yok."

Atlarına binerek duraksamadan önce kısa bir mesafe ilerlediler. Tor, ay ışığının altında bembeyaz ve ruhani bir şekilde parlıyordu. Zirvesinden yayılmaya başlayan devasa ışık dalgası sakin bir göle atılmış taşın yarattığı dalgaları andıran bir şekilde yayılıyordu. Tor'un kenarlarından süzülerek zemini mavi bir ışıkla kapladı.

Brishen'in bir ağıt kadar alçak, bir mahzen kadar derin olan sesi karanlık ovada yankılanıyordu. Ildiko'nun tüyle-
rini ürperten, atlarınsa panikle şaha kalkmasına neden olan bir dil kullanıyordu. Ildiko atını kontrol altına almayı başardıktan sonra *Elsod*'u aramaya başladı.

"Ne dedi?" diye sordu. "Söylediklerini anlayabildiğini biliyorum."

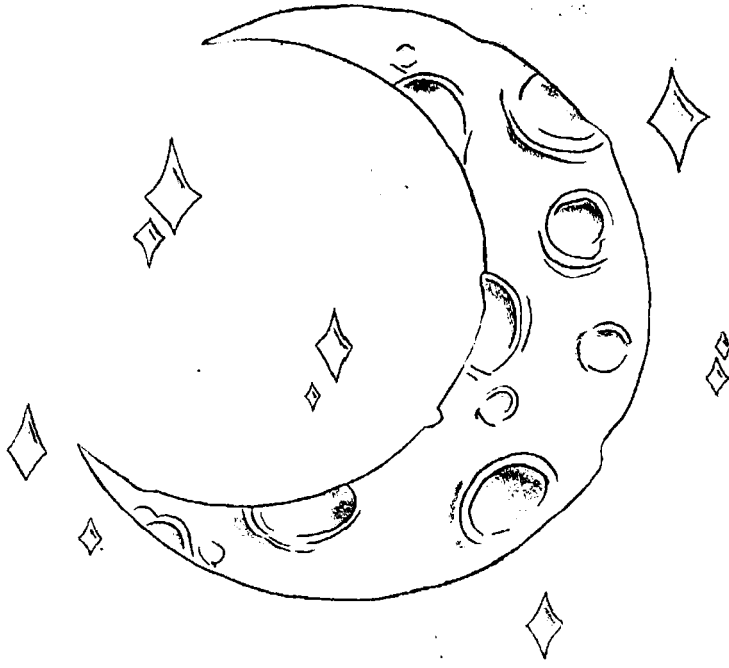
Yaşlı kadın bakışlarını parlayan Tor'a sabitlemişti. "Dirilin," diye cevap verdi. "Dirilin ve ortaya çıkın, Ey uyanlar ve gezginler. Ortaya çıkıp savaşa hazırlanın."

GRACE DRAVEN

Brishen'in emri bir kez daha gökyüzüne doğru yükseldiğinde Ildiko'nun atı yine huysuzlandı. *Elsod* tercüme etmeye devam ediyordu.

"Dirilin, dirilin."

Ölüler emrine itaat etti.

BÖLÜM 16

Brishen çemberin dışına çıkarak Ildiko, Anhuset ve diğerlerinin Tor'un yamacından inişlerini izledi. Değişime uğrayan görüşü için onlar birer silüetten ibaretti; gri, siyah ve su yeşili tonları dışındaki renkleri ayırt edemiyordu. Ildiko arkasına bakmamıştı. Brishen bakmayacağını umuyordu. Bakarsa Tor'un yamacından aşağı kayıp, Ildiko'yu atından indirerek kollarına almaktan kendini alıkoyabileceğini sanmıyordu. Böylesine pervasız hareketler onun ölümünü garantilemekten başka bir şeye yaramazdı. O artık bir Wraith'ti; kana bulanmış bir kılıç ve Kailerden çalınan büyüyle bedeninden koparılıp olağanüstü büyülerle yaratılmış bir ruhtan oluşuyordu. Yaşayanlara dokunmak onların ölümü anlamına geliyordu.

Tekrar çembere ve ona parlak mavi gözlerle bakan diğer Wraith Kralları'na döndü. *Vuhanalar* arkalarında duru-

yordu. Ölülerden veya iblislerden korkmayan gölge atları, efendilerini savaşa taşımaya hazırdı.

Serovek, “Brishen...” diye konuşmaya başladığında Brishen elini kaldırdı.

Karlı zeminin üzerinde yatan beş cansız bedene doğru yürüdü. Onlar artık bomboş bedenlerden ibaretti. Yaraları kapanan, kalpleri atan, nefes alan ve kan dolaşımı olan bu bedenlerin Saggara’da katlettiği saman adamlardan bir farkı yoktu.

Ritüel her adamı beden, kılıç ve hayalet olarak üçe bölmüştü.

Binlerce Kai’nin büyüü Brishen’in içinde büyük bir boşlukla beraber giderek çoğalıyordu. Kendini hiç bu kadar güçlü ve boş hissetmemişti. Bedeninin yanında çömelerek boynundaki zırhın bağlarını gevşetti. Aradığı şeyi pamuklu ceketinin altında buldu, üzerinde *recolligere* bulunan gümüş bir zincir.

Anı mücevheri Ildiko’nun hediyesiydi. Sitrin kuvarsından yapılmış olan kabaşon uzun zaman önce ölen kız kardeşinin hayat ışığını barındıran küpten sonra sahip olduğu en değerli eşyaydı. Elini kabaşonun etrafına kapatarak eski bir büyüü okumaya başladı. Mücevher toz hâline geldi ve içinden kıvılcımlar yükselirken havada asılı kaldı.

“Bir hayat ışığı,” dedi Megiddo huşu dolu bir sesle.

Brishen gözlerini ayırmadan başını salladı. “Hayır. Hâlâ hayatta olan bir kadının anısı.” Ildiko bu hediyeği Brishen’e kendisi öldüğünde saklaması için vermişti. İnsan olarak bir hayat ışığına sahip olmasa da bir Kai kuyumcusu büyü kullanarak Ildiko’nun bir anısını *recolligere*’de

GEÇENİN HAYALETİ

saklamasına yardımcı olmuştu. Brishen yakalanıp işkence gördükten sonra iyileşirken ona hediye etmişti.

Brishen havadaki kıvılcımı eliyle yakaladı. Tamamen kararmadan önce zayıf bir fener ışığına dönüşerek avucunun içinde yok oldu. Brishen gözünü kapattı. Tek bir anısı vardı, o da düğün günlerine aitti. Ildiko'nun Gauri kraliçesi ve bir grup hizmetkârla bulunduğu odaya adım attı. Kendisine onun gözlerinden bakıyordu, ikinci güneşinin parıltısıyla aydınlatılan uzun bir silüetten fazlası değildi. Gri bir tene ve pençeli ellere sahip olan bir Kai. Ardından Kraliçe Fantine'e hitap ederek geliniyle özel olarak bir görüşme talep etti.

Ildiko sevinç dolu bir sesle, "Sensin," dediğinde nefesi kesilmişti.

Zaman dilimi olarak kısa, içerik olaraksa bir hayli yavan olan bu anı, Ildiko'nun tüm umuduyla şaşkınlığını barındırıyordu. İyi biriyle evleneceğine dair umudunu. Brishen'le evleneceğine dair şaşkınlığını. "Ildiko," diye fısıldadığında adı hem bir dua hem de bir ağıt gibi çıkmıştı. Ildiko'yla bu anı sayesinde geçmişte yaşanan ve gelecekte kesinlikle biriktireceği korkunç anılara karşı bir kalkan oluşmuştu.

Ayağa kalkarak bir zamanlar ruhlarını barındıran bedenlere bir kez daha baktı ve arkasında sessizce duran hayaletlere döndü. "Hazırlanın," dedi Brishen. "Ordumuz geldiğinde bize dostça davranmayacaklar."

Ölüleri çağırmak için kullandığı büyü, Emlek'in ıssız bir adada sazdan bir kulübe olduğu zamanlarda yaşamış olan Kailerin hayat ışıklarından geliyordu. İlk kez ölmekten korkan bir Kai büyücüsü tarafından kullanılmıştı. Bu

korku, Secmis'in yüzyıllarca süren güç açlığından bile daha büyüktü. Kelimeler dilini yakarken ısıtılı taşların çizdiği çemberi doldurdular.

Karla kaplı zemin ayaklarının altında titrerken, çemberin merkezindeki parlak ışık yayılarak tüm tepeyi sardı. Işık solarken rüzgâr gücünü artırmıştı. Hafif bir esintiden uğultulu bir rüzgâra dönüşen hava akımı, bir kasırga oluşturan kadar tepenin etrafında hızla dönmeye başladı. Titreyip şekil değiştirerek gökyüzüne doğru uzandığında, sakın bölgede duran taş anıtların üzerindeki yıldızları söndürdü.

Dönen spiral siyah bir dumana dönüşerek mırıldanıp çılgılık atan, ağlayıp gülen hayaletlerin yüzlerine dönüştü. Kulakları sağır eden gürültü aniden kesildiğinde, şiddetli fırtına gökyüzünü bir kez daha ortaya çıkardı.

"Misafirlerimiz var," dedi Serovek ani sessizliği yarıp geçerek.

Abartmıyordu. Brishen yavaşça dönmeye başladı. Hayaletler ve *vuhanalar*'ı simsiyah ve karmaşık bir duman tarafından kuşatılmıştı. Karanlık şekiller oluşuyor, oluşukları gibi saniyeler içinde kayboluyorlardı.

Dumandan bir parça ayrılarak Brishen'e dokunacak kadar yaklaştı. Şekilsiz ve özelliksiz cisim, Brishen karşısında üzerinde köylü bir çiftçinin kıyafetlerini taşıyan bir erkeğe bakana kadar belirginleşmeye başladı.

"Sınırlarımızı aşıp buraya gelmemizi neden istedin, büyücü?"

Brishen adamın Ortak dilde mi, Bast-Kai dilinde mi, yoksa bambaşka bir dilde mi konuştuğundan emin değildi. Şu anda ölülerin dili evrensel bir dildi. Cevap vermek ye-

GEÇENİN HAYALETİ

rine soruya soruyla karşılık vermeyi tercih etti. “Aranızda kimler *galla* kurbanı oldu?”

Kara duman büyüdü. Brishen’in üzerine huzursuz ölülerden yükselen sessiz bir öfke dalgası çöktü. Ana gövdeden daha fazla duman ayrılarak farklı bir şekle büründü. Çoğunluğu Kai’yken, birkaçı insandı. Gözleri en az Brishen’inki gibi gümüşü bir mavi renkteydi. Gördüğü karanlığın içinde ebeveynleri de dahil daha birçok Kai’nin olduğundan şüpheleniyordu.

İçlerinden yaşlı bir Kai adamı, “Senden önceki Kailerin neredeyse hepsi *galla*’ya kurban gitti. Kurtarabildiklerimizi, Absu Nehri’ne ulaşmaları için zaman tanıyarak elimizden geldiğince kurtarmaya çalıştık,” dedi başını eğerek.

Brishen’in hayaletinin atan bir kalbi olsaydı kaburgalarını delip geçebilirdi. Brishen bakışlarını hayalete dikti. “Yoksa siz General Hasarath mısınız?”

“Ta kendisi.”

Brishen tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi. “Cesaretli ve fedakâr duruşunuz unutulmayacak.” Ayağa kalkarak, “Nehirdeki etten duvarı oluşturmuş olanlar bir adım öne çıksın,” dedi.

Karşısına geçmek için daha fazla gölge oluşmaya başladı. Brishen tanıdık bir yüzü gördüğünde iç çekti. “Ah Tarawin, seni görmemeyi umuyordum.” Omuzlarına oturan kederin ağırlığını hissediyordu. Bir yıldan kısa bir süre önce ona oğlunun hayat ışığını teslim etmişti. Brishen başkalarının hayatını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçmiş olmasına şaşırılmamıştı. Bu trajedinin tek iyi yanı, oğlunun kadim büyüünün ruhunu ele geçirip Brishen’e bağlayama-

yacağı kadar uzun süre önce ölmüş olmasıydı. Utanç verici yanıysa annesinin ruhunu ele geçirmiş olmasıydı. “Talumey’in cesaretinin nereden geldiği belli oluyor.”

“Tıpkı oğlum gibi size hizmet etmekten onur duyuyorum, lordum.” Sesinde hiçbir öfke yoktu. Hasarath insan hayaletinin sorusunu tekrarlardı. “Bizi neden çağırdın?”

“Yaşayanlar *galla*’yla savaşılamaz. *Galla* sürüsü dünyada başıboş bir şekilde dolaşıp Bast-Haradis’i yakıp yıkıyor ve insan krallıkları için büyük bir tehdit oluşturuyor. Seni ve kardeşlerini bu sürüyü yok etmemize, onları geldikleri boşluğa geri göndermeye çalışmamıza yardımcı olmanız için çağırdım.”

İnsan hayaletin şekli bulanıklaşarak titremeye başladı, tedirgin görünüyordu. “Biz Kai’nin peşinden gitmiyoruz. Size bir bağlılık borcumuz yok.”

“O hâlde bize katılın. Biz Kai değiliz,” dedi Andras, Brishen’e katılarak. “Tüm dünyamız *galla* saldırısı yüzünden yok olup gitmek üzere. İnsan ya da Kai olmamız umurlarında değil. Onlar için sadece bir et parçasıyız. Bize yardım edin ki torunlarınız, atalarının cesaretiyle gurur duyarak yaşayabilsin.”

Çemberin içi derin bir sessizliğe bürünmüştü. Brishen bakışlarını çemberi dolduran ve tepenin yamaçlarından aşağı süzülen kara dumanların üzerinde gezindi. Yaşayanların endişeleri onları ilgilendirmese de iyi hatırlanıp şarkılarla anılmak... ölüm dahi bu tutkuyu yok edemezdi.

Hasarath bu çekişmeye bir son verdi. “Kai senin arkanda, Brishen Khaskem.”

“Biz de arkadayız,” dedi insan hayaletleri hep bir ağızdan.

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen'in içini kaplayan rahatlama hissi, Kai büyüğü kadar baş döndürücü ve güçlüydü. "O hâlde yola çıkıyoruz."

Ölüler yolunu açarak uyuyan bedeninin ve ona destek olacak olan dört adamın bedenlerinin tam önünde durmasına neden oldu. Ildiko'nun bakışlarının iki formunun arasında gidip geldiğini fark etmişti; umutsuz, şaşkın ve hayalette uzun süre baktığında yüzüne yansıyan bir tiksintiyle. *Vuhana* atların aksine, Brishen'in hayaleti bir gölgeden farklıydı. Sağlam, güçlü ve gerçek bedeninin sahip olduğu zayıflıklara sahip değildi. İşin özü buydu, Ildiko'nun yüzüne yerleşen tiksinti ifadesinin sebebi buydu. Brishen artık sadece farklı değil, doğaüstüydü.

"Yola çıkmadan önce sakalımı kesmem iyi olurdu." Serovek vücudu ve çenesini gölgeleyen koyu renkli sakalına bakarak çenesini sıvazlıyordu.

Arkasında duran keşişten boğuk bir kahkaha yükseldi. "Sana kur yapmak isteyen biriyle karşılaşacağını düşünmüyorum." Megiddo *vuhana*'sım bekleyen ölü kalabalığının arasından geçirerek bindi. "Biz savaştayken onlar korunacak mı?" diye sordu Brishen'e dönerek.

Brishen öyle olmasını umuyordu. Bir kez daha *Elsod*'un anlattıklarını düşündü. *Gullperi* büyüğünün temelleri üzerine kurulan kadim büyüler. Yerde yatan bedenlerin etrafında bir çember çizip, her birine dokunarak koruma büyüğü yaptı ve havada çatırdayan şimşekler oluşturdu.

"Onlar, yani biz, onları koruma altına alabildiğim kadar korunacak." *Vuhana*'sını ona getirip dizginlerini eline veren Gaeres'e başıyla teşekkür etti. Hayalet atı, atlarinkine benzer bir homurtu çıkarmadan önce bembeyaz görünen gözlerle Brishen'i izledi.

Ata binen beşlinin sonuncusuydu, kendini çeşitli şekillerle buğulu yüzlerden oluşan bulanık, karanlık bir kalabalığa, onun emrini bekleyen Kai ve insan kalabalığına bakarken buldu.

“Ne taraftan ilerliyoruz?” diye sordu Serovek.

“Escariel.” Gözcüler ve görgü tanıklarına göre sürünün bir kısmı ana gövdeden ayrılarak ilçeye ulaşmıştı. Brishen dönüşümünün ardından esen rüzgârda kokularını alabiliyordu, kokuları yaz gününde lağım çukurundan yayılan çürük kokusuna benziyordu.

Galla orada kısa bir süre kaldıktan sonra kasabada veya çevrede yaşayan Kailerin yaydığı cezbedici büyüünün aniden yok olduğunu fark edecek ve *Galla*’ların kafaları karışacaktı. Büyünün en yeni kaynağı olan Brishen ve ordusuna ulaşmaları uzun sürmeyecekti.

“Absu Nehri’nin bir tarafında tuzağa düşürüldüler. Çifte kuşatmanın ne olduğunu bilen var mı?” Serovek’le Andras başlarıyla onaylarken Gaeres’le Megiddo başlarını hayır dercesine salladı. “Savaşta kullanılan ve kısaç hareketine benzeyen bir saldırı çeşididir. Düşmana hem önden hem yandan hem de arkadan saldırırsınız. Onları kuşatır ve yerle bir edersiniz. Absu Nehri’nin duvar görevi görmesiyle ölümler, düşmanını sadece üç taraftan kuşatmak zorunda. *Galla*’nın etrafını sardıktan sonra onları Haradis’e kadar rahatlıkla süreriz, nehrin aşağısında rastladığımız daha büyük sürüye de aynı tarifeyi uygularız. Ağlardan kurtulmayı başaranlar olursa kılıcınızı kullanmaktan çekinmeyin.”

Andras başını salladı. “*Galla*’nın ölümsüz olduğunu düşünüyordum?”

“Öyleler. Kılıçla aldıkları bir darbe onları yarığa geri gönderir, biz yarığı kapatana kadar yeniden gelirler.” Brishen adamlara teker teker bakıyordu. “Hazır mısınız?” Başlarıyla onayladıklarında Brishen *vuhana*’sım döndürerek kılıcını havaya kaldırdı.

“Buraya!” diye haykırdı. Atının üzerinde tepeden aşağı inerken yanında ve arkasında Wraith Kralları’yla karanlık bir bulut gibi çığlık atıp uluyarak etraflarını çevreleyen ölümler ordusu vardı. Ay ışığının aydınlattığı bir av olarak ovayı boydan boya geçmeye başladılar.

Şafak sökmeden Escariel’e ulaşmışlardı, iki günlük yolu saatler içinde geride bırakmışlardı. Brishen’in bindiği *vuhana* gözleri dışında yaşayan bir attan farksız görünüyordu. Aralarındaki benzerlik bununla sınırlıydı. Bu yaratık dörtmala koşmuyor, uçuyor, toynaklarının altındaki zemin âdeta kayıp gidiyordu.

Günler önce ziyaret ettiği Escariel’den geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kailer ve istila edilmiş kasabadan kaçabilen diğer tüm canlılar kaçmıştı.

Absu Nehri’ne doğru ilerlediklerinde Brishen’in yüzüne bir çürüme kokusu vurdu. Bu kokuya tuhaf çığlıklar eşlik ediyordu, işte bu *galla*’yı ilk defa gerçekten gördüğü andı.

Sırtları kambur, kolları kadar uzun kemikli parmaklara sahip olan çevik ve oradan oraya sıçrayan varlıklar, Absu Nehri’nin karşı kıyısında iskelete benzeyen uzuvlarını sallayıp, beslenmek üzereyken çılgına dönen fareler gibi birbirlerinin üzerine çıkararak hareket ediyordu.

Yüzleriyse...

Brishen bir hayalet ve dirilen ölüleri kontrol edebilme yeteneğine sahip bir büyücüye dönüşmüş olmasına rağmen gördükleri irkilmesine neden oldu. Tüm bunlar *Gullperi*'nin kötü niyetlerinden arınarak iyiliğe ulaşmasının sonuçlarıysa, kardeşlerinin onları yaptıklarından dolayı cezalandırmış olmasına şaşırmamak gerekirdi.

İçindeki öfke tiksintisini artırıyordu. Bu varlıklar halından beslenerek önlerine çıkan her şeyi yiyip bitirmeye odaklanarak korku saçmışlardı. *Galla*, yakılıp temizlenerek tamamen yok edilmesi gereken bir istilaydı.

Kralları gördüklerinde çılgınlıkları hararetli bir seviyeye yükselmişti, aralarından bazıları ordularından ayrılarak nehrin görünmez duvarına doğru kaçmaya çalıştı. Ölümler nehrin güvenli kıyısında dizilirken, kendi meydan okumalarını haykırarak düşmanlarına cevap verdiler.

Brishen *vuhana*'sını sıranın gerisine doğru yönlendirerek krallara emirler yağdırmaya devam etti. Megiddo, Andras'la eşleşirken Serovek, Gaeres'le birlikte at sürüyordu. Brishen, Hasarath ve onu en başta desteklemeyi reddeden insan liderle yüzleşmek için hayalet ordusunun içine daldı. Her ikisi de bölüklerini ayırma emrine boyun eğerek kısa sürede iki ayrı birlik oluşturmuştu. Birinci birliğin başında keşiş ve sürgün edilen, diğerindeyse Beladin Lordu ve Quereci reisinin oğlu vardı.

Tek başına kalan Brishen, ona ulaşmak için nehrin yıkılmaz engeline defalarca çarpan bir *galla* ordusuyla karşı karşıyaydı. Büyüsü üzerinden kan gibi süzülürken, kurt gibi aç olduklarını ve onu sadece lezzetli bir et parçası olarak gördüklerinden emindi. Bir elini havaya kaldırarak ani bir hareketle indirdi.

“Şimdi!”

Suyun engeline takılmayan ölüler, kara bir dalga hâlinde nehrin karşı kıyısına ulaştılar. *Galla* ordusunun kenarlarından akıp, iblisler giderek daralan ağdan kaçmaya çalışırken gölgeler birbirine karışarak kaçmalarını engelledi.

Brishen *vuhana*’sı kıyı boyunca koşmaya devam ederken Megiddo’yu takip etti. Bir çift *galla* buldukları boşluktan dışarı fırladı. “Kes onları, Megiddo! Kes!” Brishen’in atına doğru koşup üzerine atlayan üçüncü *galla*’ya bir kılıç darbesi indirdi.

Bu yaratık boğucu, tırmalayıcı bir yıldı, Brishen’in zırhını yırtarak onu *vuhana*’sından düşürmeye çalıştı. Brishen onu bıçaklayabileceği mesafeye getirdi. Gücü ve öfkesi akıp gitmiş, geride soluk siyah bir toz bırakmıştı. Şimşek ilk cinayetinin tadını almak istercesine kılıcın çeliğini yalayıp geçti.

Başka bir *galla* tarafından saldırıya uğradığında *vuhana* öne atılarak saldırısına karşılık verdi. Brishen kılıcıyla *galla*’nın gövdesini yararak kıvılcımlar çıkardı, iblis parçalanmıştı.

“Onları öldürmek bu kadar kolay olamaz,” diye bağırdı Megiddo kaçmaya çalışan başka bir *galla*’nın bacağını keserken.

“Dediklerimi hatırla,” diye cevap verdi Brishen bağıarak. “Onları öldürmüyor, sadece yarığa geri gönderiyorsun.” Yarığı kapatana kadar gelmeye devam edeceklerdi.

Güneş ufku üzerine çıkana kadar savaşmaya devam ettiler. Ölüler içe doğru baskı uyguluyor, *galla*’nın etrafında aşılmaz bir duvar örüyordu, ta ki sürü öfkesini haykırarak engele direnmeye başlayana kadar.

Brishen dünyevi bedeninde olsaydı yorgunluktan neredeyse ölmüş olurdu. Onun yerine içinde Absu Nehri kadar güçlü bir heyecan, güç ve dehşet taşıyordu.

Serovek koşarak yanma geldi. “Onları ateşe vererek bu işi sonlandıramayacak olmamız ne kötü.”

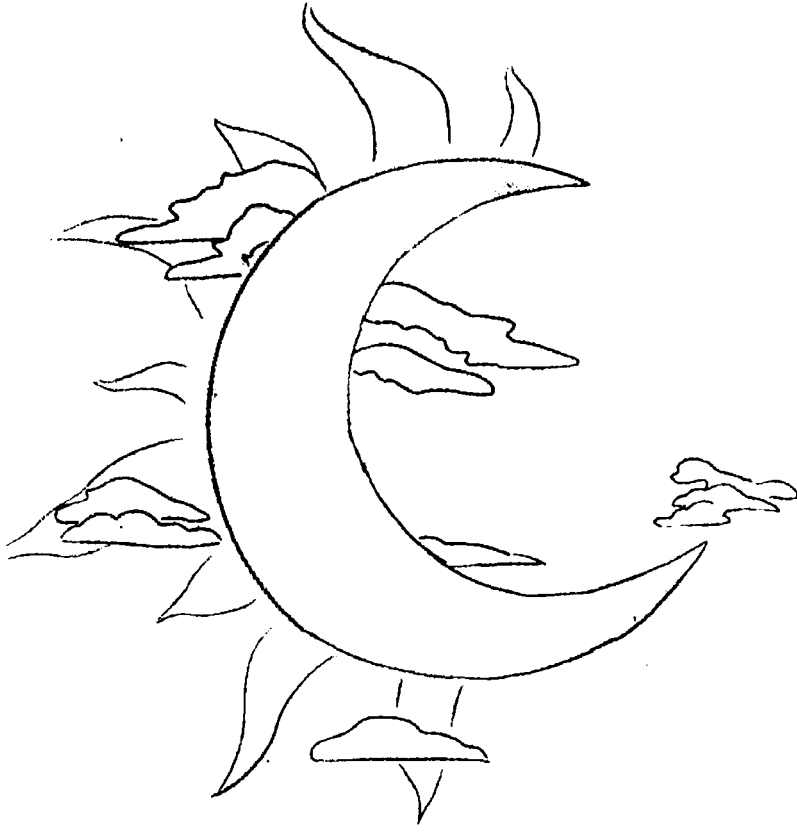
“Bunun bir seçenek olmasını ne kadar istediğimi tahmin edemezsin.” Brishen diğer krallara yanlarına gelmeleri için işaret etti. “Ben iyi bir çoban sayılmam,” dedi krallara. “Aranızda böyle bir yeteneğe sahip olan biri varsa söylesin.”

“Kendimi bildim bileli çobanlık yapıyorum,” dedi Gaeres bu işe gönüllü olarak. “Koyun, sığır, *galla* fark etmez. Çobanlık çobanlıktır.”

Brishen başıyla onayladı. “Bu yaratıkları aşağıya ve Haradis’e nasıl götüreceğimiz hakkında senin bilgeliğine güveniyorum,” dedi ve Megiddo’ya döndü. “Sonrasında onları orada uzaklaştırmak için sana ve büyü çemberi tecrübelerine ihtiyacım olacak.”

“Ne gerekiyorsa, Majesteleri.”

Brishen sabahki çalışmalarını bir kez daha gözden geçirdi. Ova uçsuz bucaksız bir iblis ve hayalet ordusu tarafından ele geçirilmişti. Haradis güneyde, yorulmayan *vuhanalar*’ın dörtnala koşarak rahatlıkla ulaşabileceği bir mesafedeydi. Ancak şehri yerle bir eden lanetlileri yönlendirmek için gönüllü çoban olmuş olan krallar için aya yapılan yolculuk kadar uzaktı.

BÖLÜM 17

Ildiko, evini kaybeden Kailerle Escariel'in bomboş sokakları ve Absu Nehri boyunca yayılan iblis savaşları hikâyeleriyle çalkalanan Saggara'ya döndü.

Ovaya sıradan çadırlar, kubbeli çadırlar ve daha birçok çeşit barınak kurulmuştu. Mülteci kampına benzer derme çatma bir şehir doğmuş, daha fazla Kai'yle dolup taşmaya başlamıştı. At sürüleri otluk alanda dolanıyor, tavuk sürüleri cıyaklayarak yollarından çekiliyordu.

Saggara'ya Ildiko'yla birlikte sadece Anhuset, Sinhue ve *kapu kezetler* dönmüştü. Gaeres'e yol arkadaşlığı eden Quereci klan üyeleri tepeden ayrılmayı reddetmişti.

Ildiko kararlarına itiraz etmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse bunun için onlara minnettardı. Tepeden uzaklaşmama konusundaki ısrarları sadece Gaeres'i değil, tüm Wraith Kralları'nı koruyacakları anlamına geliyordu.

Galla ordusuyla dirilen ölüler bile onları bu kararlarından caydırmamıştı. Ildiko, tepeyi koruyacaklarına dair verdikleri güvence ve Anhuset'in, Brishen'in en sevdiği atını alıp kaçırmaya kalkıştırlarsa onları avlayacağına dair verdiği söz üzerine atına atlayıp oradan ayrılmıştı.

Saggara'ya dönüş yolculuğu acımasız ve sessiz geçmişti. Kamp kuracakları yer ve yolculuğa ne zaman devam edeceklerine dair yaşanan kısa tartışmanın dışında, herkes fikrini kendine saklayarak yolculuğun bir cenaze alayına benzer şekilde sessizce geçmesine neden olmuştu. Ildiko bir kez Anhuset'le konuşmaya çalışmıştı. "İyi misin?" İnsan kadını olan Ildiko, Kai büyüsünün güç emici ritüelin yarattığı etkilere maruz kalmamıştı.

Anhuset başını sallayarak cevap vermemeyi tercih etmişti. Anhuset, *Sinhue* ve *kezetlerin* maruz kaldığı etkiler her neyse, hiçbiri Ildiko'yla bu konu hakkında konuşmamıştı.

Saggara'ya vardıklarında Brishen tarafından atanan *sejm* üyeleri tarafından karşılandılar. Brishen'in en güvendiği yardımcıları, yargıçları ve askeri görevlilerinden oluşan dokuz kadın ve dokuz erkek. Aralarında Mertok'la Cephren de vardı; kızı Ineni babasının hayalindeki çiçek tarlasını su altında bırakarak büyük bir bariyer oluşturmak gibi olağanüstü bir fikirle Ildiko'nun dikkatini çekmeyi başaran biriydi.

Mertok meraklı kalabalığın ortasında duran Ildiko'ya atından inmesi için yardım etti. "İşe yaradı mı?"

Bu soru her bir konsey üyesinin yüzüne yansımıştı. "Yaradı," dedi Ildiko. "Uzak bir mesafeden kralların Absu Nehri'ne doğru at sürerken ölülerin onlara eşlik ettiğine

GEÇENİN HAYALETİ

şahit olduk.” Zihninde beliren seslerle görüntüler ürpermesine neden oldu.

Ildiko’nun açıklaması sessiz tezahüratlara ve rahatlatma mırıltılarına neden oldu. Büyülerinin eksildiğini hissedip hissetmediklerini, bu hissin mesafeyle bir bağlantısının olup olmadığını merak ediyordu. Tepeden ne kadar uzak olurlarsa hissettikleri etkiler o kadar azalıyor olabilir miydi? Kalabalığın arasında hiç kimse paniklemiş gibi görünmüyordu.

Vekillerden biri, Ildiko’nun dile getirmediği sorusuna cevabı geciktirmedi. Etrafında oluşan çemberin içine doğru eğilerek sesini alçalttı. “Bir an evvel görüşmemiz gerekiyor, Majesteleri. Birçok Kai hastalıktan şikâyetçi. Eğer yakalandıkları hastalık vebaysa...”

Kısa bir süre duraksadığında etrafındakiler ürpermişti. Ildiko vekilin bahsettiği “hastalığın” ne olduğunu bilmiyor olsaydı aynı tepkiyi verebilirdi. Bakışlarını atına yaslanan *Elsod*’a çevirdi, tepede yaşananlar ve sahip olduğu hatırı sayılır büyüü kaybetmiş olması onu birkaç yaş yaşlandırmıştı.

“Lütfen *Elsod* ve yoldaşlarıyla ilgilenin ve yolcuğun üzerimdeki izlerini silmeme izin verin. Majestelerinizin konsey odasında görüşürüz.”

Bir zamanlar Brishen’le paylaştığı yatak odasına adım attığında kıyafetlerinin çoğunu çıkardı ve Sinhue’yi ihtiyaç durumunda çağıracağını güvencesini vererek dinlenmesi için odadan gönderdi. Üzerinde gömleğiyle yatağın ucundaki sandığı açtı. İçinde Brishen’in günlük kıyafetleri bulunuyordu. Ildiko düzgünce katlanmış gömlek, tunik ve pantolon yığınınına uzandı.

Gömleklerden birini burnuna götürerek derin bir nefes aldı. Brishen'in, sedir ağacının ve kıyafetleri böceklerden koruyup kokusunu muhafaza etmek için sandığa yerleştirilen kuru ot ve portakal kabuklu keselerin kokusunu alıyordu. Brishen'in cansız bedeni ondan uzakta, olağanüstü bir büyü çemberinin içinde yatıyordu ve sadakatleri Brishen'e değil, onunla birlikte bir hayalet olarak at süren adama ait göçebeler tarafından korunuyordu.

Titreyerek gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve Brishen'in gömleğini giydi. Kendi gömleği kadar uzun olmasa da neredeyse dizlerine değiyordu. Üzerine kalıpsız elbiselerinden birini giyinip, ağır işlemeli tuniğini beline mücevherli geniş bir kemerle sabitledi. Bu takım Brishen'in ona evlendiklerinde verdiği hediyenin bir parçasıydı, üzerindeki Gaur'dan getirdiği parçalardan çok daha görkemliydi. Sıra dışı kesimi ve tarzıyla Kai'ye özgü bir kıyafetti.

En sevdiği yanı da Sinhue'nin yardımına ihtiyaç duymadan giyinebilmesiydi. Hanımı dinlenmek için onu yolladığında, Sinhue de Ildiko kadar kırılmış görünüyordu.

Ildiko botlarını bağlamak için sandığın üzerine oturdu ve gözlerini kapatarak bir anlığına duraksadı. Brishen'in Serovek tarafından bıçaklandığında yüzünde oluşan ifade sonsuza kadar zihninde kalacak ve kâbuslarının bir parçası olacaktı, tıpkı karda yatan cansız bedeniyle masmavi gözlerle sahip olan hayalet Brishen'in soğukkanlı bakışları gibi.

"Kalbimi ve krallığımı senin hünerli ellerine emanet ediyorum, karıcığım." Bu sözler, ölülerin çağrılmasından ve Tor'dan kaçmasından önce ona söylediği son sözlerdi.

Titreyen ellerine bakmak için ellerini kaldırdığında, onları kucığında gizleyebilmek için yumruk hâline getirdi. Brishen onu vekil ilan etmiş, *galla*'nın krallığını yerle bir etmesini engellemeye çalışırken krallığını koruma görevini ona vermişti. Ildiko hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu; kocası, Kai ve kendisi için.

Birkaç kısa nefes alışverişinin ardından botlarını bağlamayı başardı. Brishen'i hayal kırıklığına uğratma ya da onu kaybetme korkusuna teslim olamazdı. Eğer geri dönerse —*döndüğünde*— tüm duygularını serbest bırakarak hüngür hüngür ağlayabilirdi. Şimdilik katılması gereken bir *sejm* ve hükmetmesi gereken bir krallık vardı. İnsan olmayan Kailere karşı genç bir insan kraliçe. En kötü ne olabilirdi ki?

Ildiko Brishen'in toplantı salonuna girdiğinde *sejm* çoktan bir araya gelmişti. Anhuset *sejm*'de kendisine verilen yerini kabul etmemiş olsa da kapıyı rahatlıkla izleyebildiği bir noktadan odayı gözleyen acımasız bir nöbetçi olarak gelmişti.

Ildiko'nun yaptığı ilk şey, Saruna Tor'daki olayların kısa bir değerlendirmesini yapmak olmuştu, daha fazla ayrıntı için birkaç soruya maruz kaldı.

“Kral ölüleri diriltmek için hangi büyüü kullandı?”

Bu soruya dürüstçe cevap verebilirdi. “Bilmiyorum. Anlamadığım bir dildeydi. Ne Bast-Kai ne de bana öğretilen başka bir insan diline benziyordu.” Bakışlarını Anhuset'e çevirdi. “Sen anladın mı?” diye sorduğunda Kai kadını başını salladı.

“Escariel'den en son ayrılanlar karanlık bir gölgenin Absu Nehri'ni geçerek *galla*'ya saldırdığına şahit oldukla-

rını söylüyor. Beyaz gözlü atların üzerindeki tuhaf biniciler tarafından yönetildikleri ve *galla*'nın saldırılarına karşı dirençli olduklarından bahsediliyor.” Görgü tanıklarının anlattıklarını aktaran konsey üyesi anlatılanlara inanmıyormuş gibi görünüyordu. “Bu biniciler kral ve insanlar olamaz, değil mi?”

Ildiko omuz silkti, Brishen'le dirilen ölümler ordusunun bu kadar hızlı hareket etmesine şaşırmıştı. “Ölümlerle onlara hükmeden liderleri bizim gibi zamana ve mesafeye bağlı değil. Ne kadar hızlı yolculuk yapabileceklerini kimse bilemez. Görgü tanıkları *galla*'nın alt edilip edilemediğinden bahsetti mi?” Eğer alt etmeyi başarmışlarsa, bu tanrılar tarafından bahşedilmiş bir lütuf olurdu ancak görgü tanıklarının anlattıkları doğruysa *galla*'nın ana gövdesiyle henüz karşılaşmamış olmalıydı.

Mertok cevap verdi. “Escariel'in yakınına birkaç gözcü yerleştirdim. Siz gelmeden kısa süre önce bir rapor aldım. Nehir kıyısında *galla*'ya rastlanmamış olsa da uzaktan hâlâ seslerinin duyulduğu söyleniyor. Büyük ihtimalle Haradis'ten kaçan Kai'nin peşinde olan sürünün ana gövdesi.”

“Escariel'e dönmek isteyenleri engelleyemeyiz,” dedi Ildiko. “Yine de onları uyarmalısınız. Majestelerinin ordusu *galla*'yı geri püskürtmüş gibi görünse de kıyıda ya da kasabada gizlenmediklerinden emin olamayız.”

Başka bir konsey üyesi, Ildiko'nun nefesini kesen bir konuyu açtı. “Çoğunluğu yaşlı nüfustan olmak üzere çok sayıda sağlık sorunuyla karşı karşıyayız. Bir hastalık. Yetişkin Kailer bu durumdan şikâyet etse de genç Kailer etkilanmemiş gibi görünüyor. Bazıları bunun vebanın başlangıcı olmasından endişeleniyor.”

Ildiko bakışlarını Anhuset'e çevirmemek için kendine engel olmaya çalıştı. "Aranızda bu belirtileri yaşayan biri var mı?" Cevabı bilse de konsey üyelerinin başlarını sallayıp beklediği cevabı verdiğinde şaşırmış gibi yaptı. "Durumları kötüleşti mi?" Konsey üyeleri hayır dercesine başlarını salladığında, Ildiko fikir yürütüyormuş gibi davrandı. "Eğer karşı karşıya olduğumuz şey vebaysa bunu en kısa zamanda öğreneceğiz. Kuyuların temiz tutulduğundan ve birikintilerden arındırıldığına emin olun. Tek bir noktada toplanmış birçok Kai var. Basit bir dikkatsizlik veya ihmal su kaynağının zehirlenmesine neden olabilir."

Hiçbir temiz su Kai'nin şikâyetlerini ortadan kaldırmayacak olsa da bu varsayımı kendi lehine kullanarak, olası bir salgın hastalığı önlemek için gerekli tedbirlerin alındığından emin olmak istiyordu. Hastalığın fiziksel belirtilerini yaşamasalar bile sevdiklerinin ölümünden sonra hayat ışıklarını teslim alamadıklarında büyülerini kaybetmiş olduklarını anlayacaklardı. Ildiko'nun kendini sıkarak yalan söylemesi, şikâyetlerin nedenini bilmiyormuş gibi davranıp suçu *galla*'nın üzerine atarak Kai'nin sürüye karşı hissettiği korku ve nefretin etkisiyle Ildiko'nun varsayımına inanmaları için dua etmesi gerekecekti.

O zamana kadar onu uykusuz bırakacak yeterince endişesi vardı. Ildiko'yu en çok endişelendiren şey yiyecek stoklarıydı. Saggara'nın yiyecek stokları şu ana kadar barındırdığı sığınmacılar ve gelecek olanlarla sıkı bir hesaplama rağmen tükenecekti. Nakliye için kullanılan hayvanlar yiyeceğe dönüşecek, önce öküzler ardından atlar kesilmek zorunda kalacaktı.

Mertok'a dönerek, "Tüm depolarla ahırlara ek muhafızlar yerleştirin ve atları gözünüzün önünden ayırmayın," diye talimat verdi.

Ildiko kendini saatlerce süren toplantının ardından Saruna Tor'dan dönüşünde olduğundan çok daha yorgun hissetti. Mertok, Ildiko'nun diğer *sejm* üyelerini uğurlamasının ardından bir süre daha oyalandı.

"Majesteleri," diye başladı Mertok. "Bazı vekil ve diğer kişiler, Kai olmayan bir vekilin kralın yerine geçerek Saggara'yı yönetmesinin doğru olmadığını iddia etmeye başladı."

Soluk bir altın rengine dönen gözlerini kısarak, "Kimmiş onlar? Onları bu düşünceden vazgeçirmekten büyük mutluluk duyarım," dedi Anhuset.

Ildiko gülümsedi. Bu kadar ateşli bir destekçiye sahip olduğu için tanrılara şükreliyordu. "Senin özel ikna yöntemine henüz ihtiyacımızın olmadığını düşünüyorum, sha-Anhuset."

Mertok'un açıklamasına şaşırmamıştı. Statüleri değişmiş Kai soyluları arasında yaşanan hoşnutsuzluk ve onaylamama durumu, Brishen'in onu vekil ilan edeceğini açıkladığı anda belli olmuştu.

"Şimdilik bu durumu kabullenmek zorundalar. Brishen beni vekil ilan etti ve o dönene kadar tahtı korumak için elimden geleni yapmaya kararlıyım." Vekilliği sona erdiğinde herkes ondan nefret edecek olsa da kocası tahtını kaybetmemiş olacaktı. "Akşam yemeğinde salondaki birliklerinizin sayısını artırın," diye ekledi Ildiko. "Birin meydan okumasını beklemeden net bir mesaj vermek daha doğru olacaktır."

GEÇENİN HAYALETİ

Meydan okuma için uzun bir süre beklemesi gerekme-yecekti.

Akşam yemeği her zamanki gibi kalabalık olsa da normalde büyük salonda yemek yemeyen kişiler, Ildiko'nun Wraith Kralları'nın *galla*'ya karşı açtıkları savaşın detaylarını dinlemek için gelmiş ve yemek salonunun daha da kalabalıklaşmasına neden olmuştu. Ritüelin beş adamın üzerindeki etkilerinden bahsetmemeye dikkat ederek birçok soruya cevap verdi ve Gaur'un Brishen'e destek olması için generallerinden birini gönderdiğini doğruladı. Gaurlu generalin sürgünden çıkarılıp gönderildiğini ya da tek başına geldiğinden bahsetmemişti.

Brishen'le diğer adamların Wraith Kralları'na dönüşebilmesi için kullanılan büyü'nün kralları *galla* tarafından zarar göremeyecek hâle getirdiğinden ve ölümlere hükmetmelerini sağladığından bahsetti. Yemeğe katılan *Elsod*, Ildiko'nun anlattıklarını doğruladı.

Sorulan bir soru salondaki gürültüleri bastırmıştı. "Kralın *Galla*'yı alt edip Saggara'ya dönmesi ne kadar sürer?" Kalabalık beklenti dolu bir sessizliğe büründü.

Cevaplamaya hazırlandığı soruların arasında en hazırlıklı olduğu soru buydu. "Keşke sizlere kralımızın dönüş yolunda olduğunu söyleyebilseydim ancak gidilecek çok yol, savaşılacak çok *galla* var. Her şey düşündüğümüz gibi ilerlerse iki hafta kadar kısa bir süre sonra yanımızda olabilir. Aksi hâlde daha uzun sürecektir." Başarısız olduğu takdirde geri dönmesinin mümkün olmadığını söylememeye karar vermişti. Zihnini bu kadar korkunç ve olasılıktan ibaret olan bir sonuçla meşgul etmemeye çalışıyordu.

Ildiko, Brishen'in Saggara'ya iki hafta kadar kısa bir sürede dönme ihtimalini dile getirdiğinde salonda bir tezahürat yükseldi. Bazı soyluların yüzüne yerleşen spekülâtif bakışlarını fark etti ve onları aklıma kazıdı. Ildiko, Kailere seçenek imkânı sunan bir zaman dilimi vermişti. Ya sabırla bekleyip Brishen'in Ildiko'yu atadığı vekilliği yapmasına izin vereceklerdi ya da birbirinden korkunç komplolar planlayıp, onu tahttan indirerek iktidardan uzaklaştırmanın bir yolunu arayacaklardı. Seçimlerini ilkinden yana yapmaları için dua ediyordu. Her şeye rağmen ikinci seçeneğe hazırlıklı olmaya karar vermişti.

Akşam yemeği son birkaç gündür olduğu gibi, azaltılmış ve hiçbir şekilde yeterli olmayan porsiyonlarla başlamıştı; herkes için bir kâse çorbayla ekmek. Brishen eşit ve kısıtlı miktarda yemek dağıtımını başlatmış, Ildiko'yla *sejm* de bu kararı uygulamaya özen göstermişti.

Büyük masalardan birinde, masaya vurulan sert bir darbe Ildiko'nun yerinden sıçramasına neden oldu. Tabaklar şangırdayıp devrilen kadehlerden şarap dökülmüştü. Buna sebep olan kişi peçeteyi yere atarak kâsenin içindekilere ters ters baktı.

"Bu iğrenç yemekten bir lokma daha yemeyi reddediyorum," dedi yüksek sesle. Ildiko bu kişinin, Absu Nehri'ne en yakın olan ve *galla* saldırısına uğrama tehlikesi en yüksek köylerden birinin muhtarı olduğunu fark etti. Büyük bir tantanayla Saggara'ya ulaştıktan sonra Vesetshen Senemset'e yalakalık yapmaya başlamıştı. Sinsi aile reisi kadın, bakışlarını Ildiko'ya çevirmeden önce salonun karşı duvarındaki yerinden adamın maskaralıklarını izlemekle yetindi.

GEÇENİN HAYALETİ

Elini kâsenin üzerinde sallayarak, “Zayıf kanlı insanlar bunu yemek olarak adlandırabilir ama biz Kai soylularıyız,” dedi muhtar. Zayıf göğsünü şişirerek devam etti. “Biz bundan çok daha iyisini hak ediyoruz. Kai olan bir vekil bunu bilirdi.”

Ildiko terleyen ellerini eteğine sildikten sonra bir yudum şarap içti. Muhtar gözlerini ona dikmiş ters ters bakarken salonda sessizlik hakimdi. Merakla Ildiko’nun tepkisini beklerken Anhuset’in arkasında belirdiğini fark etmemişti. Ildiko Anhuset’e bakarak başıyla işaret etti.

Anhuset muhtarın kafasını tutup çorba kâsesinin içine daldırdığında salondaki tüm nefesler kesildi. Başı bir süre daha iyisini hak ettiğini söyleyerek reddettiği çorbanın içinde çırpınsa da Anhuset’e direnmesi mümkün değildi.

Ayağa kalkan birkaç Kai, Ildiko’nun işaretiyle tekrar yerlerine oturdu. Saggaralı birlikler salonun köşelerindeki gölgelerinden çıktı. Askerlerin hepsi silahlıydı ve bazıları kılıçlarını kınından çıkarmış, diğerleri yaylarını atışa hazır hâle getirmişti.

Anhuset kurbanının yüzünü bir kez daha çorba kâsesine daldırmadan önce boğulmaması ve nefes alması için kısa süreliğine kaldırdı. Ellerinde kıvranıyor, çırpınışları gide-rek güçsüzleşiyordu.

Bu durumdan rahatsız olsa da otoritesini zedelemeye yönelik girişimleri bastırmaya kararlı olan Ildiko, ayağa kalkarak salonda olan biteni büyük bir dehşetle izleyenleri sert bir bakışla inceledi. Talihsiz muhtarı sonunda serbest bırakan Anhuset’e eliyle işaret etti. Adam oturduğu sandalyeden kayarak masanın altına girdi. Kusma sesi salonda hâkim olan sessizliği bozdu.

“Bast-Haradis’in çoğu bu kapıların dışında kamp kurmuş durumda. Çok az sayıda barınakları, çok az eşyaları ve tükenmek üzere olan umutları var,” dedi Ildiko. “Herkesin bunun farkında olduğunu düşünüyordum ancak gördüğümüz kadarıyla durum böyle değilmiş. Savaş bitene kadar yiyecek stoklarımızı idareli kullanmak zorundayız. Çorba içip yulaf ezmesi yiyin ve karnımızı doyurabildiğimiz için şükredin.”

Bazı Kailer başlarını eğerken, bazıları utanç içinde ya gözlerini kaçırdı ya da önlerindeki kaşıklarla oynamaya başladı.

Ildiko konuşmaya devam etti. “Şunu aklımızdan çıkaramayalım ki kral ve yol arkadaşları bizi son erkeğimiz, kadınıımız ve evladımıza kadar yiyip bitirmek isteyen *galla*’ya karşı savaş açmış durumda. *Galla* için insan ya da Kai fark etmez.” Birkaç Kai’nin yüzü soldu. Ildiko konuşmalarının etkili olduğunu görerek sevindi. “Brishen Khaskem aramıza döndüğünde, bölünmemiş bir krallık ve zarar görmemiş bir tahtla karşılaşmak için beni vekil olarak atadı. Ne pahasına olursa olsun, görevimi layıkıyla yerine getirmek için elimden geleni yapacağım.” Bakışlarını olası bir tehlike olarak gördüğü soylulara çevirdi. Hiçbiri Ildiko’nun bakışlarına karşılık vermedi. “İsyanın hiçbir türlüsüne,” diye devam etti. “Müsamaha gösterilmeyecek ve en ağır şekilde cezalandırılacaktır. Anlaşılmayan herhangi bir şey var mı?”

Birkaç mırıldanma hariç kalabalıktan herhangi bir cevap gelmedi. Ildiko cevap vermelerini beklememişti. Ne demek istediğini açık ve net bir şekilde dile getirmişti.

GEÇENİN HAYALETİ

Bundan sonra yapması gereken tek şey, söylediklerini ciddiye almaları için dua etmektir. Mertok'un işaretiyle büyük salonu çevreleyen askerler yaylarını indirip kılıçlarını kınına yerleştirdikten sonra geri çekildi.

Elinde bir fincan tutan kadın ayağa kalktı. Ildiko, Cephren'in kızı Ineni'nin gülümsemesine karşılık verdi. Cesurca kadehini kaldırarak, "Krala," dedi kız. "Ve vekil olan kraliçemize. Khaskem Hanedanı çok yaşa. Hüküm süresi sonsuz olsun."

Diğerleri ona katılmak için ayağa kalktığı anda, çok geçmeden Anhuset'in çorba kâsesinde boğmaya kalktığı muhtar hariç salondaki herkes ayağa kalkarak Brishen ve Ildiko'nun şerefine kadeh kaldırmıştı. Ildiko gösterilen bu yoğun desteğin üç günden uzun sürmeyeceğinden emindi.

Akşam yemeği herhangi bir aksilik çıkmadan sona erdiğinde Ildiko, Anhuset ve Mertok'la kraliyet odasında buluştu. Yarıya kadar Ejderha Ateşi'yle doldurduğu üç küçük bardağı misafirlerine uzattı. Elindeki bardak sıcacıktı, yudumladığı içki dilini yaktı.

"Zavallı muhtarımız ne durumda?" diye sordu.

Anhuset kadehini tek hamlede boşalttı. "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Açıkçası pek umurumda olduğu da söylenemez."

"Onu boğmanı hiç beklemiyordum."

"Boğmadım, boğmak üzereydim. İkisi arasında büyük bir fark var." Anhuset hafifçe omuz silkti. "Ayrıca çorba çok güzeldi."

Mertok ağzında içki varken gülmeye başladığında az kalsın boğuluyordu. Anhuset'in kürek kemikleri arasına

birkaç kez vurmasından önce yavaşça koyu gri bir renge dönmüştü. Mertok boş kadehi Ildiko'ya uzattı. Birkaç hırıltılı nefesin ardından konuşmaya başladı. “Korumalarınızın sayısını iki katına çıkarmalısınız, Majesteleri. Büyük salonda yaşananlar, bazılarını suikast planı yapmaya teşvik etmiş olabilir.”

Ildiko Mertok'la hemfikir değildi. “Ben aynı fikirde değilim. Alkışlar ve kadeh kaldırmalar geçici bir coşkunun parçası olsa da adımlarını daha dikkatli atacaklarına eminim. Kailer küçük gösteriyle nabız yoklamaya çalıştı. İlk amaçları geri adım atıp atmayacağımı görmek, ikincisi de Brishen'in birliklerinin, yokluğunda bile ona sadık olup olmadıklarını görmektir.”

“O hâlde bu aptalca bir testti ve neredeyse muhtarın ölümüne sebep oluyordu,” dedi Anhuset. “Mertok'la beraber Brishen'e yıllarca büyük bir sadakatle hizmet ettik. Ona olan sadakatimiz mutlaktır, garnizonunun da böyle düşündüğünü emin olarak söyleyebilirim. Salondakilerin aksini düşündüğüne inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Yaşananlardan sonra kesinlikle düşünmediklerinden eminim.” Ildiko, Anhuset'in muhtara yaptığı acımasız saldırı yüzünden hâlâ şoktaydı.

“Ayrıca Brishen benim kuzenim,” diye ekledi Anhuset.

Ildiko keyifsizce kıkırdadı. “Aile bağları zarar görmeye en yatkın ilişkiler olabilir. Hainler ve suikast planları düzenleyenler genellikle güç açlığı yaşayan akrabalarından oluşur. Djedor ve Secmis tarafından yönetilen Kai sarayı bu konuda iyi bir örnek olmuştur.”

Anhuset'in ses tonu iğneleyiciydi. “Elimden geldiğince

GEÇENİN HAYALETİ

saraydan kaçmaya çalıştım. Bu skarpatin çukurunda yaşamayı alışkanlık hâline getirmemeye özen gösterdim.”

“Kişisel korumalarınızın sayısını artırmayı düşünmüyorsanız, malikâneye yerleştirmeyi düşünebilirsiniz. Bu güçlü olduğunuzun sağlam bir göstergesi olur,” diye önerdi Mertok.

Bu fikir Ildiko’nun hoşuna gitti. “Pekâlâ. Yalnız kale arazisindeki birliklerinizin sayısını düşürmemeye özen gösterin. Her gün artan Kai nüfusunun güvenliğini sağlamak için onlara ihtiyacımız var. Ayrıca bölgeyi inceleyen yeni gözcülere ihtiyacımız var. Brishen’in bu kadar kısa bir sürede *galla*’yı alt etmiş olabileceğini düşünmüyorum ve bir tanesi bile bir şekilde suyu geçmeyi başarır, bu felaket içeren sonuçlara yol açabilir.”

Mertok başını sallayıp selam verdikten sonra Anhuset’i geride bırakarak odadan çıktı.

“Kişisel koruma sayısını artırmalısın,” dedi Anhuset.

Ildiko yatağın ucundaki sandığa oturarak botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Çoraplı ayakları serbest kaldığında ayak parmaklarını oynatıp keyifli bir iç çekti. Sinhue’nin hâlâ dinlenip dinlenmediğini merak ediyordu. Genellikle onu çağırmadığı zamanlarda dahi yanı başındaydı.

“İhtiyacım olduğunu anladığım an artıracayım. Dışarıda bana karşı bir suikast planı yapan soylular, beni ortadan kaldırmanın şu an için şahsi çıkarlarına uygun olmadığını anlayacaklardır. Karısının intikamını almak isteyen bir kral, iyilik yapacak ya da art niyetli ikna çabalarını dikkate alacak durumda olmayacaktır.”

“Haklısın. Brishen iyi günlerinde bile ikna edilmesi zor biriyken yas tuttuğunda bu imkânsız olur.”

Kapının çalınması konuşmalarını böldü, Sinhue kapının diğer tarafından hanımına sesleniyordu. Ildiko'nun içeri girmesini söylemesinin ardından araladığı kapıdan kafasını uzattıktan sonra omzunun üzerinden koridordaki bir şeye bakmadan önce eğildi.

Sinhue oldukça tuhaf davranıyordu. "Bir sorun mu var, Sinhue?" Yanı başında duran Anhuset kaskatı kesilerek kılıcının kabzasına uzandı.

Hizmetçi bir kez daha eğildi. "Leydim, Haradis'e geldiğinizde size benimle hizmet eden hizmetçiyi hatırlıyor musunuz?"

"Kirgipa'dan mı bahsediyorsun?" Ildiko, Kai sarayında kaldığı sürede ona hizmet eden genç kızı hatırladığında gülümsedi. Brishen, kardeşi Talumey'in hayat ışığını kendi elleriyle annesine ve kız kardeşine emanet etmişti. Ildiko Brishen'le birlikte Saggara'ya doğru yola çıktığında Kirgipa ailesiyle kalmayı tercih etmişti. "O burada mı? Haradis'ten sağ çıkmayı başardı mı?" Sinhue'nin başını sallamasıyla Ildiko büyük bir sevinçle avuç içlerini birbirine vurdu. "İçeri al!" Ildiko'nun aldığı bu haber geçirdiği karanlık günlerdeki tek parlak andı.

Sinhue'nin annesi ve kız kardeşiyle gelmediğini söylediğinde bu parlaklık loş bir ışığa dönüştü. "İki saray muhafızıyla birlikte gelmiş, leydim. Yanından ayrılmayı reddediyorlar. Koridorda bekliyorlar."

Ildiko bakışlarını Anhuset'in sarı gözlerine çevirdi. Bu durum çok tuhaftı. Ildiko, "Hepsini içeri alın," dediğinde Sinhue hızlıca odadan çıktı.

"Bunun doğru bir karar olduğundan emin misin?" Anhuset'in kılıcı daha sıkı tutuyordu.

GEÇENİN HAYALETİ

“Nedense Kirgipa’nın bana zarar vermek istemediğinden eminim.”

“Ancak saray muhafızları verebilir. Onlar seçkin askerlerden. Eskiden ben de onlardan biriydim.”

“O hâlde Mertok’la ısrarcı olduğunuz koruma için sana güveneceğim.”

Odaya dönen Sinhue’nin peşinde sert ifadeli, perişan görünümlü bir Kai kadını vardı. Aynı derecede perişan bir hâlde olan Kirgipa, kollarındaki yırtık paçavralarla Kai kadının arkasından odaya girdi. Tam arkasında ilerleyen Kai erkeği, Anhuset’i gördüğünde onu tanıyarak gülümsemeye başladı.

“Sha-Anhuset,” deyip yumruğunu göğsüne bastırarak selam verdi, bu bir askerin üst rütbeli bir askere verdiği selamdı.

Anhuset başını eğdi. “Necos?” Ne duruşu ne de yüz ifadesi değişmişti. “Bir matarayı paylaşmayalı uzun zaman oldu.”

Kirgipa’ya odaklanan Ildiko, aralarında geçen konuşmayı yarım yamalak dinleyebildi. “Seni gördüğüme sevindim, Kirgipa.” Hizmetçiye yaklaşp ellerini hoş geldin dercesine uzattığında Ildiko’nun odasına ilk giren Kai kadını tarafından engellendi. Anhuset kılıcını çektiğinde dahi duruşunu değiştirmemişti.

“Dendarah, geri çekil,” dedi Necos yumuşak bir sesle. “Biz dostuz.”

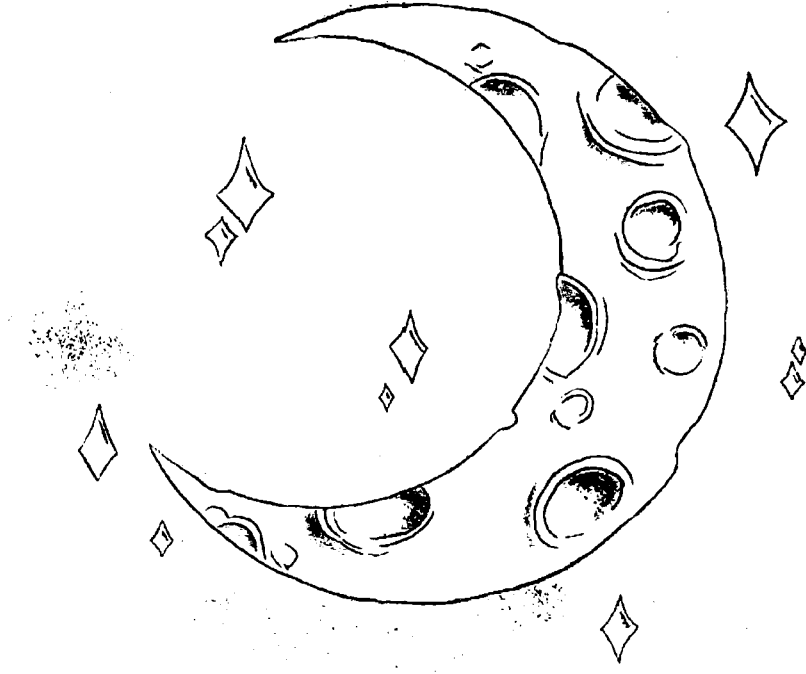
Kirgipa’nın gözleri birer altın sikkesine dönmüş, Anhuset’e dik dik bakmaya başlamıştı. “Dendarah, gerçekten güvendeyiz,” dedi Necos’a katılarak.

Dendarah isteksizce geri çekildi. “Bağışlayın, *Düşes*. Tedbirli davranmamız için oldukça iyi bir nedenimiz var.”

“Majesteleri,” diye düzeltti Anhuset homurdanarak.

“Hayır. *Düşes*,” diye ısrar etti Dendarah. Kirgipa’nın göğsüne yakın tuttuğu kundağı işaret etti. “Majesteleri burada.” Sözleri odadaki sessizliği delip geçmişti. Anhuset gibi Ildiko’nun da nefesi kesilmiş, ağzı açık kalmıştı.

Kirgipa bez parçalarının bir kısmını geriye doğru açarak beyaz saçlarla örtülü küçük bir kafayı ortaya çıkardı. Küçük yüz uykuya dalıp rahatlamış, büzülmüş dudaklarından baloncuklar çıkarıyordu. “Yardımanız ve korumanız için uzun bir yolculuk yaptık, *Düşes*. Ekselansları Harkuf ve eşi Tiye’nin hayatta kalan tek evlatları benim ellerimde. Bast-Haradis Kraliçe Naibi.”

BÖLÜM 18

Bast-Haradis'in başkenti olan Haradis, Absu Nehri'nin iki yakasına dağılmış, Kai'den arınmış ve *galla* tarafından yerle bir edilen bir harabeye dönüşmüştü. Bir zamanlar kraliyet sarayı olan yığının bir yerlerinde, dünyadaki bir yara bitmek bilmeyen iğrençlikleri kanayarak akıtıyordu.

Brishen büyüdüğü evinden geriye kalanlara bakarak alçak sesli bir ağıt mırıldandı. Bu sarayda iyi ve kötü anılar biriktirmişti. Saraydan nefret etse de canlı rıhtımları, kalabalık pazar yerlerini ve şehrin kendisini her zaman çok sevmişti. Şimdiyse hepsi yerle bir olmuş, sapkın annesinin açtığı yarıktan gelen iblisler tarafından yok edilmişti.

Nehir kıyısı boyunca *galla*'yla savaşarak yolculuk etmiş, onları tuzağa düşürmüşlerdi. Bindikleri *vuhanalar*'ının sıradan atlardan daha hızlı olmasının bir önemi yoktu. Şehre yaptıkları yolculuk, sürünüp savaşarak geçen zorlu

ve acı verici bir yolculuk olmuştu. Şu an bile krallar kendilerine saldıran iblisleri parçalayarak yeniden doğacakları yarığa geri gönderiyorlardı. Yaptıkları sürekli bir hâle gelmiş, Brishen için sinek kovalamaya benzer bir şeye dönüşmüştü. Gaeres dörttnala yanından geçerken ısıklık çalıyor ve kaçan *galla*'yı yakalayarak, iblislerle dolup taşan ağla tıkan ölümlere emirler yağdırmaya devam ederken kusursuz bir çobanlık sergiliyordu.

“Onları şehrin içinde nasıl tuzığa düşüreceksin?” Sero-vek kesilmeyen çığlık seslerini bastırmaya çalışarak haykırdı. *Galla*'yla onları esir alan ölümler birbirlerine bağınıyordu.

Krallar yıkık başkente doğru ilerlerken çifte kuşatma taktiğini defalarca uygulamış ve *galla*'yı nehre doğru yönlendirerek, ölümlerin oluşturduğu gergin ağın içine hapsedmişlerdi. Bu en ideal çözüm olmasa da sürüyü Haradis'e yönlendirip şehri mühürleyene kadar tek çözümdü.

Brishen Megiddo'ya gelmesi için işaret etti. Yaklaşan keşişe, “Büyü çemberini ne kadar büyük yapabilirsin?” diye sordu.

“Ne kadar büyük olmasını istiyorsun?”

Yerle bir olmuş sarayı çevreleyen birkaç noktayı işaret etti. “Sarayın etrafında, yarığın oluştuğu yere küçük bir çember. Bunu yarığı kapatana kadar gelmeye devam eden *galla*'yı kontrol altına alabilmek için kullanabiliriz. Şunun etrafınaysa ölümlerin geri kalanları güdebilmesi için yeterince büyük bir tane; bu şekilde *galla*'ya zarar verebilir, onları geldikleri yere geri gönderebiliriz.”

“O piçlerden kaç tanesini parçalamak zorunda kalacağımızın farkında mısın?” Konuşmaya kulak misafiri olan

GEÇENİN HAYALETİ

Andras, üzengilerinin üzerinde durarak devasa kalabalığı izliyordu.

Brishen omuz silkti. “*Elsod*’un dediklerini duydun. Biz yorulmuyor ve uyuma ihtiyacı hissetmiyoruz.” Bu iğrenç yaratıkları toza çevirmek, içindeki intikam arzusunu dindirebilirdi. Brishen buna tam anlamıyla inanmıyor olsa da öyle olmasını umuyordu.

“Korumayı kaldırabilirim ama bu gücünün tükenmesi anlamına gelir,” diye uyardı Megiddo. “Ayrıca, kardeşimin evinde yaptığım gibi geçici olacaklar.” Eğilerek kılıcını ona uzanan *galla*’ya sapladı. İblis kılıcından kayarak parçalanmadan önce kolluğunu ısırıldı.

Brishen bir diğer *galla*’yı parçalara ayırırken kaşlarını çattı. “Kalıcı olmalarına gerek yok,” diye karşılık verdi. Megiddo haklıydı. Bu kadar büyük koruma çemberleri gücünün tükenmesine neden olabilirdi. Brishen, kralları bedenlerine döndürmeye yeterli gücünün kalmayacağından endişeleniyordu. Endişesini bir kenara itmek zorundaydı. Başka bir seçeneği kalmamıştı. Ne kadar tehlikeli ya da kısa süreli olursa olsun, çemberlerin sağladığı korumaya her türlü ihtiyaç duyuyordu.

Galla sürüsü onları şehre girmeye zorlayan ölümlere direnirken, krallar savaş sırasında yanlarından geçtikleri Kai kemik yığınlarını etrafa saçıyordu. Henüz yakalanmamış olanlar dalgalar hâlinde saldırıp, yerle bir olmuş şehrin her yanına yayılarak leşin üzerine üşüşen hamamböcekleri gibi kralların üzerine sığıyordu. Krallar kılıçlarıyla kalenin kapılarına doğru bir yol açmayı başarmıştı.

Brishen atından inerek bir *galla*’yı daha parçalara ayır-

dı. Gürültüyü bastırmak için Megiddo'ya bağırdı. "Sarayın etrafında daha küçük bir çember oluşturabilir misin?" Megiddo'nun başıyla onaylamasının ardından ikisi de harekete geçti.

Keşiş atından indi. Brishen, Serovek ve Andras ona katılarak çemberi rahatça oluşturabilmesi için etrafında bir koruma kalkanı oluşturarak kılıçlarını çektiler. Megiddo'yu izlemek büyüleyiciydi, Brishen *galla*'yla savaşmakla meşgul olduğu anlarda onu izleyemediği için pişmanlık duyuyordu.

Megiddo bir elini uzatarak bilmediği bir dilde sözcükleri sıralarken zarif parmaklarıyla havaya bir sembol çizmeye başlamıştı. Çizdiği sembol büyücülüğün mavi ışığıyla değil, sanki ılık bir yaz hatırasını güneş ışığının mürekkebiyle yazmış gibi kehribar renginde parlıyordu. Hızla geçen bir *galla* parlayan sembolü daha yakından görebilmek için geri dönmenden önce çığlıklar atarak geri çekildi. Brishen iblisin koku almaya çalıştığını duyduğundan emindi.

"Büyücülüğüm onları engellemeye yetmez. En azından sayıca bu kadar fazlasını," dedi Megiddo. "Sembollere ölüm büyüğü aşılamak için kullandığım sözcükleri, ben çizim yaparken benimle birlikte tekrar etmeniz gerekecek."

Brishen, Serovek ve Andras'a, "Bu iblis sürüsünden öldürebildiğiniz kadarını öldürün," diye talimat verdi. Ne kadar çok *galla*'yı yarığa geri göndermeyi başarırlarsa, o kadar çok sayıda iblisi saraya hapsedebileceklerdi.

Keşiş katılarak, okuduğu kelimeleri dikkatle tekrar ederken kehribar rengi sembollere dokundu. Parmak uçlarındaki titrek sembollerden yayılan sıcaklık soğuk havaya

karışıyor, renkleri kasvetli bir yeşilden soğuk bir maviye dönüşerek yok oluyordu. Ayaklarının altındaki toprak alev olsa da yakıcı değildi. Gök mavisini alevler, toprağa bir dairenin çeperini çizirken ışık yayıyor ama sıcaklık yaymıyordu. Brishen, Megiddo'nun söylediği sözcükleri tekrar etse de hiçbir şey anlamıyordu ama sözcüklerin sahip olduğu gücün dudaklarından çıkıp kolundan parmak uçlarına doğru aktığını hissediyordu. Oluşturmaları gereken bir koruma kalkanı daha vardı ve Brishen'in gücü ilk korumada tükenmek üzereydi.

Andras ve Serovek etraflarını saran *galla*'yla savaşmaya devam ediyordu. Birçoğu kendini Brishen ve Megiddo'ya doğru atmaya çalıştığı an kapanmakta olan çember tarafından geri püskürtülerek engellendiler. Bu zahmetli iş, Brishen'in güç kaybına neden olsa da kısa süre sonra sara-yın dış cephesi oluşturdukları koruma çemberinin yaydığı ışıkla parlamaya başlamıştı.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle iblislerin kendilerini nehrin oluşturduğu engel kadar güçlü ve aşılabilir olan koruma kalkanına doğru atılmalarını izlerken, "Bitti," dedi Megiddo. Öfkeli çığlıklar yükselmeye başladığında çemberin dışına çıktı. Brishen onu takip etti, kısa bir an için hiçbir *galla* tarafından saldırıya uğramadılar.

"Gaeres, geri kalanlarımızın gidip yarığı kapatmalarına yetecek kadar bir süre sürüyü tek başına kontrol altında tutabilir misin?" Brishen'in üç krala ihtiyacı vardı ve Quereci reisinin oğlu, çobanlık becerileriyle geride kalıp kapana kısıtlanmış sürüyü kontrol etmek için en mantıklı seçimdi.

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Gaeres, *vuhana*’sının arka tarafına tırmanmaya çalışan *galla*’ya vurdu. “Ancak acele et.”

Brishen, Serovek, Andras ve Megiddo’yla birlikte sara-ya doğru koştu. Taht odasına ulaştığında gördüğü manzara karşısında irkilecek kadar uzun süre duraksadı.

Bir zamanlar duvarları süsleyen Kai kral ve kraliçelerinin devasa heykelleri devrilmiş, yerde dev bir moloz yığını oluşturmuştu. Yüksek tavandan sarkan sancak ve kraliyet armalarının kalıntıları, yanmış meşalelerin bükülmüş metal desteklerinden sarkıyordu. Kuruyarak kahverengi lekelerle dönüşen kan, duvarlarda tüyler ürpertici bir resim oluşturmuştu. Hiç ceset yoktu, görebildiği tek şey kıyafet parçalarının altına gizlenen kemiklerdi.

Bu salon bir zamanlar soyluların siyasi entrikalar çevirdiği, birbirini izleyen Kai kral ve kraliçelerinin bakışları altında dünyevi zevklerin peşinden koştuğu eğlenceyle savaş alanıydı. Şimdiyse bir mezarlığa dönüşmüştü.

Brishen içindeki öfkeyi duvarlardan aşağı süzülerek üzerlerine doğru gelen *galla*’ya yöneltti. Krallar, iblislerin ıslak ve yağlı varlıklarıyla doldurduğu alt katlara doğru savşarak ilerledi. Brishen’in ne olduğu hakkında fikir yürütmeyi tercih ettiği kaygan bir tabakayla kaplı zeminler tehlikeliydi. Merdiven boşluklarıyla koridorlardaki hava nemli ve kokuşmuştu. Hayaletinin iblis artıklarına karşı olan bağışıklığına rağmen varlıklarını hâlâ dilinde hissedebiliyordu.

Yarık, *galla*’yı kúsar gibi dünyaya fırlatırken Brishen iki kez patlamanın etkisiyle duvara doğru savruldu.

Serovek'in küfürleri karanlıkta keskin ve yüksek bir sesle yankılanıyordu.

"Bu iş biter bitmez kaynar ve küllü suyla dolu bir at yalağında yıkanacağım," diye yemin etti. "Tanrılara şükürler olsun ki zırhlarımıza sahibiz."

"Bu lanet olası yarık nerede?" diye sordu Andras, bir grup *galla*'yı duvara savurarak hepsini tek hareketiyle parçaladıktan sonra.

Brishen bakışlarını çok sayıda merdivenden birine açılan ve dört hole ayrılan geniş koridora çevirdi. Her biri fışkıran yağlı *galla* tabakasının altına gizlenmişti ancak biri diğerlerinden daha koyu bir renkte titreşiyordu. Bu koridor sarayın kilerine ve bir zamanlar çabuk bozulabilen gıdaların saklandığı depolara gidiyordu. O noktayı işaret ederek, "İşte orada," dedi Brishen.

Yarığa ulaşabilmek için giderek yoğunlaşan *galla* kalabalığını aşarak ilerlediler. Keskin tırnaklar ve dişler Brishen'in zırhına sürtünürken, çok sayıda parmak bacaklarında bir aşağı bir yukarı gezinip dürterek tırmalıyordu. Bir keresinde Andras dengesini kaybetti ve Brishen'le birlikte kapıdan geriye kalan parçalara çarpmadan önce merdivenden birkaç basamak aşağı yuvarlandı.

Serovek, "İyi iş çıkardınız, çocuklar," diye bağırdığında iki adam da ayağa kalktı. "Yarığı buldunuz."

İki dünya arasındaki yarık, pek çok sefalet ve ölümün nedeni, sarayın en alt katında yatıyordu. Duvarlar korkunç karanlıktan yükselen çığlıkların ritmiyle nefes alıp veriyordu. Secmis her zamankinden daha fazla güce ve hakimiyete sahip olma isteği yüzünden, dünyayla insan ve

Kailerin en büyük kâbusunu hapseden boşluk arasındaki bariyeri yarmıştı. Brishen bunu bir doğumdan çok deşilen bir bağırsağa benzetiyordu. Yarık, bağırsakları deşilmiş bir savaşçının toprağa dökülen kanına ve iç organlarına benzer bir şekilde *galla* kusuyordu.

İblisler yarıktan fırlayarak saldırmaya, yumruklamaya, tırmalayıp ısırmağa başladı. Brishen, Serovek'in zırh giydikleri için duyduğu minneti bir kez daha tekrarlardı. *Elsod*'un Wraith Kralları'nın *galla* tarafından alacakları hasarlara karşı dayanıklı olduklarına dair verdiği güvenceye rağmen Brishen, zırhının onu iblislerin iğrenç dokunuşlarından korumasında dolayı fazlasıyla memnundu.

Brishen yarığı incelemeye başladığında Megiddo, Andras ve Serovek onun etrafında yarım bir daire oluşturdular. Dudaklarından uzun zaman önce ölmüş bir Kai büyücüsünün kadim büyüğü dökülmeye başladı. Karnına dolan güç, iblislerin dokunuşlarını yakıp yok ederek uzuvlarına yayılmaya başladı. Odaya dolan ışık karanlığı yok etti. Bir ruh yerine bir Kai'nin görüşüne sahip olsaydı çoktan kör olmuştu. *Galla*'nın çığlıklarına rüzgârın uğultusu eşlik ediyordu.

Yarık büyüünün etkisiyle görünmez bir yumruk tarafından darbe almışçasına bükülmeye başladı. Yarığın derinliklerinden çıkan *galla* iskelet elleriyle havayı, zemini ve duvarları pençeleyerek kaçmaya çalıştı. Gittikçe daralan yarıktan kaçabilmenin yollarını arıyorlardı.

Galla'ya ait olmayan bir çığlık sesi Brishen'in neredeyse dikkatini dağıtıyordu. Başını çevirdiğinde karşılaştığı manzara, dönüşmüş damarlarında kan olsaydı kanının donmasına neden olabilirdi. *Galla*'nın iskelet kolları böcekler

gibi yarıktan uzanarak Megiddo'nun bacaklarını yakalamaya çalışıyordu. Onu ayaklarından çekiştirdiler. Megiddo kaygan zeminde dengesini kaybetmemek için çırpınıyor, kılıcını sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Galla kurbanını yarığa doğru sürüklemeye çalışırken Andras kayarak Megiddo'nun kolunu tuttu. Yanlarına katılan Serovek, kolunu Andras'ın gövdesine doladı ve dirseğini dizinin altına indirerek kendini olduğu yere sabitledi. Etrafını saran *galla*, kafasına ve omuzlarına darbeler indiriyordu.

Kendini kurtarmaya çalışan Megiddo, kılıcıyla onu tutan *galla*'yı kesiyordu ancak kestiği her kol ya da el yerine dört tane yeni uzuv çıkıyordu.

Brishen yardım etmek için yanıp tutuşsa da büyüyü bölmeye cesaret edememişti. Dudaklarından dökülen büyü kadim ve öngörülemezdi. Kesildiği takdirde ya yerle bir olup yanacak ya da en kötü senaryo gerçekleşecek, yarık daha da genişleyecekti. Çaresizce Andras ve Serovek'in, Megiddo'yu gittikçe çökmeye başlayan yarıktan kurtarmaya çalışırkenki çırpınışlarını izledi. Çok eklemlili parmaklar, Andras'a uzanmadan önce Megiddo'nun bacaklarından yukarı tırmanarak gövdesine ve kalçalarına saplanmıştı.

Megiddo bir anlığına duraksayarak bakışlarını Brishen'e çevirdi. Saniyeler asırlara dönüşmüş gibiydi. Tuhaf bir şekilde hâlâ bir insanı andıran mavi hayalet gözleri bembeyaz olana kadar parlamaya devam etti. Keşişin yüzündeki dehşet ifadesi yerini kararlı bir ifadeye bıraktı. "Elveda," diye mırıldandı,

Brishen zihninde, "Hayır!" diye haykırsa da büyüülü sözcükler dudaklarından dökülmeye devam ediyordu.

Megiddo dönerek kılıç tutan kolunu kaldırdı ve aniden sertçe indirdi. Kılıç, *galla*'nın uzuvlarını ve Andras'ın kolunu tuttuğu elini kestiği an etrafa mavi bir ışık yayıldı. Yaralanan Wraith Kralı'nın çığlığı yankılandı. Geriye doğru sendeleyerek Serovek'in düşmesine neden oldu. Andras'ın bir zamanlar elinin olduğu yerden ruhani bir kan akıyormuşçasına mavi dumanlar saçılmaya başlamıştı. Serovek onu iterek ayağa kalktı.

Galla, Andras'ın âdeta bir ödül olarak gördükleri eliyle birlikte kurbanını pençeleri ve keskin dişleriyle ele geçirmişti. Megiddo yarık tam olarak kapanıp onu yutmadan önce kılıcını fırlattı, Serovek yakaladığı kılıçla iblislerden birinin kafasını kesti. Brishen elekten akan su gibi içinden akan gücün etkisiyle ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

“Onu oradan çıkarın!” diye kükredi Andras, tek eliyle *galla* savuşturmaya devam ederken.

Artık çok geçti. Olan olmuştu. Yarık siyah bir çizgi hâline gelmişti, içinden çıkan tek şey sürgün edilen *galla*'nın feryatlarıydı. Çizgi hâline gelen yarık, sarsıcı bir hava dalgasıyla tamamen kapanarak yok oldu.

Dizlerinin üzerine çöken Brishen'in başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Ruhunu dayanıklı ve bedeninin zayıflıklarından etkilenmiyor olsa da hayaleti büyüünün etkileriyle savaşıyordu. Serovek omzuna dokunduğunda başını kaldırdı. “Bitti,” dedi Serovek.

Brishen başını sallayarak cevap verdi. “Daha değil.” Megiddo'nun son anlarındaki görüntüsü gözünün önüne geldiğinde yaşadığı acıyı bastıramadı. Annesi, o sapkın, çarpık kaltak; halkını hatta tüm dünyayı açgözlü, uhrevi bir

GEÇENİN HAYALETİ

kurt sürüsünün önüne atmıştı. Onun oğlu ve bir Kai olarak annesinin sebep olduğu bu korkunç hatayı düzeltme görevini üstlenmişti. Yarığı kapatan o olsa da asıl fedakârlığı kendisinden olmayan bir ulusu kurtarmak adına kendini kurban eden cesur keşiş, yani bir insan yapmıştı.

Andras, “Onu kurtarabilirdik,” diye hırladı. Brishen’e gözlerini dikmişti, gözleri yüz siperinin üzerinden parlıyordu. Yüzündeki ifade düşmanca, lanetli ve nefret doluydu, Brishen tüm bu duyguları paylaşıyordu.

“Hayır, kurtaramazdık. Ben yarığı kapatamadan Serovek’le seni çoktan içeri çekmiş olurlardı. Megiddo bunun farkındaydı. Aksi takdirde elini kaybetmemiş olurdun.”

Andras kolunu havaya kaldırdı. Hayalet dumanı bileğinin etrafında dolanıyordu. “Onu korkunç bir ölümün ötesinde büyük bir dehşete mahkûm ettik. Korkağız,” diye karşılık verdi. “Hepimiz birer korkağız,” diye tekrarladı ve merdiven boşluğundan fırlayan bir *galla*’yı parçalara ayırdı.

Serovek tarafından ayakları yerden kesilecek kadar sert bir şekilde duvara itildiğinde sesini çıkarmadı. “Bunu bir daha düşün istersen, sürgün.” Serovek’in elinde tuttuğu kılıçlardan biri kendi, diğer Megiddo’nun ışığıyla titreşiyordu. İki kılıcı da odaya akın etmeye devam eden *galla*’yı kesmek için kullandı. “Hedefimiz yarığı kapatmak ve o iblisleri geldikleri yere geri göndermekti. Keşiş hepimiz için kendini feda etti. Evine dön ve uğruna savaştığın kızına yaşananları anlatarak bu cesur hareketi onurlandır.”

Kılıcını kınına sokarak Andras’a elini uzattı. Gauri Lordu, yardım elini kabul etmeden önce bir süre ona baktıktan sonra Serovek’in yardımıyla ayağa kalktı.

Brishen kederli bir şekilde duvara yaslanmış, saldırıya devam eden *galla*'yı yarım yamalak hamlelerle savuşturmaya çalışıyordu. "Bu bir teselli olmasa da," diyerek konuşmaya başladı. "Onun kaybını hayatım boyunca unutmayacağım." Yalan söylemiyordu. Megiddo'nun yüzündeki ifade, zemini yakıp küle çeviren çemberler kadar derin ve yakıcı bir şekilde zihninin derinliklerine kazınmıştı.

Andras'ın gözleri karanlık bir ifadeye bürünmeden önce kısa bir anlığına parladı. "Haklısın," dedi Andras. "Bu kesinlikle bir teselli değil." Arkasını dönüp odadan çıktığında merdivenlerden adımlarının sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. Peşindeyse bir *galla* sürüsü vardı.

"Savaşta sağ çıkmayı başaranlar genellikle suçluluk duygusu içinde olurlar," diye açıkladı Serovek. "Hepimizin yapacağı gibi o da bir süre sonra Megiddo'nun kaderini kabullenecektir."

"Fark etmez. Kin besliyor olması, ne pahasına olursa olsun yarığı kapatmak zorunda olduğum gerçeğini değiştirmeyecek." Brishen'in bakışları bir zamanlar hayatını kurtaran ve ona dostum diyen adama kaydı. "Megiddo'nun yerinde sen olsaydın hiçbir şeyin değişmeyeceğini anlıyorsun, değil mi?"

Serovek kıkırdayarak elinin tersiyle bir iblisi uzaklaştırdı. "Umarım. İblisleri kovalayabilmek için şişlenip öldürüldükten sonra diriltilip sahte bir atın üzerine oturtulmaktan pek hoşlandığımı söylenemez. Beni kurban etmek uğruna tüm planı yerle bir etmen, seni benim gözümde çok sempatik bir hâle getirmezdi."

Megiddo'nun kaybının yarattığı acının ağırlığı azalma-

mış olsa da Brishen Serovek'in şakasına gülümsemişti. Yüzüne yerleşen gülümseme hızla kayboldu. "Onu özgür kılacağından emin olsaydım dünyevi bedenini öldürürdüm." Ancak üçü de birbirine bağlıydı; hayalet, kılıç ve dünyevi beden. Beden hayaletten önce ölürse, ruh başıboş dolaşmaya mahkûm edilir ve tıpkı Megiddo'nun durumunda da olduğu gibi hayal dahi edilemeyecek kadar korkunç ve acı verici bir sonsuzluğa hapsolurdu.

"Andras'la onu tutmak yerine kellesini uçurmalıydık," diye homurdandı Serovek. "Ancak o zaman özgür olabilirdi. Ölü ama özgür."

Andras'ı saraydan çıkarken takip ettiklerinde Brishen'in zihni bulanmış, *galla*'nın çığlıklarının yankılandığı taht odasına son bir kez bakmak için duraksamıştı. Tahtlar hâlâ yerlerinde duruyor, zarar görmemişe benziyorlardı. Secmis'in, tahtında otururken ağının merkezinde duran korkunç bir örümceğe benzeyen görüntüsü aniden zihninde belirdiğinde irkildi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Krallar ölümlerin önünde toplandığında Andras kimseye bakmıyordu, Gaeres'in yüzü Megiddo'nun kaybını öğrendiği andan itibaren dehşete bürünmüştü. Zayıflayan Brishen ölümlerin huzursuzluğunu ve Wraith Kralı'nın emirlerine itaat ettikleri için duydukları öfkeyi hissedebiliyordu. Gücüyle birlikte zamanı da azalmıştı. Yakında Brishen'in kontrolünden çıkacaklardı. *Galla* sürgün edilmezse, sürünün bir kez daha serbest kalmasına ve köpeklerin üzerindeki pireler gibi yol arkadaşlarının başına üşüşmelerine neden olacaktı.

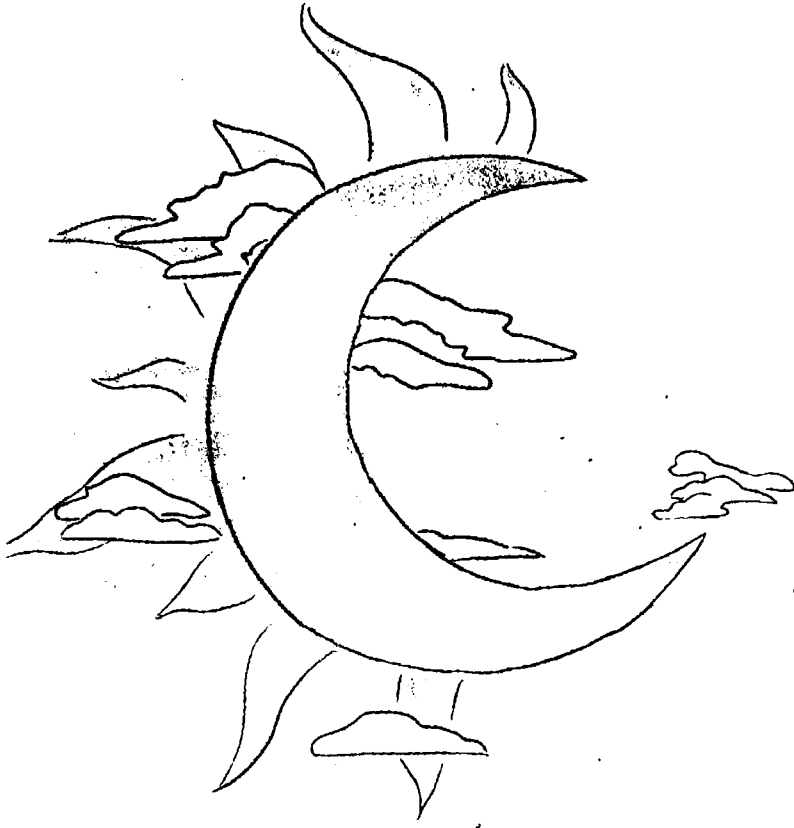
Gaeres, "Keşiş olmadan dış çemberi nasıl oluşturacağız?" diye sordu.

“Tekrarlamamı istediği büyüü ve çizdiği sembolleri hatırlıyorum. Tıpkı küçük koruma çemberinde olduğu gibi bunda da gücünü benden alacak,” diye açıkladı Brishen. Bu artık savaşı girerken yanında taşıdığı fenerin ışığına benzeyen değil, içinde yanan canlı bir güctü.

Vuhana’sına binerek ölümlere seslendi. “Onları saraya doğru yönlendirip orada tutun.” Ölümler çığlık atıp ulumaya başladıktan sonra esir aldıkları *galla*’yı şehrin içine doğru itmeye başladı. Brishen’in gözleri Andras’ı ararken solgun yüz ifadesiyle karşılaştı. “Hepsini yok edene kadar kesip biçmeye devam edin. Yeniden doğdukları alana geri dönecekler. Kaçabilecekleri bir yarık olmadığı için orada hap-solacaklar.” Kılıcını havaya kaldırdı. “Kayıplarımız için savaşacağız.”

“Megiddo için,” dedi Andras.

Brishen kısa bir selam vererek, “Megiddo için,” diye tekrarladı.

BÖLÜM 19

Güneş ışığı kapalı panjurların kenarlarını süslüyor, Ildiko'nun kucağına koyduğu ellerini altın rengine boyuyordu. Öğleden sonraydı, insanların gündelik işlerini yaparken Kailerin uyuduğu bir zaman dilimi. Brishen'le evlendiğinde Kailerin uyku düzenine alışmış olsa da bazı zamanlarda, odasının balkonunda oturup gün doğumunu izleyebilecek kadar uzun süre uyanık kalıyordu. Bu saatlerde genellikle Brishen'in sıcak bedenine sarılarak mışıl mışıl uyurdu.

Bugün uyuyamıştı, hatta uzun zamandır uyuyamıyordu. Yalnız yattığı yatağında saatlerce uyanık kalmış ve sonunda pes etmişti. Bornozunu giyip üşümek için battaniyesine sarınırken ayaklarının altındaki zemin buz gibiydi. Şöminedeki sönmüş ateşi yakmak istese de vazgeçti. Odasında bir bebekle bakıcısı uyuyor, Ildiko ses çıkararak

uyanmalarına neden olmak istemiyordu. Bunun yerine panjurlu pencerenin yanındaki sandalyesine doğru ilerledi ve herkes derin bir uykudayken Saggara'yı koruyan gündüz devriyelerini izlemeye başladı.

Kale hâlâ kalabalıktı, evini kaybedenlerle dolup taşıyordu. Evsizlere sığınak sağlama konusunda zorlansa da kalabalık yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Gözcüler her gün çevre bölgeleri ve Absu Nehri'nin her iki yönünü devriye geziyordu. *Galla*'yı gören veya duyan olmamış, gözcüler geri dönmüştü. Kailer korkularını yenmeye başlamıştı, daha cesur olanlar yeni krallarının *galla* ordusunu alt ettiğine inanarak evlerine ve köylerine dönmeye başlamıştı.

Ildiko da buna inanmak isteyenlerdendi. On yedi gün önce, Brishen kadim bir büyücünün büyüünü kullanarak dönüşmüş ve ölülerden oluşan bir orduyu savaşa sürüklemişti. Onlar hakkında Saggara'ya ulaşan sarsılmış Kailerin anlattıklarından başka bir şey duymamıştı.

Anlatılan hikâyeler hem destansı hem de gerçek dışıydı. İblislerle ölüler arasındaki savaşa Escariel'den kaçan binlerce Kai nehir kıyılarından tanıklık etmişti. Brishen'i zırhından tanımışlar, farklı koşum takımları içindeki beş generalin çılglık atan ölüler tarafından çevrelenmişken *galla* ordusuna nasıl saldırdıklarını anlatmışlardı. Görgü tanıklarının anlattıklarını dinleyen Ildiko soğuk terler döküyordu. Konuştuğu herkes Wraith Kralları'nın *galla* ordusunu kontrol altına almayı başardığını söylediğinde dahi ürperiyordu. Geriye en zor görev kalmıştı, orduyu Haradis'e yönlendirip yarığı kapatmak. Yerle bir olmuş şehirden hiçbir rapor ya da tanık gelmeyecekti, Brishen'in dönüştüğü hayaletin gücüne

ve korumasına rağmen hayatını kaybedebileceğine dair endişelerini hiçbir şey azaltmayacaktı. Bu düşünce Ildiko'nun canını yakıyordu ve içini kaplayan acı dolu düşünceler yüzünden yatağını terk ettiği ilk gün değildi.

Arada bir gelen burun çekme ve ağız şapırdatma sesleri Ildiko'nun gülümsemesine neden oluyordu. Bebek kraliçe, derme çatma bir bebek beşiğinde uyuyordu. Atlattığı ve hâlâ karşı karşıya olduğu tehlikelerden habersizdi. Sinhue'nin yorulmak bilmeyen Kirgipa'nın yükünü hafifletmek için çağırdığı bakıcı, yatağın yanındaki şiltede uyuyordu.

Ildiko odasında kalmaları için ısrar etmişti. Kapısının önünde iki nöbetçi duruyordu. Bebeğin sarayda olması, Brishen'le onun içinde bulunduğu koşullarda hükümetin her alanını ve güç tabanını etkileyecek bir değişim anlamına geliyordu. Yeni ittifaklar kurulacak, birçok taraf arasındaki ilişkiler bozulacak, bazılarıysa güçlenecekti. Ildiko, bebeğin güvenliğini sağlayabilmek için kimliğinin bilen kişiler tarafından gizlenmesini emretmişti. Necos'un Saggara'da yaşayanların bebeğin ölümünden yararlanabileceğine dair inancına tüm kalbiyle katılıyordu.

Ildiko onu bakıcılık görevinden azlettiğinde Kirgipa şiddetle karşı çıktı. "Lütfen, leydim. Her zaman sadık bir bakıcı oldum. Beni neden cezalandırıyorsunuz?" Genç yüz hatlarına ıstırabın izleri yerleşmişti.

Ildiko elini tuttu, parmaklarıyla Kirgipa'nın pençelerinin pürüzsüz kıvrımlarına dokundu. "Seni cezalandırmıyorum, Kirgipa. Bu iş bittiğinde sen ve sadık muhafızların, yaptığınız fedakârlıklar için cömertçe ödüllendirilecek ve istediğiniz takdirde görevlerinizin başına dönebileceksiniz.

Ancak şimdilik kraliçenin bakıcılığını yapmanız birçok soruya sebep olacaktır. Kailer bir insan kadının, aniden yetim bir Kai bebeğini kendi bebeği gibi sahiplenmesini oldukça tuhaf karşılayacaktır.” Özellikle de Kailerin kısır olduğunu düşündüğü bir insan kraliçenin. “Onlar sadece omuz silkecek, bana acıyan gözlerle bakacak ve Brishen Khaskem’in nasıl olup da böyle bir eş seçtiğine dair dedikodu yapacaklar.” Son cümlesi gülümsemesine neden oldu. Söylenenlerin ötesinde, konuşmaları sırasında yapacakları dudak bükme hareketlerini hayal etti.

“Ancak ben bir kraliyet bakıcısıydım,” dedi Kirgipa karşı çıkarak. “Yetiminizin bakımını üstlenmeye layık olmadığımı mı düşünecekler?”

Yanında duran Sinhue kaşlarını çatarak koluna vurdu. “Kirgipa! Karşında kimin olduğunu unutma ve Majesteleri’nin kararlarını sorgulama.”

Yüzü aniden solgunlaşan kadın kekeleyerek özür diledi.

Ildiko Sinhue’ye, “Hayır, haklı olduğu bir nokta var,” diye karşılık verdi. Kirgipa başını kaldırıp yüzüne bakana kadar bekledi. “Söylediklerin mantıklı olsa da Khaskem ailesiyle hiçbir bağı olmayan yeni bir bakıcı ilgi uyandırmayacaktır. Riskli birkaç soruyla karşılaşmak yerine hiçbir soruyla karşılaşmamayı tercih ederim. İstersen Sinhue’yle birlikte uygun adayları inceleyebilirsin.” Aklına gelen yeni fikrin Kirgipa’nın itirazlarını ortadan kaldıracığından emindi. “Kız kardeşini bulmak istediğini biliyorum. Atalan büyük ihtimalle dışarıda bir yerlerdedir. Necos onu bulacağını söyledi. Neden ona eşlik etmiyorsun?”

Kirgipa her iki fikri de büyük bir sevinçle karşıladı.

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko günler sonra Atalan'ın hayatta kalanların arasında olduğunu duymuştu. İki kadın için malikânede uygun bir pozisyon bulmak için Mesumenes'le görüştü. Brishen döndüğünde daha fazlasını yapacaktı. Bu aile Khaskem Hanedanı'na hizmet ederken birçok zorluğa göğüs germiş ve kayıplar vermişti, buna soyun devam etmesini sağlamak da eklenmişti. Brishen onlara çok şey borçluydu. Ildiko'ysa onlara her şeyi borçlu olduğunu düşünüyordu. Kirgipa, Harkuf'un hayatta kalan tek vârisinin sağ salim Saggara'ya ulaşmasını sağlayarak evliliğini kurtarmıştı.

Oturduğu yerden kalktı ve parmak uçlarında bebeğin yanına yürüdü. Gözleri karanlıkta görmeye alışmış olsa da bebeğin yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu. Bir önemi yoktu. Mum ışığı, karanlığın gösterdiğinden daha fazlasını göstermiyordu. Cinsiyeti, belirgin genital organları ve gümüşü beyaz saçlarıyla ayırt edilen bir Kai kız çocuğu. Bunun yanı sıra Ildiko bebeğin Khaskem ailesinin herhangi bir üyesine benzeyip benzemediğinden emin değildi. Yapabildiği tek şey, Kirgipa'nın dürüstlüğüne ve Necos'la Dendarah'nın ortaya koyduğu gayretli korumaya inanmaktı. Bu bebeğin Kai tahtının vârisi olduğunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu. Bu görev Brishen'e aitti ve döndüğünde bu gerçeği nasıl kanıtlayacağını merak ediyordu. Eğer dönerse.

Ildiko, yanağının yumuşak yüz hatlarını okşadığında bebek uykusunda kıpırdamaya başladı. Brishen'in karısı olduğu sürece çocuk sahibi olamayacağı gerçeğini kabullenmişti. Hayatının sonuna kadar Brishen'in karısı olarak yaşamak istediği için çocuk sahibi olması imkânsızdı. Ancak kader en tuhaf ve en çarpık hâliyle aksini yaşıtıyordu.

Yaş alana kadar isimsiz olan bu bebek sadece bir kraliçe değildi, aynı zamanda yetim bir kraliçeydi. Amcası olan Brishen artık bir kral olmasa da bebek hükmedebileceği yaşa gelene kadar tüm sorumlulukları üstlenerek vekilliğini yapacaktı. Yetim kraliçenin danışmanı, akıl hocası ve babası olacaktı. Ildiko da onun annesi olacaktı.

Ebeveynlik düşüncesi Ildiko'nun nefesini kesti, rahat bir nefes vermek için bir adım geri çekildi. Vekillik rolü onu korkutmuş olsa da görevini kararlılıkla benimsemişti ama bir krallığı yönetmek, çocuk yetiştirmekten çok farklı bir şeydi. Fazlasıyla korkutucuydu. Beşiğinde yatan bebek, gözlemcisinin karmaşık duygularından habersiz şekilde uyumaya devam ediyordu.

Ildiko kendini kötü hissederek sandalyesine döndü. Bebeğin annesi olan Tiye'nin boşluğunu asla dolduramazdı ancak ona ikinci bir anne olabilir, annesinin Ildiko'yu sevdiği gibi onu tüm kalbiyle sevebilirdi. İçindeki heyecan kısa sürede Ildiko'nun rahatsızlığını gidermişti.

Oda kapısı gıcırdayarak açıldığında Ildiko sandalyenin önünde donakaldı. Tüm içgüdüleri sessiz bir uyarı çığlığı attı, karanlık bir silüet kapı aralığından sinsice süzülerek içeri girdiğinde Ildiko'nun içgüdüsel uyarısı doğrulandı. Bir çift sarı göz, Ildiko'nun yattığı yatağa baktı ve orada uyuyormuş gibi görünen örtüleri inceledi. Odaya giren davetsiz misafir bakışlarını uyuyan bakıcıya ve beşiğinde yatan bebeğe çevirdi.

Odaya giren bu davetsiz misafir her kimse, Ildiko'nun pencerenin önünde olduğunu fark etmemişti ve Ildiko bu gerçeği lehine kullanmaya karar verdi. Panjurları aniden

iki eliyle çarparak açtı. Odaya dolan parlak güneş ışığı sıradan giysiler giymiş, elinde kanlı bir bıçak tutan bir Kai adamını ortaya çıkardı.

Kör edici güneş ışınlarından korunmak için iki elini gözlerini siper etti. Ildiko derin bir nefes alarak tüm gücüyle bağırmaya başladı. Kulakları sağır eden çığlık yorgun bakıcının uyanmasına neden oldu, çığlık seslerine uykusundan uyanan bebeğin sesleri de eşlik ediyordu.

Ildiko, “Muhafızlar! Muhafızlar!” diye bağırса da odaya giren hiç kimse olmadı. Suikastçi gözlerini kısarak Ildiko’ya baktı, bakışlarını bebeğe çevirmeden önce hırladı. Bakıcı, beşiğinde çığlık çığlığa ağlayan bebeği kaptı ve feryat ederek odanın uzak köşesine doğru ilerledi.

Suikastçinin dudakları, yanlarına doğru giderken vahşi bir sırıtışa kıvrılıyor, bıçağı güneş ışığının altında parlıyordu. Çaresiz kalan Ildiko onu durdurabilecek bir şeyler arıyordu. Aniden bakışları arkasındaki duvara yaslanmış olan panjur direğine takıldı. Ulaşılamayan kepenkleri açmak için kullanılan bu direk, Anhuset’le antrenman yaparken kullandığı uzun *silabat* sopalarla aynı uzunluktaıdı.

Avına kilitlenen ve karşı köşeye sığınan zayıf insan kadınınu umursamayan suikastçi, Ildiko’nun planladığı saldırıyı tahmin edememişti. Ildiko panjur direğini bir mızrak gibi kavrayarak pirinç kancalı ucunu olanca gücüyle adamın diz arkasına sapladı.

Suikastçi çığlıklarla yere yığılırken elindeki bıçak yere düşerek dönmeye başladı. Ildiko duraksamadı. Tek ayağı üzerinde dönerek yana savruldu ve elindeki direği adamın kafasına indirerek şakağına vurdu. Bu darbenin ardından

mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Ildiko bir kez daha vurdu. Boğazından hayvani homurtular ve hırıltılar yükseliyor, öfkesi görüşünü kırmızı bir pusla örtüyordu. Ildiko direği üçüncü bir darbe için kaldırdığında arkadan yakalanarak tökezledi. Direği kırmızı lekelerle bezenmiş ellerinde tutarak arkasını döndüğünde Anhuset'in irice açılmış gözleriyle karşılaştı, soluk soluğa kalmıştı. Kai kadını yüzüne bakıp yüksek sesle kükreyene kadar çığlık atıyor, elindeki direktan kurtulmaya çalışıyordu.

“Ildiko dur!”

Ildiko duraksadı ve irkilerek yeniden çevresinin farkına varmaya başladı. Çılgınca bakıcıyı aramaya başladığı an onu köşeye sığınmış, ağlayan bebeği kucağında tutarken bulmuştu. “İyi misin, İmi?” diye sordu usulca. Dehşete düşmüş bakıcı başını salladı.

“Bırakın, *Düşes*.”

Ildiko bakışlarını Anhuset'e çevirdiğinde, ikisinin de hâlâ direği tuttuğunu fark etti. Odaya kılıçlarını çekmiş hazır bekleyen askerlerden oluşan bir izleyici kalabalığı dolmuştu.

Anhuset, Ildiko'nun silah olarak kullandığı direği kolayca elinden alabilirdi. Ancak bunu yapmamıştı. Onun yerine sakin ve dikkatli bir şekilde beklemişti, ta ki Ildiko tutuşunu gevşetip titrek ellerini kollarının altına sıkıştırarak kendini kucaklayana kadar.

“Öldü mü?” diye sordu fısıldayarak.

Anhuset direği elinde tutarak etrafından dolaştı. Kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya başladı. “Dizini parçalayıp kafatasını göçertmişsin. Sanırım öldüğünü söylemek yanlış olmaz.”

GEÇENİN HAYALETİ

Ildiko yavaşça döndüğü saniye pişman olmuştu. Kai adamı yere yığılmış, bacağı tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Yanağı kemik ve beyin parçalarıyla lekelenmişti. Ağzından süzülen kanlar kulağının altında birikmişti. Ildiko gördüklerinin etkisiyle lavaboya koşarak akşam yemeğinden kalanları çıkardı.

Uzatılan bir bardak suyla ağzını çalkaladıktan sonra, “Kraliçeyi öldürmeye çalıştı,” dedi Ildiko. Bu gerçeği ağzından kaçırdığı için inledi. Etrafındaki herkese bebeğin kimliğini açıklamamaları için yaptığı tüm uyarılara rağmen, bunu neredeyse herkesin duyabileceği bir şekilde haykırmıştı.

Anhuset’in cevabı Ildiko’yu rahatlatmamıştı. “Üzülmemin bir faydası yok. Eğer buraya onu öldürmeye geldiyse sırrın çoktan açığa çıkmış demektir.” Sesi değişmiş, daha da keskinleşmişti. “Tamamen kör olmadan şu panjurları kapatın,” diye çıkıştı sinirle. “Şu at gübresi çuvalını da gözümüzün önünden götürün ki bakmak zorunda kalmayalım. Onu tanıyanları bulup bana getirin.”

Ildiko, sha-Anhuset’in sorgusuna maruz kalabilecek kişilere şimdiden acımaya başlamıştı. Anhuset, Ildiko’ya şöminenin yanındaki sandalyelerden birine oturmasını işaret etti ve korkudan titreyen Sinhue’yi mutfığa göndererek hem hanımına hem de baygınlık geçirmek üzere olan bakıcıya şarap getirmesini emretti.

“Burası temizlenirken başka bir odaya geçmek ister misin?” Anhuset parmağıyla ölü Kai’nin yığıldığı yeri işaret etti.

Ildiko ikinci bir kez o yöne bakmayı reddederek başını

salladı. Ellerini rahatlatmadan önce tırnakları avuç içlerine yarım ay şeklini çizene kadar sıktı ve ateşin yanındaki sandalyelerden birine doğru ilerledi. Yüzünü olayın yaşandığı noktadan farklı bir yöne çevirmişti. Sandalyeye oturdu ve yaşadığı şok onu paramparça etse de saygınlığını kaybetmemeye özen gösterdi. “Hayır,” dedi olabildiğince düz bir sesle. “Burası benim odam. Bebek katili bir Kai piçi yüzünden odamdan çıkmayacağım. Ya da onun hayaleti yüzünden. Sadece lekelerin tamamen çıktığından emin olun.”

Gözleri Imi ve yakınındaki bebeği aradı. Imi onu susturmaya çalışırken küçük kraliçenin feryatlarının hafif hıçkırıklara dönüştüğünü fark etmişti. Ildiko bakıcıya bebeği ona getirmesini işaret etti. “İstersen gidebilirsin, Imi. Kirgipa’yı göndermen yeterli.”

“İzniniz olursa kalmak istiyorum, efendim,” dedi Imi yumuşak bir sesle, sorumluluğunu Ildiko’ya teslim ederek kucağına yerleştirdi.

Bebek Kai ve insan kadını birbirlerine uzun bir süre bakarken, Ildiko bebeğin akrabalarından farklı bir yüze baktığında tam olarak ne gördüğünü merak ediyordu. Minik kafasını okşadığında yumuşak saçlarının parmaklarının arasındaki boşluklarını gıdıkladığını hissetti. Küçük kraliçe mırıldanmaya başladığında büzülmüş dudaklarının arasından tükürük baloncukları oluşuyordu. Küçük yumruklarını havada sallıyor, bir tanesini Ildiko’nun uzattığı parmağı tutmak için açıyordu.

“Sanırım tüm Saggara seni konuşacak, ufaklık,” dedi Ildiko. Bakışlarını oturduğu yerden ikisini izleyen Anhuset’e çevirdi. “Kirgipa’ya bir muhafız ataman gere-

kecek. En azından Harkuf'un vârislerinden birinin hayatta olduğunun dedikodusu dinene kadar. Aksi hâlde herkes tarafından soru yağmuruna tutulacak ve bu delirmesine neden olacak.”

“Necos'u görevlendireceğim. Kirgipa'yla arkadaşlar ve eski bir saray muhafızı olarak aşırı ısrarcı dedikoducuları uygun şekilde... uyaracaktır.”

Ildiko parmaklarını bebeğin tombul vücudunda gezdirmeye başladı. Bu kesinlikle yatak odasının zemininde yatan ölü Kai'nin görüntüsünü hatırlamaktan çok daha keyifli bir şeydi. “Suikastçi kapıdaki muhafızları öldürdü, değil mi? Onları çağırdığımda hiçbiri gelmedi.”

“Evet,” diye cevap verdi Anhuset. “İkisinin de boğazı kesilmiş. İyi askerlerdi. Aklıma gelen tek bir şey var, birileri bugün nöbetçi olduklarını öğrenmiş olmalı. Bir kadeh şarabın içine katılan doğru miktarda rüya çiçeği tozu, halüsinasyon görmenize neden olmasa da gevşemeye neden olur. Duyularınızı yavaşlatır. Bu durumdaki birine yaklaşp onu etkisiz hâle getirmek oldukça basittir.”

Ildiko bebeği kaldırıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra bakıcısına geri verdi.

“Uyku tutmadı. İki haftadan uzun bir süredir Brishen'den ya da gözcülerden gelen bir haber yok. Endişelendiğim için kalkıp pencerenin yanına oturdum. Kapının açıldığını ve Kai'nin sinsice içeri girdiğini gördüm.” Titreyerek gözlerini Anhuset'e çevirdi. “Ya uyuyor olsaydım?”

Anhuset omuz silkti. “O hâlde kraliçe ölmüş olurdu,” dedi düz bir şekilde. “Muhtemelen sen ve bakıcı da.” Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “*Gatke* derslerine sandığımdan daha fazla önem veriyormuşsun.”

Ildiko diğerk kadına ne kadar titrediğini gösterebilmek için elini kaldırdı. “Daha önce hiç kimseyi öldürmedim. Yapmak zorundaydım, bunu biliyorum ama kabullenmemi kolaylaştırmıyor.” Anhuset’in yüzünde beliren hafif gülümsemeye kasvetli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben bir savaşçı değilim.”

“Bir savaşçı gibi olman gerektiği anda öyle davrandın.”

Bunlar bol keseden atılmayan, anlamsız övgüler içermeyen sözler olsa da Ildiko affedildiğini ve iltifatların en büyüğüyle karşılaştığını hissediyordu. İlk karşılaşmalarından itibaren saygı ve hayranlık duyduğu Anhuset, Ildiko’nun yaptıklarını onaylıyordu.

Sinhue odaya elinde şarapla döndüğünde Ildiko, Anhuset ve Imi kadehlerini kaldırdılar. Boşalttıkları kadehlerini yeniden doldurdular. Ildiko bakışlarını Sinhue’nin yardımıyla bebeğe yiyecek bir şeyler hazırlayan bakıcıya çevirdi. Oda kararmaya başladığında Sinhue, Ildiko’nun görüşünü kolaylaştırmak için şamdandaki mumları yaktı.

Anhuset ikinci kadehini bitirip kenara bıraktı. “Her zaman oruç açmanın iyi bir yoludur,” dediğinde Ildiko’nun kıkırdamasıyla dudaklarında yeniden bir gülümseme belirdi. “Artık uyuyacağını düşünüyorum,” dedi Anhuset. “Biryada da iki ayrı şok geçirdin. Bedenin kadar zihninin de dinlenmeye ihtiyacı var.”

Anhuset’in sözlerinin ardından Ildiko esnemeye başlamıştı. Silkelenerek, “Uyuyarak kaybedecek vaktim yok. *Sejm*, kraliçe hakkında konuşmak için toplanmak isteyecektir. Onu öldürmek için suikastçıyı kimin gönderdiğini bir an önce öğrenmemiz gerekiyor,” dedi Ildiko.

“*Sejm* bekleyebilir. Ayrıca suçluları yakalamak için senin yardımına ihtiyacım yok.” Anhuset kısa bir selam vererek, “Saygısızlık etmek istemem, *Düşes*,” diye ekledi.

Ildiko sahip olduğu eski unvanından fazlasıyla memnundu. Statüsü daha düşük olsa da omuzlarındaki yük çok daha hafifti. Hâlâ vekillik görevini üstleniyordu ama artık kraliçe değildi. Bunun için tanrılara şükreliyordu. Ildiko cevap vermek isterken bir kez daha esnediğinde Anhuset onu durduramadan odadan çıkmıştı.

Brishen’in kuzeni haklıydı. Üzerine bir ticaret gemisini Pricid Limam’na tek başına kürek çekerek getirmiş gibi ani bir yorgunluk dalgası çökmüştü. Yaşadığı şiddetin etkileri ruhunu ağırlaştırırken, zihni Kai suikastçısını elleriyle öldürdüğü korkunç görüntüden uzaklaşmaya çalışıyordu. Yatağını arayıp yorganın altına girdiğinde gözleri hızla yarı kapalı bir hâlâ gelmişti. Sinhue omuzlarını örttüğünde Ildiko çoktan uykunun kollarına teslim olmuştu.

Hizmetçinin sesi boğuk bir mırıltı gibi geliyordu. “Aferin, Majesteleri. Aferin.”

Ildiko gölgelerin ve yanan şömine ateşinin yaydığı ışığın kasvetli bir havaya hapsettiği bir odada uyandı. Panjur-
ların kenarlarındaki güneş ışığının yokluğundan hâlâ gece olduğunu anlıyordu. Sadece birkaç saat mi uyuyabilmişti? Bunu sorabileceği kimse yoktu. Odada yalnız olduğunu ve yakındaki boş bebek beşiğiyle bakıcının yokluğunu fark ettiğinde kalbine bir ağrı saplandı.

Bacaklarına dolanan battaniyeyi bir hışımla kenara attı. *Bebek*. Bebek neredeydi?

Sinhue’nin sakinleştirici sesi Ildiko’nun yataktan sıçramasına engel oldu. “Uyanmışsınız, leydim.”

Ildiko Sinhue'nin odanın karanlığında, şömine ışığının ulaşmadığı karanlık bir noktada durduğunu fark etti. O uyurken nöbet tutmuş olmalıydı. "Imi ve kraliçe nerede?"

"Imi kişisel meseleleriyle ilgileniyor. Kraliçe de Kirgi-pa'nın yanında, garnizonun yarısının gözü üzerlerinde."

Hizmetçinin sesindeki neşe ve bebeğin nerede olduğuna dair verdiği güvence Ildiko'nun içini rahatlatmıştı. Kaşınan gözlerini ovuşturdu. "Ne kadar uyudum? Birkaç saat-ten fazla olmalı."

Sinhue, Ildiko'nun kıyafetlerinin bulunduğu sandıklardan birini açarak yatağın üzerine bir iç eteklik ve bir tunik serdi. "Dün akşamdan beri uyuyorsunuz. Gün doğdu ve battı."

Ildiko'nun gözleri şaşkınlıkla irileşti. "O kadar uzun süre uyudum mu? Beni neden uyandırmadın? Uyuyarak vakit kaybedemem." Uyumuş olsa bile dinlenememişti. Zihnindeki karanlık kâbuslar onu rahatsız ediyordu. Öldürdüğü Kai'nin görüntüleri, Brishen'in Serovek tarafından kılıçla yaralandığında çıkardığı sersemletici sesle birleşiyordu.

"Sha-Anhuset, Lord kalenin kapılarından girmediği sürece sizi rahatsız etmememi söyledi." Ildiko'ya temiz bir elbiseyle bir çift çorabı uzatırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sadece aptal ve pervasız olanlar sha-Anhuset'in emirlerini yok sayar."

"*Sejm*'le görüşmem gerekiyor," dedi Ildiko, Sinhue'nin ona verdiği yumuşak yünlü üstü ve iç eteği giydi. "Kraliçe hakkında söylenenleri ancak tanrılar bilir." Ildiko konseyin yarısının veliahtın çocuğunun Haradis'teki *galla* saldırısından sağ kurtulduğunu zor da olsa kabul edeceğini, diğerle-

GEÇENİN HAYALETİ

rininse bunu kesin bir dille reddedeceğini düşünüyordu. Bu zorlu bir toplantı olacaktı.

Sinhue iç eteği Ildiko'nun beline tam oturacak şekilde bağladıktan sonra Ildiko kollarını tuniğin kollarından geçirene kadar uzun tuniği tuttu. “*Sejm*’e hazır olduğunuzda toplanmaları söylendi. Yemeğinizi burada mı, yoksa yemek salonunda mı yemek istersiniz?”

“Sanırım burada yiyeceğim.” *Sejm*’in karşısına çıkıp bir yığın soruya ve bebek kraliçenin kimliğini kendi hain amaçları için gizlediğine dair bir ton suçlamaya cevap vermek zorunda kalmadan önce yalnızlığın tadını çıkarmak istiyordu.

Ayakkabılarını giymeye başladığında kapının şiddetle çalınması Sinhue’yle birbirlerine şaşkınlıkla bakmalarına neden oldu. “*Düşes*, hemen gelin!”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Ildiko. “Bebek.” Ildiko kapıya doğru koşarak şiddetle açtı. Kapının arkasında duran Kai askerinin gözleri karanlık koridorda birer lamba gibi parlıyordu. “Kraliçe nerede?” diye tersledi Ildiko.

Kaşlarını şaşkınlıkla çatan asker geri çekildi. “Bakıcısı ve muhafızlarıyla birlikte, Majesteleri.” Başını merdiven boşluğuna doğru eğdi. “Beni sha-Anhuset gönderdi. Atlılar orduyla birlikte kaleye doğru geliyor. Gözcüler gelenlerin Lord ve Wraith Kralları olduğunu söylüyor.”

Ildiko koridora koşarak merdivenlere doğru yöneldiğinde Sinhue zar zor yolundan çekilebilmişti. “Ekselansları, ayakkabılarınız!” diye bağırdı arkasından.

Ildiko onu duymazdan geldi. Ayakkabıların canı cehen-nemeydi. Çamurlu avluya girerek ayakkabılarını mahvetmiş olsa da bot giymek için harcayacak vakti yoktu.

Ildiko Saggara'da yaşamaya başladığı günden beri avlu ilk kez arabalar ve ağılından kaçmış bir domuz dışında bomboştur. Herkes kapıların dışındaki alanda toplanmıştı. Anhuset'in ona eşlik etmesi için gönderdiği muhafız, dirseğine dokunarak Ildiko'nun kalabalığın arasından geçmesine yardımcı oldu. Aralarından geçerken birçoğu eğilmiş, bazılarıysa hayranlık dolu bir ses tonuyla "Ildiko *Düşes*," diye fısıldamıştı. Ildiko'nun Kai suikastçısını öldürdüğünün haberi yayılmıştı.

Anhuset, Mertok'la birlikte kalabalığın en önünde duruyordu. Kirgipa yakınlarında, kucağında kraliçeyle dikiyordu ve etraflarında bir muhafız birliği onları çevreliyordu. Ildiko gördüğü bu manzara karşısında sakinleşti. Bebek güvendeydi.

Ufukta, alacakaranlıktan daha karanlık olan bir çizgiyi işaret ederek, "Brishen ve ölüler ordusu," dedi Anhuset.

Ildiko gösterdiği yöne baktığında koyu renkli sınır çizgisinden başka bir şey göremiyordu. Uzaklardan gelen toynak sesleri ya da adımların sesini duymaya çalışsa da duyabildiği tek şey, onunla birlikte olan biteni izleyen kalabalığın gürültülü konuşmalarıydı.

Karanlık çizgi, ova boyunca genişleyerek Saggara'ya yaklaştıkça bulanık bir gelgit gibi yayılmaya devam ediyordu. Kısa sürede bir zamanlar yıldız ışığıyla parlayan ova siyaha bürünmüştü. Kailerden bazıları tanrılara dua ederken diğerleri kaybettikleri sevdiklerinin Lord'un yanında olup olmadığını merak ediyordu.

Bulutların arasında buhardan oluşan şekiller dolaşıyordu. Değişken yüzleri olan, gözleri fal taşı gibi açılmış belli

belirsiz vücut silüetleri. Ildiko'nun sırtından kollarına bir ürperti yayılmaya başladı. Kai ve insanlardan oluşan ölüler ordusu, karanlık örtünün altındaki çimleri pırıltılı bir örtüyle kaplamıştı. *Sessizlik*. Yaşayan Kailer tarafından izlendiklerini biliyorlardı.

Bir emir bekliyormuş gibi durdular ve kısa bir süre sonra ölüler ordusunun oluşturduğu kalabalığın arasından iki atlı öne çıktı. Atlarıyla ön tarafa doğru yaklaştılar, aralarından üçü sahte atlarının üzerinde ilerlerken dördüncüsü Kai'ye doğru ilerliyordu. Ildiko kocasını hasar görmüş zırhının içinde gördüğünde hıçkırdı.

Ildiko, Anhuset'in yanından ayrılarak yaşayanlarla ölülerin arasındaki açık alana doğru ilerledi. Brishen atından inerek Ildiko'ya doğru yürüdü. Aralarında bir kol mesafesi bırakarak miğferini çıkardı. İlk kez bir Wraith Kralı'yla karşılaşan Kai'nin solukları soğuk gece havasını dolduruyordu.

Brishen'in dönüşümüne Saruna Tor'da şahit olan Ildiko, ondan uzaklaşmamak için duruşunu dikleştirdi. Aynı ifadeyi takınıyor, aynı zarafet ve güçle karşısında duruyor olsa da ona ve uğruna *galla*'yla savaştığı Kailere bakan gözü Kai sarısı değil, olağanüstü ruhani bir maviye dönmüştü. Onlara bakmak yerine iç dünyalarına bakıyor gibiydi. Tıpkı gözleri gibi üzerinde taşıdığı kılıcı da aynı uhrevi ışıltıyla parlıyordu. Gölge üzerine yapışmış gibiydi; karanlığı sadece üzerinde taşıyor, âdeta doğuruyor gibi görünüyordu. Karanlık yüz hatlarını derinleştiriyor, yüz kemiklerini hayalete benzeyen bir cansızlığa büründürüyordu.

Ildiko gözlerini kırptırdı; karşısında duran Brishen'di, sevgi dolu kocası ve arkadaşı. Ona dokunmamak için tu-

niğinin eteklerini sıkmaya başladı. Ne tamamen canlı ne de ölü olan Brishen karşısında duruyor, ışık saçıyordu. Ildiko'yu her zaman kendine çeken bir mıknatıs gibiydi.

Saggara'ya neden hâlâ ona bağlı olan ölüler ordusuyla döndüğünü bilmesine de dualarına karşılık veren tanrılara şükretti. "Gecenin prensi," dedi havayı okşamak için uzanarak. "Hoş geldin."

Brishen duruşunu gevşeterek ona doğru eğildi, deri ve zırhla kaplı kaslarının her kıvrımında özlem dalgalanıyordu. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Gün'ün kadını." İfadesi tanrısına dua eden birinin tapınmasına benziyordu. "Seni özledim."

Ildiko'ya o kadar yakın duruyordu ki parmak uçlarından sadece bir nefes uzağında olsa da her türlü canlı için ölümcüldü. Buna rağmen Ildiko'nun elleri ona dokunma, kutsal olmayan bedende bile onun gerçek ve yara almamış olduğuna kendini inandırma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Bunu yapmak yerine arkasında duran Kailerin sormak için yanıp tutuştuğu soruyu sormaya karar verdi. "*Galla* gitti mi?"

Brishen hayali bakışıyla bir kez daha kalabalığı taradı. "Gitti," diye cevap verdi.

Bu cevap kalabalığın tezahüratlara ve alkışlara boğulmasına neden oldu. Ildiko bu coşkuya dahil olmadı. Onun yerine bakışlarını Brishen'in arkasına, uzakta ölülerin yanında duran üç krala çevirdi. Dört kişi olmalıydılar. Ildiko'nun kalp atışları hızlandı. "Dördüncü Kral nerede?"

Brishen'in omuzları bu sorunun yarattığı acının ağırlığını taşıyormuşçasına düştü. "*Galla* tarafından öldürüldü." Cevabına hayaletlerin yankısı eşlik ediyordu.

GEÇENİN HAYALETİ

Kalabalık tezahüratlara devam etse de sesleri çok uzaktan geliyor gibiydi. “Kim?” diye sordu cevabından korkarak. Serovek olmasın, diye sessizce dua ediyordu. Beladine’in gülen gözlerini ve Anhuset’le alay ederek dikkatini nasıl dağıttığını hatırladı.

“Megiddo.”

Ildiko gözlerini kapatarak keşişin Brishen’e yardım etmek için gönüllü olurken ortaya koyduğu asaleti ve tereddütsüz cesaretini hatırladı. Böyle bir kader... “Üzgünüm,” diye cevap verdi.

“Ben de,” diye karşılık verdi Brishen kederli bir sesle.

Brishen dikkatini kalabalığa yönelttiğinde tezahüratlar aniden durdu. Sesini yükselttiğinde ses tonu artık kederli değil, emin ve güçlü çıkıyordu. “Evlerinize, çiftliklerinize ve köylerinize dönmenizin güvenli olduğunu söylemek için geldim. Yakında Saggara’ya dönmüş olacağım.”

Açıklamasının ardından kalabalıktan yükselen bağrışlara daha fazla tezahürat eşlik ediyordu. “Kraliçe güvende! Kraliçe burada!”

Brishen başını yana çevirerek şaşkınlıkla Ildiko’ya baktı, aklında bariz bir soru olduğu belliydi. Ildiko sırtı, Megiddo’yu kaybetmiş olmanın yasını hafifletecek bir haber vermenin rahatlığıyla, “Tanışman gereken biri var,” diyerek Kirgipa’ya öne çıkmasını işaret etti.

Bakıcı, bebeği Ildiko’ya uzatıp geri çekilmeden başıyla kısa bir selam verdi. Ildiko kundağı gevşeterek bebeği Brishen’in görebileceği şekilde çevirdi.

Brishen’in şaşkınlığı artmıştı. “Kim bu?”

“Harkuf’un en küçük çocuğu. Birkaç ay önce doğan kızı.”

Keskin bir nefes alan Brishen'in bakışları Ildiko'yla bebeğin arasında gidip geliyordu. Başka bir şey söylemek için ağzını açsa da büyük bir çığlıkla sözü kesildi. Ölüler ordusundan havalanan karanlık bir bulut, şekil almadan önce çimlerin üzerinden ilerleyerek Brishen'e doğru savruldu.

Ildiko, bebeği ürküten bir çığlık kopardı. Kalabalıktan çığlıklar ve haykırışlar yükselirken neredeyse Saggara'nın tamamı yere kapanmıştı. Anhuset kılıcını çekip öne fırlatarak Ildiko'yu arkasına itti. Muhafızlar Ildiko'yla hükümdarlarının iki tarafını kuşatıp zırhlar, silahlar ve nemrut suratlı Kailerden oluşan bir koruma kalkanının içine aldılar.

Secmis. Tıpkı yaşarken olduğu gibi ölüyken de korkunç ve art niyetli olan Secmis'in silüeti onun orada olmasına hiç şaşırmayan Brishen'in önünde tütüyor, dalgalanıyordu.

"Ortaya çıkacağın anı merak ediyordum," dedi Brishen bıkkın bir ses tonuyla.

Secmis, iskelet kolunu Anhuset'in arkasında duran Ildiko'ya doğru savurdu. Bebek Ildiko'nun sıkılaştıran tutuşuyla cıyıklamaya başlamıştı. "Bebeği bana ver! O bebek benim kanımı taşıyor."

Hayalet kalabalığından bir çığlık daha yükseldiğinde, Ildiko bebeğin ölen annesi Tiye'nin sesini duyduğundan emindi. "Hayır! Brishen sana yalvarıyorum! Sakın!"

Brishen gözlerini annesinden hiç ayırmamıştı. Secmis, taleplerini bir kenara bırakarak Brishen'i kandırmaya yöneldi. "Kendini kanıtladın ve babanla omurgasız kardeşinin ötesine geçtin. Bast-Haradis'in değerli bir hükümdarı oldun." Secmis karanlık bir ışıkla titreşiyordu, lanetler ve

onlarca kişinin acısından doğmuş bir yaratıktı. “Çocuğu bana ver ki yaşamaya devam edebileyim,” dedi sızlanarak. Sesindeki acizlik, Ildiko’nun safrasının ağzına gelmesine neden oldu. “Bir kez daha kraliçe olarak yükselip senin yanında hüküm süreceğim ve seni Bast-Haradis’le dünyanın tüm krallıklarının ötesine ulaştıracağım. Ta ki geriye tek bir kral ve kraliçe kalana dek. Çocuklarımız efsanelerde yer alacak.”

Ildiko’nun midesi boş olmasaydı olduğu yere kusacağından emindi. Dizlerinin üstündeki Kailer geri çekiliyordu, birçok Kai itaatkâr duruşlarını bozarak gördükleri manzarayı büyük bir tiksintiyle izlemeye başladı.

Brishen’in üst dudağı tiksintiyle kalktı. “Ne tür efsanelerden bahsediyorsun, sevgili anneciğim? İğrenç olanlardan mı? *Galla*’dan daha kötü olan canavarlardan mı? Masum bir çocuğa sahip olarak onun ruhunu emecek, bedenini kendi çıkarların için kullanacaksın.” Brishen’in içinde tuttuğu on yılların nefreti sözlerine yansıyor. “Daha da güçlenmek için kirletmeyeceğin ya da aşağılamayacağın herhangi bir şey var mı?”

“Seni bir tanrıya dönüştürecekim,” dedi Secmis böbürlenerek.

Brishen’in aşağılayıcı gülümsemesi Secmis’ten daha fazla karanlığın yayılmasına neden oldu. “Beni parçalayıp yutarsın.” Brishen’in gözü parlıyordu. “Kız kardeşimi öldürdüğünü kendi gözlerimle gördüm,” diye hırladı. “Onun ruhunu serbest bırakarak hayat ışığını aldım, ikisini de iğrenç amaçlarına alet edemedim kurtardım.”

Secmis ıglık atarak Brishen'e doğru sıçradığında ha-yaletimsi ellerinin pençeleri Brishen'i parçalamak isterce-sine kıvrılmıştı. Brishen kollarını ardına kadar açarak onu kucakladı.

Bu bir âşığın tutuşuydu, eğer o âşık intikamcı, katil ve nefretle dolu olsaydı. Brishen ellerini Secmis'in sırtına bas-tırarak onu bir yay gibi eğene kadar kendine doğru bastırdı. Secmis, Brishen'in ellerinde kıvranıp öfkesini haykırırken karanlığındaki tüm yıldızlar teker teker söndü.

Brishen'in zırhında çatlaklar oluşmaya başlamış, zin-cir zırhında ve brigandininde küçük yarıklar görünüyor-du. Yarıklardan yakıcı bir mavi ışık yayılıyordu. Yayılarak Brishen'in elleri ve yüzündeki derileri parçalamaya başla-dı, ta ki bedeni güneşin altında kavrulmuş bir toprağa dö-nüşene dek. Ayakta duran formu içsel bir güneşin gücüyle ayakta duruyordu. Brishen'in içinden çıkan soğuk ışık ıglıkları öfkeyle kıvranan Secmis'i paramparça etmek için yayılmaya devam ediyordu. Brishen annesinin ruhu-nu görünmez bir enkaza dönüştürüp paramparça ettiğinde Secmis önce öfkeli, ardından acı dolu ve son olarak bitkin sesler çıkarmıştı. Brishen'in parçalanmış yüzü hâlâ acıma-sız görünüyordu.

Ildiko sıklıkla düşünceli, sevgi dolu kocasının nasıl olup da Djedor ve Secmis gibi korkunç ebeveynlerin o-cuğu olduğunu merak ediyordu. Ancak esirinin ıstırabına karşı yüzüne yerleşen kayıtsız ifadeyi gördüğünde aradığı tüm cevapları almıştı. Annesinin ruhunu *galla* parçalar gibi acımasızca parçaladığı anlarda Brishen Khaskem tam anla-mıyla annesinin oğluydu.

Yakıcı ıfık Brishen'in bedeni etrafında titreşmeye başladıığında Ildiko ürkerek uzaklaştı. Bir sonraki bakışında Brishen önünde duruyordu, tek başına ve paramparça olmamış bir hâldeydi. Gök mavisi gözü neredeyse bembeyaz bir hâle dönüşmüştü. Bakışını Ildiko'ya çevirmeden önce şaşkın kalabalığı taradı. "Sonunda kurtulduk," dedi usulca.

Hiç kimse konuşmuyor, nefes bile almıyordu. Hayatlarında hiç görmedikleri ve büyük ihtimalle bir daha asla görmeyecekleri türden bir infaza şahit olmuşlardı. Ildiko Brishen'e kalabalığın takındığı ifadeye benzer bir ifadeyle baktığından şüpheleniyordu; şaşkın, dehşet ve biraz da korku dolu. Dönüşmüş kral bir ruhu istediğı zaman yok edebilecek bir güce nasıl sahip olabilirdi? Ildiko bu sorunun cevabını bilse de ölene kadar sır olarak saklamaya devam edecekti.

Anhuset, "Nihayet," dedi yüksek bir sesle. "O süslü elbiseli çakala asla tahammül edemezdim. En azından artık akraba olduğumuzu utanmadan söyleyebileceğim, kuzen."

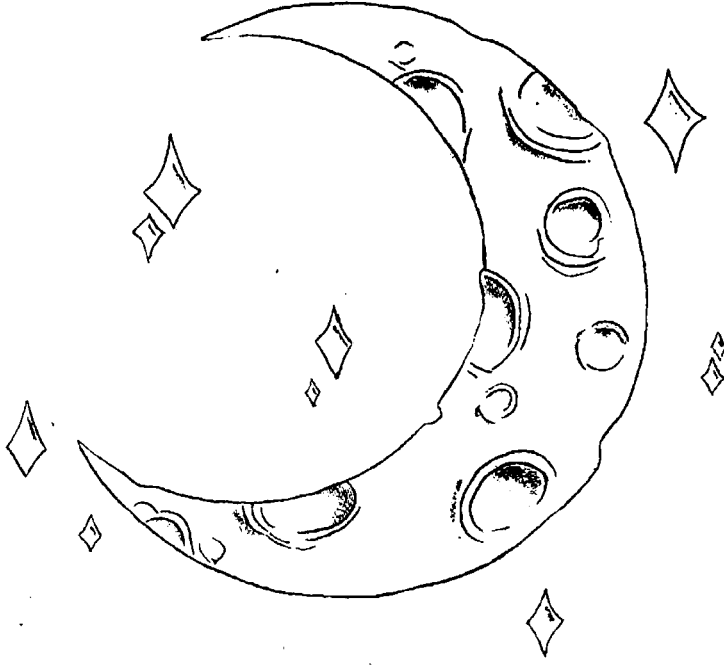
Anhuset'in saygısız sözleri sessizliğı delip geçti. Ildiko gerçekten eğlenmekle sinir bozukluğunun bir karışımı olan duygularla kıkırdadı. Brishen bu neşesine eşlik ettiğinde kalabalık kısa süre içinde kahkahalara boğuldu. Bu alınan intikamın yarattığı bir neşe değildi, rahatlamamanın ve yeniden umutlanabilmenin neşesiydi.

Ildiko'nun etrafındaki canlı koruma kalkanı açıldığında Brishen'e dönebildi. Brishen bakışlarını kucağındaki bebeğe çevirdiğinde yüz ifadesi yumuşamıştı. Daha da yaklaşıp yeğenine baktığında mavi gözü eskisi kadar parlak

GRACE DRAVEN

görünmüyordu. Brishen aniden bir dizinin üzerine çökerek tehdit yerine bir teklif olarak kılıcını kaldırdı. Brishen'in fazlasıyla ciddi ve kararlı sözleri ovada yankılanıyordu.

“Kraliçe öldü. Kraliçemiz çok yaşa.”

BÖLÜM 20

Serovek eleştirisel bir gözle vücudunu inceledi. “En azından sakalım yokluğumuzda daha da kalınlaşmamış.”

Bir kez daha Saruna Tor’un tepesine çıkmışlardı, ölümler huzursuzca etraflarında dönüp duruyordu. Kralların bedenleri yatıyor, yüz hatları uykudaki hâllerine benziyor, endişesiz ve huzurlu görünüyordu. Brishen’in bakışları Megiddo’da takılı kaldı. O artık ölümsüz bir uykudaydı. Rüyasız, ruhsuz, asla geri dönmeyecek olan hayaletini bekleyen bir bedendi.

Hiçbirinde bir değişiklik fark etmemişti, ta ki gözü bir şeye takılana kadar. Megiddo’nun yanında sırtüstü yatan Andras’ın bedeni bıraktıkları hâlde değildi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmak uçlarını omuzlarına koymuş, yalvaran bir hâlde yatıyordu. Sağ elinin parmakları tamdı. Sol eliyse deforme olmuş, çürümüş deriyle kaplı tuhaf bir

pençeye dönüşmüştü. Megiddo'nun, Andras'ın hayalet formunun elini kesmiş olması iz bırakmıştı. Andras kan kaybetmemiş ya da acı çekmemiş olsa da fiziksel bedeninde etkileri görünüyordu. Kesilen eli kayıp değildi ama Gauri lordu için kayıp bir el kadar işe yaramazdı.

“Bu duruma alışabildin mi?” Andras acı dolu bir ifadeyle Brishen'e bakıyordu. Brishen neyi kastettiğini sormaya gerek duymadı. Daha önce birçok kişi aynı soruyu sormuştu. Yaraları iyileşse de bir gözünü kaybettiği için yarı kördü. Omuz silkerek, “Başka çarem var mı?” diye cevap verdi.

Bedenlerden uzaklaşarak, Saruna Tor'dan aşağı doğru hareket eden orduya baktı. İş bitmişti. Hayaletinin damarlarında dolaşan ölümün yarattığı his ve bıraktığı tatla iş bitmişti. Secmis'in zehrinin özüyle zehirlenmişlerdi.

Secmis kendini ona doğru attığında, yıllar önce kaybettiği kız kardeşini onun şeytani pençelerinden kurtardığında yapacağına yemin ettiği şeyi yapma fırsatını elde etmişti. *Galla*, Secmis'in bedenini tamamen tüketmiş, Brishen de ruhunu yok etmişti. Brishen'in ölümlere hükmetmesini sağlayan güç, ona aynı zamanda onları yok etme gücünü de vermiş ve ruhunda lekeler bırakmıştı. *Adi Kirli*.

“General Hasarath,” dedi Brishen.

Kalabalığın arasından çıkan hayalet, Absu Nehri'nde birçok kişi için kendini feda eden Kai generaline dönüştü. “Efendim,” diye cevap verdi eğilerek.

“Sizin ve diğerlerinin Haradis'te yaptığınız fedakârlıklarınız unutulmayacak. Doğacak olan her Kai; Hasarath'ın, Meseneith'in, Satsik'in onurlu ve cesaretli duruşundan

haberdar olacak...” Brishen, *galla* ordusuna karşı durup diğerlerinin nehrin güvenli kıyısına ulaşmaları için kendilerini gönüllü olarak feda edenlerin adını tek tek saydı. Her biri için anıtlar ve tapınaklar inşa edecek, kâtiplere kahramanlıklarını yazmalarını emredecekti. Tıpkı insanların yaptığı gibi.

Kailer bundan sonra değerli anılarını içeren hayat ışıklarının toplanıp saklanmasına güvenemezlerdi. Henüz büyülerini gösterecek yaşta olmayan Kailer, Brishen’in yaptığı büyü hırsızlığından etkilenmemişti. Ancak sahip oldukları büyüünün sevdiklerinin anılarını toplayacak kadar güçlü olup olmadığını kim bilebilirdi? Kailerin büyüü tamamen yok olmuş olmasa bile son günlerde en zayıf hâlindeydi.

Tarawin’e seslendiğinde sesi yumuşamıştı. Ona doğru ilerleyen Tarawin’in yüz hatları hâlâ nazik ve kibar görünüyordu. “Ailem sana her zaman borçlu kalacak, Tarawin. Oğlun da tıpkı senin gibi benim komutam altında savaştı. Kızın Kirgipa ise yeğenimin hayatını kurtardı, onun bu fedakârlığı hanedanımı ve evliliğimi de kurtardı. Kendisini ve doğuracağı çocukları daima yükselteceğim. Evin yüceltilecek, kızların prens annesi olacak.”

Tarawin, kokusu Brishen’in kolları ve omuzlarına ulaşana kadar yaklaştı. “Uzun yaşa, mutlu yaşa, Lord.” Bir kez daha isimsiz ve yüzsüz bir şekle bürünerek geri çekildi.

Brishen ölümlerin önünde reverans yaptı. Diğer Wraith Kralları Brishen’e katıldı. “Size duyduğumuz sonsuz minnettarlıkla hizmetinizden azat ediyoruz. Yolculuğunuza bu dünyanın ötesinde devam edin ve daimî huzura kavuşun.”

Topluluğun hep birlikte iç çekmesinin ardından ölüler ordusu kayboldu. Devasa kasırgalar ya da dönen girdaplar, çeşitli sesler çıkaran yüzler yoktu. Sanki hiç gelmemişler gibi sessizce kaybolmuşlardı.

Brishen bir süre duraksayıp, etrafını saran anıtların arasından süzülerek omuzlarındaki saç tutamlarını havalandıran esintinin tadını çıkardı. Sessizliği bozan tek bir *galla* çılgılığı yoktu. Bunun yerine sessiz toynak gümbürtüleriyle atlarını zirveye doğru yönlendiren binicilerin komutlarını dinledi. Gaeres'in adamları. Liderleri Brishen'le birlikte savaşa girerken tepenin dibinde nöbet tutmuş, sadece geri dönen ölülerden korunmak için araya az bir mesafe koymuşlardı. Tehlikenin ortadan kalkmasıyla birlikte Gaeres'e ulaşmak için tepeye tırmanmaya başlamışlardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Gaeres.

“Yeniden birleşeceğiz.” Brishen öyle olmasını umuyordu. Bunun için dua ediyordu. Brishen bu kez Megiddo'nun cansız bedeninin önünde bir kez daha eğildi. “En azından dördümüz.”

“Peki keşif ne olacak?” Andras'ın saldırganlığı azalmamıştı. Elsiz bileğinin etrafında küçük şimşekler belirirken gözlerini Brishen'e dikmişti.

“Bedenini Büyük Salure'ye taşıyacağım,” diye cevap verdi Serovek. “Kardeşinin ailesini şimdilik orada ağırılıyorum. Ya onu yanlarında götürecek ya da manastıra teslim edecekler.”

“Sonsuza kadar böyle mi kalacak? Ölü ama değil, *galla*'nın tutsağı olarak mı kalacak? Bu doğru değil!”

“O hâlde bana farklı bir çözüm sun,” diye karşılık verdi

GEÇENİN HAYALETİ

Brishen. “Bedenini yok edecek olursak ruhunun geri dönebileceği bir yer kalmaz. Yarığı hiçbir şey için yeniden açmayacağım. Bunu istesem de yapamam. Kalan gücümü, ki çok fazla değil, ruhlarımızı bedenlerimizle birleştirmek için harcayacağım. Megiddo için yapabileceğimiz tek şey, birisi hayaletini geri almanın yolunu bulana kadar bedenini korumak.”

Gelecek bir cevaba hazırlansa da Andras sessiz kalmayı tercih etti, dudakları ince bir çizgi hâline geldi. Bir eliyle Serovek’in omzuna vurarak, “Adamlarımla eve dönmeden önce Megiddo’yu ailesine teslim etmene yardımcı olacağız,” dedi Gaeres.

Serovek teşekkür ederek Brishen’e döndü. “Bitirelim şu işi. İblisleri yok etmek için yeterince vakit kaybettik.”

Brishen Serovek’le daha fazla aynı fikirde olamazdı. “Kimsenin bir itirazı yoksa ilk önce seni birleştireceğim.” Serovek’in bedenini saran koruma kalkanını kaldırdı ve adamların her birini beden, kılıç ve hayalet olarak üçe ayıran büyüü tersine çevirecek büyü dudaklarından dökülmeye başladı.

Büyünün gücü altında neredeyse eziliyordu. Kopyasının kanma ve gücüne ihtiyaç duymasa da içindeki güç Brishen’in her şeyi çift görmesine neden oldu. Serovek’in tuttuğu kılıca dokunarak, “Kral kılıçtır, kılıç kraldır,” diye mırıldandı çoktan ölmüş ve unutulmuş bir dilde. Yayılan ışık, bıçağın üzerinde şimşekler gibi aşağı yukarı titreşerek hareket ediyordu. İki parlak ışık patlamasının ardından kılıcın çeliğinden yukarı çıkıp muhafaza ve kabzadan geçerek Serovek’in kolunun üzerinde cızırdamaya başladı.

Beladin Lordu'nun hayaleti, büyük bir titremeye sarsılarak kendi içine çökmeden önce parlak bir küreye dönüşmüştü. Yere düşen kılıç bir kez daha sadece kılıç ustasının becerikli ellerinde doğmuş çelik bir silaha dönmüştü. Küre aniden Serovek'in bedenine doğru savruldu ve koşum takımını, üzerindeki giysileri ve etini geçerek göğsüne yerleşti. Serovek nefes nefese kalarak sırtını kamburlaştırdığında göz kapakları yavaşça açıldı.

Brishen Serovek'in üzerine eğilip gözlerinin içine baktı. Gözleri artık meydan okuyan bir hayalet mavisini değil, Kai'nin insanlarda fazlasıyla itici bulduğu beyaz göz akına sahip olan soğuk su karasıydı. "Bir kez daha hoş geldin, dostum." Serovek ona dokunamadan Brishen geri çekildi. Gaeres işaret verdiğinde zirveye ulaşan Quereci, Serovek'in ayağa kalkmasına ve yerdeki kılıcını almasına yardımcı olmak için yanlarına koştu.

Andras sonuncu olmayı seçmişti, Brishen birleştirme büyüsünü önce Gaeres son olarak da Gauri sürgünü Andras üzerinde bir kez daha tekrarlardı. Gücü tükenmek üzereydi. Birleşmeyi tamamladıktan sonra geriye kalan güç kalıntıları ise Megiddo'ya aitti. Keşişi kurtarmak, ruhunu bedenine geri döndürmek zor olsa da imkânsız değildi. Brishen bunu yapmanın bir yolunu bulana kadar içindeki gücün kalıntılarını koruyacaktı.

Büyüyü kendi üzerinde uygulamak tuhaf bir histi. Elinde tuttuğu kılıç kendi hayatını taşıyordu, *galla*'nın sonunu getirip paramparça etmesine yardımcı olan iradesiyle bilincini. Brishen kendini bu korkunç yolculuğun başından beri boşlukta ve eksik hissetmişti. Öyleydi de. Ruhunun kılıcı-

GEÇENİN HAYALETİ

na işleyen kısmı hayaletine işlediğinde şaşkınlıktan haykırmak üzereydi. Vücudundaki kaslar acı içinde kasıldığında ve göz kapağı keskin güneş ışığından korunmak için sertçe kapandığında yüksek sesle gülmeye başladı.

Endişeyle ayağa kalkmasına yardımcı olan Serovek ve Gaeres'e bakarak, "Ben deli değilim," dedi Brishen. "Sadece birleştim."

"Ağzına sağlık!" dedi Serovek sırtarak.

Herkes birbirini kucaklayıp coşkunun tadını çıkarmıyordu. Andras kenara çekilmiş, yaralı elini gizlemeye çalışıyordu. Yokluğunda Quereci'nin göz kulak olduğu atının dizginlerini çoktan eline almıştı. Bindikleri sahte atlar, Brishen dünyevi bedenine dönüp büyüü tamamladığında tıpkı ölümler gibi solarak yok olmuştu.

"Kızım bekliyor," dedi Andras atının sırtına binerek. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Brishen başını salladı. "Yok. Yardımın için tüm krallığın sana bir teşekkür borcu var. Bir dünyayı kurtarmaya yardımcı oldun, Andras."

Gauri Lordu bakışlarını hâlâ koruma kalkanının içinde yatan Megiddo'ya çevirdikten sonra bir kez daha Brishen'e döndü. "Fazla iltifat etmeyin," dedi kaşlarını çatarak. "Burada hiç kimse kahraman değil." Gaeres ve Quereci'sine başıyla selam verdikten sonra topuklarını atının yanlarına vurdu. At ve binicisi, anıt çemberinden tırısyla çıkarak yamaçtan inmek üzere yola koyuldular.

"Suçluluk duygusuyla kavrulan bir adam," dedi Serovek, bakışlarını Andras'ın kaybolduğu noktaya sabitlemişti.

"Büyüyü durduramadım. Tekrarlamak zorunda kalsam

dahi bu değişmezdi.” Brishen de Megiddo’nun yaşadıklarına en az Andras kadar üzgündü. Adamların hepsi aynı fikirde olsa da ne kendine ne de diğerlerine yalan söylemeyi seçmişti. Yarığı kapatmak her şeyden önemliydi. Megiddo’nun kendini feda etmiş olması, bunun farkında olduğunun bir kanıtıydı.

“Anlıyoruz,” diye cevapladı Serovek. “Gauri de anlıyor. Ancak bunu kabullenmesi ve çok daha güçlü olsa bile Megiddo’yu kurtaramayacağını anlaması için biraz zamana ihtiyacı var. Megiddo ilk darbeyi aldığında zaten her şey için çok geçti.”

“Kendisi istemese de Aksak Sangur’a, Andras Frantisek’in *galla*’nın sürgün edilmesinde etkili bir rol oynadığını ve topraklarının iade edilmesi gerektiğini söyleyeceğim. Övgülerimi kabul etmese de bunu reddetmeyeceğini umuyorum.”

“Kabul edecektir. İlk karşılaşmamızda söylediklerini duydun. Evlendirmesi gereken bir kızı var. Bunu yapabilmek için *galla*’yla savaşmayı göze aldıysa, övgülerini ve onların karşılığı olan toprakları da kabul edecektir.”

Tepede derme çatma bir kızak inşa edip Megiddo’yu dikkatlice üzerine yatırana kadar oyalandılar. Serovek tarafından kürk ve deriye sarılan büyülü kılıcı güneşin altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Beladin Lordu, herkes atma biner binmez Megiddo’yu kızığa sabitleyip Gaeres ve Quereci’yle eve doğru yola çıkacaktı.

“Sana Saggara’ya kadar eşlik etmemizi istemediğine emin misin? Pek dolambaçlı bir yol sayılmaz.” Wraith Kralı olmaktan çok da rahatsız olmuşa benzemeyen Serovek

kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. “Güzel Anhuset’i bir kez daha görmek için her türlü bahaneyi seve seve kabul ederim.”

Brishen kıkırdarak, “Onu daha dün gördün,” diye cevap verdi.

“O sayılmaz. Ölümlere dadılık yapıyor ve onu cazibemle etkileyemeyecek kadar uzağında duruyordum.”

“Caziben sonun olacak,” dedi Brishen başını sallayarak. “Yalnız seyahat ederek Saggara’ya dikkat çekmeden ve tantanaya sebep olmadan girip giremeyeceğimi görmek istiyorum. Sekiz insan ve Wraith Kralı eşliğinde bunu yapmak bir hayli zor olsa gerek. Bunun yanı sıra Megiddo’yu kendi güvenliği için Büyük Salure’ye götürüp ailesine haber vermeniz gerekiyor.”

Serovek’in yüzündeki neşe kaybolmuştu. “Görevlerin en kötüsü.”

Brishen soğuk kışın gökyüzü altında yol arkadaşlarıyla yollarını ayırdı. Tıpkı Andras’a yaptığı gibi Gaeres’in önünde eğilerek şükranlarını sunduktan sonra gelecekte her türlü ihtiyaç durumunda destek olacağına dair güvence verdi. Serovek’le kollarını kavuşturarak, “İyi yolculuklar, dostum. Görünüşe göre sonsuza kadar sana borçlu kalacağım,” dedi Brishen.

Serovek kolunu serbest bırakarak Brishen’in pazısına yumruk attı. Brishen’in kolu üzerindeki çift kat zırh ve dolgulu cekete rağmen kısa bir anlığına uyuştı. “Borç yok,” dedi Serovek. “Sadece bir sonraki Kaherka etkinliğine davet edilmek ve güzel Ildiko’yla dans etmek istiyorum.”

“Mutfağın sana özel olarak *skarpatin* hazırladıklarından emin olacağım.”

“Her zaman kusursuz bir ev sahibi oldun, Brishen Khas-kem,” dedi Serovek sırtarak.

Brishen atını Saggara’ya yönlendirmeden önce uzaklaşmalarını izledi. *Vuhana*’nın aksine dünyevi atı dakikalar içinde uzun yollar kat etmiyordu, ertesi günün ortasına kadar Saggara’nın kapısına varamamıştı.

Saggara’nın ormanlık bölgesinden uzanan çayırları, tüm çadırlar ve haftalarca konaklayan çok sayıda Kai’dan arınmıştı. Ağaç hattının dibinde birkaç kulübe duruyor, küçük at sürüleri kar yığınlarının arasından görünen kısa otların üzerinde otliyordu. Sığınmacı Kailer evlerine dönmüş olsa da arkalarında kamp ateşi kalıntılarıyla hayvan kemiklerinden oluşan çiğnenmiş bir alan bırakmışlardı. Brishen bu alanın yeniden yeşillenmesi ve burada toplanan krallığın bıraktığı tüm izlerin silinmesinin iki yaz kadar süreceğini tahmin ediyordu.

Nefesi havada puslu bir bulut gibi asılı kalsa da soğuga aldırmıyordu. Karşısında Saggara, duvarları, surları ve bölgeyi koruma altında tutmasına yardımcı olan asker lejyonları belirmişti. Burası bir zamanlar atalarının yazlık sarayıydı. Yine öyle olacaktı. Haradis’teki saray kadar görkemli ve lanetli değildi.

Duvarların arkasında onu bekleyen karısı Ildiko ve tacinı teslim edeceği bir yeğeni vardı. Sırtarak atının daha hızlı gitmesini sağladı.

Brishen kaleye fark edilmeden girmesinin imkânsız olduğunu bilse de fark edildiği anda kopan kıyamet ürkmesine neden olmuştu. Avluya girip atından indi ve dizginleri şaşkınlıktan ağzı açık kalan seyise fırlattı. Malikâneye

doğru yürürken bazıları selam veriyor, diğerleri geçerken koluna dokunmak için uzanıyordu. Duraksamadı, hiç kimseyle konuşarak oyalanmak istemiyordu. Seslenenleri ya da durması için yalvaranları kısa bir selamla geçiştirdi.

Onu gören kâhyası tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Brishen kâhyayı tuniğinden tutup ayağa kaldıracak kadar kısa bir süre duraksadıktan sonra bir adamın başka bir adama sorabileceği en önemli soruyu sordu. “Karım nerede?”

Mesumenes “yabani” kelimesini zar zor telaffuz etmeyi başardığında Brishen çoktan koridordan geçip mutfaklara yönelmiş, yabani portakal bahçelerine açılan arka kapıya ulaşmıştı. Yavaşlasa da nefes alışverişi giderek hızlanıyordu.

Ildiko gözlerini kapatmış, solgun yüzünü güneşe dönmüş bir şekilde bankta tek başına oturuyordu. Brishen’in yaklaştığını duymamıştı. Bu bank Brishen’in özel olarak bu noktaya konmasını emrettiği banktı. Yıllar önce kız kardeşi Anaknet’in hayat ışığını annesinden sakladığı gizli oyugun yakınındaki taş duvarın dibindeydi.

Secmis’in ölümünden sonra onu bir gün Emlek’e ulaştırmayı planlıyordu. Ancak şimdi ölü olmasına rağmen ışığa dokunmak konusunda isteksizdi. Anaknet’in hayat ışığı gelecek nesillere fayda sağlayabilecek bir bilgi taşı-mıyordu. Onun tek önemi, Brishen’in kız kardeşiyle olan bağlantısının verdiği kişisel hislerden kaynaklanıyordu. O burada kalacaktı. Brishen artık nazik kıvılcımı çağırıp kız kardeşinin kısa, belli belirsiz anısını görme yeteneğini kaybetmiş olsa da küçük yüzünün görüntüsünü on bir yaşındaki Brishen’in hatırladığı kadar net bir şekilde hatırlıyordu. Her şeyden çok değer verdiği karısını, kurtarmak için kötü

niyetli kraliçeye meydan okuduğu değerli hazinesinin yanında oturur hâlde bulması ne kadar da isabetliydi.

Hayalet olarak paramparça bir yaratıktı. Güçlü olsa da eksikti. Bedeniyle ruhu yeniden birleştiği an kendini tam anlamıyla bütün olarak hissedememişti, ta ki solgun yüzünü güneşe çevirmiş, sessizce oturan insan karısının karşısına çıkana kadar.

Ildiko yalnız olmadığını fark etmişti. Ya izlendiğini hissetmiş ya da Brishen'in sabah güneşiyle belirginleşen profilinin hatlarına hayranlıkla bakarken kesilen nefesini duymuştu. Ildiko gözlerini açtı ama kuşkuyla hareket ettirmek dışında kıpırdatmadı. Brishen irkilmedi. "Gerçek misin?" diye sordu Ildiko tereddütle. "Yoksa fazla mı hayal kuruyorum?"

Brishen ona ulaşmak için portakal ağaçlarının arasında ki patikada ilerliyor, ağaç dalları zırhına çarpıyordu. Eli ni uzattığında ne kadar titrediğini fark etti. Ildiko tereddüt etmeden Brishen'in parmaklarını kavradı. Konuşmak için dudaklarını araladığında, Brishen parmaklarını dudaklarına götürerek Ildiko'yu susturdu ve banktan inmesini sağlayıp kollarının arasına aldı.

Deve tüyü kadar hafif ve inanılmaz yumuşaktı. Ildiko'yu eve doğru götürerek mutfaklardan ve onları ağızları açık bir hâlde izleyen hizmetkârlarının yanından geçirip, merdivenlerden çıkararak yatak odalarının bulunduğu koridora doğru yönlendirdi. Konuşmuyorlardı, Ildiko kocasının boynuna gömüldüğünde Brishen ona biraz daha sıkı sarıldı.

Koridorun yarısında Ildiko'nun kişisel hizmetkârıyla karşılaştı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Sinhue, yeni çık-

GEÇENİN HAYALETİ

tığı Brishen'in odasına dönmek için harekete geçti. Köşeyi döndüklerinde kapısının önündeki kalabalığı fark etti, Sinhue en önde olmak üzere ona doğru geliyorlardı. Bu kez yanlarından geçtiklerinde Sinhue sırtarak eğildi. İki asker onu takip ediyor, arkalarındaysa kucağında kim olduğunu bildiği bebeği taşıyan yabancı bir genç kadın yürüyordu. Kucağındaki bebek Brishen'in yeğeniydi. Kadının yanında bir çift asker daha vardı, her biri Brishen'i selamladıktan sonra sessizce merdivenlere doğru yöneldi.

Brishen kendisiyle Ildiko'yu hapsettiği sessizliği bozdu. "Tanrı aşkına, şu anda odamızda kaç kişi uyuyor, karıcığım?"

Ildiko'nun vücudu sessiz kahkahalarla dalgalandı. "Sadece bakıcı ve kraliçe, bu her şeyden çok benim iyiliğime," dedi Brishen'in boynunu öperek. Tüylerini ürperten bu öpücük Brishen'in adımlarını hızlandırmasına neden oldu. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıp, onu nazikçe ayaklarının üzerine bıraktı.

Dünya, mum ışığıyla aydınlatılan odada baş başa kalmış Ildiko ve Brishen'e doğru küçüldü. Brishen içinde bulundukları sessizlikten memnundu. Kelimelerle vakit kaybedip enerji harcamak istemiyordu. Karısını yeniden keşfetmek, rüyalarına giren bir hayalden ibaret olmadığını hissetmek istiyordu.

Bakışları ve dokunuşlarının tüylerini diken diken etmesi dışında Ildiko kıpırdamamıştı. Brishen vücudunun her noktasına dokunuyordu. Zarif boynuyla omuzlarına, köprücük kemiklerinin çıkıntılarına ve boyun çukuruna. Parmakları göğüslerinin kıvrımlarında gezinirken Ildiko gözlerini kapattı. Brishen, karnının ve belinin üzerinde gezinmeden önce göğüslerini avuçlamak için duraksadı.

Mum ışığı, Ildiko'nun saçlarını güneşin yaktığından farklı bir şekilde yakıyor, kırmızı rengi yumuşatarak ışıldamasına neden oluyordu. Ildiko saçlarının bir kısmını toplamış, saç örgülerini bir taç hâline getirmişti. Brishen bağlarını çözdüğünde örgüler sırtından aşağı düştü. Saçları uzun dalgalar hâlinde omuzlarından ve göğsünden aşağı süzülene kadar örgülerini yavaşça açmaya devam etti. Onu kendine doğru çekmek için uzandığında duraksadı.

Üzerindeki zırh aralarında bir duvar gibiydi. Üzerindekileri çırılçıplak kalana kadar çıkardıktan sonra Ildiko'ya sıkıca sarıldı. Parmaklarını Brishen'in kaslı kollarına batıran Ildiko, daha sonra avuç içlerini omuzları ve sert sırt kaslarının üzerinde kaydırmaya başladı. Brishen yüzünü saçlarına gömerek yabani portakal çiçeğiyle nane kokusunu ciğerlerine doldurdu.

O hem hayat hem umut hem de güç anlamına geliyordu, Brishen karısını tepeden tırnağa öperken bu üç duygunun da tadını çıkarıyordu. Ildiko'nun üzerindeki sade elbise kısa süre sonra yatağın ayak ucuna düşmüştü. Brishen dudakları ve elleriyle vücudunun haritasını oluşturuyor, evlendiklerinden beri sayısız kez sahip olduğu yerleri bir kez daha keşfediyordu. Hiçbir zaman doymamıştı, doymaya da niyeti yoktu.

Ildiko Brishen'in adını nefes nefese kalarak sayıklayıp, kalçalarını Brishen'in kalçalarına kenetledi. O anda Brishen krallıklar, kırılğan kraliçeler, kayıp keşişler ve virane şehirler dahil her şeyi unutarak karısının sevgi dolu kollarında hem teselli hem de mutluluğu buldu.

Bir süre sonra karanlıkta birbirlerine sarılmış hâl-

de yattılar. Brishen sessizdi, sıcak gözyaşları boynundan aşağı süzülüp küçük bir birikinti oluştururken tek yaptığı Ildiko'nun uzun saçlarını okşamaktı. Ildiko hıçkırarak ağlıyor, Brishen'in saçlarını ve yüzünü gömdüğü yastığı ıslatıyordu. Kollarını ve bacaklarını Brishen'e dolamış, sakinleşene kadar onun adını sayıklamaya devam etmişti.

“Galiba seni gözyaşlarımla boğdum,” dedi kulağına hıçkırarak.

Brishen yüzüne bakabilmek için geriye doğru yaslandı. Ildiko berbat bir hâldeydi. Cildi lekelenmiş, gözleri ağlama krizinden dolayı şişmişti. Ildiko burnunu temizlemek için battaniyenin bir köşesine uzandı. Brishen sulu gülümsemesinden hoşlanmış, ağlama yeteneğini ise kıskanmıştı. Boş bir anında ağaçların en vahşi ve en dikenli olduğu portakal bahçesine kaçıp, kendi kederini kuru gözlü yalnız bir ağıt yakarak söylemeyi planlıyordu.

“Beni özlediğini düşünüyorum,” dedi Brishen alay ederek.

Ildiko bir kez daha hıçkırarak koluna vurdu. “Olabilir ama fazla şımarma.”

Ildiko Brishen'in yüzünü ellerinin arasına alıp uzun uzun bakana kadar aralarında kısa süreli, huzurlu bir sessizlik oluştu. “Seni korkutan her şey burada,” dedi başparmağını alnında gezdirerek. “Bunu yüzünde ve değişen göz renginde görebiliyorum. Yükünü biraz olsun hafifletmeme izin vermeyecek misin, Brishen?”

Brishen elini tutarak öpmek için dudaklarına götürdü. “Bunu zaten yapıyorsun, karıcığım. Sen benim sığınağım, en güvenli yerimsin.” Onunla yaşananlar hakkında konuşabildiğinde büyük bir güce ve doğa üstü bir varoluşa sahip

GRACE DRAVEN

olduğu zamanlardan, içindeki boşluk hissinden ve onurlu bir adamı acımasızca kaybetmenin derin üzüntüsünden bahsedecekti. Şimdilik paylaştıkları yatakta, hükmettiğı kalede ve hâlâ ayakta olan krallığında karısının yaşattığı duyguların tadını çıkaracaktı.

Son Söz

“Ee?” Ildiko Sinhue’ye soruyordu. “Oldu mu?” Topuklarının üzerinde döndü, kat kat eteklerinin kıvrımları etrafa yayılıyordu. İpek gömleğinin üzerine giydiği kolsuz ceket, altın ipliklerle işlenmiş nakışları ve üzerine dikilmiş minik mücevherlerle omuzunda bir ağırlık oluşturunuyordu. Birçok açıdan çok önemli bir gündü ve Ildiko yine cömert kocasının bir hediyesi olan en resmî kıyafeti giymeye karar vermişti.

Sinhue bir adım uzaklaşarak işçiliği inceledi. Ildiko, Sinhue’yle birlikte *Elsod* ve *masodlarının* Emlek’e dönüşünün ardından boşalan odasına kapanmış, taç giyme töreni için hazırlıklara başlamışlardı. “Siz... olağanüstü görünüyorsunuz, *Düşes*.”

Ildiko hizmetkârının duraksamasına ve resmî bir dille cevap vermiş olmasına güldü. Yeniden boy aynasına dönerek zümrüt renkli etekle tuniğini, ceketini, etek ve gömlek manşetlerini süsleyen çeşitli dantellerle düğüm desenlerini büyük bir hayranlıkla incelemeye başladı. Gömlek, üzerine düşen ışığı pembe, mavi ve şeftali renginde yansıtan inci tonunda bir kumaştan yapılmıştı.

Bu kıyafet Ildiko’nun saç rengini ön plana çıkarmış,

açık tenini çok daha soluk göstermişti. “Bunu söyleyen ben olsam dahi fazlasıyla saygıdeğer bir yumuşakça,” dedi Ildiko, ziyaretçilerini kabul etmeye hazır olduğunu duyurmadan önce.

Odaya giren ilk kişi Brishen oldu, Ildiko’nun nefesi kesilmişti. Üzerindeki canlı renklerin aksine Brishen yakasında ve manşetlerinde çivit rengi, tuniğini örten tokalarında gümüş detaylar bulunan siyah bir kıyafet tercih etmişti. Gülümsediğinde kısılan safran sarısı gözü dışında baştan aşağı simsiyah görünüyordu. “Merhaba, güzel cadı,” dedi Brishen.

“Kurt,” dedi Ildiko karşılık vererek. “Yemek için yeterince iştah açıcı görünüyorsun.”

Brishen bir kaşını kaldırdı. “Neden ben sana bunu söylediğim zaman, koşarak kapıdan fırlayacakmış gibi görünüyorsun?”

Ildiko ellerini kalçalarına dayadı. “Hiç de bile,” dedi kızgın bir ifadeyle. “En azından artık öyle değil.”

Brishen bakışlarını odada gezdirdiğinde boş beşiği fark etti. *Elsod*’un gidişinin ardından Ildiko’nun eski yatak odasını çocuk odasına ve ara sıra giyinme odası olarak kullanılan bir odaya dönüştürmüşlerdi. Anhuset suikast girişimi ve sürdürdüğü araştırmadan bahsettikten sonra Brishen bu yakınlığa itiraz etmemişti. Kraliyet odalarının bulunduğu koridorda hâlâ nöbetçi muhafızlar duruyor, sevişmedikleri zamanlarda odaların arasındaki kapıyı açık bırakıyorlardı. İkisi de bebeği uyandırmamanın mutlak önemini kısa sürede öğrenmişti.

“Yeğenim nerede?” diye sordu Brishen.

GEÇENİN HAYALETİ

“Bakıcıyı çağırayım,” diye cevap verdi Sinhue ve Ildiko’dan kendisine ihtiyaç duymadığına dair güvence alarak odadan çıktı.

Ildiko Brishen’e doğru yürüyerek öpmesi için başını kaldırdı. Brishen onu kendine çekmeye çalıştığında Ildiko dans ederek kocasının ona ulaşamayacağı bir yere doğru hareket etti. “Saçımı mahvedip Sinhue’nin emeklerini yerle bir edersen seni bağırsaklarından asar. Saçımı mahvedip aynı kaderi yaşarım diye hapşırmaktan bile korkuyorum.”

Kaşlarını çatan Brishen’in yüz ifadesi hem kızgın hem de şaşkın görünüyordu. “Şapka tak.”

Kocasının bu saçma önerisine cevap vererek bir anlam kazandırmak istemiyordu. *Erkekler*. Ildiko onun yerine bir haftadır sorduğu soruyu bir kez daha sordu. “Yeğenin ismine karar verebildin mi? Taç giyme törenine bir saatten az zaman kaldı, Brishen. Ona hayatının sonuna kadar ‘Kraliçe Küçük Kız’ diyemezsin.”

“Neden olmasın? Bence güzel.”

Bir kez daha şapka takmasını önerdiğinde takındığı ifadeyle ona baktı. Kai geleneklerine göre çocuklara bir yaşının sonuna kadar resmî olarak bir isim verilmemesi, çocuğun kraliçe olmadığı durumlarda mantıklı ve güzeldi. “Bana en azından fikir yürüttüğünü söyle,” dedi Ildiko. Brishen Saggara’nın kütüphanesindeki parşömenlerde kayıtlı olan soy ağaçlarından alınmış güzel Kai isimlerinin hepsine itiraz etmişti. Hiçbirini kabul etmediği gibi aklından geçenleri de dile getirmemişti. Şu ana kadar.

“Tarawin,” dedi Brishen. Yüz ifadesi sertleşmişti. “Onun adı Tarawin olacak.”

Ildiko göz kapaklarını kırıştıtarak alt göz kapaklarına dolmaya başlayan gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Biraz daha kabuklu deniz hayvanlarına benzemesine hiç gerek yoktu. Ağlaması durumu kötüleştiriyordu.

Brishen halktan birinin adını tercih etmişti, kanının son damlasına kadar kraliyet hanedanlarından daha asaletli olan bir kadının adını. Brishen'e hizmet eden oğlunu kaybetmiş, daha fazla Kai'nin hayatta kalabilmesi için çok sayıda cesur Kai kadını ve erkeğiyle birlikte Absu Nehri'nin kıyılarında kendini *galla* sürüsüne kurban etmişti.

En büyük kızı olan Kirgipa, Harkuf Khaskem'in hayatta kalan tek çocuğunu kardeşine teslim etmek için zorlu bir yolculuğa çıkmış, çok sevdiği kız kardeşini geride bırakmak zorunda kalmıştı. Bugün, Brishen tahtını resmî bir şekilde yeğenine teslim etmeden önce sadık bakıcısıyla kız kardeşini onurlandırmayı, onları ve onların soyundan gelenleri hem toprak hem de unvanla ödüllendirmeyi planlıyordu.

Ildiko'ya daha önce, "Küçük bir şey," demişti Brishen. "Kurtardığı ve ikimize geri verdiği hayattan çok daha küçük bir şey. Elimde olsa ona bir ülke verirdim."

Saray muhafızlarını unutmamıştı. İkisi de Brishen'in soyluluk unvanı karşısında dehşete kapılmış gibi görünse de Anhuset'le Mertok'tan sonra saray muhafızlarının en iyilerinin arasında yer alacakları teklif edildiği ve cömert ödüller sunulduğunda çok mutlu olmuşlardı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Brishen, Ildiko tek kelime etmeden yüzüne baktığında.

Gözleri dolan Ildiko bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Güzel bir isim. Bir Kai kraliçesine yakışan bir isim. Kirgipa'yla Atalan çok mutlu olacak," dedi saçının bir

tutamıyla oynayarak. “Sen harika bir adamsın, Brishen Khaskem.”

“Sana layık olmak kolay değil, Ildiko Khaskem.”

“Tatlı dillisin.”

“Dün bunu bacaklarının arasındayken de söylemiştin.”

Ildiko şaşkınlıkla kahkaha atarak onu susturdu. “Kes şunu.” Kendini bir kez daha kontrol etmek için aynaya baktı.

Brishen yaklaşarak arkasında durdu. Pençeleriyle karısının omzunu okşarken aynadaki yansımalarına bakıp Ildiko’nun bakışlarıyla buluştu. “Tahtı ona devrederek bu masum çocuğa iyilik yapmış olmayacağım. Bugünü kederle kutluyoruz. Kailer bir yandan *galla*’nın sürgün edilmesine sevinirken, diğer yandan kaybettikleri büyülerinin yasını tutuyorlar.”

En basit büyüyü bile yapamadıkları ya da en kötüsü hayat ışığı elde edemedikleri haberi krallığa yayıldığında, hem kendisinin hem de Ildiko’nun panik hâlindeki Kailere söyledikleri yalanı tekrarlarlarken bakışları hiç titrememişti.

Göğüslerinin hemen altında duran elini okşayarak, “Tek başına hüküm sürmeyecek, Brishen. Tarawin yetişkin olana kadar vekili olacaksın,” dedi Ildiko.

“Bu rolü memnuniyetle üstlenirim. Sen yanımda olduğun sürece bundan zevk alacağım,” diye cevap verdi ve karısının kulağının arkasındaki hassas noktayı öpmek için eğildi.

Ildiko’nun sırtına ve kollarına hafif bir ürperti yayılmıştı. “Prenses eş olmayı, kraliçe eş olmaya tercih ederim.” En çok da vekil kraliçe olmaya tercih ederdi. Brishen’in

yükselen statüsünden neden hoşlanmadığını şimdi tam anlamıyla anlayabiliyordu.

Brishen doğrularak omuzlarını okşamaya devam etti. “Pişman olduğum tek bir şey var.”

Kaşlarını hafifçe çatarak, “Neymiş o?” diye sordu Ildiko.

“Sana bir daha Kraliçe Ildiko diyemeyeceğim. Kulağa çok hoş geliyordu.”

Ildiko kocasına dönme dürtüsüne direnerek Brishen’in elini kavradı. Kocasının sevgi dolu yaralı yüzüne, siyah göz bandıyla sarı gözüne, güzel dudaklarının arkasında gizlenen ve dikkatini dağıtan dişlek gülümsemeye baktı.

“Hayır. Bu o kadar da abartılacak bir şey değil. Hayatımın geri kalanını sadece Ildiko olarak yaşamaktan memnunum,” dedi usulca, bir zamanlar onun uyuduğunu sandığında Brishen’in saçlarına fısıldadığı benzer sözleri tekrarlayarak. “Sonsuza kadar Brishen tarafından sevilen biri olarak.”

